

Nguyện Thế Mưa Gió Để Đời Nàng Vô Ưu

Contents

Nguyện Thế Mưa Gió Để Đời Nàng Vô Ưu	2
1. Chương 1: Bắt “gian” Ở Giường?	2
2. Chương 2: Bữa Cơm Gặp Lại	5
3. Chương 3: Chuyển Đi Nam Phi	8
4. Chương 4: Nhập Hộ Khẩu	10
5. Chương 5: Bị Đè Nén	13
6. Chương 6: Rốt Cuộc Là Ai Điên Rồi 1	15
7. Chương 7: Rốt Cuộc Là Ai Điên Rồi 2	18
8. Chương 8: Đùa Giỡn	20
9. Chương 9: Liên Hoan	22
10. Chương 10: Trừng Phạt	26
11. Chương 11: Kinh Tài Tuyệt Điểm 1	29
12. Chương 12: Kinh Tài Tuyệt Điểm 2	31
13. Chương 13: Âm Mưu Dương Mưu	35
14. Chương 14: Đồng Cứng	38
15. Chương 15: Nghịch Lửa	41
16. Chương 16: Loạn	42
17. Chương 17: Một Lời Nói Đáng Giá Ngàn Vàng	44
18. Chương 18: Cô Gái Bị Thương	47
19. Chương 19: Thức Tỉnh	50
20. Chương 20: Cô Tịch	52
21. Chương 21: Ngự Tỷ Khí Tràn	54
22. Chương 22: Đi Xem Mắt	56
23. Chương 23: Sói Và Sơn Dương	59
24. Chương 24: Rốt Cục Không Cần Ăn Cỏ!	61
25. Chương 25: Đại Ô Long	63
26. Chương 26: Xả Thân Thủ Sắc	66
27. Chương 27: Lưu Manh Đáng Sợ	69
28. Chương 28: Toan	72
29. Chương 29: Chúng Ma Trở Về Vị Trí Cũ	76
30. Chương 30: Bằng Hữu	78
31. Chương 31: Dã Thú Cứu Mỹ Nhân	82
32. Chương 32: Người Đàn Ông Phá Hư	86
33. Chương 33: Tặng Quà	89
34. Chương 34: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Sơn Trọng Thủy Phục 1	92
35. Chương 35: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Sơn Trọng Thủy Phục 2	93
36. Chương 36: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Sơn Trọng Thủy Phục 3	97
37. Chương 37: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Hi Vọng 1	99
38. Chương 38: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Hi Vọng 2	102
39. Chương 39: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Chuyển Sang Tươi Sáng	104
40. Chương 40: Dời Đi Trọng Điểm	108
41. Chương 41: Anh Sủng Nịch	110

42. Chương 42: Ma Vương Tân Trang	113
43. Chương 43: Khói Thuốc Súng Của Chiến Tranh	115
44. Chương 44: Ước Định	119
45. Chương 45: Thời Gian Tĩnh Hảo	121
46. Chương 46: Hôn Lễ 1	125
47. Chương 47: Hôn Lễ 2	127
48. Chương 48: Phong Ba Tái Khởi	131
49. Chương 49: Mê Dạ	135
50. Chương 50: Diệt Thực Diệt Giả	137
51. Chương 51: Chia Tay	140
52. Chương 52: Nghi Ngờ Lớn	144
53. Chương 53: Ngã Bài	147
54. Chương 54: Tình Nghĩa Lưỡng Nan Toàn	150
55. Chương 55: Thủ Hộ	153
56. Chương 56: Attention	156
57. Chương 57: Đấu Khí	159
58. Chương 58: Tốc Chiến Tốc Thắng	162
59. Chương 59: Đứa Trẻ Không Ngoan	165
60. Chương 60	169
61. Chương 61: Bụi Bặm Lạc Định	172
62. Chương 62: Phiên Ngoại Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn	175

Nguyễn Thế Mưa Gió Để Đời Nàng Vô Ưu

Giới thiệu

Cổ Dịch Huân: Ta cam tâm tình nguyện dùng ta chống mưa gió hộ nàng để cuộc đời nàng vô ưu! Một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-the-mua-gio-de-doi-nang-vo-uu>

1. Chương 1: Bắt “gian” Ở Giường?

Sân bay

Thời gian và không gian tại chỗ giao giới, mỗi ngày có vô số người vội vàng đi qua, xuyên qua thời gian cùng không gian, tới các góc của thế giới...

Rốt cục... Ngày hôm nay, Lộ Diêu cũng đã trở lại!

“Chuyến bay sắp tới là từ Luân Đôn bay đi thành phố S...” Tiếng nữ mềm nhẹ vang lên từ radio, xung quanh xuất hiện dày đặc ngữ điệu an ủi một cửa vài người hoặc vội vàng xao động, hoặc vui sướng, hoặc mất mát, hoặc thương tâm.

Đám người bên trong sân bay chậm rãi ào ra, theo từng mục đích đi đến phía những người đón, giống như xuyên qua thời gian ly biệt rất lâu, lại một lần nữa tiến vào vòng tay người thân hoặc người yêu của mình.

Người cuối cùng đi ra, là một cô gái cao gầy xinh đẹp tiêu sái đi qua một khúc đường sáng quanh co khúc khuỷu. Quần bò bó sát người phối hợp cùng đôi giày màu đồng, càng phát ra vẻ thẳng tắp thon dài của đôi chân; áo gió màu đỏ thắt ở ngang lưng, ôm chặt lấy eo thon nhỏ, nhan sắc mềm mại trên khuôn mặt kiêu diễm như trái đào tươi mọng. Khỏe môi hồng nhuận nghịch ngợm lộ ra một độ cong xinh đẹp, tiếc nuối chính là đôi mắt ẩn sau vành mũ nên chẳng phân biệt được rõ.

“Trung Quốc, ta đã trở về! Thành phố S, ta đã trở về!” Dưới đáy lòng Lộ Diêu, nhẹ nhàng mà phát ra một tiếng than thở!”Xa cách ba năm, lại lần nữa trở về, người... Hoàn hảo sao?”

Thật sự là một mùa tuyệt vời nha!! Thời tiết đầu mùa hè, ánh mặt trời ôn nhu chiếu lên trên người, gió mát nhẹ phẩy qua khuôn mặt, mang đến hơi thở mới cho cuộc sống. Hai bên phố buôn bán thật phồn hoa, trong các tủ kính thật lớn là các trang phục theo mốt mới nhất của mùa hè năm nay, tỉ lệ người mẫu trên các tờ quảng cáo đều mặc trên người những trang phục tản mát ra hơi thở hoặc thanh thuần hoặc quyến rũ, đoạt được ánh mắt của mọi người.

Lộ Diêu uống trà sữa, kéo va ly hành lý nhỏ, nhàn nhả đi dạo bên này, nhìn xem bên kia, vô cùng thích ý sau giữa trưa! Nếu như không có nhìn đến thân ảnh nam nhân quen thuộc đang ôm một người phụ nữ diện mạo xinh đẹp, dáng người nóng bỏng đi rêu rao khắp nơi, trước mắt cô là ảnh ngược của họ ở trong miếng thủy tinh nằm trên đất! Lộ Diêu sợ sệt vài giây mới lấy lại tinh thần, sau đó theo bản năng cúi đầu, áp vành mũ, xoay người, theo đuôi... Một loạt động tác mây bay nước chảy, lưu loát sinh động.

“Ngẫu nhiên hay là vô tình hữu ý mới có thu hoạch ngoài ý muốn!” May mắn không có nghe theo lời tên xú nam nhân phía trước, ngày mai trở về! “Đem ta vứt ở Anh quốc, chính người lại thích ý bao một cô em bên cạnh?” Nháy mắt, Lộ Diêu phần nộ tăng lên đến muốn bạo động.

Mất thấy hai người phía trước đã vào xe, Lộ Diêu vội vàng bắt một chiếc taxi, một đường theo đuôi.

Chiếc xe màu đen dần giảm tốc mang, chậm rãi đi vào một tiểu khu xa hoa. Xe taxi không thể tiến vào, Lộ Diêu bất đắc dĩ phải xuống xe đi bộ vào. Nhưng mà lúc đi đến cửa thể nhưng bị tiểu ca bảo an ngăn lại, mỹ kỳ danh viết: vì bảo vệ riêng tư của chủ hộ, phòng ngừa đội cầu tử lẩn vào, nên những gương mặt xa lạ không có sự cho phép của chủ hộ thì không thể đi vào.

Dựa vào gì chứ! Lộ Diêu cảm thấy thập phần tức giận. Bảo vệ bảo vệ, bảo em gái người vệ! Lão nương bộ dạng rất giống người của đội cầu tử sao? Cường bức, lợi dụng, dụ dỗ, uy hiếp, mất sức chín trâu hai hổ mới thu phục được tiểu ca chính trực, Lộ Diêu một đường lửa tức bốc lên mang theo cả tia chớp, thần chấn giết thần, phạt chấn diệt phạt, khí thế chạy vội tới biệt thự theo phong cách Châu Âu độc lập trước mắt.

Nhấc chân liền đá, cửa không đau mà chân thì nhuyển ra, thật đau lòng! Nghĩ đến hai người bên trong khả năng đang liều chết triển miên, cộng với mây mưa quên trời đất, mà chính mình thì sao, trở lại ngôi nhà của chính mình còn phải gõ cửa, càng tức giận không cam lòng, đặt lại chân, tăng thêm lực. Nếu chất lượng không quá quan trọng, cái cửa này thế nào cũng phải lấy thân hi sinh vì nhiệm vụ.

“Lộ Viễn!! Lộ Viễn, người là tên hỗn đản! Nhanh chút mở cửa cho ta, mở cửa, cửa, cửa, cửa... !!” Nữ nhân nhanh nhẹn dừng mãnh lấy đề-xi-ben ở mức cảnh báo, liên tục thét chói tai, quanh quẩn ở trong tiểu khu yên tĩnh.

Cuối tuần tuyệt vời, đương nhiên phải cùng bạn gái trải qua đêm đẹp. Nhuyển ngọc ôn hương ôm đầy côi lòng, lựa đỏ trải lên giường ngủ uyên ương, ngấm lại liên tiêu % hồn... Đáng tiếc... Một hiệp còn không có chấm dứt, Lộ Viễn đã bị thanh âm đáng sợ ngoài cửa làm cho phiền lòng.

“Anh đi xem chút, chờ anh, ần?” Thanh âm còn mang theo hơi thở tình dục chưa hết nên khàn khàn.

Nữ nhân trên giường xấu hổ nhìn thoáng qua dáng người có thể so với đại vệ cường tráng, trán lấm tấm mồ hôi.

Lộ Viễn nhìn da thịt non mềm trước mắt bị tình dục tiếm nhiễm làm hồng, thân hình tinh tế ôn nhuyển như nước, khuôn mặt kiêu diễm như hoa, Lộ Viễn cảm thấy không chỉ là phía dưới, hiện tại là cả người đều

đau! Dem thân hình mềm mại kiều mỵ dưới thân kéo đến, hung hăng hôn rồi lại hôn, mới tùy tiện lấy áo ngủ khoác vào trên người, che khuất thân hình cường tráng xích lõa, lưu luyến xoay người rời đi.

Nam nhân cau mày, bất mãn xuống lầu mở cửa muốn tìm người gây náo loạn, làm chậm trễ chuyện tốt của hắn, ngày mai, không, đêm nay nhất định phải làm cho nhân viên bảo an kia cuốn gói về nhà! (lời tác giả: tiểu ca bảo an tỏ vẻ thực ủy khuất...)

Cửa vừa mở ra, Lộ Viễn lập tức thấy một cổ sát khí nghênh diện đánh tới! Quả nhiên, thấy hoa cả mắt, mặt liền bị vật thể không rõ do bị che khuất bay thẳng tới, tiếp theo là quyền cước dày đặc như mưa nện vào trong ngực hắn. Trong vài giây ngắn ngủn, khuôn mặt anh tuần suất khí vận vẹo không ra bộ dáng gì cả, bắt đầu lúc đó, là phần nộ, đến khi thấy rõ người tới thì kinh hãi, hân hoan, đến cuối cùng nhìn rõ người con gái bất đắc dĩ khóc kể đúng lý như vậy, lại đau lòng, thật có thể nói là muôn màu muôn vẻ, có thể so với thay đổi sắc mặt như phim. Bị người con gái đánh cho lui cũng không thể lui ra phía sau, Lộ Viễn vô lực ngồi ở sô pha trong phòng khách.

“Lộ Viễn, người chính là hỗn đản! Hỗn đản, hỗn đản, hỗn đản!! Người đem muội muội yêu quý để lại nước Anh, chính mình lại ở trong này tiêu dao vui vẻ với cô em xinh đẹp, người là xú nam nhân tâm can đen tối!” Lộ Diêu càng nói càng tức, nhìn thấy người thân duy nhất xa cách lâu ngày lẽ ra phải vui sướng, ba năm nay ở nước người tha hương, đủ loại chua xót như thủy triều cuộn cuộn chảy đến, càng phát ra càng cảm thấy ủy khuất, một đôi mắt to linh động sau vành mũ đóng đầy nước mắt.”Người xấu! So với mẹ kế còn xấu xa hơn! Ba mẹ chính là dặn người chiếu cố ta như vậy sao? Người... Ô ô ô ô ô...” Nhắc tới cha mẹ đã qua đời, nước mắt lại tu cũng tu không được, nghẹn ngào nói không ra lời.

Lộ Viễn vốn đang một bụng hỏa, lập tức chỉ còn một ngọn lửa nhỏ mỏng manh, nay lại bị nước mắt làm tắt ngóm.”Tốt lắm, tốt lắm, Diêu Diêu, đừng khóc, đừng khóc, là ca ca không tốt, trước đừng khóc.”

An ủi một hồi lâu, Lộ Diêu mới miễn cưỡng dừng nước mắt.

“Không phải nói ngày mai trở về, anh đi đón em sao? Như thế nào hôm nay đã trở về?”

“Anh còn nói! Còn không phải vì nghĩ sẽ cho anh cái kính hỉ, kết quả thì sao? Anh nhìn lại người anh đi! Ở nhà làm sao lại như vậy? A, còn mặc áo ngủ sao? Vừa mới làm cái gì nha? Hừ!” JQ1 đã sáng tỏ, Lộ Viễn xấu hổ sờ sờ cái mũi, tính ho khan vài tiếng để che giấu, mới chậm rãi mở miệng.

“Được, trước không nói đến chuyện đó, ngồi máy bay lâu như vậy cũng mệt mỏi, em trước đi lên tắm rửa rồi nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối anh mang em đi ăn cơm, kêu Dịch Huân đến đưa công chúa của chúng ta đi đón gió tẩy trần, được không?”

“Àn.” Thanh âm còn mang một chút giọng mũi rầu rĩ vang lên, đứng dậy đi lên lầu. Tiểu cô nãi nãi tính tình hoàn hảo, tối cũng nhanh đi cũng nhanh, phi thường dễ dỗ.

“Ca ca!”

“Àn? Làm sao vậy?”

“Anh có hay không nhớ em nha?” Cô gái phát ra thanh âm mềm nhuyễn, nhẹ nhàng bay vào trong tai, Lộ Viễn chỉ trong nháy mắt bỗng hoảng hốt, thật sự rất lâu rồi không có nghe thấy thanh âm làm nũng ngọt ngào như vậy, lần trước nghe được đã là ba năm trước, lúc đưa em gái đi Anh?

Khi đó cô còn chưa tốt nghiệp trung học, thiên chân ngây thơ, chính mình bắt quá cũng chỉ là tiểu tử mới va chạm với đời mà thôi, nhưng là cha mẹ đột nhiên qua đời, hắn vội vàng làm tang lễ cho cha mẹ, tiếp nhận quản lý công ty cha để lại, còn phải đối mặt với ban giám đốc và cổ đông với khí thế bức người, vài vị thúc bá như hổ rình mồi, chính mình còn ốc còn không mang nổi mình ốc, nên không có thời gian chiếu cố muội muội được?

Huống hồ anh cũng không nghĩ đem muội muội từ nhỏ đã được mọi người trong nhà yêu thương, che chở trong lòng bàn tay phải chịu cảnh áp lực vì lực đực ở công ty, anh chỉ hy vọng muội muội có thể sống giống như lúc cha mẹ còn trên đời, sống vô ưu vô lo, chỉ có thể sau khi kết thúc lễ tang đem cô giao cho người họ hàng xa bên nước Anh nhờ chiếu cố.

Trước khi lên máy bay, Diêu Diêu ôm lấy cánh tay anh lay qua lay lại, hốc mắt hồng hồng, cũng dùng ngữ điệu làm nũng như vậy hỏi anh: “Ca ca, ca ca, em không thể không đi sao? Em ở lại cùng anh!” Nhìn đến sắc mặt anh ngưng trọng nghiêm túc, nước mắt ở hốc mắt cố nén không cho rơi xuống, yên lặng bước lên máy bay đi đến bên kia bờ đại dương, bong bóng mảnh khảnh thương tâm, giống như bị mưa đánh rớt chân làm đi xiêu vẹo...

“Ca?”

Tiếng gọi của Lộ Diêu kéo Lộ Viễn ra khỏi suy nghĩ, sửa sang lại biểu tình, Lộ Viễn quay đầu lại, ôn nhu trả lời “Nhớ! Đương nhiên nhớ!”

“Suy nghĩ a?” Lộ Diêu nhún mày.

“Àn!” Lộ Viễn sững nịch cười.

“Vì sao em một điểm cũng không thấy nhớ anh?” Nói xong quay đầu, tiêu sái bước đi.”Nhớ em nhưng không đi thăm em, đem em vất ở nước Anh ba năm chẳng quan tâm. Sau đó...” Nhìn đến người biến mất ở chỗ rẽ.

Lộ Viễn lắc đầu cười khổ, nội tâm lại một mảnh ảm áp yên tĩnh. Anh làm sao có thể không nghĩ đến em gái chứ? Nhưng là đoạn thời gian kia, chuyện trong nhà, chuyện công ty bị phá hỏng, anh như thế nào có thể rời đi chứ?

Hiện tại hết thấy đều trời quang mây tạnh, ca ca – anh sẽ thay ba mẹ hảo hảo chiếu cố muội, cố gắng bù lại khoảng trống ba năm uối.

Hoan nghênh trở về, Diêu Diêu bảo bố!

Trở lại phòng của chính mình, ánh vào mi mắt vẫn như cũ là màu hồng nhạt của rèm cửa sổ, thảm lông màu trắng, đủ loại món đồ chơi màu nhuộm đỏ ở góc tường. Trong tủ quần áo là một bộ lễ phục quý phái cùng giày, trên bàn trang điểm bày đầy những trang sức chói mắt quý giá cùng vật phẩm đẹp đẽ... Căn phòng quen thuộc, hương vị quen thuộc, còn có... Người thân quen thuộc, Lộ Diêu nằm ở trên giường mềm mại, vui vẻ nở nụ cười.

Ca ca, những năm gần đây anh quan tâm em, anh ẩn nhẫn vất vả, cho dù anh không nói, em làm sao có thể không hiểu chứ?

2. Chương 2: Bữa Cơm Gặp Lại

Đèn thủy tinh xa hoa phát ra ánh sáng nhu hòa mờ nhạt, thật cẩn thận dừng ở thảm, bàn ăn, trên vai, đàn cello trầm thấp tạo nhả từ từ phát ra âm dương dương tự đắc, một chuỗi xuyên âm đều, nhẹ nhàng phiêu khởi, quần quanh ngọn đèn chơi đùa, tạo một cảm giác ảm áp.

Nhìn đến Diêu Diêu ở một bàn ăn bên cửa sổ, có một người đàn ông cao lớn, áo sơ mi màu trắng ngắn gọn lại lưu loát, nhưng mà càng là quần áo đơn giản như thế này lại càng làm nổi bật một thân lồi lạc của người đàn ông, mi lăng mục thính. Khóe miệng là một chút mỉm cười ôn nhu, một tay chống cằm nghiêng đầu, còn thật sự nghe cô gái xinh đẹp ở đối diện nói xong cái gì đó, ngẫu nhiên săn sóc rót cho cô gái thêm chút nước, sững nịch xoa xoa mái tóc cô gái, động tác tạo nhả, khí chất thanh cao. Làm ọi người một bên vẫn lặng lẽ chú ý cô gái mặt đỏ tai hồng bên này.

Đột nhiên, không khí trong nhà hàng nháy mắt ngưng trệ, người phục vụ đứng ở vị trí cửa lớn cung kính mở cửa, hơi hơi cúi người, ánh mắt mọi người không tự chủ được hướng đến người đang đi đến cửa lớn. Một lát sau, chỉ thấy một thân ảnh màu đen chậm rãi từ chỗ đèn đuốc mờ nhạt đi vào chỗ muôn vàn đèn đuốc.

Một thân y phục màu đen, lạnh lùng lưu loát mà bá đạo ôm lấy thân thể, thân hình cường tráng thon dài cùng cơ bắp nhanh trí, giống như chứa đầy lực lượng vô hạn, thực dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến cường hãn sẵn báo trên thảo nguyên Mỹ Châu, cả người tản ra hơi thở lạnh khốc, chớ tới gần.

Thân ảnh đó đi qua chỗ nào, mọi người không tự giác ngừng lại rồi mới tiếp tục hô hấp, âm thầm cảm thán, chẳng lẽ đây là đế vương địa bàn cường đại trong truyền thuyết? Quanh thân người kia giống như tỏa ra một vòng ánh sáng trong suốt tinh tế, chặn đứng ánh mắt cùng hô hấp của mọi người.

Cố Dịch Huân khi đến gần, nhìn đến chính là hình ảnh hạnh phúc ấm áp này: Trên mặt bạn tốt là đường cong nhu hòa, khoe miệng gọi lên độ cong sung sướng, cánh tay dài sùng nịch nhu loạn mái tóc ngắn của muối muối, tiểu nha đầu tức giận chụp lấy bàn tay to đang quấy rối, khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh thành một đoàn, chọc bạn tốt một trận cười to.

“Dịch Huân, ở chỗ này!” Lộ Viễn ngẩng đầu, vừa vặn thấy Cố Dịch Huân đứng ở đằng sau Diêu Diêu, vội vàng tiếp đón bạn anh đến ngồi bên cạnh.

“Dịch Huân ca ca, đã lâu không thấy, anh có khỏe không? Em đã trở về!” Đợi cho Cố Dịch Huân đến gần, Lộ Diêu hướng về phía anh cười thật tự nhiên, ngọt ngào mở miệng.

Chỉ trong nháy mắt Cố Dịch Huân hoảng hốt, tiểu nha đầu đã trưởng thành! Tuy rằng vẫn gọi là Dịch Huân ca ca, Dịch Huân ca ca, nhưng là hiển nhiên, nàng đã không còn là A Diêu trước đây hay ở phía sau sự che chở của người nhà và cũng không phải cô gái nhỏ bé. Sẽ không lại ôm đùi anh khóc nói ca ca khi dễ nàng, làm cho anh hỗ trợ nàng trả thù khi trở về; sẽ không lại ngồi trong bãi bóng mờ hôi chảy như mưa, trong miệng nhỏ nhắn thiếu mất cái răng cửa, vui tươi hờn hờn nhìn anh gọi: A Diêu ở đây... Năm đó, cô gái tránh ở trong lòng anh khóc đến cả người run rẩy, tiểu cô nương tiền đưa ba mẹ lúc đó thật sự đã trưởng thành!

Năm đó tiểu nha đầu này đã là một cô gái thướt tha! Một thân âu phục công chúa màu trắng bao vây lấy đường nét linh lung của cơ thể, thanh thuần quyến rũ và cũng gọi cảm; vóc dáng cao lên rất nhiều, đã muốn cao đến cằm của chính anh; tóc ngắn mềm mại, ngũ quan xinh xắn, rất giống với nàng mới trước đây là đứa nhỏ ôm lấy ba ba. Lúc này, cô gái đó lại chớp đôi mắt sáng với lông mi cong vút, ngọt ngào hướng về phía anh cười duyên.

Quang ảnh lưu chuyển, khuôn mặt non nớt tươi cười trong ấn tượng dần dần hòa vào trùng hợp với cô gái cười đến mặt mày hồng hồng trước mắt...

Ngọn đèn, âm nhạc, bầu không khí, hết thảy tốt đẹp đến mộng ảo, chỉ vì sau ba năm, đã gặp lại.

Lúm đồng tiền sáng lạn giống như một đường thẳng suốt, nháy mắt đánh trúng trái tim, cảm giác tê dại từ nơi trung tâm (trái tim) theo mạch máu bắt đầu lan tràn cho đến khi trải rộng toàn thân; anh lâu như vậy hoảng loạn trong bóng đêm nhìn người đi trước không mở ra được mắt, nhưng cũng đột sáng lên thế giới của anh. Cố Dịch Huân tâm một trận chấn động không có quy luật, không hiểu rối loạn nhịp tim, con người tối đen như mực rõ ràng nhìn thấy, lại rồi rầm không muốn người nào biết cảm xúc.

Âm thầm ổn định lại tâm tình, Cố Dịch Huân ôm lấy một tia mỉm cười như không có chuyện gì, chậm rãi đi hướng chỗ ngồi. A, xem ra chính mình cũng rất nhớ tiểu muội thiên chân xinh đẹp này.

“Lần này trở về sẽ không đi nữa sao?” Trong lúc ăn cơm, ánh mắt Cố Dịch Huân nhìn về phía Lộ Diêu, thấp giọng hỏi.

“Đúng vậy, Dịch Huân ca ca, anh cũng không biết em có cơ nào hoài niệm quê hương, nhớ anh và ca ca! Cho nên không bao giờ đi nữa!”

“Xú nha đầu, nói dối!” Lộ Viễn giương giận.

Lộ Diêu le lưỡi, lại mở miệng: “Hắc hắc ~ Dịch Huân ca ca, em muốn đến đại học D để học, ca ca không cho, anh giúp em khuyên nhủ đi?” Lộ Diêu từ nhỏ chỉ biết, ca ca vừa khóc vừa lãnh này kỳ thật nói chuyện là tốt nhất (Lời tác giả: Mọi người trầm mặc ~ thở dài... Cũng chỉ có Diêu Diêu dám nghĩ như vậy ~)

Thanh âm làm nũng quen thuộc luôn luôn làm cho người đàn ông lạnh như băng cũng không thể không có xu thế hòa tan tuyết, tâm giống như có dòng nước ấm chảy qua. Hướng về phía bạn tốt đang nhún mày, lời vấn đề ra hỏi.

“Đại học D có điểm hơi xa nhà, em vừa trở về, các phương diện cùng tình huống không quá rõ ràng, trợ ở trường sợ em không quen, ở bên ngoài anh lại lo lắng.”

“Dịch Huân ca ca, anh xem anh ấy, không phải là hồi trước học nội trú thôi, có cái gì lo lắng chứ? Em cũng không phải tiểu hài tử!”

Nghe xong những lời này, hai người đàn ông nhìn nhau, câu theo đối phương thấy được ý cười trong mắt. 17 tuổi mà thôi, cũng chính là một trường học gồm những đứa nhỏ không lớn?

“Đại học D?” Cố Dịch Huân sờ sờ cằm, trầm ngâm mở miệng, “Lần trước sau khi kết thúc hợp tác hạng mục kiến trúc kia, tôi vừa vận được tặng bộ nhà, ngay phụ cận đại học D, tôi gần nhất vừa vận ở bên kia. Cậu nếu lo lắng, về sau tôi giúp cậu nhìn thì tốt rồi.”

“Cậu bận rộn như vậy còn phải nhìn Diêu Diêu, rất phiền toái, để cho Diêu Diêu đến đại học S là tốt rồi.”

Vừa nghe lời này, Lộ Diêu nhíu mi nhắm mắt càng thêm rối rắm, ba ba nhìn về phía Cố Dịch Huân cầu cứu.

Đối mặt với mọi trường hợp mưa gió lớn đến đâu cũng là mặt không đổi sắc, Cố Dịch Huân lại duy độc chịu không nổi ánh mắt sáng vô tội lại ảm ứ đáng thương như rửa tội trong thần lễ, anh thở dài, mở miệng nói: “Để cho nha đầu này đi thôi, nếu không cô ấy còn phải nháo với cậu.”

“...” Lộ Viễn xem như ngầm đồng ý.

“Nga nha! Dịch Huân ca ca, chỉ biết anh là tốt nhất!” Giống như hoa cùng bướm bay qua, cô ôm lấy cánh tay Cố Dịch Huân lay động. Tứ chi người đàn ông trong nháy mắt không quá rõ ràng mà cứng ngắc, xét thấy Lộ Diêu quá mức hưng phấn, Lộ Viễn đang trầm tư, cũng không có phát hiện.

Nói chuyện phiếm trời nam biển bắc (1) trong chốc lát, một chút cơm cũng dần dần kết thúc.

Hai người đàn ông cao lớn anh tuấn đứng ở cửa nhà hàng hàn huyên nói lời từ biệt, cô gái mặc quần trắng đứng bên cạnh lại tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, chờ hai người chấm dứt.

“Diêu Diêu, nói tạm biệt với Dịch Huân, chúng ta phải đi.”

“Dịch Huân ca ca, tạm biệt!” Thanh âm thanh thúy kiều nhuỷ truyền đến.

Cố Dịch Huân gật gật đầu, nhìn hai thân ảnh một đường đã đi xa, cũng xoay người đi hướng xe của chính mình.

Xoạch xoạch, một trận thanh âm của giày cao gót từ xa vươn tới gần, Cố Dịch Huân phản xạ tính quay đầu, phát hiện tiểu nha đầu đã đi mà quay lại.

“Còn có việc?” Cô gái vì vừa mới chạy mà hai má phi hồng, xương quai xanh tinh tế gầy yếu, dồn dập hô hấp khiến ngực phập phồng, Cố Dịch Huân có chút không được tự nhiên, mở mắt nhìn.

Ổn định lại hô hấp đang dồn dập, Lộ Diêu vội vàng mở miệng “Quên nói với anh, Dịch Huân ca ca, anh vẫn là khóc giống như trước đây, nhưng là càng suýt, càng men! Hắc hắc ~ tạm biệt?” Nói xong vẫy vẫy bàn tay nhỏ trắng nõn, không cho Cố Dịch Huân có cơ hội phản ứng, giống như con thỏ lại xoay người chạy đi.

Cố Dịch Huân vẫn như cũ một bộ lạnh lùng nhẹ biểu tình, xoay người, ngồi vào trong xe, nhưng ẩn ở trên khuôn mặt lạnh là thần thái sung sướng đã lâu không thấy.

Ngồi ở trong xe, Tề Hạo rõ ràng cảm giác được hôm nay đại ca khí tràng không đúng, không khỏi quay đầu, tò mò hỏi: “Ca, hôm nay cùng ai ăn cơm a? Làm cho anh cao hứng như vậy?”

“A Diêu muội muội đã trở lại.”

“Muội muội của Lộ Viễn, tiểu công chúa của Lộ thi sao?”

“Đúng vậy, vẫn là đáng yêu giống như trước đây.” Hơn nữa người trở mã thay đổi thêm nhiều hấp dẫn... Nghĩ đến cái nha đầu kia, đường cong không khỏi lại nhu hòa thêm vài phần, liền nói cũng nhiều hơn.

Tề Hạo trừng lớn hai mắt, âm thầm kinh ngạc một phen. Theo đại ca hai năm, vị này luôn luôn là tích tụ như kim (2), trừ phi làm việc tất yếu còn lại rất ít khi mở miệng, đối với vấn đề nói chuyện phiếm như vừa rồi hoặc là liến lãnh nghiêm mặt không trả lời, hoặc là liến “Ân” “Nga” ngắn gọn chặn chỗ hiểm yếu, qua loa cho xong. Hôm nay thế nhưng phá lệ nói nhiều như vậy. Xem ra tiểu cô nãi nãi này thật sự lợi hại!

Không dám chậm trễ, nhanh chóng nhấn ga, đánh tay lái, đưa đại thần hồi cung.

Tắm qua nằm ở trên giường, Cố Dịch Huân lại trần trọc không yên, vô luận như thế nào đều không thể ngủ được. Khi nhắm mắt lại cả đầu đều bị tiếng nói kiêu nhuyển ngọt ngào gọi ca ca của tiểu nha đầu kia chiếm cứ, khuôn mặt sinh động tươi cười như là bị gió thổi loạn trang sách, lướt qua trước mắt...

(1) Nói chuyện phiếm trời nam biển bắc: nói chuyện trên trời dưới đất, nói chuyện từ bắc đến nam.

(2) Tích tụ như kim: kiệm lời, ít nói. (Mọi chú thích đều là của editor)

3. Chương 3: Chuyển Đi Nam Phi

Với mắt thường khó có thể nhận biết tốc độ của ánh mặt trời đang hướng tới gần chí tuyến Bắc, dùng lửa nóng thay thế cho độ ẩm trước đó, tuyên cáo mùa hè chính thức đã đến! Nhìn ánh mặt trời cực nóng ở bên ngoài cửa sổ phát ra một tiếng oán giận, có người trong nhà lại chịu nhàm chán đến giày vò.

Đảo mắt, về nước đã gần một tháng, ca ca dù sao có công việc nên bận, không thể thời thời khắc khắc làm bạn với cô, Dịch Huân ca ca không biết làm cái quỷ gì, cũng biến mất không thấy bóng dáng. Cảm giác mới mẻ lúc ban đầu qua đi, Lộ Diêu cảm thấy thực nhàm chán, cả ngày cân nhắc cứ như vậy, làm sao lại không có điểm bắt đầu gọn sóng.

Lộ Diêu lẩn qua lộn lại, phúc đi phiền đến, không biết ở trên giường lẩn bao nhiêu vòng, rốt cục...

Lộ thị

“Ca ca? Đã đến giờ ăn cơm trưa a ~ nghỉ ngơi một chút đi! Xem em mang cho anh cái gì?”

Lộ Viễn nghe tiếng ngẩng đầu, liền thấy Lộ Diêu từ cửa đã tiến vào được nửa thân mình, trong tay giờ giờ lên thứ gì đó, tiếp theo cước bộ nhẹ nhàng đi vào văn phòng tổng tài.

“Hôm nay nghĩ như thế nào lại đến đây thăm ca ca? Làm cái gì cũng vẫn là có chuyện đuổi lý...” Nói còn chưa nói xong đã bị Lộ Diêu đánh gãy.

“Oh, god! Mr. Lộ, anh như thế nào có thể nói muội muội hoạt bát đáng yêu xinh đẹp thiện lương của chính mình như vậy? Em đây là sợ anh bị đói, là quan tâm anh thôi ~ “

Rõ ràng từ Luân Đôn trở về, cô mang theo ngữ khí khoa trương lợi hại cười cười, bắt đắc dĩ lắc đầu. Cũng không vạch trần cô, cúi đầu, chuẩn bị ăn cơm!

“Mau nếm thử xem ngon không? Là em làm a ~” Lộ Diêu ngồi trên bàn trước mặt anh, nhảy nhót hỏi.

“Tìm anh có chuyện gì a?” Lộ Viễn nghe xong, yên lặng không dấu vết buông chiếc đũa, đồng thời đẩy xa cặp lồng cơm, nói sang chuyện khác.

“Em muốn đi Nam Phi xem World Cup!”

“Không bàn nữa!” Lộ Viễn hơi giận nhú mi một chút, quyết đoán cự tuyệt.

“Vì sao nha? Mặc kệ, mặc kệ, em muốn thăm nhà người bạn ở đó nữa ~ em muốn đến sân vận động để cổ vũ Tây Ban Nha cổ lên!”

“Không được! Bên kia rất loạn. Vạn nhất em bị người ta đoạt đi làm con dâu, anh biết thế nào đi tìm em? Như thế nào cùng ba mẹ nói công đạo?”

“Anh làm trò, cứ lấy bộ dạng đó đi hù trẻ con! Nhiều người đi đều tốt như vậy, như thế nào em vừa đi liền gặp chuyện không may?”

“Nếu như em cảm thấy nhàm chán, đi shopping, du lịch đều có thể, hoặc là đến đại học D nhìn xem, làm quen một chút với hoàn cảnh, thuận tiện chuẩn bị những thứ cần dùng cho khai giảng. Còn đi Nam Phi, không bàn nữa!” Ngữ khí quyết tâm cự tuyệt.

Kỳ thật, vốn Lộ Diêu cũng không nghĩ nhất định phải đi đến xứ sở của người da đen kia, nhưng là xem ca ca kiên định cự tuyệt chính mình như vậy, nên nghĩ đến, không đi cũng phải đi.

“Không được, em đã nghĩ sẽ đi! Anh theo giúp em đi thôi?”

“Không có thời gian cùng em nháo. Ngoan, em đi dạo chơi đi, anh giúp em chi trả.”

Mắt thấy đề nghị bị cự tuyệt, cũng có xu thế bị trục xuất, cô quyết định chuyển thể tấn công. Lén lút đưa một tay xuống néo một bên đùi của chính mình, nhất thời nước mắt chân thật liền chảy ra. Lộ Diêu mở to đôi mắt ngập nước, cũng không nói gì, liền ủy ủy khuất khuất như vậy nhìn Lộ Viễn, không tiếng động mà lên án.

Bất quá hiển nhiên, lúc này không cần tiếng động mà vẫn thắng, chiều này là tốt nhất để đối phó với anh. Lộ Viễn từ nhỏ chịu không nổi nhất chính là muối muối dùng loại ánh mắt này nhìn anh, một đôi mắt trong sáng vô tội liền làm anh cảm thấy chính mình giống như đã làm chuyện xấu gì đó. Năm đó cùng bạn học đá cầu, cho dù biết sẽ bị các bạn cười trêu, nhưng lại không chống được uy lực của chiêu đòn sát thủ này, nên cũng không thể không mang theo cái đuôi nhỏ này.

Dừng lại suy nghĩ, tới gần chỗ ngồi mềm mại tựa lưng vào, thở ra một hơi thật dài. Dù sao công ty cũng đã đi vào quỹ đạo, anh có quyền cấp cho chính mình một kì nghỉ, nên thăm hỏi ba năm vất vả của chính mình một chút cho thật tốt!

“Tốt lắm, em đừng khóc! Ca ca mang em cùng đi.”

Nghe vậy, Lộ Diêu âm thầm so sánh với trước đây, trên mặt cũng nín khóc, mỉm cười như ngôi sao nhỏ. Dựa sát vào bên cạnh ca ca làm nũng.

“Được rồi, đầu tiên lau nước mũi, vừa khóc vừa cười giống bộ dáng gì nữa?” Ngữ khí trách cứ, động tác cũng là mềm nhẹ giúp muối muối lau khô nước mắt.

Lúc này, ngày mùa hè trong trẻo như nước xanh trên nền trời, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiết xạ tiến vào, phủ lên hai huynh muội đang dựa sát vào nhau tạo ra một tầng kim quang nhu hòa, gió thổi qua nhẹ nhẹ, thổi trúng đèn treo từ từ chớp lên, làm ra hình ảnh loang lổ, nhất thất tĩnh hảo...

Lộ Viễn chậm rãi nhắm mắt lại hưởng thụ thời gian yên tĩnh ấm áp sau giữa trưa đã lâu không có. Cục khổ rất cục bay theo gió rồi biến mất, một ngày phong phú như vậy thật tốt! Thật may mắn, tiểu công chúa Diêu Diêu nhà mình vẫn giống như trước, thiên chân hoạt bát, tùy tâm sở dục [1], cho dù tùy hứng cũng đáng yêu như vậy. Ba, mẹ, hai người nhìn thấy được sao? Con không làm cho hai người thất vọng, con cũng chiếu cố Diêu Diêu rất khá!

Hai người mạnh mẽ vang dội, mang quần áo ra trận, một vòng đi đến Nam Phi.

Đại thần ca ca cùng cô xuất hành, Lộ Diêu căn bản sự tình gì cũng không cần quan tâm, an an ổn ổn làm nổi lên bao nhiêu vui vẻ, an tâm sống phóng túng. Thời điểm không có trận đấu, tay kéo ca ca, bàn luận giống như người cá cược, xuyên qua phổ lớn ngõ nhỏ hoặc chọn lựa các vật kỷ niệm, hoặc tìm kiếm đồ ăn vặt đặc sắc, đùa nghịch bất cứ thứ gì thấy hay. Ngoan chơi kết quả là HIGH, Lộ Diêu vui vẻ hoàn toàn không chú ý hướng đến mấy hàng quán, trong khi ánh mắt ca ca càng ngày càng vô lực hòa cùng mặt nhăn mày nhíu càng chặt.

Tổ hợp tuần nam mỹ nữ bất luận đến đến đâu đều là tiêu điểm của mọi ánh mắt. Nam nhân cao quý tao nhã, phong thần tuấn lãng; cô gái xinh đẹp như nắng, tươi cười sinh động, thu hoạch không biết bao nhiêu ánh mắt kinh diêm của mọi người đến từ khắp nơi trên thế giới. Người nước ngoài sống mở, bởi vậy người đến gần thế nào ~ cũng liền phá lệ nhiều hơn.

Lộ Diêu được tặng rất nhiều hoa tươi của người da đen đưa tới; bị cậu bé da trắng nhiệt tình tiếp đón, lôi kéo cô vội vàng chia sẻ kinh nghiệm du lịch Nam Phi;

“Nga, chị gái xinh đẹp, chị cũng là đến du lịch?”

“...”

“Nha! Xem World Cup? Chị cũng thích bóng đá?”

“ ... ”

“@# %... *@## %%...”

“ ... ”

Lộ Viễn chính là ôm cánh tay đứng nhìn Diêu Diêu, mang theo điểm bất đắc dĩ cùng tự hào ẩn giấu. Ngẫu nhiên vài cô gái Châu Phi tiến đến chào hỏi cùng vị vương tử Phương Đông này, Lộ Viễn chính là lễ phép mà xa cách cười cười, cũng không có ham thích. Cô gái Châu Phi vốn nhiệt tình, nhìn vẻ mặt vương tử Phương Đông thản nhiên mà lạnh lùng, cũng dần dần lui bước.

Có trận đấu trong ngày, người lớn yêu bóng đá liền mang theo trẻ nhỏ cũng mê bóng hóa thân vào không trung, xuyên qua bầu trời Nam Phi, từ lúc đó trong sân bóng thành lập ở công viên, tất cả các sân thể dục liền trở thành sân bóng lớn, khắp nơi đều có những sân bóng tự do...

Vừa đứng vừa trần trọc theo dõi, chứng kiến sắc màu đỏ rực của những chiếc khăn và con vật đang chịu khổ ở bên ngoài với ý chí chiến đấu dù dùng máu để rửa tiệt nuôi, chứng kiến người ta dẫn dắt con vật bằng chiếc khăn oai hùng trên thảo nguyên Nam Phi mà đến đau lòng, chứng kiến những con người một đường chỉ huy như những vị tướng dũng mãnh... Tâm tình cũng theo suốt quá trình đó hoặc vui mừng hoặc bi thương, khi thì phấn chấn khi thì lo lắng. (2 đoạn này hơi khó hiểu, bạn dịch tạm như vậy, mong mọi người thông cảm)

Đêm ngày 12 tháng 7 năm 2010

Ở Nam Phi, cuối cùng cũng đến thời điểm này —— ở tất cả các nơi người đến đông kín? Đặc biệt là xung quanh sân bóng. Cầu thủ Andres Iniesta đã ghi bàn thắng “quý hơn vàng”, giúp Tây Ban Nha giành chiến thắng, Hà Lan thất bại với tỉ số 1:0! Khi tiếng còi kết thúc của trọng tài vang lên, toàn bộ người yêu bóng đá Tây Ban Nha trên sân bóng hoàn toàn sôi trào, hoa tươi, cùng những dải băng ở khắp các cổng cổng kéo dài mãi trên không.

Một khắc kia, Lộ Diêu cảm thấy máu toàn thân đều sôi trào, cảm xúc quay cuồng ở trong cơ thể như đang kêu gào muốn chạy ra ngoài, rốt cục thét ra chói tai.

“Ca ca, cảm ơn anh!” Cảm ơn anh sủng nịch, cảm ơn anh bao dung, cảm ơn anh quan tâm... Hiểu được anh vì bảo vệ nhà của chúng ta, vì hoàn thành lời dặn dò của ba mẹ lúc lâm chung, cũng vì em có thể vô ưu như trước mà gian khổ nằm gai nếm mật suốt ba năm, cho nên, muốn cảm ơn anh!

Lộ Viễn nghe vậy, chớp mắt một cái sững sờ, rất nhanh liền che giấu được, nhìn ánh mắt tỏa sáng của Lộ Diêu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, ôn nhu cười kéo cô vào lòng, nguyên lai Diêu Diêu đều hiểu được, như vậy có vất vả hơn cũng đáng!

[1] Tùy tâm sở dục: làm theo sở thích.

4. Chương 4: Nhập Hộ Khẩu

Hành trình một tháng đến Nam Phi đã chấm dứt, tổng tài Lộ thị vì làm người hầu đi theo em gái mà gần như phá sản, hành lý khi trở về nhiều hơn gấp đôi so với hành lý mang đi. Đồ dùng pha trà, tượng gỗ điêu khắc của Châu Phi, hồng rượu của Nam Phi, đồ thủ công mỹ nghệ của dân bản xứ... Các loại đặc sản của các vùng miền đi qua. Có chút tiếc nuối chính là Cố Dịch Huân biến mất đến bây giờ còn không thấy bóng dáng, nên quà tặng tạm thời không thể tổng đi.

Sáng sớm, Lộ Viễn từ trong gara mở cửa chiếc xe màu đen đi ra đường, đem hết giấy hành lý cất vào nhà, chở Lộ Diêu thẳng đến đại học D. Làm thủ tục nhập học, nộp học phí, làm kiểm tra sức khỏe, thu thập phòng ngủ, giống như người cha lo cho con gái hơn là ca ca hai mươi tư tuổi, còn có nhờ sắc đẹp của ca ca mà các học tỷ nhiệt tình đến giúp, ít cần Lộ Diêu động thủ, hết giấy tiến hành đều đi thường thuận lợi.

Lộ Diêu đánh giá một chút nơi sắp vào ở, bốn người ngủ chung một phòng, giường tầng có gắn luôn bàn học, đối với thói quen ở trong không gian rộng của Lộ Diêu mà nói có vẻ chật chội, bất quá sắp tới cuộc sống mà cô hướng tới là một cuộc sống tập thể, nầy đó còn không tính thì chuyện này hoàn toàn có thể xem nhẹ. Khi Lộ Diêu đến, trong phòng mới chỉ có một người tới, mọi thứ đều đã sắp xếp ở một chỗ, nhưng là người đã đi ra ngoài. Vài người khác thì chưa đến. Cho dù không làm việc gì nặng, bận rộn làm thủ tục từ sáu giờ sáng nên đã đói bụng, bụng đói kêu vang nên Lộ Diêu liền lôi kéo ca ca đi ra ngoài ăn cơm.

“Đi đường cẩn thận, cẩn thận không ngã sắp xuống bây giờ!” Lộ Viễn một bên răn dạy một bên che chở, sợ cô không cẩn thận té ngã. Tiểu nha đầu từ nhỏ đi đường đều không chú ý, chỉ thích sôi nổi không thích nhìn đường, cổ tình còn yếu ớt đòi mạng, sợ nhất là đau. Lộ Viễn đối với Lộ Diêu một trận đau đầu, người có lớn nhưng tính cách không cách nào lớn được!

“Anh, em học đại học! Lần đầu tiên trọ ở trường, ha ha, rất hưng phấn nha ~ cũng rất cao hứng!”

Lộ Viễn trừ bỏ bất đắc dĩ không biết nên như thế nào cho phải ... Đúng lúc này, điện thoại vang lên.

“Uy ?”

“ ... ”

“Đúng vậy, vừa thu thập xong, chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm trưa.”

“ ... ”

“Được, lập tức đến!” Treo điện thoại, Lộ Viễn nắm bả vai Lộ Diêu hướng nơi vừa dừng xe đi đến.

“Là ai vậy?”

“Dịch Huân. Tối hôm qua vừa trở về, biết em hôm nay trở thành sinh viên, đặc biệt đến mời em ăn cơm!” Vuốt vuốt mái tóc Lộ Diêu, tiếp tục nói, “Vừa mới gọi điện nói đã đặt chỗ ở nhà hàng Hương Cách, muốn chúng ta đến. Đi thôi!”

“Ân, đi mau đi mau, rất đói ~” Lộ Diêu dắt ống tay áo của Lộ Viễn, cước bộ nhanh hơn.

“A, con mèo tham ăn...”

Lúc Lộ Diêu và Lộ Viễn đến nơi, Cố Dịch Huân đã gọi đủ một bàn đồ ăn chờ bọn họ. Lộ Diêu nghĩ được hương thơm của cơm, cũng bất chấp chào hỏi, hoan hô một tiếng chạy thẳng đến bàn ăn, vội vàng thỏa mãn nội tạng của chính mình. Hai người đàn ông cũng ngồi xuống, chậm rãi ăn cơm.

Hôm nay, ánh mắt Cố Dịch Huân không chỉ lợi hại hơn so với bình thường mà càng thêm sáng ngời, con ngươi như viên đá đen tuyền lóe ra ánh sáng, tựa hồ có thể gọi là... Quyết chí phải có được? Lộ Viễn nhìn vậy, trong lòng bỗng có điểm sợ hãi, trực giác mách bảo đã có chuyện phát sinh. Không khỏi mở miệng hỏi, nói: “Gần đây bạn cái gì sao? Sau lần trước ăn cơm cùng, tôi cũng chưa gặp qua cậu được một lần. Diêu Diêu đi Nam Phi mang về cho cậu bao nhiêu quà, có rảnh qua nhà tôi lấy đi.”

Khó trách nhìn tiểu nha đầu có điểm đen đi, nguyên lai là đi Nam Phi chơi. Bất quá làn da hiện tại thoát nhìn càng thêm khỏe mạnh có sức sống, rất được. Nuốt đồ ăn trong miệng xuống, Cố Dịch Huân mở miệng nói: “Đi nước ngoài...” Nói xong liền không có thêm thanh âm nào nữa.

Lộ Viễn nhất thời hiểu ra, từ khi ở Nam Phi về, thu được tin tức nói ở bên kia vài quan thương không hiểu nguyên nhân vì sao lại nổi lên tranh chấp, thậm chí dẫn đến đòi sống mái với nhau; nhưng vẫn đều tra không ra rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Nhìn trạng thái hiện tại của Dịch Huân, chuyện này tám, chín phần mười có liên quan đến anh ta, thì ra là thế.

Vì thế hai người đàn ông ăn ý im lặng ăn cơm, không mở miệng nữa. Dùng bạo lực làm đổ máu đều là vấn đề bất lợi với mỗi người trưởng thành về cả thể xác lẫn tinh thần. Bất quá Lộ Diêu thật sự bận, cần bản không chú ý tới đối thoại của hai người.

“Buổi chiều cậu không có chuyện gì đi?”

“Ân.”

“Buổi chiều, tôi phải về công ty xử lý công việc, cậu mang Diêu Diêu đi dạo đi, thuận tiện đưa Diêu Diêu đến nhà cậu, cho con bé làm quen.”

“Được.” Ngữ điệu vạn năm không thay đổi, trước sau như một, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Cách đại học D 10 phút ngồi xe là đến long phủ, vùng đất mới được giải phóng và đưa vào thi công chưa lâu, với khung cảnh thanh u, cảnh sắc hợp lòng người, giao thông tiện lợi, phương tiện đầy đủ hết mà nổi tiếng. Một khu nhà này của Cố Dịch Huân không cần phải nói nhiều, khu nhà 22 tầng, tầm nhìn có thể xa đến tỉnh không sáng lạn, nhìn xuống dưới có thể nhìn không khí khắp chung quanh; ba phòng lớn, một phòng khách, hai nhà vệ sinh, cộng thêm một phòng làm việc, một phòng bếp và một cái ban công rộng đến mức có thể làm sân chạy bộ, hết sức xa xỉ. Trang hoàng trong phòng là phong cách nhất quán của Cố Dịch Huân, lấy đen trắng làm hai sắc điệu chính, ngăn gọn lưu loát mà tiêu sái cũng là một phong cách, khắp nơi trang trí đèn điện cao thấp xa hoa.

“Chắc chắc chắc chắc... Dịch Huân ca ca, anh cũng quá xa xỉ đi? Theo em nghĩ nếu bán căn nhà này là sẽ làm mọi người phá sản, nhìn cũng quá xa hoa ~” Lộ Diêu phát ra thanh âm chắc chắc, tỏ vẻ tức giận mãnh liệt đối với chủ nghĩa tư tưởng hưởng lạc của giai cấp tư sản.

“Có sao?” Cố Dịch Huân nhún mày. Thở không phải có ba hang, xuất phát từ phương diện lo lắng cho sự an toàn, ba năm nay Cố Dịch Huân thỉnh thoảng lại đổi một chỗ ở, nhà ở với anh mà nói chẳng qua chỉ dùng làm chỗ để đến nghỉ chân, hơn nữa tất cả các chi tiết trang hoàng này vẫn đều là do thuộc hạ của anh phụ trách, anh đúng là không chú ý đến những thứ này.

“Có! Tuyệt đối có!” Lộ Diêu nghiêng quai hàm, giống như con gà con gật đầu mổ thóc, rất đáng yêu.

“Nga? Em đã không thích, thì... Cái này nên ném đi.” Cố Dịch Huân quơ quơ cái gì đó trong tay. Lộ Diêu giờ mới chú ý tới cái chìa khóa trong ngón tay thon dài của Cố Dịch Huân.

Hay nói giỡn, không gian mở lại lớn như vậy mà không cần thì có là đồ ngốc! Ca ca khẳng định là sẽ không đồng ý mua nhà ở bên ngoài ình, mà không gian phòng ngủ ở ký túc xá của trường lại không đủ dùng, vốn đang sầu này sầu nọ nên không bỏ qua được, cái này tốt lắm! Vội vàng đi qua muốn đoạt lấy cái chìa khóa.

Cố Dịch Huân thấy cô đã chạy tới, cố ý đùa cô, ý vào ưu thế có thân hình cao lớn, nâng tay lên không cho tiểu nha đầu dễ dàng lấy được. Lộ Diêu giống như con khỉ con tùm lấy vạt áo của anh nhảy lên với lấy chiếc chìa khóa ở trong bàn tay anh, thi triển công phu trong chốc lát, trên chóp mũi nhỏ đã chảy ra vài giọt mồ hôi nhỏ. Da thịt mềm mại của tiểu nha đầu không ngừng dựa lên thân thể anh, còn thân nhiên mang theo mùi huân y thảo đặc hữu thơm ngát, Cố Dịch Huân thích ý híp mắt lại thâm tình. Nhìn cái miệng nhỏ xinh của tiểu nha đầu, theo đánh giá cũng không sai biệt lắm, lại trong chốc lát mà buồn buồn, cố ý hạ thấp cánh tay.

Lộ Diêu nhân cơ hội bắt được bàn tay to của Cố Dịch Huân, như người ta đoạt lấy súng ống từ ngón tay thon dài có chút hơi thô đoạt lấy cái chìa khóa.

Lộ Diêu có chút mệt mỏi, ngủ trưa một giờ, buổi chiều Cố Dịch Huân cùng cô xem tivi và đi dạo trong tiểu khu, thấy sắc trời dần chuyển liền đưa cô về trường học.

“Dịch Huân ca ca, tạm biệt!” Lộ Diêu cười tủm tỉm tạm biệt Cố Dịch Huân, vừa xoay người một cái liền chạy lon ton vào ký túc xá.

Như bóng ma, một người đàn ông cao lớn đứng dựa vào một bên cửa xe, cả người tựa hồ cùng hắc ám hòa chung làm một! Quanh thân tỏa ra hơi thở âm lạnh tàn khốc, giống như... Thống trị địa ngục – Lucifer! (Lucifer: ma vương) Người này trời sinh chính là thuộc loại vương giả hắc ám.

Nhìn thân ảnh mảnh khảnh của tiểu nha đầu xa dần cho đến khi biến mất, ánh mắt Cố Dịch Huân dần dần chuyển sang thâm trầm.

Nha đầu, anh tránh em đi, một mình ở nước ngoài nửa tháng, rốt cục cũng hiểu được tình cảm đối với em. Anh xác định, loại tình cảm này không phải sủng nịnh bình thường đối với một người em gái, cũng không phải bao dung đối với người đi sau, mà là nguyên bản là tình yêu độc nhất vô nhị của một người đàn ông đối với người phụ nữ.

Ban đêm sau ba năm không gặp, cái loại cảm giác chần động trái tim như bị điện giật trong nháy mắt làm tê dại có tên là tâm động! Bởi vì lúm đồng tiền như hoa của em, băng tuyết trong thế giới của anh tức thì tan rã, xuân về hoa nở, mọi linh hồn đều bắt đầu rực rạch. Tâm anh vốn yên lặng vì em mà bất an xôn xao. Cho nên, đối với em, anh nhất định phải có được!

A Diêu, em đã đem tiểu cừu đưa đến trước mắt anh, thì... Anh liền không khách khí!

Vương giả bóng đêm đang ngủ đông liếm liếm móng vuốt sắc bén của chính mình, đối với con mồi trước mắt, vận sức chờ phát động...

5. Chương 5: Bị Đè Nén

Lúc trở lại ký túc xá, phòng 210 toàn bộ đã đầy đủ, mọi người ngồi vây quanh một chỗ nói chuyện phiếm vô cùng náo nhiệt. Lộ Diêu vừa vào cửa, trong phòng lập tức im lặng, sau đó “Oanh” một chút, không khí trong phòng càng thêm náo nhiệt.

Một cô gái với khuôn mặt tròn tròn mập mập, bộ dạng thập phần đáng yêu, cười tủm tỉm nhiệt tình chào hỏi, “Hi, bạn học nhĩ hảo! Chúng tớ đều đã tự giới thiệu xong rồi, còn thiếu mỗi bạn nga ~ mau tới đây mau tới đây!” Các cô gái khác cũng mở miệng hô.

Lộ Diêu rất biết nghe lời, thoải mái đi qua, ngọt ngào mở miệng nói: “Chào các bạn ~ tớ tên là Lộ Diêu, đến từ thành phố S, 17 tuổi, mọi người có thể gọi tớ là Diêu Diêu.”

Các cô gái khác cũng theo cô giới thiệu lại một lần nữa. Cô gái vừa mới cùng Diêu Diêu chào hỏi tên là Sở Sở, cái tên thực đặc biệt, cũng thực dễ dàng làm cho người ta ấn tượng mà khắc sâu. Một cô gái thực điển hình cho các cô gái vùng Đông Bắc, sang sảng hào phóng, nhiệt tình dũng cảm. Mọi người gọi cô ấy là “Sở gia”! Vốn dĩ Lộ Diêu còn có chút khó hiểu, chẳng lẽ mới đi ba năm, quan niệm nam nữ bình đẳng trong nước đã quán triệt đúng chỗ như vậy? Con gái đều xưng chính mình vì “Gia”? Nghe xong Sở gia giải thích mới biết được cái tên này là vì còn có điển cổ.

Trước khi khai giảng, các trường đại học, cao đẳng đều mở diễn đàn trao đổi giữa các tân sinh viên, đại học D cũng không ngoại lệ. Vì để thuận tiện trao đổi, chủ diễn đàn yêu cầu mọi người sửa tên dùng tên thật. Nhưng là tên thật của Sở gia thật sự hiếm thấy lại kỳ lạ, nên chủ diễn đàn vừa thấy, không nói hai lời liền đem người đá ra ngoài, Sở gia thực phần hận, đem chủ diễn đàn nguyên rửa một ngàn lần lại thêm một ngàn lần. Mấy ngày hôm trước thành viên diễn đàn liên hoan, Sở gia nhìn thấy chủ diễn đàn, nhất thời giống như gặp được kẻ địch, đánh thẳng về phía trước, xông lên hỏi vì cái gì lại đem cô đá ra ngoài diễn đàn!! Khí thế và sức lực của cô gái đến từ vùng nhiều rừng núi thật lớn, lại mang theo cả khí chất cao nguyên ra cao thấp thuần phác tiểu ca làm tiểu ca sợ tới mức lắp bắp nửa ngày mới nghẹn ra được một câu đứt quãng “Tôi... Tôi... Tôi tưởng... Giả... Tên giả ~”

“Tên của anh mới là giả, tên cả nhà anh đều là tên giả!!!”

Tác phong của Sở Sở hôm nay vừa nhanh nhẹn vừa dũng mãnh, giọng oanh cao không chút nào thua kém đàn ông tạo thành danh chỉ sau một trận chiến, từ đó, mọi người đều truyền tai nhau gọi cô ấy là “Sở gia”, một trận chiến này đồng thời cũng làm địa vị của cô trong bốn năm ở khoa văn học đại học D không có khả năng bị phá vỡ.

Một cô gái xinh đẹp mà Lộ Diêu từ lúc vào cửa đã chú ý tên là Đại Ngọc, ôn nhu như em Lâm, nhưng là hơi có bệnh thái độ, cô ấy có diện mạo thập phần cổ điển. Một khắc khi vừa nhìn thấy cô ấy, Lộ Diêu lập tức nghĩ đến bài thơ cô đã đọc khi đi học trước đây, Trong nhóm bài vệ phong của tập thơ Kinh Thi [1] có bài: “Thủ như nhu đề, phu như ngưng chi, lãnh như tù tề, xỉ như hồ tề, tần thủ nga my. Xảo tiểu thiên hề, mỹ mục phán hề.” [2] Đại mỹ nhân có nói cũng là lời nói nhỏ nhẹ, ôn nhu như nước.

Còn có một người nữa tên là Y Đình, bộ dạng thực thanh tú, ít nói hơn, chính là lẳng lặng nghe mọi người cười đùa, ngẫu nhiên chỉ nói hai câu, là người duy nhất làm Lộ Diêu cảm giác có một chút cao ngạo, khả

năng học văn học của những cô gái hoặc nhiều hoặc ít đều là con nhà theo nghệ thuật, ý tứ hàm súc là mèo khen mèo dài đuôi, nên mọi người cũng chưa để ý nhiều.

“Bạn học Lộ Diêu, xin hỏi bạn đối với sự kiện bạn và Đại Ngọc hiện nay được xưng là ‘Tuyệt đại song kiều’ trong số chúng ta, cảm thấy thế nào?” Sở Sở hưng trí phá tan sự nghiêm trang.

Mặt Lộ Diêu lộ vẻ nghi hoặc, khó hiểu nhìn về phía Sở gia, Đại Ngọc chính là mím môi mỉm cười cũng không mở miệng.

“Nga, đúng rồi! Buổi chiều bạn không ở đây nên hẳn là còn không biết. Tin tức từ người phụ trách tân sinh nói rằng học trưởng đem ảnh chụp của bạn và Đại Ngọc đăng lên đài BBS của chúng ta, nói đây là danh xưng trăm năm khó gặp của đại học D dành cho hoa hậu giải thưởng, phong làm ‘Tuyệt đại song kiều’, sau khi phát đi mọi người trước sau liền nhiệt liệt thảo luận, hiện tại có rất nhiều bài viết về sự kiện này! Bạn muốn xem hay không?”

“Quên đi, mình đi con đường của mình, bọn họ muốn thì cứ để họ nói thôi. Danh nhân không có chuyện xấu thì không tính là danh nhân! Đầu năm nay a, làm con gái thật khó ~” Lộ Diêu học ngữ khí của Đan Đan tỷ rung đùi đắc ý nói, làm ọi người được một trận cười to, chuyện này cũng liền nhẹ nhàng băng qua mà trôi qua.

Sở gia và Lộ Diêu đều là hoạt bát hướng ngoại, từ trước đến nay lại là người đơn giản, Đại Ngọc thì ôn nhu như nước nên ở chung rất tốt, Y Đình cũng thực dễ gần, các tiểu cô nương rất nhanh hi hi ha ha hoà mình.

Thời gian ăn cơm chiều, các tiểu cô nương cùng nhau đến căn tin ăn cơm.

Bốn nữ sinh đi tới, một người xinh đẹp linh động, như hoa hồng hoang dã, như vẻ đẹp cả vú lấp miệng em [3]; một người mềm nhẹ như nước, giống như hoa thủy tiên không bị ảnh hưởng của khói lửa nhân gian; bên cạnh là hai người hoặc thanh tú hoặc đáng yêu, bốn loại phong cách không giống nhau, bốn mỹ nữ giống như một khối nam châm thật lớn, cơ hồ hấp dẫn tất cả ánh mắt trong căn tin.

Nếu như quan sát từ trên không, sẽ phát hiện thấy Lộ Diêu là tâm trong bốn người, mười thước là bán kính, hình thành một vòng vây bằng người thực lớn.

Thỉnh thoảng có nam sinh to gan đi lên bắt chuyện hay muốn đến gần, ý đồ muốn có phương thức liên hệ, Đại Ngọc điềm đạm cười không ra tiếng, Diêu Diêu dùng chiêu sách đánh trống lảng, nói mấy câu đã làm nam sinh quên mục đích khi đến gần, hơn nữa Sở gia nói chêm vào để chọc cười, bốn người gian nan xông ra vòng vây.

“Hô...” Lộ Diêu gian nan thoát ra, “Cảm giác bị người vây xem cũng thật không xong! Chúng ta làm sao bây giờ a? Có ăn cơm nữa không?”

“Trình độ người khác hướng hai bạn trên hoa ghẹo nguyệt không ít, chúng ta về sau đều đừng hy vọng có thể cùng ăn cơm ở căn tin. Hai bạn đi về trước đi, tớ và Đình Đình mang cơm về cho hai bạn.” Sở gia căn cứ vào tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo, đem hai vị cô nương gây vạ trước đuổi về Di Hồng lâu, nga, không! Ký túc xá lâu, đồng thời nổi lên trọng trách mua cơm. Sự thật sau đó chứng minh, Sở gia quả nhiên là có khí chất tự động chiếu cố bên người nữ vương.

Phiền muộn vì ứng phó không thắng nổi những phiền phức đến gần nên ngày hôm sau khai giảng năm học, hai người lựa chọn che mặt lên sân khấu. Lộ Diêu cố ý đội mũ lưỡi trai, bàn tay kéo vành mũ cơ hồ đem khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đều ẩn sau vành mũ, tóc ngắn cười khê tiến vào từ cửa sau, lộ ra lỗ tai trắng nõn cùng khuyên tai kim cương lóe sáng. Đại mỹ nhân thì dùng kính đen che khuất đôi mắt ướt dễ làm người ta bị câu dẫn, long khởi một đầu đen thui sáng bóng.

Tuy rằng tận lực cúi thấp, vẫn tránh không được gặp được các loại ánh mắt phức tạp của nhân sĩ khắp nơi hoặc lửa nóng hoặc ghen tị hoặc hâm mộ hoặc si mê cùng tiến đến bắt chuyện. Linh xong trang phục quân huấn (quần sự, giáo dục quốc phòng), Lộ Diêu lấy cớ có việc, quyết đoán tránh người.

Ở trong ngôi nhà thoải mái xa hoa, điều hòa chạy mà không có tiếng động, tại đây cái nắng chói chang của ngày hè bị ngăn cách tạo ra một khu thanh tĩnh ngoài đảo nguyên. Lộ Diêu nằm ở trên ghế bên cạnh cửa sổ sát đất nhàn nhã uống đồ uống lạnh, đôi chân thon dài tùy ý đặt ở trên bàn trà trước mặt, híp mắt lại,

hưởng thụ cái nóng rực của ánh mặt trời đang rút đi và gió nhẹ mát mẻ của điều hòa, bất tri bất giác cứ như vậy mà ngủ...

Hai người đàn ông trên võ đài xích lửa thân trên thân, cơ bắp lộ ra chứa đầy uy lực. Lúc này giống như hai dã thú đứng đầu tranh đoạt địa bàn khó phân cao thấp, một quyền uy vũ sinh phong, lấy thể của vạn quân lôi đình thẳng hướng đến trên người đối phương. Đột nhiên có một người tiếp không xong, thân thể lung lay nhoáng lên một cái, người đàn ông đối diện bắt lấy điểm không chắc chắn này, một quyền đẹp mắt phóng thẳng đến làm ngã đối thủ.

“Đứng lên! Tiếp tục!” Cố Dịch Huân tà liếc người đàn ông nằm trên sàn một cái, lạnh lùng mở miệng. Da thịt màu đồng ở cổ bị che kín bởi mồ hôi, bờ vai thất lưng và đôi chân dài, thân hình cao lớn cường tráng, nhìn lại kĩ, thật giống như vị chiến thần Ares [4] từ trong thần thoại Hy Lạp bước ra.

“... Lão đại, em... Em không được! Anh buông tha em đi!” Tề Hạo ngã trên mặt đất từng ngum từng ngum thở phì phò, vô lực mà rên rỉ.”Thật sự... Thật sự không cố được!”

Cố Dịch Huân chỉ là có chút vi suyễn, liếc mắt nhìn Tề Hạo nằm trên mặt đất, đem khăn mặt vắt lên trên mặt Tề hạo, hừ lạnh một tiếng xoay người đi đến phòng nghỉ.

“Hô...” Nhìn thấy lão đại đã đi xa, Tề Hạo lấy khăn mặt xuống, thở dài ra một hơi. Lão đại hôm nay như điên rồi, thao luyện vài người bọn họ suốt bốn giờ đồng hồ, an nhàn đã lâu, xương cốt của anh mau rỉ sắt giờ bị lão đại làm uốn rồi ra từng mảnh! Bất quá thể lực cùng sức chiến đấu của lão đại thực không phải thường, đã muốn BT đến chính mình có dùng nước tăng lực cũng không thể theo kịp! Ngô... Hôm nay không thể chọc đại thần, vẫn là tiếp tục giả chết đi! Thuận tay đem khăn mặt đặt lên trên mặt, bất quá lần này là ôn nhu nhẹ nhàng mà thôi...

Cố Dịch Huân từ sáng sớm vẫn ở trong phòng tập thể thao, các loại khí giới chuyển qua một bên lại thao luyện hạ ngã bốn thuộc hạ, sau một phen làm chính mình đầm đìa mồ hôi thành tình trạng kiệt sức, tâm lý mới có một chút thư thái.

Anh luôn tự hỏi thể nào mới có thể làm cho tiểu nha đầu vẫn đem anh làm ca ca sẽ chấp nhận anh chuyển thành bạn trai. Nhìn tiểu nha đầu cả ngày vui tươi hơn hử, giống như đối với bất cứ chuyện gì đều không sao cả, thực là bộ dáng thiên chân luôn tùy tính (tùy hứng, làm mọi việc theo sở thích), nhưng cốt cách lại rất quật cường!

Tuy rằng anh đối mặt với đối thủ âm hiểm giả có thể thận trọng, bày mưu nghĩ kế, nhưng là đối mặt với cô gái nhỏ này anh thật đúng là đoán không ra cô rốt cuộc sẽ có những phản ứng nào. Cố Dịch Huân cảm thấy chưa bao giờ rối rắm thế này, do dự cùng ảo não, thật giống như một đồng bóng sợi vắt ở ngang ngực, nửa vời làm vô cùng khó chịu.

Lúc Cố Dịch Huân về nhà mới cảm giác được gần như cạn sức lực, dọc theo đường đi nhắm mắt dưỡng thần thẳng đến dưới lầu.

6. Chương 6: Rốt Cuộc Là Ai Điên Rồi 1

Vào cửa trong nháy mắt, có một cảm giác sâu sắc và tính cảnh giác cao độ nhắc nhở Cố Dịch Huân trong nhà có người! Nhất thời sát khí quanh người tăng vọt, tay chuyển đến bên hông, tay chân và lưng đều dán vào vách tường chậm rãi đi vào trong nhà. Nhìn đến trên ban công là một màu xanh mượt của trang phục, một thân sát khí lập tức tiêu tán, thân thể buộc chặt cũng dịu đi. Nhìn chung quanh một vòng, quả nhiên, thấy cô gái nhỏ làm tâm thần anh không yên.

Toàn bộ thân thể mềm mại rúc vào trong ghế dựa, hô hấp đều đều phập phồng, phần eo lộ ra độ cong quyến rũ xinh đẹp; ánh mặt trời chiếu vào trên mặt trắng nõn non mềm của cô, chiếu lên làn da cơ hồ gần như trong suốt; lông mi dài hơi rung động giống như cánh bướm, ở đáy mắt phủ xuống một tầng bóng tối; môi đỏ mọng khẽ nhếch, mơ hồ có thể thấy được đầu lưỡi phấn hồng.

Cố Dịch Huân nhìn đến có điểm miệng khô lưỡi khô. Không tự chủ được phải hô hấp chậm lại, sợ quấy nhiễu đến cô gái nhỏ trước mắt, liền lẳng lặng nhìn như vậy.

Hoàng hôn im lặng, thời gian cũng thả chậm cước bộ, như dòng nước chậm rãi lướt qua bên hai người, tịch dương vô hạn tuyệt hảo...

Một trận gió thổi tới, mang đến một cảm giác mát mẻ, Cố Dịch Huân đột nhiên bừng tỉnh lại, mới nhớ tới nên đắp cho cô gái nhỏ cái chăn mỏng, phòng ngừa vật nhỏ quen được chiều chuộng kia bị cảm lạnh!

Lộ Diêu vẫn đắm chìm trong hương vị ngọt ngào của giấc mơ, mơ đến trước đây đi theo ca ca cùng Dịch Huân ca ca, quần quít lấy bọn họ bởi chính mình chơi; mơ đến ôm đùi Dịch Huân ca ca làm nũng, làm cho anh hỗ trợ cô trả thù ca ca; mơ đến lúc chính mình thay rằng ngồi ở bãi bóng hô to ca ca cố lên... Còn mơ đến khi ở nước Anh dì nhỏ đưa cho cô một con chó nhỏ màu trắng, lông thật dài mà lại mềm, phất ở trên mặt làm ngứa lại thực thoải mái.

“Kube, go away!” Lộ Diêu nhỏ giọng nỉ non, giống như nói mê.

“A, tiểu trư lưỡi biếng!”

Lộ Diêu giống như nghe thấy một tiếng cười khê, chậm rãi, lấy lại ý thức, mở mắt vẫn còn sương mù buồn ngủ ra thấy khuôn mặt tuần tú phóng đại và khéo môi hơi nhếch còn chưa kịp thu hồi. Vừa tỉnh lại nên người còn lưỡi biếng, thân thể không chịu sự chi phối của đầu óc, vươn bàn tay nhỏ bé sờ sờ khuôn mặt cương nghị của người đàn ông trước mắt, ngây ngốc cười nói “Dịch Huân ca ca, ân... Vẫn là lúc cười có vẻ suât hơn!”

Cố Dịch Huân cảm thấy chính mình sắp điên rồi!! Chết tiệt, cô gái nhỏ không biết biểu tình ngây thơ vô tội lúc này của chính mình có bao nhiêu mê người! Có bao nhiêu cảm # dục! Cố tình trêu chọc, lửa cháy còn muốn đổ thêm dầu! Sau khi bàn tay nhỏ bé vừa mới chạm đến Cố Dịch Huân liền cảm thấy một mảnh tinh tế mật mật ngứa ngứa, xúc cảm từ bàn tay nhỏ bé tinh tế mềm nhẵn còn đang dừng ở trên mặt. Nếu như nói vừa rồi anh chỉ là có chút xao động, anh hiện tại chính là có chút không khống chế được. Anh nắm chặt hai tay của chính mình, dùng hết khí lực toàn thân liều mạng khống chế, mới có thể miễn cưỡng ổn định chính mình sẽ không xúc động làm ra cái gì dọa đến cô.

“Dậy thu thập một chút, một lát nữa anh đưa em đi ăn cơm.” Cố Dịch Huân nhanh chóng đứng dậy, rời đi ngọn nguồn có khả năng dẫn phát thú tính của anh, vội vàng bỏ lại những lời này, cước bộ có chút hỗn độn về phòng ngủ đối trang phục.

Lộ Diêu vẫn như cũ có chút trì độn, sau một lúc lâu, lưỡi biếng nga một tiếng, nhu nhu tóc ngắn rối tung hướng phòng tắm đi đến.

Buổi tối, chiếc xe thể thao chậm rãi đi qua ngã tư đường, gió đêm mềm nhẹ từ cửa kính xe thổi vào, làm tan hết một tia khô nóng cuối cùng, ngoài cửa sổ ánh sáng màu hồng chói mắt, chợt lóe chợt lóe rồi lui dần về phía sau.

Ngủ no rồi, bụng cũng ăn no rồi, trên đường về tâm tình Lộ Diêu dị thường sung sướng, ngồi ở trong xe nhích lên nhích xuống, thỉnh thoảng lại hát một bài.

Bóng đêm tuyệt vời như thế, bầu không khí vui vẻ như thế, Cố Dịch Huân luôn luôn ít lời cũng nhin không được có ý tưởng nói chuyện phiếm vài câu.

“Nghĩ cái gì, cao hứng như vậy.” Bóng đêm ôn nhu, thanh âm cũng không tự giác ôn nhu trầm thấp vài phần.

“Hắc hắc, em đang nghĩ hôm nay nói chuyện cùng Sở Sở còn có đại mỹ nhân, nói ra lại bị chê cười!”

“Nga? Chê cười cái gì, nói nghe một chút?”

“Chúng ta đều đang chờ mong chủ nghĩa — cộng — sản đến!” Lộ Diêu được đà hưng phấn mà nói.

“Ân?”

“Chủ nghĩa cộng — sản sẽ phân phối chia đều nha, vô cùng có khả năng cả lão công nước mình cũng phân phối chia đều! Hiện tại tỉ lệ nam nữ chênh lệch nghiêm trọng, nếu em vận khí tốt nói không chừng có thể được phân hai người! Ha ha ~ kia rất tốt đẹp a...”

“...” Lộ Diêu nói mà vẻ mặt say mê cùng hưởng tới, hoàn toàn không chú ý tới sắc mặt Cố Dịch Huân âm trầm đi xuống.

Cố Dịch Huân cảm thấy thực phần nộ! Anh mỗi ngày hao tổn tâm não nghĩ như thế nào để đem cô gái nhỏ biến thành của chính mình, mà cô gái không lương tâm này lại dĩ nhiên nghĩ chờ trời ban lão công! Còn muốn có hai người?!

Cảm giác người bên cạnh nửa ngày cũng không có phản ứng, Lộ Diêu nghi hoặc quay đầu, chỉ thấy đến mặt Cố Dịch Huân vừa khóc vừa đen. Vừa mới không phải rất hoàn hảo sao? Có vấn đề gì sao?

“Why you have to go and make things so plicated I see the way you ‘re acting. Like you ‘re somebody else gets me frustrated ...” Nhạc chuông di động quen thuộc vang lên, Lộ Diêu tạm thời xem nhẹ người mặt đen bên cạnh, tiếp điện thoại.

“Hello, Sở gia!”

“Diêu Diêu, bạn đang ở đâu?”

“Trên đường trở về, sắp về đến rồi! Có chuyện gì?”

“Ha ha ~ có nam sinh tặng quà cho bạn a! Còn có rất nhiều đồ ăn ngon! Bọn tớ giúp bạn kiểm kê nga! Uy! Cái kia đừng nhúc nhích... Tớ tớ ... Tớ thích nhất ăn... Ai nha ~ không cùng bạn nói nữa, tớ phải chém giết để ăn ... Mau về đi! Ha ha ha ~ cùng hai hoa hậu giảng đường ở cùng thật sự là hạnh phúc nha...”

“Nga ~” Thanh âm Lộ Diêu còn không có nói xong, Sở gia bên kia điện thoại đã muốn cắt đứt.

“Giúp ăn sao, cũng không có suy nghĩ a! Cũng chưa nói chưa ình chút, trở về sẽ tìm các bạn tính sổ. Dịch Huân ca ca, chúng ta đi nhanh chút!” Một cái xem thường bất nhả đến tận trời, Lộ Diêu bĩu môi, thu hồi điện thoại.

Cố Dịch Huân an vị ở bên trái Lộ Diêu, thực dễ dàng nghe được thanh âm khí thể mười phần của cô gái bên kia điện thoại. Bộ dạng cô gái nhỏ mỹ lệ, sẽ hấp dẫn người khác tuyệt không phải ngoài ý muốn, một đám tiểu tử vất mũi chưa sạch cũng không đáng để anh chú ý. Chính là... Nghĩ đến tinh thần phần chấn hăng hái của những người trẻ tuổi bông bột có thể không hề cố kỵ mà biểu đạt tình yêu với cô gái nhỏ, chính mình lại có nhiều điều băn khoăn, trong lòng còn là có chút ần ần hâm mộ cùng không thoải mái. Tuổi trẻ, thật tốt! Xem ra chính mình muốn có tất yếu trước tiên phải tuyên cáo chủ quyền.

“Chi...” Thanh âm bên nhon của lớp xe ma sát với mặt đường đột ngột truyền đến.

“A...” Lộ Diêu vì xe phanh lại thành linh làm cho hoảng sợ, thân thể theo quán tính lao về phía trước, sau đó lại bị dây an toàn kéo trở về sau. Ngay tại thời điểm Lộ Diêu nhắm mắt lại chuẩn bị va chạm kịch liệt với ghế ngồi phía sau, một đôi cánh tay cường kiện hữu lực đem cô kéo về trước, tiến vào một lồng ngực nóng rực cứng rắn, lực kéo kia lớn đến độ làm chớp mũi Lộ Diêu bị đâm vào lồng ngực mà đau đau.

Lộ Diêu ngay cả hừ còn chưa kịp hừ một tiếng, liền bị một bàn tay to nắm cầm, bắt buộc cô ngẩng đầu lên, ngay sau đó hơi lạnh từ đôi môi anh ngăn chặn cô thốt ra tiếng kinh hô.

Hơi thở yên thảo thần nhiên cùng hương vị đặc hữu của người đàn ông cứ thế mà đến, nhất thời như nước vỡ đê tràn khắp mọi cảm quan (các giác quan + cảm giác) của Lộ Diêu, ý thức có trong nháy mắt chỉ còn là khoảng trống.

Lộ Diêu cứng ngắc một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, theo bản năng giãy dụa.

“Ân... Ngô, muốn...” Hai tay ra sức đánh vào phía sau lưng người đàn ông, nhưng là phía sau lưng rộng lớn kia đều là cơ bắp rắn chắc, tay Lộ Diêu đều đã đau cũng không nhúc nhích được gì cũng không làm người đàn ông trước mắt mấy may chút nào, ngược lại bị người đàn ông một bàn tay kiềm trụ cả hai tay đặt lên đỉnh đầu, thừa dịp cô mở miệng nói chuyện nháy mắt đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng cô công thành đoạt đất! Giống như có một cơ rắn ẩm ướt linh hoạt, không ngừng ở trong khoang miệng mà qua lại, phất qua

răng của cô, xẹt qua lợi cô, làm da đầu cô run lên. Đầu lưỡi né tránh giờ bị tha đi, một cái lưỡi khác mang theo mùi yên thảo cùng hương vị bạc hà tiến vào trong miệng, quẩn quýt lưỡi Lộ Diêu đến phát đau! Trình độ tiếp cận cần xé hung mãnh cùng vội vàng làm cho Lộ Diêu sợ hãi run nhè nhẹ, lo lắng giây tiếp theo có thể hay không trở thành đồ ăn của người đàn ông này.

Cổ Dịch Huân có chút không khống chế được. Vốn nghĩ chỉ lướt qua mà thôi, làm một ký hiệu đánh dấu là tốt rồi, nhưng là khi chạm đến đôi môi đỏ mọng no đủ của cô gái nhỏ, cái loại mềm mềm nộn nộn QQ xúc giác này lập tức châm lên nhiệt tình trong anh, hương vị ngọt ngào, làm cho anh kìm lòng không được càng hôn càng sâu, chỉ hôn thôi dường như vẫn chưa đủ, quả muốn một ngụm lại một ngụm đem cô nuốt vào trong bụng...

7. Chương 7: Rốt Cuộc Là Ai Điên Rồ 2

Thật lâu sau, cảm giác được cô gái nhỏ trong lòng mềm nhũn run rẩy, Cổ Dịch Huân hôn rồi lại hôn, lưu luyến buông hai phiến môi ngọt ngào, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong lòng.

Lộ Diêu hô hấp dồn dập, sắc mặt hồng rực, hai tròng mắt mờ sương, bị một màn tình linh vừa xảy ra làm kinh ngạc, ánh mắt có điểm trì độn trống rỗng, rõ ràng là còn chưa lấy lại tinh thần.

“Diêu Diêu, anh làm lão công của em thì thế nào, à?” Hơi thở ái muội thổi phất quá vành tai Lộ Diêu, âm cuối cùng là một âm cố ý đè thấp rồi mới nói ra, thanh âm so với bình thường càng trầm thấp hơn, mang theo hương vị dụ dỗ.

Lộ Diêu cảm thấy chỉ trong nháy mắt, linh hồn của mình dường như không ở trong cơ thể, bởi vì trong thời gian ngắn ngủn kia toàn bộ thể giới của cô đều trống rỗng. Cảm giác được nhiệt khí cùng thanh âm nói chuyện bên tai, Lộ Diêu co rúm lại một chút rồi mới phục hồi lại tinh thần. Từ trong lồng ngực rộng lớn hơi hơi ngẩng đầu lên, hai mắt sương mù nhìn về phía người đàn ông đang ôm mình.

Lúc ăn cơm không phải rất tốt sao? Người đàn ông đối diện là Dịch Huân ca ca trước nay luôn sủng nịch chiều cố mình, vì sao sau khi ăn cơm một chút, ca ca chẳng những hóa thành dã thú cường hôn mình, còn muốn làm... Ách... Lão công của mình? Ca ca biến thành lão công?!

Về mặt Lộ Diêu thực rồi rắc rắc thực nghi hoặc, có một chút khó tin, nhưng là... Dịch Huân ca ca làm bạn trai của mình? Ân... Tưởng tượng cảnh tượng này một chút... Cảm giác cũng không tệ lắm, một điểm bài xích cũng không có!

Cổ Dịch Huân không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào từng biểu tình của Lộ Diêu, rõ ràng nhận thấy được thần sắc cô gái nhỏ có chút dao động, dựa vào tính tình của Diêu Diêu, nếu như không thích tuyệt đối sẽ thẳng mặt gọn gàng dứt khoát cự tuyệt, khẳng định sẽ không xuất hiện loại thần thái do dự này. Do dự chỉ có thể chứng minh một điều, cô đối với anh cũng có cảm giác, chính là không thể nhận thức người ca ca suốt mười mấy năm biến thành bạn trai của mình nhanh như vậy! Xem ra phải thể hiện mạnh hơn một chút.

Rèn sắt phải rèn lúc nóng, để tránh đêm dài lắm mộng, nhất định phải sớm một chút cấp cho cô gái nhỏ không biết lo này cái nhân “hoa đã có chủ”, giảm đi lo lắng sau này cho chính mình.

Cổ Dịch Huân lại một lần nữa cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Lộ Diêu. Lúc này cũng không giống một lần chạm nhẹ hay cần xé kịch liệt cùng đoạt lấy, mà là hết sức triền miên, như con bướm đánh dấu địa bàn khế hôn khéo môi Lộ Diêu, hai má, vành tai, cuối cùng trở lại trên môi chậm rãi liếm, giữ lấy môi dưới hồng nhuận nhẹ nhàng mà liếm cắn, giống như vị kẹo liếm thế nào cũng không đủ.

Lúc anh buông ra, Lộ Diêu xụi lơ thành một vũng nước mùa xuân, ỷ lại trên cánh tay của Cổ Dịch Huân, lồng ngực phập phồng kịch liệt, giống cá được thả xuống nước, từng ngụm từng ngụm hô hấp không khí mới mẻ, mặt đỏ cơ hồ như sắp lấy máu.

“Thích anh đối với em như vậy sao?” Sau khi nụ hôn dài qua đi, hơi thở của Cố Dịch Huân cũng gần như không xong, anh thở gấp hỏi, nhưng trong giọng nói lại mang theo ý cười khó có được.

Tuy rằng Lộ Diêu ở nước ngoài ba năm, nhưng trong cuộc sống cởi mở đó cô vẫn là một cô gái nhỏ không hiểu nhiều chuyện, nghe thấy lời nói thẳng thừng như thế, mà ngượng ngùng cúi đầu, trầm mặc như kim! Nhưng là da thịt non mịn trắng nõn ở cổ lại nhiễm một màu phấn hồng mê người.

“Không nói lời nào chính là chấp nhận?”

Hai người im lặng một lát, Cố Dịch Huân lại một lần nữa mở miệng: “Em không cự tuyệt, kia... Anh coi như em đồng ý!”

Lộ Diêu hành động như rơi gỗ, cứng ngắc gật gật đầu.

Cố Dịch Huân thay cô cởi dây an toàn, mở cửa xe, một tay cầm túi xách của Lộ Diêu, một tay lôi kéo tay cô đi hướng ký túc xá.

“Nghỉ ngơi thật tốt, ngủ ngon!” Cố Dịch Huân nói xong hôn hôn lên trán Lộ Diêu, vẫy tay tạm biệt.

Lộ Diêu vẫn là có điểm ngây ngốc, phản xạ có điều kiện tính đi theo Cố Dịch Huân lúc anh khởi động xe, hệ thống đầu óc gần như đã hỏng, trên cơ bản bị trạng thái tê liệt vây quanh, không thể phản ứng. Vẫn duy trì loại trạng thái như thế trở lại phòng ngủ trong ký túc xá, cũng không có tâm tình cùng Sở gia hay người khác nói chuyện, nằm trên giường nhìn chằm chằm một hồi, dùng chăn bọc kín chính mình từ đầu đến chân, cô hiện tại cần ngăn cách với xung quanh để bình tĩnh một chút.

Nghĩ đến hai nụ hôn nồng nhiệt như lửa vừa rồi...” Ai...” Lộ Diêu lại một lần nữa thở dài, cuốn chăn lăn một vòng, thống khổ rên rỉ, “Trong gió hỗn độn ... Rối loạn rối loạn, thế giới này đều rối loạn!” Lộ Diêu cảm thấy trong lòng chính mình như có cái gì đang dần sụp đổ vậy, một đồng hỗn độn rối tinh rối mù.

“Ngô... Muốn điên mất thôi...”

Tối nay, nhất định lại là một đêm khó ngủ... Ai đi vào giấc mơ của ai?

Chiếc Lamborghini màu đen giống như một đạo thiểm điện gào thét đi qua, như bị một trận gió lớn sắc bén bám theo. Cố Dịch Huân triển khai phía sau cánh cửa màu đen, đi qua bóng đêm.

Từ khi gặp lại cô gái nhỏ, ân... Không đúng, hẳn là từ khi bắt đầu quen biết cô mới đúng, trong cuộc sống của Cố Dịch Huân có rất nhiều cái anh nghĩ không có khả năng phát sinh, có rất nhiều cái chính anh cho rằng không có khả năng sẽ có lần đầu tiên. Lần đầu tiên ăn đường, lần đầu tiên nói chuyện lại dùng lời ôn nhu nhỏ nhẹ, lần đầu tiên ăn vặt bên hè đường, lần đầu tiên an ủi con gái khóc, lần đầu tiên cho phép người khác tiến vào không gian cuộc sống của chính mình, lần đầu tiên vì phụ nữ mà tâm thần không yên suy xét cân nhắc... Thật nhiều, thật nhiều cái lần đầu tiên. Chính mình thay đổi nhanh đến mức sắp không nhận ra bản thân, cô gái nhỏ này chính là thượng đế tạo ra để thay đổi chính anh!

Sáng sớm Lộ Diêu vừa mở mắt liền bị kinh hách thật lớn. Mặc cho là ai vừa mới tỉnh lại, nhìn đến bên giường bị ba người vây quanh, sáu con mắt đen mở to lúng liếng nhìn chằm chằm mình, trái tim cũng phải có ít nhất một cái chớp mắt đình trệ lại.

“Thằng thán sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị xử nghiêm! Nói! Tối hôm qua xảy ra chuyện gì, rốt cuộc sao lại thành thế này?” Sở gia làm đại biểu đưa ra ý kiến, nghĩa chính cốt lõi bắt đầu thẩm vấn Lộ Diêu.

“... Cái này là tình huống gì chứ?” Lộ Diêu tối hôm qua ép buộc thật lâu, thẳng đến khi trời tờ mờ sáng thật sự quá mệt mỏi mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

“Không cần giả bộ với bọn tớ! Tối hôm qua bạn như u hồn bay về đây, hơn nữa hoa đào đầy mặt (mặt đỏ) đôi môi lại sưng đỏ, vừa thấy biết ngay là bộ dáng bị người ta hung hăng yêu thương, đến đến đến, nói cho mọi người biết, ai lại lợi hại như vậy? Mới khai giảng không đến hai tháng liền thu phục song kiều số một của chúng ta?”

Trong ký túc xá của đại học có một quy định bất thành văn, nếu như trong cùng một phòng có người yêu đương, nhất định phải nói ọi người hơn nữa phải mời ăn cơm. Lộ Diêu biết không thể gạt được cô gái tinh quái này, cũng không tính gạt, vì thế liền đỏ mặt đem sự tình giản lược một chút mới kể ra.

“Chắc chắc chắc chắc... Không sai a ~ mơ xứng ngựa tre! Vẫn là ngựa tre cũng cường thế bá đạo, rất tốt rất tốt ~” Sở gia viên viên quả táo, khuôn mặt tỉnh quái bởi vì hưng phấn mà nhiễm một phần suy tư.

“Thanh mai trúc mã là nói bạn cùng lứa tuổi đi? Cố Dịch Huân lớn hơn Diêu Diêu tám tuổi cũng có thể tính sao?” Y Đình nói.

“Cái này không phải trọng điểm! Chủ yếu Lộ tiểu thư của chúng ta là hoa đã có chủ nha! Tìm ngày nào đó dắt đến cho chúng ta nhìn đi? Phải nhìn xem là đại thần nào thu phục được tiểu yêu tinh như bạn!”

“Cũng không phải động vật, còn ‘dắt’?” Đại mỹ nhân vân đạm phong khinh như trước cũng cười cười xuất ra chiêu bài suy đoán.

“Nga! Là mời đến, mời đến. Rong rong ~ có người phải mời ăn cơm! Muốn ăn thịt, muốn ăn thịt, muốn ăn thịt.”

“Ai... Bạn không ăn thịt là không vui, chỉ có động vật mới thích ăn thịt như vậy, thật sự là không cứu nổi! Cần thận béo chết bạn nga ~” Y Đình lạnh lạnh nhìn Sở gia.

“Tớ chỉ có ăn no, mới có thể có khí lực giảm béo a!”

“Phi!” Mọi người cùng kêu lên, rốt cuộc bắt đầu tiến hành khinh bỉ!

Mọi người cười cười nháo nháo, còn gì vui hơn.

8. Chương 8: Đùa Giỡn

Lộ Diêu là cô gái tốt, rất nhanh liền thích ứng với thân phận mới của chính mình —— bạn gái của Cố Dịch Huân! Kỳ thật khi hai người ở chung trừ bỏ thân thiết hơn so với lúc trước, cũng không có biến hóa gì quá lớn.

Một lần Lộ Diêu gọi điện thoại cho Cố Dịch Huân, thuận miệng nhắc tới chuyện các bạn cùng phòng nháo đòi hai người mời bọn họ ăn cơm, tính vốn hay nói nửa đùa nửa thật, không trông cậy lắm vào đại ân nhân sẽ tự mình hiện thân. Chưa từng tưởng tượng được Cố Dịch Huân mạnh mẽ vang dội đến trình độ BT nói chuyện điện thoại xong chạng vạng ngày hôm sau thế nhưng thật sự tự mình đưa đến tận cửa đợi người ta làm thịt!

Cố Dịch Huân đến đúng lúc Lộ Diêu và các bạn của cô vừa vặn tan học, vì thế Cố Dịch Huân đi thẳng đến cổng trường rồi dừng xe. Dọc theo đường đi Lộ Diêu đều thực không yên, rất sợ anh lại đi chiếc xe Lamborghini phong cách đến rồi đứng chờ! Vài lần trước khi anh đưa cô trở về đều là buổi tối người qua lại rất thưa thớt, chính là hiện tại lại rõ như ban ngày... Thật sự sẽ mang đến rất nhiều phiền toái không cần thiết, đến lúc đó không biết phải phí mấy tấn nước miếng để giải thích, kinh khủng nữa là tin tức sẽ có tiêu đề: “Hoa hậu giảng đường ủy thân vào đại phú hào trẻ”, “Mỹ nữ của đại học D bên đại gia” ... Ngẫm lại đề tài này, Lộ Diêu liền cảm thấy một trận ác hàn, cái xe sang trọng kia thật đáng ghét!

Cố Dịch Huân hiển nhiên hiểu được suy nghĩ của cô gái nhỏ của anh, hôm nay anh đi một chiếc xe Audi màu bạc thấp kém đến không thể thấp kém hơn! Làm Lộ Diêu khi nhìn đến đằng sau lưng Cố Dịch Huân là bốn vòng tròn lồng vào nhau [1] rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hoàn hảo hoàn hảo.

Cố Dịch Huân nhìn thấy vài người, liền đi lên trước mấy bước tiếp đón, hướng Lộ Diêu vươn ra bàn tay to rộng. Lộ Diêu cười duyên đặt bàn tay nhỏ bé lên tay anh.

“Những người này chính là các bạn cùng phòng cũng là bạn thân nhất của em! Bộ dạng đáng yêu nhất là Sở Sở.”

“Xin chào, Sở gia?”

Sở gia sững sốt, hơi quẩn bách một chút, lập tức cười hớ hớ chào hỏi “Xin chào!”

“Người xinh đẹp giống em, nhưng phong cách hoàn toàn khác chính là Đại Ngọc!” Ý cười trong mắt Cố Dịch chợt lóe qua, cô gái này trang điểm.

“Đại mỹ nhân? Xin chào!”

“Xin chào! Gọi em là Đại Ngọc là tốt rồi.” Trong mắt Đại Ngọc cũng hiện lên cảm xúc kinh ngạc giống như vậy, nhưng lập tức thanh âm ôn nhuận như nước lướt qua, vừa đúng khách khí làm cho người ta cảm giác thực thoải mái.

“Tiểu giai nhân thanh tú này là Y Đình.”

“Xin chào.”

Gương mặt Cố Dịch Huân mang theo vẻ hòa bình hơn, nếu so sánh với bình thường thì có thể tính là... Mỉm cười? Dùng biểu tình ấm áp cùng các cô gái chào hỏi qua một lượt, liền hướng tới mục tiêu chung của ngày hôm nay — xuất phát dùng bữa tối.

Thời điểm Lộ Diêu giới thiệu Cố Dịch Huân ọi người nhận thức, trong ánh mắt các bạn cùng phòng phát ra ánh sáng có thể so với tia X quang mười vạn vôn [2] chiếu đến, vẫn là màu xanh bóng. Xét thấy gương ngừng vì lần đầu gặp mặt soái ca lại biểu hiện quá thất lễ, chỉ có thể rụt rè ngồi ngay ngắn ở trong xe, giọng nói nhỏ nhẹ nói chuyện phiếm. Nhưng là trao đổi trong ánh mắt thì biểu đạt xuất ra là nhất trí: Phải dựa vào! Cao lớn uy mãnh, anh tuấn suất khí, người đàn ông lãnh khốc, vẫn là mẫu người rắn rỏi đang thịnh hành! Con bé Diêu Diêu chết tiệt không biết kiếm từ đâu về? Thật sự là cái vận cứt chó đi rồi a!! Hâm mộ, ghen tị, hận, những oán niệm vô hạn bắt đầu tuần hoàn...

Đến dưới lầu khách sạn, sớm có quản lý đứng chờ ở đường lớn, nhìn thấy Cố thiếu tiến vào liền dẫn đoàn người hướng lô ghế đặt sẵn. Sở gia, Y Đình cùng đại mỹ nhân đều có chút kinh ngạc, thiên hợp?! Đây là đến ăn cơm a hay là đến ăn bạc a? Vài người trao đổi ánh mắt một chút, thần sắc khác nhau. Đúng hay không quý giá như vậy? Tuy rằng các cô là muốn dọa bạn trai Diêu Diêu một chút, khá như vậy không tính đem người ta dọa đến bán máu trả nợ a, các cô sẽ áy náy, được chứ? Xem ra... Người đàn ông này không chỉ có hình thức, hơn nữa còn là người đàn ông rất nhiều tiền!

“Con bé Diêu Diêu này sẽ phát đạt, đây là rùa vàng nha! Về sau đồ ăn của chúng ta tự nhiên rơi xuống a...” Sở gia ha ha vui vẻ, rơi vào trạng thái có một tương lai tốt đẹp.

“Diêu Diêu sẽ không là bị bao dưỡng đi?” Trong giọng nói của Y Đình mang theo hèn mọn không dễ phát hiện.

“Đừng nói vậy! Diêu Diêu không phải là người như thế.” Thanh âm đại mỹ nhân mặc dù là hòa hoãn, lại có khí phách.

Mấy người không nói gì nữa, đi theo quản lý dẫn đường phía trước chậm rãi đi trước. Lộ Diêu và Cố Dịch Huân không chú ý tới động thái của mấy người phía trước, ánh mắt Lộ Diêu lúc này chính là đã N+1 lần quay chung quanh cả người Cố Dịch Huân, dù là Cố Dịch Huân có bình tĩnh giống như sư tử trong vườn bách bị vây xem, lâu như vậy cũng sẽ thập phần không thoải mái.

Cố Dịch Huân dừng lại một chút, xoay qua Lộ Diêu hếch cằm, bạc môi hơi hơi mở phun ra hai chữ: “Như thế nào?” (nếu là tiếng trung là hai chữ này , còn là tiếng việt thì là ba chữ)

Với quan hệ của Lộ Diêu và Cố Dịch Huân, điểm ăn ý ấy chắc chắn phải có, tuy rằng chỉ có hai chữ, nhưng cũng đủ để Lộ Diêu lĩnh ngộ ý tứ của anh.

“Dịch Huân ca ca hôm nay có điểm không giống với bình thường a? Rốt cuộc là làm sao đây...” Lộ Diêu giả bộ buồn rầu cố gắng tự hỏi, cười khẽ hướng Cố Dịch Huân mà trừng mắt nhìn biểu tình của anh, trong thần sắc tràn đầy chế nhạo.

Kỳ thật khi ánh mắt đầu tiên nhìn thấy anh Lộ Diêu liền chú ý, chính là vẫn không tìm được cơ hội nói. Dịch Huân ca ca vẫn có thói quen một thân quần áo màu đen lưu loát, giống như muốn tiến vào dung nhập cùng bóng đêm, hôm nay khó có được thể nhưng mặc quần bò màu lam bó sát người cùng chiếc áo POLO [3] màu trắng cổ chữ V bó sát người, bên ngoài là áo khoác màu vàng nhạt đơn giản! Bờ vai rộng, thắt lưng cùng chân dài nhìn một cái đều không sót gì, còn ẩn ẩn có thể thấy cơ bụng và cơ ngực cân xứng mà rắn

chắc, tóc ngắn đen nhánh thoáng hờn độn, mặt than bóng chốc có vẻ lộ ra không ít tinh thần phần chần bồng bột, còn lộ ra một dã tính bừa bãi, còn nói nữa thì, thật sự rất giống một sinh viên! Chỉ nhìn một cách đơn thuần phản ứng của các đại mỹ nhân chỉ biết anh hôm nay có bao nhiêu làm người khác rối loạn.

“Có sao?” Cố Dịch Huân trên mặt than xuất hiện một vết rách, vô cùng xấu hổ, có chút không được tự nhiên quay đầu qua.

“Có!” Lộ Diêu kéo dài ngữ điệu, chậm rì rì nói, “Người này rõ ràng là... Lão đưa chuột quét nước sơn màu lục —— trang phục buồn cười a!! Ha ha ha...” Lộ Diêu thừa dịp Cố Dịch Huân còn giật mình tại chỗ liền cướp đường mà chạy, hướng đến chỗ ghế ngồi. Tâm tình thoải mái trước nay chưa từng có, trước đây luôn là bị Cố Dịch Huân đùa giỡn ức hiếp, đến bây giờ còn thường thường bị Cố Dịch Huân lấy biểu tình quần bách đem đó bị hôn đến thần hồn điên đảo mà giấu cợt, hôm nay rốt cục hòa nhau một chút, diễn ngược lại đã thành công, như thế nào có thể không vui nha?!

Cố Dịch Huân mặt đã trở thành không thể chỉ đơn thuần dùng từ đen để hình dung! Thực rõ ràng, là phi thường đen!! Nghiến răng nghiến lợi đi theo phía sau cô gái nhỏ tiến đến chỗ ghế ngồi. Trong lòng đang âm thầm cân nhắc nên thế nào thao luyện cái tên quan sư quạ mo Tề Hạo kia.

Ở một nơi khác, Tề Hạo đang sửa sang lại các bảng biểu báo cáo tài vụ đột nhiên rung mình mạnh một cái! Quái? Gió mùa thu ưa thích như thế nào lại cảm giác được một trận âm lãnh?

Kỳ thật buổi chiều lúc Cố Dịch Huân chuẩn bị đi vốn là mặc nguyên bản tây trang màu đen, Tề Hạo thấy thế liền gọi lại nói một câu: “Đại ca, không phải muốn cùng tiểu công chúa của Lộ thị và các bạn cùng phòng của cô ấy đi ăn cơm chiều sao, bây giờ muốn đi thế nào a?”

“Hiện tại phải đi.”

“A? Anh sẽ mặc nguyên thể này đi a? Ai u uy ~ Ca! Anh là đi cùng các cô gái xinh đẹp còn không đến hai mươi tuổi ăn cơm, không phải đi đàm phán, ăn mặc theo kiểu không khí trầm lặng giống như diêm vương mặt đen thế này, anh không sợ làm người ta sợ a?”

“Cho nên?”

“Đương nhiên là thay cả áo lẫn quần! Đi! Em giúp anh chọn, bảo đảm sẽ đem anh cũng dọn dẹp thành một cậu sinh viên ngây ngô mới ra đời.”

Trang phục và đạo cụ đều thay đổi, cũng quả thật có vẻ trẻ ra không ít, đáng tiếc... Kết quả tất nhiên không thể thuận theo ý người! Người nào đó đáng thương khi phản ứng nghiêm trọng đến tự tôn đại ca anh, cho nên, tiểu Hạo Hạo phải làm vật hi sinh!

Nếu như sớm biết rằng sẽ có kết quả như vậy, Tề Hạo thà rằng đi Đông Nam Á khai thác nghiệp vụ, cùng bang hung thần ác sát nhất đánh dấu, cùng trùm thuốc phiện đấu trí so dũng khí, cũng sẽ không xuất chủ ý giúp lão đại! Hậu quả của hai việc này là hoàn toàn không giống nhau, trước là một loại ngược thân, sau là một loại ngược tâm! Chỉ cần người đầu óc không có vấn đề, sẽ không lựa chọn bị ngược tâm đi?

[1] Logo Audi là 4 vòng tròn đan vào nhau.

[2] Vôn (kí hiệu V): là đơn vị đo hiệu điện thế trong hệ SI.

[3] POLO: Một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của Mỹ.

9. Chương 9: Liên Hoan

Lộ Diêu làm vẻ mặt tiểu nhân đắc chí, rung đùi đắc ý vì đường làm quan rộng mở phiêu thẳng đến lô ghé.

“Các bạn nói thầy giáo dạy môn sử học thông luận như thế nào lại dùng chiêu làm phiền người không có tội! Gây khó khăn không riêng có luận văn còn có kỳ thi giữa kỳ, làm cho người ta phần nộ nhất là còn điểm danh, điểm em gái ông ấy nha? Tớ cảm thấy thầy giáo dựa vào điểm danh giữ học sinh ở lại khác nào đàn ông dựa vào thân thể giữ lại phụ nữ, quá ghê tởm!”

“Chính là, nào có khóa học nào còn nghiêm như vậy! Quá biến thái. Tớ cảm thấy ông ấy nhất định là tâm lý có vấn đề, nội tâm cực độ âm u vẩn vơ.”

“Ân! Hơn nữa ông ấy khẳng định không riêng gì tâm lý có vấn đề, bạn nhìn ngoại hình của ông ấy, chắc chắn chắc chắn... Rất giống kết quả của đột biến gen và tác dụng của dị dạng do phóng xạ a, Võ Đại Lang [1] so với ông ấy còn dễ nhìn hơn!”

“Có lý. Diện mạo thật sự là thực xin lỗi người nhìn, ai? Các bạn nói ông ấy rốt cuộc là ăn cái gì lớn lên như vậy a?”

“Phỏng chừng ông ấy ăn cái gì, cũng làm chính mình thành như vậy! Tớ ngồi ở chỗ nào cũng biết a?”

“...” Lời nói ác độc từ miệng Sở gia, làm cả đoàn người như bị thiên lôi đánh trúng, còn chưa kịp tiêu hóa hết lý lẽ! Sau năm giây im lặng, từng đợt tiếng cười nhiệt liệt phát ra.

“Ha ha ha... Sở Sở, bạn cũng quá ghê tởm a!” Y Đình cười chảy cả nước mắt.

“Đúng vậy, nói thế có điểm quá đáng a ~” Đại Ngọc cũng buồn cười, ôm bụng cười đến thực không có hình tượng.

Lộ Diêu vừa vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng mọi người cười đến ngã trái ngã phải, hiếu kỳ hỏi: “Chuyện gì a, vui vẻ thành như vậy? Chia xẻ một chút đi?” Kéo ghế ra, cùng mọi người ngồi chung một chỗ.

Sở gia kể lại cho Lộ Diêu một lần, Lộ Diêu thiếu chút nữa cười đến đau bụng, vài người vừa cười vừa nháo làm thành một đoàn.

Cố Dịch Huân tôi luyện qua sóng to gió lớn nhiều năm nay, đã sớm thành tinh, điểm ấy dù có là đậu xanh lớn cũng chỉ như việc nhỏ căn bản không để ở trong lòng, rất nhanh điều chỉnh tốt biểu tình thông dong đi động hai chân dài thẳng tắp, khẳng khái đi đến làm người thật ATM.

Cách một đoạn xa chợt nghe đến tiếng cười đùa từ lô ghế, Cố Dịch Huân nâng nhẹ tay gõ xuống ba cái, rồi mới thông dong đẩy cửa mà vào.

“Nói chuyện gì, lại cao hứng như vậy?” Giọng nam trầm thấp khàn khàn lại có từ tính cũng coi như ôn hòa.

“Ách... Bọn em... Đang... Đang tham thảo các vấn đề học thuật thôi!” Lộ Diêu đồng dạng nói, cô cũng không dám đem lời nói thật nói lại cho Cố Dịch Huân nghe, nói không chừng còn bị đánh đòn. Sở gia, đại mỹ nhân và Y Đình cũng yên lặng cúi đầu che mặt. Thực xấu hổ, đúng là dọa người!

“Nga? Nói lại nghe một chút.” Cố Dịch Huân có bộ dáng hứng thú.

“Ân, bọn em nghiên cứu... Nghiên cứu một thầy giáo ... Ách... Tính cách đặc thù!” Lộ Diêu như trước mặt không hồng khí không suyễn nói.

“Khoa văn còn có vấn đề nghiên cứu này sao? Thực uyên bác!” Lời nói dối rõ ràng như thế, Cố Dịch Huân thể nhưng lại nghiêm trang đánh giá. Lần này làm Lộ Diêu phải ngượng ngùng! Các tiểu cô nương đều là vẻ mặt phi hồng, không nói lời nào. Cố Dịch Huân vừa thấy thể diện nhân cơ hội đổi đề tài, gọi người phục vụ tới gọi đồ ăn.

“Nhìn xem thích ăn cái gì, đừng khách khí.”

“Em rủ mời khách, chúng ta làm sao có thể khách khí chứ!” Sở gia ha ha cười, thực không dễ bị cản trở cũng thực dũng cảm vỗ vỗ bả vai Cố Dịch Huân nói.

Cố Dịch Huân nhíu mi. Em rủ? Lại liếc đến bàn tay lỗ măng đặt trên vai, cố nén không hất bàn tay béo núc trên vai xuống. Nếu có người nào một lần làm động tác này... Sẽ chết như thế nào?

Với hiểu biết của Lộ Diêu về thói quen của Cố Dịch Huân và dùng quan sát sắc mặt để đoán tâm trạng, lập tức phát giác có điểm không thích hợp. Nhìn thấy vị trí đặt bàn tay béo múp của Sở gia, chạy nhanh

đến cứu người nào đó vừa phạm vào điều cấm kị, thanh sắc bất động kéo tay Sở gia ra, ôm lấy cánh tay Cố Dịch Huân làm nũng ngắt lời, nói: “Bởi vì em là người ít tuổi nhất trong phòng ở ký túc xá, cho nên... Dịch Huân ca ca, đành phải ủy khuất anh làm em rể rồi ~ “

“Ân.” Cố Dịch Huân thản nhiên ừ một tiếng, cũng không lên tiếng nữa. Vừa lúc đồ ăn cũng mang lên, mọi người liền đều cúi đầu hăng hái nhập cuộc chiến đấu đẫm máu với mỹ thực. (mỹ thực = thức ăn ngon)

“Tiệc tối cuối tháng chào đón tân sinh viên mọi người tham gia sao?” Y Đình trong lúc ăn cơm lên tiếng hỏi.

“Tớ và đại mỹ nhân chuẩn bị hóa trang xen lẫn trong đám người đến xem náo nhiệt, không tham gia!” Lộ Diêu trả lời.

“Ai? Đúng rồi, thời gian trước thấy bạn rất chăm tập luyện, là vì chuẩn bị cho buổi tiệc lần này đi?” Đại Ngọc nhìn về phía Y Đình.

“Đúng vậy, tiết mục văn nghệ của bọn tớ đã chuẩn bị rất lâu.” Y Đình mỉm cười nói.

“A... Thực tiếc nuối! Hai vị hoa hậu giảng đường không tham gia, không biết sẽ làm tan nát bao nhiêu tâm hồn thủy tinh của nam sinh nha ~” Sở gia nhanh chóng nuốt xuống đồ ăn trong miệng, không tha cho bàn mỹ thực cũng ngừng đầu, vừa đứng bổ sung nói.

“Ăn cơm của bạn đi, cục cưng trư!” Lộ Diêu giương nanh múa vuốt đe dọa Sở gia.

“Sở Sở, bạn nói bạn có thể hay không đem ánh nhìn nóng kia trừ bỏ hường đến đồ ăn, còn có trong lĩnh vực nào a?” Đại Ngọc trêu ghẹo cô gái vui đùa ăn uống này giờ.

“Tớ thấy rất khó a ~ Sở Sở đây là còn sống là còn lãng phí lương thực, chết thì lãng phí đất đai!” Y Đình đi đầu, bày ra bộ mặt của cô gái độc mồm nhất phòng 210.

“Bằng không chúng ta đem Sở Sở hoả táng rồi thả tro vào không khí đi?”

Sở gia: o()o đồ ăn ở trong miệng đều quên ăn.

“NO NO NO... Như vậy sẽ ô nhiễm không khí!”

Sở gia: %>_<% muốn hay không ác độc như vậy?

“Xem ra chỉ có thể đem Sở Sở đưa ra ngoài không gian!”

“Các người không biết là nếu lớn đến một trình độ nào đó, sẽ bị trở thành rác vũ trụ bị thu về sao?”

Sở gia: ?!

“Chính xác!”

“Hey, give me five!” Lộ Diêu giương giọng hoan hô, những người khác phối hợp vỗ tay hoan nghênh chúc mừng.

“...” Sở gia bất đắc dĩ lại hết chỗ nói rồi!

Cố Dịch Huân chính là lẳng lặng nghe các tiểu cô nương tỏ với bạn hăng hái đấu võ mồm, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm hướng Lộ Diêu. Một tay nâng cằm, ngón tay cái vuốt ve qua lại, không biết đang tự hỏi cái gì.

“Em rể, anh là đang làm cái gì a?” Sở gia ăn no bụng rồi, lại lần nữa hoạt bát lên tiếng.

“Việc buôn bán.”

“Ân?” Sở gia lại bị bạn trai lãnh khốc của Lộ Diêu làm chấn động đến ngây người. Cái này xong rồi? Lúc này đáp cũng thật là đủ ngắn gọn, nói cũng tương đương với chưa nói thôi, thật sự là tích tụ như kim mà, Sở gia oán thầm nói.”Tỷ như?”

“Ân... Bất động sản.” Đối mặt một tiểu cô nương truy hỏi kỹ càng lại có tinh thần ham học hỏi, Cố Dịch Huân đành phải chọn dạng việc bình thường nhất trong cái sản nghiệp của anh để nói. Chắc chắn không thể trực tiếp nói là hắc đạo? Buôn bán súng ống đạn dược? God bless you!

Cơm chiều kết thúc, khách và chủ đều rất vui vẻ, Cố Dịch Huân đưa các bạn cùng phòng của Lộ Diêu đến dưới lầu ký túc xá.

“Em rě, Diêu Diêu đêm nay có thể không cần đưa dĩa trở lại, bọn em muốn cảm tạ anh đã mời cơm! Hắc hắc... Bọn em thực open, có thể lý giải chứ!” Sở gia bám vào vị trí điều khiển bên cửa sổ, vui vẻ nhỏ giọng nói, không có một chút áy náy nào mà bán Lộ Diêu đi.

Cố Dịch Huân nhìn nhìn Diêu Diêu đang nhìn theo hai cô gái khác nói lời từ biệt với Lộ Diêu, khỏe miệng hơi hơi ngoéo một cái, “Tốt, cảm tạ. Tạm biệt!”

“Em rě, Bye bye!” Mọi người cùng nhau vẫy tay tạm biệt.

“Bạn trai Diêu Diêu bạn thật sự là siêu khóc!”

“Đúng vậy, loại người rần rở trầm mặc này hiện tại rất quá giá, phúc khí của Diêu Diêu thật tốt nha ~”

“...” Mấy người lú lú cười đùa đi xa.

Cố Dịch Huân đưa Lộ Diêu trở về ở Long phủ. Vừa vào cửa, Cố Dịch Huân lập tức đem chính mình ném vào trên sofa, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài. Ứng phó đám tiểu cô nương này so với công việc bận bịu của chính mình còn mệt hơn! Vì cô gái nhỏ không lương tâm kia, mặc một thân quần áo mặc danh kỳ diệu [2] chiết tiết lung lay cả một buổi tối, còn phải thời thời khắc khắc giả bộ mỉm cười thân thiết, (Cô Hồng: Thân, anh xác định đó là mỉm cười? Rõ ràng là mặt than thì có? Cố Dịch Huân: Im ngay! Sự kiên nhẫn của lão tử đã muốn lòi ra dũa hết!) mặt đều đã cứng ngắt, đến bây giờ lỗ tai còn ong ong vang lên, quanh quẩn thanh âm lú lú của một đám tiểu nha đầu. Đã thế còn bị một đám nhóc con cứ em rě em rě kêu cả một buổi tối?!

Lộ Diêu sau khi vào cửa, rõ ràng cảm giác được áp suất cực thấp từ Cố Dịch Huân.

“Dịch Huân ca ca, Sorry a! Anh thực vất vả, chỉ một lần này, lần sau sẽ không viện lý lẽ này nữa! Em cam đoan.” Lộ Diêu ngồi vào bên người Cố Dịch Huân thuận thế xoa xoa bả vai cùng đầm đầm chân, ngữ điệu mềm mại, lực đạo kéo dài, Cố Dịch Huân mở mắt nhìn đến Lộ Diêu giống như con dâu nhỏ cúi đầu ngồi ở bên người, bàn tay nhỏ bé càng không ngừng bận việc, trong lòng vốn có điểm nôn nóng và phiền muộn đột nhiên như kỳ tích tan thành mây khói.

Ngay tại thời điểm Lộ Diêu nghĩ Cố Dịch Huân muốn ngủ, giọng nam quen thuộc trầm thấp vang lên ở bên tai: “Lão đưa chuột quét nước sơn màu lục? Ghét bỏ anh già, ần?” Thanh âm của Cố Dịch Huân rất nhẹ lại thực hòa hoãn, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt mà xuấ ra, lại ở trong nháy mắt liên tục nhanh trái tim Lộ Diêu.

Lộ Diêu động tác cứng đờ, thậm chí không tốt, đây là ý tứ muốn tính sổ sao? Lập tức nhanh chóng xoay người chạy trốn.

Chính là Cố Dịch Huân là ai? Có thể quát tháo giới hắc đạo thành phố S mà cô còn muốn lấy thùng úp voi [3] với anh, thân thủ của anh tất nhiên là không cần phải nói. Nhanh nhẹn một cái xoay người đứng lên, ra tay nhanh như thiểm điện, một phen liền kéo được áo của Lộ Diêu vừa mới chạy được hai bước.

“Còn muốn chạy?” Dã thú lộ ra thật tình tươi cười đầu tiên trong đêm nay, thật tà mị.

“A! A a a... Dịch Huân ca ca, anh anh tuần tiêu sái phong lưu phóng khoáng, anh là người suất nhất thể giới! Em sai lầm rồi! Em thật sự biết sai lầm rồi, anh tha em đi?” Cố Dịch Huân cười thẳng đến làm Lộ Diêu sợ hãi, trừng đôi mắt to ngập nước đáng thương hề hề thỉnh cầu.

“Hôm nay khóc lóc hay cầu xin tha thứ cũng không cần dùng, chờ chịu phạt đi.” Không nhìn con cừu nhỏ giẫy dụa cùng cầu xin, đại sói xám tà ác cười cười.

[1] Võ Đại Lang () là anh trai của Võ Tông, cũng là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Võ Đại Lang được miêu tả là một người lùn, xấu xí.

[2] Mặc danh kỳ diệu: Không hiểu ra sao cả, không sao nói rõ được, quái lạ.

[3] Lấy thúng úp voi: Dùng biện pháp nhỏ để giải quyết một việc lớn nên không thích hợp.

10. Chương 10: Trừng Phạt

“Ô... Dịch Huân ca ca, còn không có được sao? Em chịu không nổi!” Ngữ điệu của Lộ Diêu mang theo tiếng khóc nức nở.

“Không có!”

“Ân... Đau...”

“Chịu đựng!”

“Đại... Phá hư... Đản!”

“...”

“Dịch Huân ca ca, có thể đi? ... A!” Lộ Diêu kêu thảm thiết, cùng với “Bùm” một chút âm thanh của trọng vật rơi xuống đất vang lên.

“Ôi... Đại phơi đản! Thấy người ta ngã sắp xuống cũng không giúp một chút.” Lộ Diêu xoa cái mông nhỏ, ủy khuất lên án nói.

“Đúng là rất yếu ớt, đứng chống ngược mà thôi, mới 5 phút đã mất hết kiên trì không chịu được? Tiếp tục! Đừng nghĩ nhàn hạ.” Cố Dịch Huân hai tay ôm ngực, ung dung đứng ở bên tường.

“Hay là phạt cái khác đi, chỉ cần không bị ngã, anh phạt em cái gì cũng đều được! Đầu óc em hiện tại thiếu đường khí nghiêm trọng, đầu rất đau, tay cũng rất đau, anh vẫn là phạt em cái khác đi!”

“Thật sự?” Trong đôi mắt giảo hoạt của đại sói xám cực nhanh hiện lên một chút ánh sáng.

“Ừ, ân!” Lộ Diêu gật đầu nhanh.

“Được”

Lộ Diêu chỉ cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển, người đã nằm ở trên sô pha, bị Cố Dịch Huân gắt gao vây ở giữa thân thể của anh và sô pha. Hương vị của anh đập thẳng vào mặt, mùi vị yên thảo thân nhiên hòa cùng mùi bạc hà thơm ngát; thân thể anh tràn ngập sức mạnh, xúc cảm rõ ràng cảm nhận được cơ bắp tinh tráng; nhiệt độ cơ thể nóng rực bốc hơi như hương vị nội tiết tố nam xuất trận (~ing, bắt đầu lau mồ hôi), hơi thở tràn ngập nguy hiểm xâm lược. Lộ Diêu có ngốc cũng biết này cái gọi là trừng phạt này khả năng sẽ là cái gì, bắt đầu bất an vặn vẹo, tay nhỏ bé phụ giúp bả vai dày rộng của Cố Dịch Huân.

“Đừng lộn xộn!” Ý tứ hàm xúc mang theo cảnh cáo rõ ràng, thanh âm so với bình thường càng thêm trầm thấp.

“Anh... Anh đứng lên a!” Lộ Diêu tiếp tục giãy dụa mỏng manh. Thực không phải cần cô nói thêm nữa, tuy rằng lúc trước thường xuyên thân thiết ôm một cái, nhưng là cho tới bây giờ chưa từng thân mật gần sát nghiêm trọng giống như bây giờ, khí thế của Cố Dịch Huân thật sự quá mức cường đại, hơi thở tràn ngập tính chiếm đoạt của dã thú, hoàn toàn bị bóng ma trong anh bao phủ kín, thật sự là một sự kiện rất áp lực, rất khiêu chiến. Lộ Diêu là bị dọa!

Kỳ thật Cố Dịch Huân chính là nghĩ chỉ dọa Lộ Diêu, không tính thật sự ăn luôn cô, tuy rằng anh rất muốn! Nhưng là trâu già gặm cỏ non cũng phải có cái độ không phải, cô gái nhỏ mới 17 tuổi, như một giọt nước thuần khiết, anh thực ngưỡng nếu hạ miệng. Nhưng mà... Trước mắt tản ra hương vị ngọt ngào cùng hơi thở thơm tho nên anh không để ý đến cảnh cáo của chính mình, cô một khắc không ngừng ở dưới thân anh mấp máy, loại sự tình lau súng hỏa này... (việc nguy hiểm)

“Đừng động nữa! Lại lộn xộn nữa, thật sự sẽ ăn luôn em!” Thanh âm của trâu già đã muốn tiếp cận đến cảnh giới nghiêng răng nghiêng lợi.

Lộ Diêu lần này thực sự không nhúc nhích! Cả người cứng ngắc, bởi vì cô rõ ràng cảm giác được có vật thể cứng rắn cứng trên đùi chính mình... Lộ Diêu thành thực là một cô gái ngoan, chưa bao giờ tiết vu trang

thuần, cho nên đương nhiên biết kia là cái gì. Nghe tiếng hô hấp thô thô ở bên tai, nhột nhột mở miệng hỏi: “Ca ca... Anh hoàn hảo... Ngô!”

Chữ “sao” còn chưa có nói ra được, đã bị Cố Dịch Huân lấy hôn làm nuốt trở vào. Hai phiến môi đều bị hàm ở miệng, cái mũi bị ngăn chặn, rất nhanh đường khí của Lộ Diêu gần như bị hao hết, không thể không hé miệng tìm kiếm không khí mới mẻ. Cố Dịch Huân nhân cơ hội đem lưỡi tham nhập, ôm lấy cái lưỡi dính hương của Lộ Diêu cùng quay về lẩm nhẩm, bắt đầu nhiệt tình quần quýt, Lộ Diêu lại một lần nữa cả người như nhũn ra không hề có năng lực chống đỡ.

Độ ẩm trong không khí dần dần lên cao, tay Cố Dịch Huân đặt lên thắt lưng mảnh khảnh tinh tế của Lộ Diêu, ôn nhu theo đường cong phập phồng một đường hướng thẳng về phía trước, cách lớp quần áo thành công chiếm được hai ngọn núi mê người trước ngực, vuốt ve qua lại. Lộ Diêu “Ừm” một tiếng, cả người giống như bị điện giật run lên.

Sau đó muốn dừng lại thật sự khó khăn đến đòi mạng, nhưng là dựa vào định lực hơn người, Cố Dịch Huân vẫn là cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh một chút, môi chậm rãi đi xuống, tựa đầu chôn ở bên gáy Lộ Diêu nặng nề mà thở dốc. Cho dù cách lớp quần áo Lộ Diêu cũng cảm nhận được nhiệt độ cùng độ cứng của tiểu Dịch Huân ca ca, dừng lại như vậy... Ra vẻ thực... Đáng thương! Anh...

Lộ Diêu ngẩng đầu, không quá xác định kêu một tiếng: “Dịch Huân ca ca?”

“Hư! Đừng lộn xộn, để cho anh ôm một chút. Còn chưa đến lúc đó, anh không nghĩ làm thương đến em.” Hơi thở của Cố Dịch Huân không xong, tiếng nói khàn khàn có chút gian nan giải thích.

Lộ Diêu cảm thấy trong lòng hình như có ánh mặt trời chiếu rọi vô cùng ấm áp cùng vui vẻ, một mảnh mềm mại ngọt ngào. Anh... Anh tình nguyện chính mình vất vả ẩn nhẫn, cũng không nguyện làm thương đến chính mình một phần nhỏ nào.

“Dịch Huân ca ca, anh... Cái kia... Em... Để em giúp anh!” Lộ Diêu cảm thấy loại đề tài này có chút thẹn thùng, lấp bắp sau một lúc lâu, rốt cục vẫn là nói ra miệng.

Cố Dịch Huân sững sốt, lập tức hiểu được ý tứ của Lộ Diêu, nội tâm kinh hãi, đây là cô gái nhỏ đau lòng cho anh!

“Em... Xác định?”

Lộ Diêu ngượng ngùng gật gật đầu.

Cố Dịch Huân xoay người một cái, đem Lộ Diêu đặt lên trên người chính mình, nắm lấy bàn tay trắng nõn run rẩy của cô mà khấn trương trượt xuống phía dưới. Lộ Diêu nhắm chặt hai mắt, chậm rãi sờ soạng mở cúc áo, kéo khóa kéo quần bò xuống, cho đến... Cởi đi mọi sở hữu trời buộc. Cho dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi chạm đến tiểu Dịch Huân, Lộ Diêu vẫn là bị độ ẩm của nó làm cả kinh rút tay về.

“Đừng nghĩ trốn!” Cố Dịch Huân khế cắn vành tai Lộ Diêu, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô trực tiếp ấn đến trên tiểu Cố Dịch Huân! Hướng dẫn cô di chuyển lúc nhanh lúc chậm mà có tiết tấu trên bộ phận kia. Trong lòng bàn tay ấm áp, cảm xúc tinh tế trơn mềm, làm cho Cố Dịch Huân nhận không được hưng phấn mà gầm nhẹ ra tiếng, tiểu Cố Dịch Huân lại trưởng lớn hơn vài phần. Cố Dịch Huân thích ý hưởng thụ sự phục vụ của Lộ Diêu, miệng và tay cũng không nhàn rỗi, hoặc là hôn hôn hai má Lộ Diêu, hoặc là cắn cắn một chút bờ môi đỏ mọng, bàn tay to mang theo hơi lạnh trực tiếp theo vạt áo Lộ Diêu với vào trong, cảm thụ da thịt mềm nhẵn trên lưng cô.

Thật lâu sau...

“Đã tốt hơn chưa?” Lộ Diêu khóc không ra nước mắt! Không nên mềm lòng giúp anh chiếu cố như vậy, di chuyển đến cánh tay đều mỏi.

“Em lại cố gắng thêm một chút.” Cố Dịch Huân tà ác cười.

“...” Lộ Diêu ngậm miệng, không nói chuyện.

“Còn muốn bao lâu a?” Thanh âm mềm nhũn mang theo ủy khuất. Cố Dịch Huân cảm thấy không sai biệt lắm, đem bàn tay to đặt trên bàn tay nhỏ bé của Lộ Diêu không ngừng đẩy nhanh tốc độ của động tác,

rất cực... Sau một tiếng giống như tiếng gầm nhẹ của dã thú, Cố Dịch Huân phóng thích ra. Thoải mái mà nhắm hờ mắt lại, khoái cảm trong nháy mắt trở về chỗ cũ.

Lại mở to mắt, dục @ vọng đã muốn tan hết, lại thấy vẻ mặt cô gái nhỏ hồng phi thường, đôi mắt to ngập nước tràn đầy vô thức, trên bàn tay nhỏ bé tràn đầy chất lỏng màu trắng ngà, xấu hổ đến sắp khóc. Cố Dịch Huân ôm nhanh lấy Lộ Diêu ngồi dậy, cầm lấy khăn tay trên bàn trà giúp cô chà lau sạch sẽ, thuận tiện sửa sang lại chính mình một chút.

“A!” Thanh âm vừa sợ lại vừa thẹn của Lộ Diêu vang lên. Một cái cúi đầu lơ đãng thấy đặc thù nam tính của người nào đó có chút mềm nhũn, từ lúc này vẫn là nhắm hai mắt, hơn nữa tinh thần khẩn trương cao độ, chỉ biết là nắm đầy tay lại căn bản không chú ý tới một vấn đề nhỏ, lúc này mới thấy rõ trong tay vừa mới nắm cái gì, này... Ách... Có thể nói tiêu chuẩn của quốc tế còn nhỏ hơn, sự chênh lệch thực tại làm Lộ Diêu chấn kinh rồi. Vốn định trên ánh mắt sẽ mang một chút thẹn thùng, nhưng là nghĩ lại, sờ cũng đều sờ rồi, giả bộ làm kiêu làm gì nữa! Giả bộ bình tĩnh yên lặng quay đầu đi chỗ khác, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng lại bán đứng cô.

“Còn vừa lòng sao?” Phản ứng hiển nhiên của Lộ Diêu làm Cố Dịch Huân thực sung sướng, đây là sự tán thưởng đối với anh, tâm hư vinh của đàn ông được thỏa mãn không nhỏ.

“... Đồ lưu manh!” Lộ Diêu mắng nhỏ, xấu hổ và giận dữ dúi đầu vào ngực.

“Về sau em sẽ thích anh lưu manh!”

“...” Không thể cùng lưu manh so đua giới hạn, bởi vì lưu manh là không có giới hạn! Huống chi anh chính là lưu manh cấp VIP? Lộ Diêu lựa chọn trầm mặc.

Cố Dịch Huân chính là khi ở cùng một chỗ với Lộ Diêu luôn thích làm lưu manh đùa giỡn, ở trong mắt những người khác lại vẫn là ma quỷ lãnh khốc, máu lạnh.

“Anh thu thập lại nhanh một chút, đưa em về!”

“Đêm nay ở lại chỗ này đi.”

Lộ Diêu ngẩng đầu, trợn mắt nhìn! Cố Dịch Huân nhấc tay tỏ vẻ đầu hàng, đi vào phòng tắm thu thập lại chính mình.

“Đi? Bạn như thế nào đã trở lại?” Sở gia kinh ngạc, thời điểm ăn cơm cô đã phát hiện, Cố Dịch Huân nhìn Lộ Diêu bằng ánh mắt sâu kín, rõ ràng là có mưu đồ gây rối a, cơ hội hôm nay tốt như vậy, mọi thứ đều bày ra trước mắt thế nhưng lại thả cô ấy trở về?!

“Tớ ngủ ở phòng này, tớ như thế nào không thể trở về nha? Vẫn là... Bạn đã làm chuyện tốt gì, sợ tớ biết?”

“Hi! Lời nói này, tớ làm sao có thể chứ?” Sở gia một chút cũng không chột dạ.

“Thật không?”

“Đương nhiên! Ha ha... Đến, cùng gia nói có hay không bị ăn luôn a?” Sở gia nói sang chuyện khác, bắt đầu giống như máu gà bưng bưng khí thế, thần kinh lại hề hề bát quái.

“Không... Không có.” Nghĩ đến chuyện phát sinh vừa rồi, hai má Lộ Diêu nóng lên, mắt tự nhiên nói.

“Mặt đỏ nga... Thực bị ăn? Không cần ngượng ngùng, tỷ tỷ hiểu mà, nói đi nói đi.”

“Không có! Hai người bọn tớ thực trong sáng mà?” Ách... Hửn là xem như vậy đi? Lộ Diêu quần bách một chút.

“Phi! Tin bạn, Sở gia tớ chính là tam pháo, lừa dối quỷ đầu? Mau mau nói thật đi, bằng không chờ đại hình hầu hạ!”

“Thật sự! Đại nhân ~ ta là trong sạch, ngài phải thay ta làm chủ a! Ô ô ô...” Hai người chĩnh đến tận trời, bắt đầu diễn khổ tình thời cổ.

“Đi, đừng náo loạn! Gột rửa rồi ngủ đi.” Đại mỹ nhân rửa mặt trở về, liền thấy hai người không biết điều đang gào khóc thảm thiết, bất đắc dĩ nói.

“Nga...”

Về vấn đề tiểu bạch thổ có hay không bị đại sói xám ăn luôn, tạm thời ngừng bàn luận.

11. Chương 11: Kinh Tài Tuyệt Diễm 1

Ngày trôi qua giống như nước chảy, cãi nhau âm ỉ, vui cười hay tức giận, mắng nhiếc đều chậm rãi lướt qua. Vào tháng mười một, thời tiết chuyển lạnh, không khí trong trường học lại chưa từng ngừng mà nóng như lửa, không hề bởi vì nhiệt độ xuống thấp mà giảm xuống. Bởi vì mỗi năm một lần sẽ tổ chức tiệc tối chào đón tân sinh viên mà do chính tân sinh viên trình diễn.

Có một câu tục ngữ là “Thiên bất toại nhân nguyện” [1], trên người Lộ Diêu và đại mỹ nhân lại bị rất nhiều nghiệm chứng. Lộ Diêu và Đại Ngọc không muốn tham gia vào náo nhiệt, nhưng chủ nhiệm lại không đồng ý điều đó! Trên thông báo hiệu trưởng đã có lệnh, tình hình là tiệc tối chào đón tân sinh viên của viện văn học sẽ có một nhân vật lớn đến tham dự, nên phải lợi dụng hết tài nguyên có thể lợi dụng để đem tiệc tối làm ra được nhiều vẻ, nhiều màu phấn khích, vì vậy mà có người cực kỳ bị thăm... Vì thế, hai hoa hậu giảng đường giống như hai cô nương bậc nhất bị tú bà chủ nhiệm ép buộc đi ra làm xiếc, chiêu đãi thượng khách!

Sau ngày đó, Lộ Diêu và đại mỹ nhân hưởng Sở gia tìm kiếm an ủi, oán giận sự đả ngộ không công bằng này, lại bị Sở gia một lần nữa làm khiếp sợ đến thất ngữ. (thất ở đây nghĩ là: không, mất; giống từ thất trong thất học. Thất ngữ: mất ngôn ngữ, cũng có thể hiểu là nói không nên lời) Sở gia nói, hai người các bạn hẳn là may mắn, thầy giáo là gọi các bạn đi làm xiếc mà không phải đi bán mình!!!

Bởi vì thời gian rất gấp, nên Lộ Diêu và đại mỹ nhân cùng thương lượng, quyết định hai người hợp tác cùng nhau lên đài diễn, sẽ thể hiện một chút tài năng. Đại mỹ nhân học đàn cổ đã hơn mười năm, nên công lực thâm hậu. Mà Lộ Diêu từ lúc bốn tuổi bắt đầu học múa ba lê, ba năm ở Anh lại học thêm múa hiện đại, hiện tại trong khoảng thời gian ngắn học một đoạn múa cổ điển hẳn là không khó khăn, vừa vận một văn một võ nhất động nhất tĩnh. Hai người ăn nhịp với nhau quyết định biểu diễn một tiết mục có thể thể hiện phong cách cổ đặc sắc của viện văn học, kế tiếp là lựa chọn nhạc khúc, tập luyện vũ đạo, mỗi một ngày Lộ Diêu và đại mỹ nhân đều bận đến thiên hôn địa ám [2], mệt đến chết đi sống lại.

Lộ Diêu bận rộn, nên người nào đó bắt mẩn! Cố Dịch Huân gần nhất oán niệm rất sâu, cô gái nhỏ thế nhưng so với anh còn bận hơn?! Mỗi tuần chỉ có thể vội vàng gặp mặt một hai lần, hơn nữa mỗi lần cô gái nhỏ đều là vẻ mặt mệt mỏi, bộ dáng tiêu tụy, người cũng rõ ràng gầy đi. Lúc ôm vào cảm xúc cũng biến kém, thân ái căn bản là không cần nghĩ đến, vốn là muốn tìm bất mãn giờ đây lão nam nhân như anh càng phát ra muốn tìm bất mãn. Cố Dịch Huân buồn bực, hậu quả trực tiếp là sinh ý với đối thủ, bị Cố Dịch Huân dùng thủ đoạn lời đình làm cho khóc không ra nước mắt, nghe thấy “Cố” là biến sắc; tất cả thuộc hạ mỗi ngày đối mặt với lão đại ngày càng thêm lạnh như băng, mặt thì âm trầm cùng tâm tình bất định mà kêu khổ không ngừng! Tề Hạo là người rất thông minh nha, tìm đúng chứng bệnh, đúng bệnh mà hốt thuốc, giúp đại tẩu tương lai tìm biên đạo vũ đạo, chuyên gia hoá trang, nhà tạo mẫu tóc... Tóm lại, cứ là người anh cho rằng có thể hỗ trợ đại tẩu chuẩn bị trình diễn là vội đưa tới cho Lộ Diêu dùng.

Cuộc sống đại học giống cục diện đáng buồn, bình thản mà buồn tẻ, tin tức “Tuyệt đại song kiều” cùng nhau lên sân khấu trình diễn tài nghệ không khác nào một quả bom nguyên tử được thả xuống hồ nước phẳng lặng, nhất thời làm bọt nước văng vãi khắp nơi. Mọi người ôm hi vọng xem mỹ nữ xem soái ca xem náo nhiệt, chế giễu cùng nhiều loại phức tạp hay tâm tính thay đổi cứ vậy mà tiến đến, trong lịch sử tổ chức tiệc tối chào đón tân sinh viên của viện văn học đại học D không tiền khoáng hậu [3], người người khí thế thẳng đến ngày tổ chức tiệc, một phiếu khó cầu!

Buổi chiều diễn tập của hôm tổ chức tiệc tối, trong phòng đã không còn chỗ ngồi, phía ngoài đầy kín những người tự mang theo băng ghế nhỏ của các viện khác nghe thấy liền rủ nhau đến xem náo nhiệt. Người lãnh đạo viện văn học cùng với các sinh viên tham gia đều bị bầu không khí ở hiện trường tổ chức dọa! Các vị chủ nhiệm thấy thế lại đối với áp lực đã tương đối lớn còn tạo thêm áp lực cho toàn thể các sinh viên tham

gia biểu diễn!! Ba lệnh năm người cường điệu: ổn thỏa, nhất định phải ổn thỏa, muốn bảo đảm vạn vô nhất thất [4] dưới mọi tình huống phải cam đoan tiết mục chất lượng! Hậu trường, mọi người bận cơ hồ chân không chạm đất, nhưng cũng dẫu vào đây tiến hành chuẩn bị tất cả cho tiết mục bắt đầu diễn trước đến tiết mục cuối cùng.

Cách tiệc tối một giờ, nhân vật lớn theo lời của chủ nhiệm xuất hiện! Hiệu trưởng cùng các vị lãnh đạo nhà trường đứng ở cửa hội trường nghênh đón. Chiếc xe Bingley màu đen xa hoa dừng lại, một thân người đàn ông mặc tây trang thủ công màu ngân hoi, tuấn lãng chậm rãi đi tới. Người đàn ông mặt mày sơ lãng, một thân phong lưu, môi bạc hàm chứa mỉm cười khéo léo lại xa cách, phảng phất như quý tộc trong bức tranh của vài thế kỷ trước, cao quý mà tao nhã.

“Lộ tổng, hoan nghênh, hoan nghênh! Cảm tạ ngài trăm ngàn bận rộn mà vẫn đến, mời vào, mời vào!” Khi cách Lộ Viễn một khoảng, hiệu trưởng liền tươi cười, thân thủ nghênh đi ra ngoài, khiêm tốn nói.

“Hiệu trưởng khách khí, có thể đến thăm quý giáo (trường học cao quý) là vinh hạnh của tôi. Xin mời ngài đi trước.” Loại trường hợp lịch sự hàm ý này đã trải qua quá nhiều, làm đứng lên sự phá lệ thuận buồm xuôi gió. Lộ Viễn bắt tay hiệu trưởng cùng đi lên, đồng thời khách khí hàn huyên nói chuyện. Hai người sóng vai đi hướng vào trong hội trường. Tất cả trợ thủ cũng theo sau đi vào.

Hiệu trưởng sở dĩ cảm thấy khách khí như thế là thích hợp, đương nhiên là vì Lộ đại tổng tài khải khái giúp đại học D một khoản tiền lớn! Đầu năm nay, tiền mới là vương đạo. Tuy nói tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền là vạn vạn không thể! Vị Lộ Viễn này là ca ca hai mươi tư tuổi, vì muội muội không thể không nói là tiêu tiền như nước lại có thừa sủng ái. Lộ Diêu nói muốn điều thấp [5], muốn có cuộc sống sinh viên bình thường như mọi người? Được, anh đồng ý! Không hề có câu oán hận mà thay cô ngăn cản truyền thông, phong tỏa tin tức, giấu diếm thân phận tiểu công chúa của Lộ thị. Không được bại lộ thân phận giúp cô mưu cầu phúc lợi? Được! Nhưng anh lấy danh nghĩa công ty làm buôn bán đầu tư thì có thể đi? Vì thế sân bóng rổ đại học D, hội quán bơi lội, quỹ học bổng tên “đi xa” giúp sinh viên học tập... Từng cái khởi động mà thành lập. Tất cả là làm thỏa mãn tâm nguyện của Lộ Diêu, để cho cô ở đại học cảm thấy thư thái, lại sợ hãi cô chịu ủy khuất, nghĩ uội muội một chút phúc lợi, Lộ Viễn làm những việc này có thể nói là hao tổn tâm cơ, vất hết óc. (anh sủng em gái quá, xây tất cả để em gái dùng cái gì cũng được thoải mái)

Bành Kiến Đông có thể làm đến chức vị hiệu trưởng này, coi như là thành tinh! Cho dù Lộ Viễn không nói gì thêm, ông cũng biết người ta đường đường là tổng tài một công ty lớn không có khả năng nhàm chán, vô duyên vô cớ chạy đến đưa mình tiền. Tâm tư vòng vo qua lại, lại cho trợ thủ tra xét một chút hồ sơ của sinh viên mới, chợt hiểu được. Mà bạn học Lộ Diêu thích điều thấp kia lại không biết tình huống này, bốn năm đại học một đường đèn xanh, thông suốt không bị ngăn trở.

Quả nhiên, điều thấp mới là điều tốt nhất cần khoe ra! Bạn học Lộ Diêu nắm rất tốt chân lý thực tiễn này.

Lộ Viễn cùng đám người hiệu trưởng vừa ngồi xuống không bao lâu, Cố Dịch Huân một thân trang phục màu đen mang theo một Tề Hạo cũng ăn mặc như vậy lững thững đi đến. Hiệu trưởng miệng mở thành hình chữ “O”, sững sốt ước chừng đến cả nửa phút đồng hồ, mới vội vàng tiến lên đón. Vừa đi vừa một bên âm thầm nói: xem ra lão bà cho quần lót hồng xuyên qua quả nhiên hữu hiệu, o()o năm nay thật sự là gặp nhiều vận may đi! Đầu tiên là Lộ thị đầu tư xây vài công trình, tiếp theo lại giúp đỡ lập quỹ học bổng, hôm nay đến tham dự bữa tiệc tối nho nhỏ chào đón tân sinh viên, không chỉ hân hạnh được đón tiếp Lộ đại tổng tài tự mình đến tham dự, thế nhưng Cố Dịch Huân của S thị cũng giống như Lộ Viễn có thể nói là những thanh niên tài tử (tài giỏi + tuấn suất) đến tham dự, vấn đề này có thể xem như nhân phẩm của chính mình được bùng nổ đi?! Diêm Vương mặt đen này không phải ai cũng đều có thể nhìn thấy, nghe nói anh ta có bối cảnh hắc đạo hùng hậu, thế lực của anh ta trải rộng toàn cầu, có bất động sản, có buôn bán đá quý, giải trí và nhiều lĩnh vực nữa; nghe nói còn chính là tẩy trắng sản nghiệp. Chậc chậc chậc chậc... Cuộc sống a, giống như giấc mộng a!

“Cố tổng, đại giá quang lâm, không biết tiếp đón từ xa mong ngài thứ lỗi a!” Hiệu trưởng ân cần tiếp đón.

“Bành hiệu trưởng khách khí, tôi hôm nay chính là làm một người xem thôi.” Cố Dịch Huân hơi hơi vuốt cằm.

Hai người một phen bắt tay hàn huyên sau đó về chỗ ngồi. Lộ Viễn, Cố Dịch Huân, Tề Hạo, quanh thân

ba người tản mát ra hơi thở dần ông tuần lảng còn đặc hơn cả nội tiết tố của giống đực ở đại học D nơi này vốn là âm thịnh dương suy, không thể nghỉ ngơi đã gây sự chú ý rất lớn, đám mỹ nữ nhộn nhạo, nhìn ba người dần ông tuần suất giàu có rõ ràng mà xôn xao không thôi. Các nam sinh phần hận, sự nghiệp đều đã thành công, còn cùng bọn họ tranh giành sự chú ý a?

“Đến xem Diêu Diêu?” Lộ Viễn hướng Cố Dịch Huân nhíu mày, thấp giọng hỏi.

“Ân!”

“Gần đây bạn cái gì vậy?”

“Bắc Mỹ, giao hàng.” Cố Dịch Huân trừ khi ở với Lộ Diêu, còn khi với người khác đối thoại luôn như vậy, lời ít mà ý nhiều, đứng đắn lạnh như băng, anh em quen biết nhiều năm cũng không ngoại lệ.

Lộ Viễn cũng không ngại, gật gật đầu ý bảo đã hiểu. Sau đó lại hỏi: “Tôi đến hậu trường xem Diêu Diêu, cậu muốn đi cùng sao?” Cảm giác thật lâu không nhìn thấy Diêu Diêu, “Lộ cha” khẩn cấp muốn đi xem muội muội.

“No.”

“Tôi đây đi xem, hẹn gặp lại.” Lộ Viễn nói xong đứng dậy đi hướng hậu trường. Trên đường đi ngăn một tiểu nữ sinh lại hỏi vị trí cụ thể của Diêu Diêu, tiểu nữ sinh đỏ mặt ánh mắt trốn tránh lại như cổ thúc giục, lắp bắp nói cho anh là ở trong phòng nghỉ, Lộ Viễn liền đi nhanh hướng đến phòng nghỉ.

[1] Thiên bất toại nhân nguyện: Trời không thuận theo ý nguyện của con người.

[2] Thiên hôn địa ám: trời đất mù mịt, trời đất u ám.

[3] Không tiền khoáng hậu: trước không có, sau này cũng không có; không bao giờ có.

[4] Vạn vô nhất thất: không có sơ hở; phải hết sức cẩn thận, chắc chắn; tuyệt đối không thể sai sót, nhầm lẫn.

[5] Điệu thấp: đại loại như làm giảm sắc đẹp, cúi thấp khi xuất hiện; hoặc có thể hiểu là đơn giản.

12. Chương 12: Kinh Tài Tuyệt Điểm 2

Tiệc tối sắp bắt đầu, cố sức tạo hình cổ trang là tốn thời gian nhất. Lộ Diêu và đại mỹ nhân ở phía sau lễ đài cố nắm lấy từng chút thời gian mà hoá trang, làm đầu, đổi trang phục, vô cùng bận rộn, căn bản không đếm xỉa tới phía trước vì lí do gì mà xôn xao!

Lúc trước Cố Dịch Huân nhìn đến Lộ Diêu mỗi ngày vì một tiệc tối nho nhỏ chào đón tân sinh viên mà bọn ba bận rộn, sau đó thấy cô mệt mỏi, áo vì cô tiểu tụy đi mà ngày một rộng ra nên phần nộ rồi. Đám người Tề Hạo bị áp suất thấp của lão đại áp bách đến thở không nổi, cuối cùng vì cái mạng nhỏ của chính mình và các huynh đệ, âm thầm từ công ty giải trí Lord điều đến một biên đạo vũ đạo, một nhà tạo hình cho kịch cổ trang để Lộ Diêu dùng, cũng giúp luôn trang phục, phụ tùng cũng không thiếu.

Từ khi Lộ Diêu cùng Cố Dịch Huân kết giao mới bắt đầu nuôi tóc dài, hiện tại chiều dài vừa đến bả vai, muốn sơ biên thành kiểu tóc cổ điển là khó khăn rất lớn. Cũng may chị Hellen có một đôi tay xảo thuật thiên công [1], trước đội cho Lộ Diêu một bộ tóc giả, sau đó lại bắt đầu làm tóc, ép buộc gần hai mấy giờ, rốt cục linh hoạt xoay chuyển thành đứng kiểu cần có. Đại mỹ nhân trông như một thác nước mềm mại, một đầu tóc tết dài tới bên hông, tựa như hình một con rồng, trên mặt ngoài lại giống một con chim đuôi ngắn, ở vị trí chính giữa có thắt lại, rơi xuống nhẹ nhàng, cẩn thận kết thành một cái nơ hàm súc, vô cùng tao nhã, rất hợp với mái tóc phần đầu suốt hai mấy giờ của Lộ Diêu, đại mỹ nhân đã hóa trang hoàn hảo, đi trước đến phòng nghỉ thay quần áo!

Đại mỹ nhân thay xong quần áo bắt đầu thướt tha đi ra, tất cả mọi người ở hậu trường ngừng thở trềnh lớn hai mắt, ngơ ngác nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ [2] đi lạc xuống phàm trần trước mắt!

Lộ Diêu vừa quay đầu, nhìn đến chính là cảnh tượng: đại mỹ nhân trong bộ quần áo như nước sắc cung trang với quần lụa mỏng, bên trên thêu hoa mai màu vàng, đồ mặc trên thân là loại vải màu phấn hồng, bên ngoài màu hồng là trong suốt, tay áo phiêu phiêu, ung dung hoa mỹ, một thân tinh hoa tự nhiên, trước là khuynh quốc sau là khuynh thành! Trán nhỏ cúi thấp, chỉ thấy cổ ngọc thon dài lộ ra, gờ tay hay nhấc chân đều đoan trang tao nhã, cực kỳ giống cung nữ trong bức tranh từ ngàn năm trước xuyên qua.

“Oa! Mỹ nữ a! Đến đến đến, cô bạn nhỏ, mau cười một cái cho tớ! Nếu như bạn không cười một cái cho tớ, tớ cần phải cười một cái cho bạn a!” Sở gia vừa thấy Đại Ngọc đi ra, lập tức đi lên phía trước đùa giỡn. Lộ Diêu và Y Đình cũng đi đến, vây xem Đại Ngọc.

Đại mỹ nhân lúc này mới ngẩng đầu liếc mắt nhìn các tỷ muội, há miệng thở dốc lại không nói chuyện. Trong ánh mắt song nước đọng đưa, hai má như được treo lên hai rặng mây đỏ, một mảnh phi hồng.

“A! Không đến mức đấy đi? Sở gia vừa đùa một câu liền xấu hổ thành như vậy?” Y Đình phụ trách nhảy mở màn cho đêm nay, từ ngực xuống là màu vàng óng ánh, váy ngắn lại thêm đôi giày màu đen, cải biên từ phong cách thanh tú ngày xưa, nóng bỏng gợi cảm giả dạng thanh lương. Cười chế nhạo Đại Ngọc.

“Vừa mới phát sinh chuyện gì sao?” Lộ Diêu có người anh trai Lộ Viễn nên biết cười kiêu hồ ly, lại cùng Cố Dịch Huân pha trộn nhiều năm, ánh mắt tự nhiên rất là sắc bén, gặp đại mỹ nhân luôn luôn lạnh nhạt bỗng thần sắc khác thường, nhất tâm kiến huyết hối. [3]

“Tớ... Ách... Không, không có gì, bạn nhanh chút đi, nhanh chóng thay quần áo, sắp không kịp rồi.” Đại mỹ nhân chung quy không biết do xấu hổ hay không có dũng khí nói ra miệng, chọn hạ sách, vẫn là chuyển đề tài khác.

“Đúng rồi, Diêu Diêu nhanh đi đổi trang phục, để cho chúng tớ nhìn xem một hoa hậu giảng đường khác hóa trang cổ trang sẽ có bao nhiêu động lòng người!” Sở gia lòng như lửa đốt thúc giục nói, lôi kéo Lộ Diêu tiến vào phòng nghỉ đổi trang phục.

Lộ Viễn trở về nơi ngồi của khách quý mà hồn giống như vừa phiêu du ở đâu về. Vừa mới nhìn thấy gì? Là tiên nữ đi? Trong nháy mắt đẩy cửa ra, người đứng trong phòng với kiểu tóc cổ điển, toàn thân cao thấp chỉ có màu hồng, quần nữ mỏng màu hồng bằng lụa, cô gái nghe tiếng quay đầu lại, đúng lúc cùng chính mình bốn mắt nhìn nhau! Cặp mắt đẹp rạng rỡ kia hiện lên vẻ kinh hoàng, e lệ cùng không biết làm sao, sau đó cô gái kinh ngạc kêu một tiếng, luống cuống tay chân kéo đồ sang một bên cơ hồ là muốn che đi quần áo trong suốt, trong đôi mắt đẹp ẩn ẩn rưng rưng, hai gò má phi hồng. Cực kỳ giống tiên nữ đi lạc xuống phàm trần, đoan trang, cao quý, thanh lịch, hào phóng, có một loại cảm khác ~ dục hoặc dụ ~ hoặc là phong tình. Trái tim Lộ Viễn tại một khắc kia cấp tốc co rút lại, thậm chí cả hô hấp cũng tạm thời quên mất!

Anh quên chính mình đã đóng cửa lại như thế nào, đi về chỗ ngồi như thế nào, chuyện đi xem Diêu Diêu đã quên từ bao giờ! Các tiết mục tiếp theo của bữa tiệc cũng căn bản là không thể tiến vào trong mắt Lộ Viễn, toàn bộ trong đầu đều là hình ảnh cô gái ở trong phòng nghỉ vì hoảng sợ mà lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ, dưới ngọn đèn nhu hòa hiện ra đường cong xinh đẹp sáng bóng trắng nõn của lưng. Lộ Viễn có thể khẳng định, anh sống đến bây giờ chưa từng có một khắc nào lại cảm thấy thất thần và nghèo túng giống đêm nay, ngay cả ba năm nằm gai nếm mật hay thời điểm chịu nhiều lực đực kia cũng chưa từng!

Cố Dịch Huân nhìn thấy thần sắc hoảng hốt, cơ hồ là Lộ Viễn đã bay trở về, trong mắt lướt qua một tia nghi hoặc. Nhưng trời sinh tính cách không cho phép, anh không phải người nhiều chuyện, bởi vậy Lộ Viễn nếu không nói gì, anh cũng sẽ không hỏi.

“Lời thề như nước Giang Đông [4] cuộn cuộn, cảnh hoa đào tiễn người anh hùng. Trong dòng sông lịch sử có vô số anh hùng hào kiệt có công lập nghiệp tạo tư thế hiển hách oai hùng, lưu danh bách thế, nhận được sự kính ngưỡng (tôn kính + ngưỡng mộ) của vạn người. Tất cả chúng ta sẽ cùng thưởng thức tiết mục biểu diễn của Lộ Diêu, Đại Ngọc cùng với âm nhạc hữu tình, toàn bộ khách mời và sinh viên trong học viện có thể thấy được hàm ý nông hậu của tiết mục cổ điển tử lăng? Chu lang cổ [5], đi theo âm nhạc hãy cùng

nhau nhìn ngọn lửa bay tán loạn tạo các tư thế, bên trong quạt lông cùng khăn chít đầu như Chu Lang đang đi.”

Ý nghĩ của Cố Dịch Huân bị thanh âm mềm mại của người dẫn chương trình cắt đứt, lực chú ý chuyển tới trên sân khấu. Người dẫn chương trình sau khi giải thích xong, tao nhã xoay người hướng lối ra. Đèn bỗng vụt tắt, toàn bộ sân khấu lâm vào một mảnh tối, lờ mờ.

Đột nhiên, trên sân khấu bất ngờ vang lên tiếng sáo hòa với tiếng đàn mát lạnh như tiếng nước suối róc rách đổ xuống, ngọn đèn dần dần được thắp sáng. Một nam và hai nữ, cả ba người ánh vào mi mắt người xem, chỉ một cái chớp mắt làm ọi người kinh vì thiên nhân. (tức là như nhìn thấy người từ trên trời xuống trần) Mọi người không tự giác chậm lại động tác, thả chậm hô hấp, lẳng lặng nhìn sân khấu.

Nam một thân áo bào trắng, tay cầm cây sáo, thanh thần nhìn người nữ đánh đàn phía sau, như người từ cõi tiên phong thần tuần lãng, tuyệt đại thanh hoa [6]. Người nữ đánh đàn thanh lịch cao quý điềm tĩnh ôn nhu, trán cúi thấp ngồi ngay ngắn trước cây đàn, tay phải hoặc chọn hoặc câu bát đánh đàn huyền; tay trái hoặc xước hoặc chàng ấn huyền thủ âm, một chuỗi âm thanh ôn nhuận vang lên, thanh thúy kỳ lạ từ bàn tay trắng nõn hạ xuống mà ra. Trong giây lát, khúc nhạc dạo chấm dứt, giọng nữ uyển chuyển như chim hoàng oanh vang lên:

Lục khởi nhẹ phẩy khoảnh khắc huyền băng phá, cửu tiêu tiên âm phạm trần lạc,

Đông phong nhiễm tấn nửa bên son sắc, kỳ mưu hiểm binh vận màn trướng.

Chưa từng gặp lại trong mộng tư thế oai hùng rộng rãi, nhướng mày đậm xem đầy trời gió lửa,

Đàm tiếu đàn anh hát vang kiếm phong thước, hoãn mang khinh sam kinh hồng như.

Thiên châm chúc, ảnh che phủ, dạ lan san, đăng chưa xuyết;

Trượng phu xử thế ứng đem công danh thác, khởi phao còn trẻ nhậm phí thời gian.

Giang Đông mỹ danh trác, bạn, đương thời minh quân tá, hào hùng khẳng trích thiên kim trọng nhất nặc;

Tấu, một khúc vũ tiêm la, quân, đa tình ứng tiếu ta, thả văn lan chỉ bước bờ ruộng dọc ngang.

Chưa từng gặp lại trong mộng tư thế oai hùng rộng rãi, đương mai đậm xem đầy trời gió lửa;

Đàm tiếu đàn anh hát vang kiếm phong thước, hoãn mang khinh sam kinh hồng như.

Giang Đông mỹ danh trác, bạn, đương thời minh quân tá, hào hùng khẳng giá trị thiên kim trọng nhất nặc;

Tấu, một khúc vũ tiêm la, quân, đa tình ứng tiếu ta, thả văn lan chỉ bước bờ ruộng dọc ngang.

Hiếu hàn khinh, nặng sớm sớm, tàn hồng phiên, song ảnh lạc;

Càng sâu hồng tay áo thêm hương nghe thấy quế phách, lậu tấn chưa thấy phong tiêu điều.

Trong nháy mắt tường lỗ phá, ức, ngàn năm nhưng lại như tạc, mà nay trống không cổ lũy giang lưu thông suốt;

Triển, văn võ định cương khuếch, tích, sao băng giống như lưu hỏa, phong vân tán tụ nhậm bình luận.

Đại giang đông đi thiên cổ lãng đào quá, loạn thế trần bụi đảo mắt không;

Suất đem học giả uyên thâm chỉ kham tái hiện mặc, từ đâu duyệt tấn mấy may sai, tài tuần phong lưu ngạo tam quốc...

Một cô gái diễm lệ theo nhịp nhạc bắt đầu múa, một thân đồ như lửa, giống... Một ngọn lửa nhiệt liệt! Quần lụa mỏng đồ tươi được thêu lên một đóa mẫu đơn lớn đang nở rộ bằng các sợi tơ màu vàng, dài tới mắt cá chân, cạnh đôi chân ngọc trắng nõn được đính hai quả chuông tinh xảo, đang đưa theo thân thể rung động leng keng. Phía trên gấm vóc đỏ rực, xương quai xanh tinh xảo, vừa vặn ôm chặt eo thon lộ ra trong không khí; áo khoác như nước màu bạc, một đôi cánh tay ngọc như ẩn như hiện dù đã được che vẫn còn xấu hổ. Khi âm nhạc vang lên, người nữ từ tư thế yên lặng như phượng hoàng theo tiết tấu chậm rãi xoay người, khi chuẩn bị đối mặt với người xem, đúng lúc có một chuỗi âm phù quay lại dồn dập, người nữ nhanh chóng chuyển cánh tay áo đỏ trước mặt ra, hé ra gương mặt tuyệt thế như hoa, rơi vào mọi người trong mắt. Lẳng

hư kể [7] như mây bay trên trời linh động phiêu dật, cái trán tinh tế như hoa, mặt mày trong lúc đó có sáng mắt lưu chuyển nhìn quanh như sinh tâm tư, đẹp đến hồn xiêu phách lạc.

Cổ Dịch Huân lại một lần nữa ngây người! Tựa hồ số lượng lần đặc biệt thay đổi với người khác không nhiều lắm, nay vài lần sợ sệt thất thần đều cống hiến cho cô gái nhỏ. Cô gái nhỏ hôm nay đẹp bất khả tư nghị [8], trên sân khấu khi thì thất lừng chuyển như mây, khi thì nâng tay áo khom lưng, hoặc xoay người, hoặc xoay tròn, hoặc nhảy nhẹ lên... Một thân màu lửa, đỏ tươi xinh đẹp mà mịn hoặc, giống như muốn hừng hực thiêu đốt, đem những nơi đi qua đều dấy lên gió lửa. Cổ Dịch Huân nhìn Lộ Diêu đem thân thể bày ra các loại động tác không thể tưởng tượng được có yêu cầu rất cao, tâm cơ hồ nhắc tới nhắc lui đã sắp hỏng! Thật lo lắng cô chỉ không cẩn thận một chút sẽ đem cái eo thon nhỏ kia bẻ gãy mất. Nhưng là nhìn thân thể thon dài mảnh khảnh mềm mại của cô gái nhỏ ở trước mắt không ngừng các động tác múa, khiến anh một thân dục ~ hỏa. Tưởng tượng đem quần áo hoa lệ đỏ rực trên người cô xé thành từng mảnh nhỏ, sau đó hung hăng yêu thương tiểu yêu tinh hấp dẫn kia! Vật liệu may mặc đỏ rực cùng với da thịt mềm nhẵn trắng nõn tạo thành sự đối lập mãnh liệt... Chắc chắc chắc chắn... Rất mê ~ hồn... Ân... Ngắm lại liên kích động đến nhiệt huyết sôi trào. Đôi mắt Cổ Dịch Huân như chim ưng lợi hại nhìn thẳng chằm chằm vào giai nhân (người đẹp, mỹ nhân) trên sân khấu, ngón cái vuốt ve cằm, mắt hơi khép lại mịn hoặc, cô gái nhỏ nhanh chút lớn lên đi, ca ca sắp đợi không kịp!

Giống như vậy, Lộ Viễn nhìn không chuyển mắt, chằm chằm vào người trên sân khấu cũng vừa phục hồi lại tinh thần, chẳng qua anh nhìn là giai nhân đánh đàn! Nguyên lai... Cô ấy tên Đại Ngọc! Gió thổi qua bờ môi màu bạc, làm gợi lên một chút ý cười không rõ ý tứ hàm xúc, đôi mắt tối đen thâm trầm như biển lớn, nhìn không thấu được...

[1] Xảo đoạt thiên công: Khéo léo tuyệt vời, vô cùng khéo léo.

[2] Cửu Thiên Huyền Nữ: nghĩa đen là người phụ nữ huyền diệu nơi tầng Trời thứ 9. Đây là một danh hiệu của Đức Phật Mẫu.

Cửu Thiên Huyền Nữ cũng là một vị nữ thần trong những truyền thuyết thần thoại của Trung Quốc từ xưa, về sau được Đạo Giáo tin tưởng trở thành một vị nổi danh trong hàng nữ tiên.

[3] Nhất châm kiến huyết: Nói trúng tim đen, gãi đúng chỗ ngứa, lời nói sắc bén.

[4] Giang Đông: Khu vực phía đông Trường Giang.

[5] Chu Lang: Là chàng Chu Du nước Đông Ngô thời Tam Quốc. Năm 24 tuổi, Du đã nổi tiếng sành âm nhạc, chỉ thoáng nghe đã biết trình độ người gảy cao hay thấp. Lớn lên là danh tướng, đánh thắng mười vạn quân do Tào Tháo đích thân chỉ huy trong trận Xích Bích. Trong bài, Chu lang mất đã nhiều thế kỷ rồi, chỉ mượn ý là người sành nghe đàn tranh, hoặc tình nhân của người gảy đàn. (Còn “tử lăng”, mình không tìm được tư liệu, mong các bạn thông cảm!)

[6] Tuyệt đại = Tuyệt thế, độc nhất vô nhị, vô song.

Thanh hoa = Tinh hoa, tinh túy.

=> Tuyệt đại thanh hoa: tinh hoa tuyệt thế, tinh hoa độc nhất.

[7] Lãng hư kể: Một kiểu tóc thời xưa của phụ nữ Trung Quốc.

[8] Bất khả tư nghị: nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”, vượt ngoài lí luận; cụm từ này dùng để tả cái Tuyệt đối.

13. Chương 13: Âm Mưu Dương Mưu

Tựa hồ người Trung Quốc đều có thói quen như vậy: Khi năm mới sắp đến, vội vàng dọn rửa sạch phòng ở, sửa sang lại vật phẩm, kết toán nghiệp vụ... Mọi người đều thích đem mọi công việc gác lại khi đến cuối năm, một thân thoải mái mà lấy một diện mạo mới chào đón năm mới.

Tới gần cửa ải cuối năm, sự vật phức tạp. Tập đoàn Lord tổng kết hết năm, lên kế hoạch cho năm tiếp theo, các loại báo biểu tài vụ, “Dạ” điều động nhân viên, phân phối vật tư... Minh ám, công ty, “Dạ”, Cố Dịch Huân bận tới mảy mòi.

“Lucifer, ngài hảo hảo lo lắng, ba ngày sau cho tôi câu trả lời thuyết phục, OK” Cố Dịch Huân thần sắc không đổi, lẳng lặng nghe. Tần số nhìn một chỗ khác điện thoại, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh tục tũn mở cờ trong bụng giương giọng nói. Mấy ngàn vạn hàng hóa ở cảng, không sợ ngài không nóng nảy, chỉ sợ ngài quá sốt ruột a! Năm mươi phần trăm... Ân... Có phần lợi nhuận này, phần thắng tên hỗn đản Jim lại lớn hơn một chút.

“OK.” Cố Dịch Huân bạc môi khẽ mở, không thể nhận ra anh gật đầu. Anh chính là người sáng lập tất cả nhân văn cùng các sắc thái của giới hắc đạo tên “Dạ” —— Lucifer!

Khi anh vào trung học, cha anh – Cố Chấn Thiên đang lúc oai hùng, nhưng ông với giới hắc đạo trong nước vẫn là lấy thúing úp voi [1], cũng có ý đồ buôn bán vũ khí mở rộng hướng ra nước ngoài. Nhưng là vì không quen biết nhiều trong công pháp quốc tế của nước ngoài, vũ khí so sánh với vũ khí của nước ngoài lại không đủ cường đại bằng, đến nỗi sinh ý bị nhục mà tổn thất cũng rất lớn. Cố Chấn Thiên chịu đả kích lớn, từ đó về sau trong đầu không còn có ý niệm hướng ra nước ngoài phát triển, đây chính là một tiếc nuối khi ông còn sống.

Lần đó chuyện này làm cho Cố Dịch Huân tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã tỉnh ngộ, anh nghĩ sẽ thay phụ thân hoàn thành tâm nguyện. Vì thế anh vẫn âm thầm lưu ý tìm kiếm nhân tài. Người ta nói là có duyên, ở đầu đường Nhật Bản anh gặp được hai người Lâm Á Bá, Đoạn Thụy lập tức có mưu kế trong lòng, tuy đó là hai thiếu niên nghèo túng nhưng được thiên phú về phương diện vũ lực kinh người, vì thế anh hùng tích anh hùng, vài người cùng nhau thành lập “Dạ”! Lâm Á Bá chuyên hiến tâm kế tấn công bằng pháp luật, Đoạn Thụy chuyên tấn công bằng súng ống vũ lực, Cố Dịch Huân là người đàn ông cường đại đến biến thái nên là người trụ tính sắp xếp chung, nhưng cũng mọi thứ tinh thông. Bọn họ không ngừng thu nạp các loại nhân tài, dần dần, “Dạ” cũng lớn mạnh, phát triển cho đến hiện tại trở thành thần thoại trong giới hắc đạo!

“Chúng ta lần sau lại nói chuyện, rất mong được hợp tác cùng ngài. Bye!”

“Bye!” Cố Dịch Huân nói xong cũng không nhìn tần số nữa.

“Ca! Chỉ cần nói một câu em sẽ tận lực động thủ trị bọn chúng!” Trong phòng hội nghị, Cố Dịch Huân vừa kết thúc cuộc nói chuyện với Johnny, Tần Hạo liền đứng dậy phẫn nộ rít gào, “Còn nói chuyện làm gì? Bên kia Bắc mỹ tùy tiện dùng một bang tính toán đánh cho cũng thật đủ vang, con mẹ nó ý vào chiếm được cái cảng liền giữ hàng hóa của chúng ta, còn dám dùng công phu sư tử ngoạm [2] muốn chia năm mươi phần trăm? Một phần lực cũng không bỏ ra đã nghĩ ngồi làm ngư ông đắc lợi! [3] Thiên hạ nào có chuyện tiện nghi như vậy?”

“Cậu bình tĩnh một chút.” Lâm Á Bá thản nhiên mở miệng. Người đàn ông với thân hình thon dài ngồi dựa vào vị trí bên cửa sổ, quanh thân bị ánh mặt trời chói mắt bao phủ, thản nhiên tản ra kim quang, rực sáng giống như đại thiên sứ bên người thượng đế, nhưng là người hiểu biết anh đều cảm khái chính mình ý tưởng lúc ban đầu hoàn toàn ngu muội. Anh luôn thích đeo một cái kính đen, đem ánh mắt hẹp dài lại lợi hại và lờ lờ tỏa sáng che sau mắt kính, làm cho người ta không thấy được suy nghĩ của anh; làn da hơi tái nhợt cùng bờ môi gần như không có huyết sắc làm cho anh trông có vẻ có chút gầy yếu, đến nỗi khi đối thủ đối mặt với anh luôn xem nhẹ thực lực của anh. Những người khác gọi anh “Abram”, đúng, chính là Abraham [4] trong Kinh Thánh [5] được nhắc tới là người nắm trong tay mọi “vận vẹo”, là người có thể ở trong thế giới sử dụng vận vẹo, làm cho linh hồn nhân loại chết ở trong giấc mơ về Abraham của chính mình! Anh ấy tùy thời đều có thể ôn nhu cho bạn một nhát một đao, cho bạn cười đáp rồi trong một giây cuối cùng bạn mới phát hiện ngực thể nhưng bị một cầm một con dao nhỏ sắc bén! Lâm Á Bá dẫn theo tinh anh về pháp

luật của “Dạ”, phụ trách đàm phán, giải quyết tranh cãi... Nếu như nói Cố Dịch Huân là trái tim của “Dạ”, thì Lâm Á Bá chính là đầu óc của “Dạ”, bày mưu nghĩ kế, chiến thắng ngàn dặm ở ngoài.

“Chiết tiết! Đám tạp nham kia đều đã đến trên đầu tôi giường oai, tôi còn bình tĩnh cái rắm a? Tôi không giống cậu và đại ca, như vậy mà vẫn trầm tĩnh được. Ca, để cho em và A Thụy đi xem bên Bắc Mỹ đi, để em đến xem ổ của bọn chúng!” Tề Hạo giọng căm hận nói.

“A Thụy, cậu nghĩ như thế nào?” Cố Dịch Huân trưng cầu ý kiến của Đoạn Thụy.

“Em OK. Mọi người quyết định là tốt rồi, em phụ trách hành động.” Trước mắt Đoạn Thụy đã muốn lấy ra linh kiện của AK—47, mặt không chút thay đổi, lạnh lùng trả lời một câu, lại tiếp tục cúi đầu nghiên cứu thứ gì đó trong tay. Anh trừ bỏ đối với súng ống và vũ khí cảm thấy có hứng thú, những thứ khác căn bản không lọt được vào mắt anh. Anh là một người có khuôn mặt hơi trẻ con, thoát nhìn trái phải đều chỉ như mới 20 tuổi, làm người ta kinh ngạc là chàng trai giống như tiểu nam hài trắng trẻo này đúng là người đại biểu cho thực lực và sức chiến đấu của “Dạ”, một thiên sứ giết chóc, Sariel! [6] Phụ trách vì “Dạ” huấn luyện sát thủ, trừ bỏ Cố Dịch Huân cơ hồ không người có thể địch với chiến thần này. Đoạn Thụy tựa như thân thể và tứ chi của “Dạ”, thiếu anh, “Dạ” hoạt động sẽ gian nan rất nhiều.

“A Hạo, có câu gọi là ‘Cường long không áp địa đầu xà’ [7] cậu đã quên sao? Cậu đi Bắc Mỹ, cậu xác định bên kia sẽ để cậu bình yên? Cậu xác định bọn họ sẽ thả cậu lông tóc nguyên vẹn trở về?” Lâm Á Bá giúp tên quỷ liều lĩnh nhiệt, tính tình huyết dương cương như lửa này phân tích tình thế.

“Kia, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chuyện này liền cứ như vậy mà quên đi?! Tôi không có khả năng nuốt trôi cục tức này! A... Tôi dựa vào, thực mẹ nó đáng ghét!” Tề Hạo phiền chán nắm lấy tóc chính mình.

“A Hạo, nói qua cậu trở về bao nhiêu năm rồi, gặp chuyện cần bình tĩnh phải bình tĩnh.” Cố Dịch Huân mở miệng giáo huấn nói.

“... %>_<% ”

“Có biết hay không cái gì gọi là ‘Rút củi dưới đáy nồi’ [8] ?” Cố Dịch Huân vuốt ve cằm, trầm giọng mở miệng.

“Cậu lại có biết hay không cái gì gọi là ‘Mượn đao giết người’ [8] ?” Lâm Á Bá nhìn Tề Hạo bổ sung nói, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Dịch Huân, hai người trao đổi một ánh mắt ngụ ý đã hiểu rõ, ý cười chột lóe mà lướt qua.

“...” Tề Hạo không hiểu ra sao, vẫn là không có hiểu được.

Lâm Á Bá nhìn bộ dáng Tề Hạo, chỉ biết người này nguyên lai là người đơn thuần thẳng thắn nên vốn không rõ những lòng vòng bên trong, vì thế giải thích nói: “Bên Bắc Mỹ, Johnny và Jim luôn luôn bất hòa, gần nhất là Tommy lại sinh bệnh phải nằm viện, nên thoái vị cho người khác là tất yếu, hiện tại hai người lại là tranh đấu gay gắt ở vị trí lão đại, lần này chuyện căng cũng có liên quan. Cho nên...”

“A!” Tề Hạo sợ hãi kêu lên cắt ngang lời nói của Lâm Á Bá, “Tôi đã hiểu! Cho nên chúng ta sẽ lợi dụng cơ hội gay gắt lần này bọn họ vốn là mâu thuẫn kịch liệt, cuối cùng tung một lưới bắt hết bọn họ! Không chỉ giải quyết được vấn đề căng, còn vì mở rộng con đường về sau, đúng không?”

“Ân, trẻ nhỏ dễ dạy. Xem ra để cậu ở bên Lucifer vẫn là có điểm dùng được!” Lâm Á Bá gật đầu khen ngợi nói.

Tề Hạo là con một thủ hạ của Cố Chấn Thiên, nhỏ hơn Cố Dịch Huân bốn tuổi. Lần đó sống mái với giới hắc đạo ở nước ngoài, cha Tề Hạo vì cứu Cố Chấn Thiên mà trúng đạn, cũng vì thế mà bỏ mình. Cố Chấn Thiên thực cảm kích, vì thế đem con người đã cứu mình cũng chính là Tề Hạo tiếp nhận bên người và nuôi nấng. Hai năm trước Tề Hạo học xong trở về, Cố Chấn Thiên đã muốn về hưu dưỡng lão, đem sự nghiệp giao cho con trai là Cố Dịch Huân, vì thế Tề Hạo dứt khoát quyết định ở lại giúp Cố Dịch Huân. Chẳng qua Tề Hạo không giống Cố Dịch Huân, bọn họ là sống trong bầu không khí anh lừa tôi gạt, Cố Chấn Thiên đối anh rất tốt, để cho chính anh lựa chọn cuộc sống mình muốn, cho nên ở đại học anh học là về máy tính mà anh yêu thích, mỗi ngày cùng máy tính lập trình, phấn đấu với bảng biểu, bởi vậy đối với này đó lòng vòng trên thương trường cũng không quen thuộc lắm. Sau khi đi theo Cố Dịch Huân, mới dần dần ra nhập môn đạo.

“Thiết Tây Á mới về có tới không?” Cố Dịch Huân hỏi.

“Em tối hôm qua nhận được tin tức cũng đã liên lạc với cô ấy, hẳn là cũng sắp đến đây.” Lâm Á Bá hồi đáp.

“A, là ai lại nhớ tôi như vậy nha? Từ xa đã nghe được có người nhắc tới tên tôi rồi!” Người còn chưa tới, tiếng đã tới trước. Cửa ban công chậm rãi mở ra, một mỹ nữ với diện mạo gần như yêu đã lại nóng bỏng phong tình vạn chủng đi đến. Nữ nhân đi đến thực rõ ràng là con lai, tổng thể ngũ quan, mũi cốt cao ngất hốt mắt hõm sâu, điển hình cho diện mạo của người phương tây, nhưng cô ấy lại được trời ột bộ tóc dài đen nhánh như màu con ngựa. Cô ấy, chính là thiên sứ mị hoặc của “Dạ”, người phụ trách tập đoàn giải trí Lord – Thiết Tây Á, vừa là con lai, nữ nhân này giống như là hóa thân của rắn độc, có bề ngoài yêu dã, có nội tâm cường đại và vô cùng khôn khéo, có sự cẩn thận của phụ nữ và sự quyết đoán của đàn ông, mỗi hạng mục phụ trách đều để ý đến gọn gàng ngăn nắp.

“Tê...” Tề Hạo ôm bả vai run lên, “Thiết Tây Á, giọng cô có thể lại lạc thêm một chút nữa sao? Tôi nổi da gà hết mất.”

“Tốt, tiểu Hạo Hạo đã mở miệng, tôi như thế nào có thể bỏ qua đây?” Thiết Tây Á mặt ngoài có hứng thú thân thể còn hướng đến gần Tề Hạo, gần bên cầm Tề Hạo cổ khí, yêu mị nói.

“Nôn...” Tề Hạo quay đầu đi, vẻ mặt hèn mọn. Thiết Tây Á vừa thấy thế liền dám đem đầu anh kéo lại, bắt buộc Tề Hạo cùng với chính mình mặt đối mặt.

“Mẹ tang làm được bất quá thành nghiện, sẽ đổi nghề?” Đoạn Thụy đem tất cả linh kiện súng lục lại lần nữa lắp ráp thật tốt, sắp ~ nhập sau thắt lưng, tà ý liếc mắt nhìn hai người, không mẫn không nhạt nói.

“Uy! Tiểu chịu, cậu nói ai đấy?” Thiết Tây Á cố ý buộc Đoạn Thụy phải hé ra khuôn mặt phần nôn cực phẩm, lại cả ngày đều cứng rắn giả bộ không muốn đối mặt với mặt mình cứ muốn làm thành mặt than lạnh như băng, trong giọng nói tràn ngập hàm xúc khiêu khích.

Đoạn Thụy nghe vậy nhú nhú mày, anh ghét nhất là bị người khác lấy diện mạo của anh ra làm chuyện để nói, cũng là vì khuôn mặt thư sinh này làm anh mỗi ngày đều bị người khác giễu cợt. Biểu tình trên mặt xuất hiện một vết rách, thanh âm lại thản nhiên như trước: “Có nói gì?”

“Dựa vào! Lão nương nhìn thấy cậu liền không thích! Chỉ biết là đối với hoàng tử Gay, cậu @# %. . . *())...”

“Được rồi được rồi, vừa trở về liền ầm ỹ, lâu như vậy không gặp, sẽ không có thể hảo hảo nói hai câu à.” Lâm Á Bá nhìn mặt Đoạn Thụy nhấn lại thực rõ ràng, thực rối rắm, nghĩ được nồng đậm mùi thuốc súng trong không khí, sợ hai người lại một lời không hợp sẽ bắt đầu động thủ, nên chạy nhanh ra làm người hoà giải.

“Hừ!” Mỹ nữ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đối với Cố Dịch Huân, nghiêm trang hỏi: “Lucifer, em đã trở về. Có nhiệm vụ gì?”

Cố Dịch Huân hướng Lâm Á Bá nhú mày, Lâm Á Bá hiểu ý mở miệng nói: “Câu dẫn nhị tẩu, giang hồ tối kỵ. Nghi biện pháp làm âu thuẫn của Johny và Jim trở nên gay gắt. Tự biết nên làm như thế nào đi?”

“Tốt, tôi hiểu được.”

“Johny ở sòng bạc tư nhân, Jim ở trên du thuyền ngoài vùng biển quốc tế, nhớ kỹ người chủ chúng ta không được để lại dấu vết nào.” Cố Dịch Huân gợi lên khóe môi, lộ ra ý cười gian trá.

“Yên tâm, em biết!” Lâm Á Bá gật gật đầu.

Có một thợ săn gian trá đang âm thầm nhìn hồ ly giả hoạt thể nào tự chui vào cạm bẫy đã được thiết kế tốt, thân cá chậu chim lồng... (tức là không thể chạy thoát)

[1] Lấy thúng úp voi: Dùng biện pháp nhỏ để giải quyết một việc lớn nên không thích hợp. (Cụm từ này đã giải thích ở chương 9)

[2] Công phu sư tử ngọam: Đưa ra giá đắt, giá cao đến mức cắt cổ.

[3] Ngư ông đắc lợi: Nghĩa đen: Con trai và cò tranh giành nhau phần thắng, khiến ngư ông được lợi.

Nghĩa bóng: Sự tranh chấp kéo dài giữa hai bên, khiến cho bên thứ ba được lợi.

[4] Abraham: Là tổ phụ của dân Do Thái và dân Ả Rập (theo Do Thái giáo, Cơ Đốc giáo và Hồi giáo). Tên ban đầu của ông là Abram, nghĩa là “người cha được tôn kính”; về sau ông được Chúa đổi tên thành Abraham, nghĩa là “cha của nhiều dân tộc”.

[5] Kinh Thánh: là một từ áp dụng cho các văn bản thiêng liêng của nhiều niềm tin khác nhau.

[6] Sarel: Là một trong các tổng lãnh thiên thần chủ yếu là từ Do Thái truyền thống. Ông là một thiên thần nhân từ của cái chết.

[7] Cường long không áp địa đầu xà: Nghĩa đen: rồng có mạnh thì từ đầu cũng khó đánh được rắn.

Nghĩa bóng: Làm việc gì cũng gặp phải khó khăn ban đầu.

[8] Rút củi dưới đáy nồi (): Là 1 trong 36 kế, nghĩa là đánh tiêu hao hậu cần để làm quân địch dần phải thua.

Mượn dao giết người (): Là 1 trong 36 kế, mượn tay người khác để giết kẻ thù.

14. Chương 14: Đông Cứng

Cuối tuần, Lộ Diêu giống như bình thường trở về nhà tìm “Lộ cha”, lại phát hiện cửa lớn vẫn đóng chặt, trong nhà hoang tàn vắng vẻ. Gọi điện thoại hỏi, nhưng lại được biết: có việc, chờ tìm. Tự mình đi chơi đi!

Lộ Diêu dùng ngón chân cũng có thể đoán được anh là đi làm gì. Mỗi cuối tuần phải cùng muội muội đi chơi sẽ làm chậm trễ anh bao cô em, mấy tháng trước còn có thể nhẫn nại, cứ thế mãi rốt cục cũng không chịu nổi tịch mịch, muốn bay đi! Ai... Tính khác thường cũng không có người tính sau ca a... Lộ Diêu biết vậy, nhất định nhớ kỹ phải rời biệt thự đi.

Từ khi bắt đầu mùa đông tới nay, nhiệt độ không khí đột nhiên thấp, mấy trận tuyết đem mọi cảnh đẹp trên thế giới phủ kín, phong cảnh miền bắc, ngàn dặm đóng băng vạn dặm tuyết phủ. Đặc hữu của miền bắc là lạnh thấu xương, gió lạnh đem cây cối hai bên ngã tư đường thổi bay cái gì cũng không để thừa, trụi lủi chỉ còn thân cây tuyết vọng hướng vào thiên không...

Người nhìn cảnh vật quá mức hoang vắng lâu, thì người cũng sẽ sinh ra hậm hực. Lộ Diêu không có chứng tự ngược, không tất yếu phải đứng ngoài đường trong không khí không hơn mười hai độ chịu đông lạnh, đón gió lớn Mai Siêu Phong. Nếu không cần bồi ca ca, vậy đi tìm bạn trai đi!

Phía dưới sảnh tập đoàn Lord.

“Tiểu thư, muốn gặp tổng tài đầu tiên phải hẹn trước, xin hỏi cô có hẹn trước sao?” Cô gái xinh đẹp đứng ở quầy tiếp tân ôn nhu hỏi Lộ Diêu.

Lộ Diêu sững sốt một chút, theo bản năng lắc đầu, “Không có a ~” cô chính là đột phát mà đến, nghĩ muốn nhìn thấy nơi làm việc của Dịch Huân ca ca, thuận tiện cho anh cái kính hỉ, không nghĩ tới người gác cổng lại nghiêm như vậy.

“Thực xin lỗi, tiểu thư, vậy cô không thể vào được.” Cô gái trước quầy tiếp tân lập tức thay đổi thái độ thành biểu tình hèn mọn, ngay cả giọng điệu cũng thay đổi, hiển nhiên là đem Lộ Diêu trở thành bạn gái bị ruồng bỏ.

Cho tới bây giờ không chịu bị người khác xem thường, trong lòng Lộ Diêu rất không thoải mái, không có ý tốt nói thêm: “Cô nói cho anh ấy, tôi họ Lộ.”

“Thật ngại, tiểu thư, tôi không có biện pháp giúp cô chuyển lời. Mời đi thông thả!”

Cố Dịch Huân nhận được điện thoại của Lộ Diêu đầu tiên là chấn kinh một chút. Thanh âm của cô gái nhỏ là ủy khuất nói không nên lời, nói cô gái ở quầy tiếp tân không cho cô vào cửa, hiện tại cô ở dưới lầu trước công ty anh! Cố Dịch Huân ngay cả áo khoác đều không kịp lấy, vội vàng ra cửa xuống lầu, Tề Hạo cầm theo áo khoác ở phía sau đi ra ngoài.

“Đây là chuyện gì vậy? Lucifer vội vã đi là sao a?” Thiết Tây Á nhìn hướng lão đại bình tĩnh lộ ra biểu tình vạn năm khó gặp không bình tĩnh, rất là giật mình.

“Cô đã rời đi lâu rồi, cảm thấy kinh ngạc cũng không kỳ quái.” Lâm Á Bá đã thấy nhưng không thể trách, bắt đầu từ thời điểm đi nước ngoài lần trước anh liền phát hiện lão đại có chút khác thường, thất thần, hoảng hốt, khẩn trương, phiền muộn, chờ đợi, một loạt cảm xúc trước kia chưa bao giờ xuất hiện nay xuất hiện với tần suất càng ngày càng cao, “Lucifer bị mũi tên ái tình bắn trúng, nhìn bộ dáng này, khẳng định là bạn gái nhỏ kia đã xảy ra chuyện.” Lâm Á Bá từng lão thần khắp nơi, thập phần khẳng định nói.

“Thật sự? Cô nương nhà ai lại có bản lĩnh thu phục lão đại như vậy a.” Thiết Tây Á vẻ mặt hứng thú.

“Lo chuyện của chính cô đi.” Đoạn Thụy ở một bên đội nước lã, tựa hồ anh trừ bỏ thích đùa nghịch với súng ống vũ khí, chính là thích tranh cãi cùng Thiết Tây Á.

“Cút! Tư tưởng có xa lắm không, người liền cút thật xa cho lão nương!” Thiết Tây Á quay đầu quát, quay đầu lại cười tươi như hoa hỏi Lâm Á Bá, “Rốt cuộc là ai a? Nói mau, nói mau.”

“Em gái của Lộ Viễn.”

“Nga ~” Thiết Tây Á cúi đầu trầm tư, “A! Chính là tiểu công chúa của Lộ thị? Kia hẳn là vẫn là cô gái nhỏ đi? Nguyên lai lão đại thích trẻ ~ con... Ha ha ha...” Thiết Tây Á nở nụ cười kinh bỉ.

“Chuyện của lão đại mà cô cũng có thể quản? Vẫn là ngấm lại chính mình khi nào mới có thể gả ra ngoài đi, bà già!” Đoạn Thụy tiếp tục đội nước lã.

Tuổi là điều tối kỵ với phụ nữ, Thiết Tây Á ghét nhất là bị người khác nhắc tới tuổi của mình.”Dựa vào! Người bị người ta lôi ra làm trò còn nhàn hạ quản chuyện của lão nương, vẫn là ngấm lại nên phản công như thế nào đi!”

“Cò! Cô đừng cho là tôi không dám đánh phụ nữ!”

“Tôi? Tôi thế nào? Có giỏi anh cứ tới a, tôi sợ anh a!” Thiết Tây Á phong tình vạn chủng nhìn xuống phía dưới, khiêu khích nói.

Hai người nói xong thật sự bắt đầu động thủ, người tới ta đi, đánh đến mức khó có thể ở chung. Lâm Á Bá bắt đầu xoa xoa cái trán, nhìn hai oan gia đang vui mừng chiến đấu thực đau đầu. Nói hai người đó là oan gia vui mừng có JQ [JQ = gian tình], nhìn hình thức bọn họ ở chung thật đúng là không giống; nếu như nói không có JQ, có thể độ tin cậy là rất thấp. A Thụy bình thường rất ít nói chuyện với người khác, chỉ thích đùa nghịch với súng ống của anh, nhưng khi gặp Thiết Tây Á tựa như thay đổi toàn bộ thành người khác, chẳng những nói nhiều mà còn là những lời lẽ sắc bén ác độc; Thiết Tây Á bình thường cùng ai nói chuyện đều mềm mại yêu mị rõ ràng, duy nhất gặp A Thụy liền biến thành thuốc pháo, một điểm liền thay đổi, thành thô lỗ lại hào phóng. Khó bề phân biệt... Ngay cả ánh mắt hướng đến Lâm Á Bá cũng là độc ác nhìn không thấu.

Cổ Dịch Huân ra thang máy đi thẳng cửa lớn, cô gái trước quầy tiếp tân thấy tổng tài cao lớn anh tuần mà lãnh khốc bước nhanh đến hướng mình, kích động đến hai mắt mở lớn, xuân tâm nhộn nhạo. Nhưng mà... Cổ Dịch Huân căn bản là không chú ý tới cô ta, trực tiếp hướng về phía ngoài cửa đi đến.

Lộ Diêu lúc này chính là đang ngồi xổm trước cửa, vì đông lạnh mà chân tay lạnh lẽo, tứ chi cứng ngắc, cả người phát run. Cổ Dịch Huân vừa mở cửa thủy tinh liền nhìn thấy cô gái đơn độc ngồi một bên, chớp mũi và lộ tai vì đông lạnh mà hồng hồng, cả người lui thành một đoàn lạnh run, cước bộ vội vàng nhanh hơn đi qua, kéo Lộ Diêu ôm vào trong lòng, dùng áo khoác của chính mình đem bao bọc lấy cô, lôi kéo hai tay cô đặt ở trên lưng mình, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của cô gắt gao tựa vào trong ngực ấm áp của chính mình.

Lộ Diêu cảm giác được một cỗ lực lớn dắt lấy cánh tay của mình đem chính mình kéo lên, tùy theo đó mà ngã vào một vòm ngực mang theo hương vị ấm áp quen thuộc. Bởi vì thời gian ngồi chờ có điểm hơi lâu, vừa lại bị kéo mạnh, chân Lộ Diêu run lên, trước mắt biến thành màu đen, mềm nhũn ngã xuống, Cổ Dịch Huân nhanh nhẹn ôm thắt lưng Lộ Diêu, nửa ôm nửa bế mang cô hướng vào trong đại sảnh.

“Tiểu ngu ngốc, bị đông lạnh đi? Đến đây không điện thoại nói trước cho anh.”

“Tê... Rất lạnh a ~ em... Em là nghĩ cho anh một chút kinh hỉ thôi.” Lộ Diêu rùng mình một cái, không tự chủ được hướng đến thân thể nóng ấm của Cố Dịch Huân mà dựa sát vào hơn, môi vì đông lạnh mà run lên thành ra nói cũng không rành mạch được.

“Kinh thì có, còn hỉ đâu?” (Kinh trong kinh ngạc, hỉ là vui vẻ) Cố Dịch Huân vỗ một chút cái mông nhỏ mềm mại của Lộ Diêu.

“A! Trời lạnh như thế em còn đến gặp anh, anh không biết cao hứng thì thôi? Còn đánh em.” Lộ Diêu mở miệng, nức nở nói.

“Cao hứng, anh đương nhiên cao hứng! Nhưng là trời lạnh như thế, làm đông lạnh em, anh sẽ đau lòng.” Lời ngon tiếng ngọt có cô gái nào lại không thích nghe? Tuy nói lời ngon tiếng ngọt của đàn ông là không đáng tin, nhưng cũng phải nhìn xem là dạng đàn ông nào nói ra. Người giống như Cố Dịch Huân, bình thường đối với người khác ngay cả một chữ đều không muốn nhiều lời mà nói ra như vậy, hiệu quả có thể nghĩ được.

“...” Lộ Diêu vui đầu ở trước ngực Cố Dịch Huân, ngọt ngào nở nụ cười.

“Lần sau đến nhớ rõ trước tiên nói cho anh!”

“...”

“Có nghe thấy không?” Cố Dịch Huân hướng tới nơi mềm mại của Lộ Diêu lại vỗ một chút.

“A! Nghe thấy được...” o()o cũng không phải tiểu hài tử, như thế nào còn đánh mông người ta a? Lộ Diêu oán thăm.

Hai người nhẹ giọng nói nhỏ, ôm nhau hướng bên trong đi. Lúc đi ngang qua Tề Hạo, Cố Dịch Huân vẫn duy trì tư thế cúi đầu nhìn Lộ Diêu, ôm lấy thân thể mềm mại vẫn đang phát run như cũ, hơi nhú nhú mày, vân đạm phong khinh mở miệng: “Xử lý.” Ôm Lộ Diêu tiếp tục đi về phía trước.

Lộ Diêu cọ xát trong lòng, Dịch Huân ca ca cũng thật bao che khuyết điểm a! Bất quá cô sẽ không vì một cô gái xa lạ đã đem chính mình đuổi tới cửa chịu đông lạnh mà có ý tưởng đi cầu tình người đàn ông của mình, không nên hỏi thêm cái gì cũng đã biết, ánh mắt cô gái trước quầy tiếp tân khi nhìn Dịch Huân ca ca xích lõa đã nói lên hết thấy! Rõ ràng là người yêu của tổng tài, lại đem chính mình trở thành cô bé lọ lem có khổ tình nhìn nữ chủ. Cô rất keo kiệt.

Cô gái trước quầy tiếp tân đã muốn ngáy người, này... Cô gái này là... Là ai?! Anh là tổng tài lạnh lùng... Làm sao có thể ôm cô ấy?!

Tề Hạo thu hồi ánh mắt đang dừng lại ở hai người ôm nhau, lạnh lẽo đối với cô gái trước quầy tiếp tân nói: “Cô không nghĩ phạm sai lầm có phải hay không? Không có hỏi rõ ràng liền đem người đuổi ra bên ngoài! Đó là tổng tài phu nhân tương lai!!”

“Tổng... Tổng tài phu nhân?” Cô gái trước quầy tiếp tân đã không có khả năng phản ứng, chỉ có thể máy móc lặp lại câu nói của Tề Hạo. Nội tâm đang rít gào, cho tới bây giờ không có nghe nói qua a! Hiện tại nên làm sao? Làm sao bây giờ? Cô đem tổng tài phu nhân mời đi ra ngoài, ở bên ngoài chịu đông lạnh lâu như vậy!! Nhắm mắt lại, cô có thể thấy được tiền đồ của chính mình...

“Đến bộ tài vụ kết toán tiền lương, từ ngày mai có thể không cần đến đây.” Tề Hạo nhìn cô gái trước quầy tiếp tân vẫn ngơ ngác như cũ, lắc lắc đầu, xoay người đi. Lần sau nhất định phải tìm người thông minh hơn, ai...

“Tổng giám đốc! Tổng giám đốc! Thực xin lỗi, tôi biết sai lầm rồi, anh cho tôi một cơ hội nữa đi... Tổng giám đốc...” Cô gái trước quầy lễ tân khóc cầu phía sau người vừa xoay đi. Anh hiện tại cũng là chính mình khó bảo toàn, lấy trình độ sủng nịnh của đại ca đối với tiểu công chúa, tiểu công chúa lại ở cửa chịu đông lạnh lâu như vậy, đại ca giận chó đánh mèo rất có thể sẽ tính ở trên đầu của anh! Anh còn đang lo lắng nên hay không chạy trốn, có thể được chứ? Vẫn là cầu nguyện tiểu công chúa không cần cảm mạo hay phát sốt linh tinh đi!

15. Chương 15: Nghịch Lửa

Dựa vào người thịt di động ấm áp như lò lửa nhỏ, Lộ Diêu chậm rãi ấm áp lại.

Bàn tay nhỏ mang theo cảm giác mát mẻ, dọc theo cánh tay và lưng áo chậm rãi hướng về phía trước, vòng qua phía sau lưng rắn chắc rộng lớn, nghịch ngợm theo khe hở chỗ nút thắt ở cổ áo sơ mi của Cố Dịch Huân mà đi vào, thành công chiếm được điểm nhỏ trước ngực anh.

“Ngô...” Tiếp xúc với cảm giác lạnh lẽo làm cho cả người Cố Dịch Huân giật mình, thét lớn một tiếng, đè lại bàn tay nhỏ bé ác ý của Lộ Diêu, giọng cảnh cáo nói “Đừng nghịch lửa!”

“Em muốn báo thù! Báo thù! Tại anh đánh vào mông em ~” Lộ Diêu đã nhịn quá mức nên bắt đầu hồ nháo, thân thể ở trong lòng Cố Dịch Huân được thể tiến tới ép buộc anh, tay dùng thêm sức mà anh muốn tránh cũng tránh không ra, ánh mắt mở lớn vụt sáng nhìn Cố Dịch Huân, giả hoạt cười. Tiếp theo Lộ Diêu cúi thấp đầu, cách lớp áo sơ mi mở miệng cắn một điểm trước ngực Cố Dịch Huân.

Khí nóng ẩm ướt đang phun ở trên người, trước ngực lại có cảm giác ướt át ấm áp, một chút tê dại cùng đau đớn, Cố Dịch Huân lập tức có phản ứng.

“Nghịch lửa, ân?” Hơi thở nguy hiểm mẫn cảm truyền vào tai Lộ Diêu, dẫn đến một trận run rẩy.

Cố Dịch Huân quay người lại, đem Lộ Diêu đặt ở trên tường thang máy, dùng thân hình cao lớn của chính mình ngăn camera trong thang máy, nhanh chóng cúi đầu cắn cắn môi Lộ Diêu, có thể nghe thấy tiếng hô hấp, nặng nề mà mút vào, giống như muốn hút hết Lộ Diêu vào như không khí lấp đầy trong lồng ngực, hai chân Lộ Diêu như nhũn ra, nội tâm vì đối mặt với hít thở không thông mà khủng hoảng, hai tay ô ô chống đỡ, đánh vào bả vai Cố Dịch Huân. Cố Dịch Huân nhìn cô giãy dụa chẳng những không buông tay ngược lại dùng thân thể rắn chắc càng dùng thêm sức áp hướng Lộ Diêu, cười tà gợi lên bên khóe môi, bàn tay to nâng eo nhỏ của Lộ Diêu làm cho thân thể hai người càng kết hợp chặt chẽ, lưỡi giơ lên mở bờ môi hồng, nhẹ nhàng mà hướng vào miệng Lộ Diêu thổi khí.

Thật vất vả mới buông ra, vẻ mặt Lộ Diêu phi hồng, hai mắt rưng rưng, thở hồng hộc. Trong những điều anh ~ truyền giáo, kỹ thuật hôn môi của chính mình cũng coi như tiên bộ thần tốc, nhưng là khi đối mặt với nụ hôn của anh vẫn như cũ không hề có năng lực chống đỡ. Anh rất cuộc là đã luyện qua với bao nhiêu người, kỹ thuật hôn môi có thể tốt như vậy? Nghĩ như vậy, trong lòng Lộ Diêu có một chút, một chút khác thường. Anh so với chính mình lớn hơn tám tuổi, từng có nữ nhân là chuyện thực bình thường, nhưng giải thích là một chuyện, tiêu tan lại là một chuyện khác. Tựa như lúc trước đây, mẹ mua ình chiếc laptop xinh đẹp, chính mình còn chưa kịp mở ra, lại bị tiểu bằng hữu khác vụng trộm cầm dùng, tuy rằng chính mình cũng có thể dùng, nhưng là trong lòng tóm lại là không thoải mái.

“Đỉnh”, đến tầng 34 có văn phòng tổng tài, thang máy liền mở ra, Cố Dịch Huân ổn định hô hấp làm cho chính mình tỉnh táo lại, liền ôm Lộ Diêu bước ra thang máy đi vào văn phòng.

“Tốt lắm, hai người đừng đánh nữa! Lucifer lên đến rồi.” Lâm Á Bá vô lực rống hai người ngây thơ. Thiết Tây Á và Đoạn Thụy vừa nghe vậy liền dừng tay, sửa sang lại quần áo, nghiêm chỉnh ngồi trên sofa.

Sau khi Lộ Diêu đi theo Cố Dịch Huân vào cửa thì ngây ra một lúc, không nghĩ tới trong văn phòng còn có người, nghĩ đến vừa mới làm chuyện gì, biết chính mình hiện tại rõ ràng là người vừa bị yêu thương qua, trạng thái này không thích hợp gặp người khác, nên có chút ngượng ngùng cúi đầu. Cố Dịch Huân cũng không nghĩ tới ba người kia còn ở nơi này, lại nghĩ đến vừa mới vội vàng xuống dưới còn chưa kịp nói.

“Mọi người đi làm việc đi.” Lại khôi phục bộ dáng lạnh như băng, thản nhiên mở miệng.

“Lucifer, cô ấy chính là bạn gái mới của anh sao? Em ngàn dặm xa xôi mang theo bao nhiêu thương nhớ đến gặp anh, anh làm sao có thể đối với em như vậy? Chẳng lẽ anh không cần em sao?” Mọi người trong văn phòng đều bất ngờ, từ khi hai người vào cửa, Thiết Tây Á một mực yên lặng không lên tiếng đột nhiên lại bị thương mở miệng, hai mắt mông lung đắm lệ, thanh âm của cô vốn là mềm mại rõ ràng, nay pha thêm vài phần khổ tình của nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao, làm người ta có cảm giác thực chân thật.

Phản ứng của mọi người không giống nhau:

Trong nháy mắt Lộ Diêu có cảm giác như bị sét đánh trúng, ngẩng mạnh đầu nhìn về phía người vừa nói. Tuy rằng chính mình cũng rất được, cũng gặp qua đại mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng là không thừa nhận cũng không được, người phụ nữ trước mắt này mới là hoàn toàn xứng đáng với hai từ mỹ nữ, cô ấy có phong tình cùng ý nhị mà chính cô và đại mỹ nhân đều không có. Ngũ quan tinh tế yêu dã mà mị hoặc, tóc quần thật dài cuộn sóng tùy ý hơi rối ở phía sau lưng, dáng người trước sau đều vô cùng nóng bỏng, váy ngắn màu đen liền thân bó sát người làm cho cô ấy thoát nhìn quyến rũ dị thường, cả người thoát nhìn thật giống như một bức tranh màu đậm tuyệt đẹp của thế kỷ trước, chính mình so với người phụ nữ này... Thật sự biến thành một chén canh nhỏ đơn giản.

Lúc vừa rồi còn suy nghĩ anh hôn qua bao nhiêu người tình, giờ nhanh như vậy đã có nữ nhân tìm tới cửa sao? Ở trước mặt cô ta và cô thì thế nào! Mắt Lộ Diêu mở to trong veo như nước mà thay đổi bất ngờ, bình tĩnh chuyển hướng nhìn đến Cố Dịch Huân, hiện tại cô nên phản ứng như thế nào? Đi lên tát vào mặt cô ta sao? Không, bình tĩnh, bình tĩnh! Tuy rằng đây là phản ứng đầu tiên xuất hiện trong đầu phụ nữ mỗi khi bị tình địch khiêu khích. Được giáo dục tốt nên Lộ Diêu vẫn duy trì lễ nghi đoan trang tao nhã, trong đầu có hàng trăm suy nghĩ, trên mặt lại như trước vẫn bất động thanh sắc.

Cố Dịch Huân ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt thâm thúy của Thiết Tây Á, mâu quang chạm nhau, hai người không cần lý giải mà có gì đó vụt sáng qua. Đôi mắt Cố Dịch Huân sâu thẳm tối đen chỉ có cảm xúc đen tối khó hiểu, trên khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc nhìn không ra hỉ giận.

Lâm Á Bá và Đoạn Thụy lại là vẻ mặt kinh ngạc ngơ ngác nhìn phía Thiết Tây Á. Nếu như hiện tại cảnh tượng biến thành một quyển truyện tranh, người xem sẽ nhìn được ánh mắt hồ nghi của Lâm Á Bá và Đoạn Thụy, trên đỉnh đầu sẽ có hai vòng tròn lớn màu xoay tròn, bên trong viết: Hiện tại là cái tình huống gì?! Thiết Tây Á khi nào thì cùng Lucifer...?

Tất cả mọi người giống như pho tượng bất động tại chỗ không có nhúc nhích, trong văn phòng rộng xa hoa im lặng đến áp lực, mưa gió sắp đến...

16. Chương 16: Lộn

Lâm Á Bá và Đoạn Thụy tuy rằng khiếp sợ, cũng may nhanh chóng phản ứng lại, nhìn mắt Cố Dịch Huân tối đen không rõ thần sắc, trước chỉ có thể vội vàng một trái một phải kéo Thiết Tây Á hướng đến ngoài cửa.

“Khụ khụ...” Lâm Á Bá giả vờ ho khan vài tiếng che giấu xấu hổ, nói chêm chọc cười ba phải: “Cái kia... Lộ tiểu thư không nên phiền lòng, cô ấy đang nói đùa, cô đừng để ý người đàn bà điên này.”

“Ân, đúng vậy, chúng tôi có việc cần mang cô ấy đi.” Đoạn Thụy ở một bên phụ họa. Dùng ánh mắt ý bảo Lâm Á Bá cước bộ nhanh hơn, hai nam mang theo một nữ nhanh chóng rời đi hiện trường.

“Các người không cần lôi kéo tôi, Cố... Anh không thể để cho bọn họ đối xử với em như vậy! Cố...” Thanh âm Thiết Tây Á than thở khóc lóc dần dần nhỏ đi, cho đến khi biến mất.

Nhưng bức tranh này ở trong mắt Lộ Diêu, không thể nghi ngờ chính là giấu đầu lòi đuôi!

“Dịch Huân ca ca, em... Cô ấy... Cô ấy là ai?” Thanh âm Lộ Diêu có chút phát run, do dự một chút vẫn là hỏi ra miệng. Lúc này suy nghĩ của cô đã lộn thành một đoàn, cô muốn biểu hiện rộng lượng một chút, chẳng hề để ý một điểm nhỏ ấy, dù sao cô mới là bạn gái chính thức hiện tại của anh. Nhưng đúng là cô vẫn là một tiểu cô nương, tâm cô không có khoan dung lớn như vậy, cũng không nén được tức giận mà trầm tĩnh như vậy.

“Ân, giống như những gì em nhìn được và nghe được, là bạn gái.” Bạc môi Cố Dịch Huân khẽ mở, lại nói ra chuyện thực tàn nhẫn. lanhnuyetcoc.wordpress /

“Cô ấy... Là bạn gái? Em thì sao? Em tính là cái gì...” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Lộ Diêu thấp xuống, nghe qua giống như là đang lằm bằm lằm bằm, nước mắt cũng theo đó mà nhanh chóng rơi xuống.

Cô không rõ, đây là làm sao? Vừa rồi Dịch Huân ca ca không phải còn vội vã chạy xuống lầu đón cô, ôn nhu mềm giọng dỗ dành, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho cô, vì cô mà khai trừ cô gái ở quây tiếp tân sao? Chẳng lẽ hết thấy những chuyện này đều là đang đùa cô sao? Cho tới nay đối tốt với cô đều là diễn kịch sao? Vậy cô ở trong mắt anh là cái gì? Tình cảm không có nơi phát tiết nên bỏ thời gian dùng cô làm trò tiêu khiển? Hiện tại bạn gái chân chính đã trở lại, cô cũng bị vứt bỏ?! Cô không thể lý giải, vì sao? Vì sao trong nháy mắt cả thế giới liền khản trương như vậy?! Lộ Diêu trừng lớn hai mắt ngập nước, gắt gao nhìn chăm chăm về mặt bình tĩnh như trước của Cố Dịch Huân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn không còn tươi cười sáng lạn của ngày xưa nữa, chỉ có tràn đầy đau thương và thất vọng.

“Anh cũng không nghĩ cho em một lời giải thích sao?” Lộ Diêu nghẹn ngào hỏi.

“Diêu Diêu, thực xin lỗi.” Cố Dịch Huân yên lặng nhìn Lộ Diêu, khóe môi hơi nhướn lên, tựa hồ lộ ra một cái tươi cười, trầm giọng nói.

Một câu để lại cho Lộ Diêu một vết nứt rõ ràng, trừ bỏ xin lỗi thì ngay cả một câu giải thích cũng không có, kia... Chính là sự thật! Lòng tự trọng của Lộ Diêu làm cho cô không thể dây dưa, cứ thế xoay người mà đi.

Buổi chiều, gió bắc tạm ngừng thổi, ánh sáng trong trẻo trải khắp mặt đất, phản xạ lên tuyết đọng hai bên đường xuất ra một loại ánh sáng kì lạ. Lộ Viễn với vẻ mặt đường làm quan rộng mở, nhàn nhã đi vào cửa biệt thự của mình. Nhớ tới cô gái ôn nhu như nước kia, tâm tình của anh liền phá lệ sung sướng, khi có một người tình tốt, ngay cả cảnh vật tiêu điều của mùa đông ở trong mắt anh phá lệ đều trở nên tốt đẹp.

“Tiên sinh, ngài đã trở lại.” Người hầu đứng ở cạnh cửa cung kính tiếp nhận áo khoác của Lộ Viễn.

“Àn. Tiểu thư đã trở lại sao?” Lộ Viễn thuận miệng hỏi.

“Đã trở lại. Tiểu thư... Tiểu thư cô ấy...” Người hầu thật cẩn thận tìm kiếm từ để nói.

“Diêu Diêu làm sao?” Lộ Viễn thấy người hầu ấp a ấp úng, thần sắc trốn tránh, không khỏi có chút nóng vội, nghĩ đến Lộ Diêu đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu thư là khóc trở về, sau khi trở về...” Liền trực tiếp chạy về phòng của mình. Người hầu nhìn bóng dáng cao lớn của Lộ Viễn biến mất ở chỗ rẽ cầu thang, ở trong lòng bổ sung nói.

Lộ Viễn vừa nghe đến Lộ Diêu là khóc trở về, liền vội vã chạy lên lầu nhìn muội muội. Đến cửa phòng Lộ Diêu, cước bộ dừng một chút.

“Thùng thùng thùng” Tiếng đập cửa vang lên.

“Diêu Diêu, là ca ca. Anh tiến vào nha?”

Sau khi Lộ Viễn vào cửa phát hiện cửa sổ sát đất rất nặng đều đóng kín, trong phòng tối đen một mảnh, thân thủ ấn chốt mở, bắt đầu thấy trên giường có một đống, là Lộ Diêu đem chính mình chôn ở trong chăn.

“Diêu Diêu bảo bối, làm sao vậy? Đến nói cho ca ca nghe, ai chọc giận em làm em không vui.” Lộ Viễn ôn nhu dỗ.

Thân thể Lộ Diêu giật giật, vẫn là không có đứng lên cũng không có lên tiếng.

“Tiểu hài tử thích nháo, mau đứng lên.” Lộ Viễn sợ thời gian Lộ Diêu ở trong chăn quá lâu mà hô hấp không thuận, thân thủ liền đem Lộ Diêu kéo lên. [lanhnguyetcoc.wordpress /](http://lanhnguyetcoc.wordpress/)

Tuy rằng Lộ Diêu cố gắng quay sang chỗ khác, nhưng là Lộ Viễn vẫn thấy được. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nộn phần nộn của muội muội bởi vì hô hấp không đủ mà đỏ rực, hai mắt sưng đỏ, khóe mắt còn có nước mắt chưa kịp khô. Tiểu muội muội của anh từ nhỏ đều là tiếng sầm mưa to một chút đã sợ, bởi vì chính anh và ba ba khó đối phó nhất là khi thấy cô và mẹ khóc, cho nên Lộ Diêu vì điểm này của chính mình mà luôn thích giả khóc hù dọa người khác; nhưng một khi đã thực thương tâm, cô cũng không rên một tiếng, chỉ tránh đến một góc sáng sửa không cho người khác nhìn thấy rồi vụng trộm một mình để nước mắt rơi. Xem ra lần này sự tình có chút nghiêm trọng!

Lộ Viễn đem Lộ Diêu ôm đến trên đùi, đau lòng sờ đầu cô hỏi: “Rất cuộc làm sao vậy, nói cho ca ca nghe.” Lộ Diêu ôm cổ Lộ Viễn, hấp thụ ấm áp của người thân, mới chậm rãi cảm thấy chính mình có chút sức lực.

“Ca ca, em bị bỏ rơi.” Thanh âm kiều nhuần ngọt ngào của ngày trước lại nhiễm nồng đậm giọng mũi. Lộ Viễn chấn động, bị... bỏ rơi?!

Từ buổi tiệc đón tân sinh viên của trường Diêu Diêu anh gặp một cô gái tên Đại Ngọc, chính mình giống như nhớ lại thời đại học mà xúc động nhiệt huyết sôi trào, vội vàng theo đuổi người đẹp giống như tiểu tiên nữ không nhiễm khói lửa nhân gian, nên đã thật lâu không có chú ý tới Diêu Diêu, không nghĩ tới... Lộ Viễn vô cùng áy náy, lặng lẽ thở dài, đồng thời nhanh chóng cân nhắc ở trong đầu, tên con trai kia là ai? Vì sao lại cùng Diêu Diêu kết giao? Lại bởi vì sao chia tay Diêu Diêu?

Tâm tình Lộ Viễn thực phức tạp, tâm tư vòng vo qua lại, nhưng ở trước mặt Lộ Diêu vẫn là duy trì thanh sắc bất động. Cũng không có hỏi nhiều, chính là nói chuyện cùng Lộ Diêu, ôn nhu khuyên dỗ, nhìn Lộ Diêu ăn cơm chiều xong tắm qua rồi nằm trên giường ngủ, mới yên tâm mà rời đi.

Lộ Diêu nghe được tiếng bước chân của Lộ Viễn đã đi xa, mới chậm rãi mở hai mắt, mắt to vô thần không có tiêu cự nhìn trần nhà. Từ khi Cố Dịch Huân đột nhiên muốn chính mình làm bạn gái anh cho tới nay, tâm lý của cô vẫn có chút không được tự nhiên mà không nói rõ được, cô thực thích Cố Dịch Huân, nhưng là Cố Dịch Huân cường thế sủng nịch và gần gũi lại làm cho cô có chút lo sợ bất an, cho nên đối với Cố Dịch Huân, Lộ Diêu vẫn là không dám tới gần cũng không dám rời xa, cô nghĩ đến tình yêu chính là như vậy. Nhưng hiện tại có ai có thể nói cho cô, trái tim của cô giống như có vô số kim nhọn đâm qua thành một mảnh đau đớn, cảm giác này là xảy ra chuyện gì?

Dần dần ý thức của Lộ Diêu lâm vào một mảnh hỗn độn, trong mơ hình ảnh Cố Dịch Huân nhìn cô sủng nịch khuôn mặt cười cười cùng tiếng nói trầm thấp như tiếng đàn cello gọi “Diêu Diêu”, còn có cảnh tượng Cố Dịch Huân ôm người phụ nữ xinh đẹp yêu dã kia mà nhìn cô lạnh như băng, cứ thế luân phiên xuất hiện, Lộ Diêu ở trong băng lửa mà giằng co, mà tuyệt vọng giãy dụa ... lanhnguyetcoc.wordpress /

Lộ Viễn sau khi thấy Lộ Diêu ngủ mới trở về phòng mình ở cách vách.

“Tra một chút gần đây Diêu Diêu cùng người nào thường xuyên lui tới, thuận tiện tra một chút bối cảnh của nam sinh đó.” Buông điện thoại, Lộ Viễn ngồi ở ghế nằm phía trước cửa sổ mà hút thuốc, trong bóng đêm chỉ có thể thấy màu đỏ lóng lánh của đốm lửa nhỏ. Làm sao có thể làm cho bảo bối Diêu Diêu của nhà ta chịu ủy khuất? Tiểu tử, ngươi cẩn thận một chút!

Nửa giờ sau.

Di động màu đen trên bàn trà rung lên, Lộ Viễn dụi tắt đầu mẩu thuốc lá, tiếp điện thoại.

“...”

“Là tôi, nói đi.”

“...” lanhnguyetcoc.wordpress /

“Tốt, tôi đã biết.” Buông điện thoại, sắc mặt Lộ Viễn âm trầm, tựa vào trên ghế hồi lâu không động. Nhưng bàn tay to đặt ở trên tay vịn lại gắt gao nắm thành quyền, gân xanh rõ ràng có thể thấy được.

Lộ Viễn duy trì tư thế ngồi như vậy suốt một đêm, thẳng đến bầu trời phía đông trở thành màu trắng...

17. Chương 17: Một Lời Nói Đáng Giá Ngàn Vàng

“Lộ tổng, Lộ tổng, ngài không thể vào! Lộ tổng...” Nữ thư ký mang vẻ mặt lo lắng đi theo phía sau Lộ Viễn ôn nhu hô, Lộ Viễn đã muốn một cước đá văng cửa văn phòng Cố Dịch Huân.

“Cố tổng... Thực xin lỗi, tôi không ngăn được Lộ tổng...” Nữ thư ký xinh đẹp mặc đồ công sở màu đen nơm nớp lo sợ, nhỏ giọng biện giải.

“Đã biết, cô ra ngoài trước đi.” Cố Dịch Huân hướng thư ký khoát tay, đứng lên nghênh đón, anh đã sớm đoán được mục đích tới đây của người bạn này.

Nữ thư ký bước nhanh đi ra ngoài, thuận tiện nhẹ nhàng đóng cửa lại.

“Đất” Cửa lớn xa hoa làm bằng gỗ lim được khắc họa khéo léo khép lại vang lên một chàng thanh âm, giống như ở trong văn phòng nhỏ bé trong thế giới này ẩn xuống phấp phất đầu, trò hay chính thức bắt đầu.

Lộ Viễn không đợi Cố Dịch Huân mở miệng, liền nổi giận mắng: “Cố Dịch Huân, ngươi là cái tên hỗn đản, ta để ngươi giúp ta chiếu cố muội muội, ngươi con mẹ nó thế nhưng nhìn xem ngươi cho ta cái công đạo gì!” Lập tức một quyền nhanh như sét đánh làm người ta không kịp bưng tai tránh vào trên khuôn mặt lạnh lùng của Cố Dịch Huân. Rèn luyện từ xưa tới nay làm cho Cố Dịch Huân có bản năng nghiêng mặt để tránh né nguy hiểm, nhưng ánh mắt anh lóe lóe, vẫn là đứng tại chỗ không nhúc nhích quyết định đưa mặt rắn chắc tiếp một quyền của Lộ Viễn. Tiếp theo Lộ Viễn lại nâng một chân thon dài rắn chắc đá thẳng hướng bụng Cố Dịch Huân, Cố Dịch Huân đau đến thét lớn một tiếng phải hạ thấp thắt lưng, Lộ Viễn nhân cơ hội dùng khủy tay cùng các đốt ngón tay hạ một quyền xuống lưng Cố Dịch Huân, trực tiếp đem anh đánh ngã xuống đất.

“Đứng lên a! Ngươi không phải có thể đánh trả sao?” Nghĩ đến bộ dáng Diêu Diêu khóc thương tâm, nhịn không được lại ở trên người Cố Dịch Huân bổ xuống hai chân. Lộ Viễn biết Cố Dịch Huân là có ý để cho anh đánh, nếu không với thực lực của anh căn bản là không phải đối thủ của Cố Dịch Huân. Tức giận cũng bình tĩnh lại một chút.

“Cậu tốt nhất có thể cho tôi một lời giải thích vừa lòng!” Lộ Viễn lắc lắc cánh tay, ngồi vào trên sô pha, trầm giọng nói, trong thanh âm vẫn chứa áp lực phần nộ như cũ.

Cố Dịch Huân chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng vuốt ve nếp nhăn và phỉ bụi bám trên tây trang, cho dù khoe miệng rõ ràng có vết thương sưng đỏ, nhưng cả người vẫn thông dong bình tĩnh như trước, thoát nhìn tuyệt không thấy một chút chật vật cùng quần bách nào. Ngồi vào vị trí đối diện với Lộ Viễn trên sô pha, chống lại một đôi con ngươi đen lợi hại ẩn chứa lửa giận rất giống với Diêu Diêu, Cố Dịch Huân trấn định mở miệng: “Tôi và Diêu Diêu bắt đầu từ lúc cô ấy đến đại học D được một thời gian ngắn.”

“Cậu!” Lộ Viễn “kích động” một chút đứng lên, cầm giận chỉ vào Cố Dịch Huân, toàn bộ thân thể vì tức giận mà run nhè nhẹ. “Cậu là vương bát đản! Cậu xuống tay thực không biết xấu hổ. Cậu...”

“Cậu hãy nghe tôi nói hết.” Cố Dịch Huân yên lặng nhìn về phía Lộ Viễn đang phun lửa giận, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa hồ có thể làm yên ổn lòng người, Lộ Viễn dần dần bình tĩnh, có chút suy sụp ý lại trên sô pha, tiếp tục nghe Cố Dịch Huân nói.

“Còn nhớ đêm chúng ta cùng ăn cơm chào đón Diêu Diêu từ Anh trở về không, chính là tối hôm đó, tôi phát hiện chính mình đã yêu tiểu nha đầu kia.”

Lộ Viễn nhú mày, cúi đầu làm như lâm vào trầm tư, chính là trầm ngâm không có lên tiếng.

“Khi bắt đầu tôi vốn cũng không quá tin tưởng, cho nên trước khi hai người đi Nam Phi tôi liền ra nước ngoài, quyết định đãi ngộ chính là hơn một tháng. Tôi làm cho chính mình rời xa cô ấy, để có thể hoàn toàn hiểu tình cảm của tôi đối với cô ấy rốt cuộc là cái dạng gì. Đoạn thời gian kia, bên người tôi liên tục thay đổi rất nhiều phụ nữ, nhưng là những người đó cứ đến rồi lại đi, đối với những người đó ấn tượng của tôi vẫn một mảnh mơ hồ như cũ, chỉ có khuôn mặt tươi cười của Diêu Diêu là càng ngày càng rõ ràng. Khi trở về gặp lại, tôi liền nhận định phải là cô ấy!”

“Cậu luôn miệng nói yêu em gái tôi, vậy cậu có thể giải thích một chút Diêu Diêu nói bị rơi là có ý gì?”

“A, ” Cố Dịch Huân có chút trào phúng cười khê một tiếng, “Diêu Diêu chưa từng có nói cho cậu chuyện tôi và cô ấy ở chung một chỗ đi?” Trong thanh âm mang theo một tia ủy khuất rất khó phát hiện.

Lộ Viễn có chút nghi hoặc, cúi đầu “Àn” một tiếng.

“Rõ ràng”, Cố Dịch Huân nhún nhún vai, cười khổ một chút. “Là vì tôi cường thế cùng bá đạo, Diêu Diêu mới đáp ứng làm bạn gái của tôi, nhưng là trong tiềm thức của cô ấy căn bản là không có nhận thức về việc này, đối với tôi, cô ấy luôn như gần như xa, bởi vì ngay chính cô ấy cũng không xác định được tình cảm đối với tôi là như thế nào, mà tôi đã để cô ấy nhận định mình là gì? Ca ca? Đàn ông? Hình thức chúng tôi ở chung làm sao có thể coi như là đang yêu được? Rõ ràng chính là tôi đang nuôi một đứa nhỏ! Tôi không buông được nên đem cô ấy giữ thật chặt, vẫn sủng vẫn che chở, mà Diêu Diêu cũng không suy nghĩ nhiều

chính là bị động tiếp nhận, cho tới bây giờ cũng không nghĩ chủ động bước đến, vấn đề cứ thế mà tích tụ sẽ càng nhiều, tương lai nếu vấn đề bại lộ, sẽ làm cô ấy tổn thương có lẽ là lớn hơn nữa!”

“Vậy cậu làm như bây giờ là dụng ý gì?” Lộ Viễn có chút phiền chán hỏi.

“Cái gọi là ‘Không phá tắc không lập’ [1], tôi không nghĩ tới Thiết Tây Á thế nhưng liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề của chúng tôi, biết thời biết thế giúp tôi diễn màn kịch này, nếu cô ta đã mang củi đến để châm lửa, tôi đây liền đem lửa đến đốt to lên một chút, sau đòn trí tử rồi sau đó sẽ là cuộc sống tốt đẹp! Chỉ có như vậy mới có thể làm cho Diêu Diêu thấy rõ tâm của chính mình, quyết định rốt cuộc muốn hay không cùng tôi ở chung một chỗ.”

Lộ Viễn nhìn vào mắt Cố Dịch Huân, âm thầm tán thưởng anh kín đáo lại chu đáo, lập tức nghĩ đến cái gì đó mà chau mày, mở miệng hỏi, “Cậu có hay không chạm vào Diêu Diêu?” Ngắc đầu, đôi mắt chim ưng gắt gao nhìn chằm chằm hai mắt Cố Dịch Huân.

“Không có!” Cố Dịch Huân thản nhiên đón nhận ánh mắt của Lộ Viễn, không chút do dự trả lời.

“Cậu vì Diêu Diêu làm những chuyện này tôi thực cảm động, cũng thay Diêu Diêu cảm tạ cậu. Nhưng là tôi không thể đồng ý để cậu ở cùng một chỗ với Diêu Diêu.”

Cố Dịch Huân cả người chấn động, gương mặt lạnh ngưng kết lại, lạnh giọng mở miệng: “Vì sao?” Chẳng lẽ anh làm như vậy còn chưa đủ sao?

“Dịch Huân, chúng ta làm anh em tốt đã nhiều năm, tôi tuyệt đối tin tưởng nhân phẩm của cậu! Nhưng là, cuộc sống của cậu không thích hợp với Diêu Diêu. Tôi ở trước mặt ba mẹ trước khi mất đã đáp ứng sẽ chiếu cố Diêu Diêu thật tốt, tôi ngay cả một điểm ủy khuất cũng không thể để em gái mình phải chịu, làm sao có thể gương mặt nhìn em tôi lâm vào nguy hiểm, bị thương tổn?”

“Cậu là đang hoài nghi năng lực của tôi?” Cố Dịch Huân cả người khí tức tăng vọt đến mức khiếp người, ánh mắt lạnh lẽo, sáng giọng như tên bắn về phía Lộ Viễn, âm trầm mở miệng.

Lộ Viễn không hề sợ hãi đón nhận biểu tình đủ để dọa lui đối thủ đến xơ xác tiêu điều của Cố Dịch Huân, “Không! Tôi chưa bao giờ hoài nghi năng lực của cậu. Nhưng là việc gì cũng có ngoài ý muốn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tôi không hy vọng Diêu Diêu bị bất cứ thương tổn nào, cơ hội này chỉ có một phần vạn cũng không thể!” Lộ Viễn nhìn Cố Dịch Huân, kiên định nói. Đây là hạnh phúc cả đời của em gái, anh không thể qua loa.

Cố Dịch Huân vươn ngón cái vuốt ve cằm mình, đây là tư thế quen dùng của anh khi tự hỏi, trầm mặc hồi lâu, Cố Dịch Huân rốt cục lại mở miệng, “Nếu như tôi nguyện ý rửa tay chậu vàng [2], đem tất cả sản nghiệp đang sở hữu tẩy trắng thì sao?”

Lộ Viễn hoàn toàn bị chấn kinh!! Rửa tay chậu vàng? Anh ta điên rồi sao? Tại cái vòng luẩn quẩn phức tạp này, không có ai có thể chỉ lo thân mình, mọi người đều hoặc nhiều hoặc ít không thể tránh né chuyện đã làm chút gì đó chạm pháp luật, thế lực khắp nơi nhiều ít có liên lụy. Cho nên Lộ Viễn anh đương nhiên biết Cố Dịch Huân nói rửa tay chậu vàng là chỉ cái gì, anh ta muốn hạ khí giới là cái gì!

Mỗi một thế giới đều có hai loại trật tự, ánh mặt trời chiếu xuống thế giới có pháp ~ chế; trong thế giới bóng đêm cũng có một trật tự độc đáo chiếu xuống như vậy. Mà anh, Cố Dịch Huân, anh là lãnh tụ của “Dạ”, anh chính là đại biểu cho “trật tự bóng tối”! Anh muốn hạ khí giới không chỉ là tài sản khổng lồ, còn có quyền lợi cùng địa vị!

“Tôi hy vọng cậu rõ ràng lo lắng của tôi”, sắc mặt Lộ Viễn chuyển trầm, thần sắc cũng xơ xác tiêu điều như vậy, “Diêu Diêu là em gái tôi, là bảo bối của nhà họ Lộ, tôi so với ai khác đều hy vọng Diêu Diêu hạnh phúc, nhưng là tôi cũng không thể không khuyên cậu, Diêu Diêu rốt cuộc có đáng giá hay không để cậu trả giá đại giới lớn như vậy? Cậu muốn cân nhắc cho Diêu Diêu sống tốt mà làm ra hy sinh lớn như vậy có hay không đáng giá.” Lộ Viễn thực thành khẩn khuyên Cố Dịch Huân, trả giá như vậy quá trầm trọng, không ai có thể thừa nhận được làm vậy là rất tốt.

“Chu U Vương có thể vì làm Bao Tự cười mà đốt lửa gọi chư hầu [3], Lý Tư vì đoạt Hải Luân không tiếc khuynh tấn toàn bộ thành Lạc Bá [4], mà tôi... Vì cho Diêu Diêu an ổn, sống những năm tháng tốt đẹp, hy sinh một chút ích lợi thì như thế nào?”

Đây là một chút? Đáy lòng Lộ Viễn đã khiếp sợ đến không thể dùng lời nói để hình dung, vì Diêu Diêu anh ta thể nhưng có thể làm được đến trình độ này, anh làm ca ca cũng không quyết đoán được như vậy! Đã nói đến nước này, anh còn có thể nói cái gì? “Hy vọng cậu sẽ không hối hận!” Lộ Viễn đứng lên, dùng nắm tay đầm đầm vào trong ngực Cố Dịch Huân, đây là động tác quen thuộc, bắt đầu từ khi hai người nhận thức liền đường thành thói quen.

“Cố Dịch Huân tôi đã quyết định, vĩnh viễn sẽ không hối hận!” Lời nói của Cố Dịch Huân rất có khí phách. Đứng dậy giống như Lộ Viễn cùng anh hoan nghênh, nắm tay! Đáp lễ lại mấy quyền ở trong ngực Lộ Viễn.

Anh đã sớm chán ghét trong bóng đêm lẻ loi độc hành hoang vắng cùng cô tịch, chỗ cao không tránh nổi lạnh giá, chỉ có cùng cô gái nhỏ ở chung một chỗ anh mới có thể có được cảm giác ấm áp, cảm giác được niềm vui đơn thuần! Người nào ở nơi u lạnh trong bóng đêm đau khổ giãy dụa cho đến khi được ánh sáng ấm áp chiếu rọi, lại có thể buông ra? Bắt đầu từ ngày nhận định cô, Cố Dịch Huân liền quyết định sẽ cho cô một cuộc sống an nhàn, để cho cuộc đời này của cô trở thành vô ưu.

Ánh mắt của Lộ Viễn và Cố Dịch Huân giao nhau, ánh mặt trời sáng sớm nhu hòa xuyên qua cửa sổ sắt đất thật lớn chiếu vào trên thân hai người dần ông cao lớn anh tuấn giống nhau, trong ánh mắt giao nhau của hai người dần ông hứa hẹn đạt thành.

Nhất ngôn cửu đỉnh, một lời nói đáng giá ngàn vàng...

[1] Không phá tắc không lập: Không khai phá sẽ không thành lập được.

[2] Rửa tay chậu vàng: Cắt đứt mọi ân oán, từ bỏ con đường hiện tại; dạng như rửa tay gác kiếm.

[3] Chu U Vương (): Tên thật là Cơ Cung Tinh (), là vị vua thứ 12 của nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc.

Bao Tự là một mỹ nhân do Bao quýnh dâng lên vua. Chu U Vương sủng ái Bao Tự nhưng nàng rất ít khi cười. U vương tìm mọi cách để làm Bao Tự cười nhưng đều không thành. Quan họ nhà Chu cai trị vốn xây nhiều tháp dầu để khi có giặc kéo đến thì đốt các cột lửa báo hiệu cho chư hầu đến cứu. Theo lời Quắc công Thạch Phủ, Chu U vương sai đốt lửa cho chư hầu mang quân đến để cho Bao Tự cười. U vương làm theo. Quân chư hầu mấy nước lân cận trông thấy các cột lửa cháy, ngỡ là có giặc bèn hốt hải mang quân đến cứu. Đến kinh thành, thấy mọi người vẫn đi lại bình thường, không có giặc gì cả. Các chư hầu ngơ ngác nhìn nhau. Bao Tự ở trên đài trông thấy bật tiếng cười lớn. U vương vô cùng hoan hỉ vì làm được cho Bao Tự cười.

[4] Lý Tư (): Là thừa tướng dưới đời vua Tần Thủy Hoàng.

18. Chương 18: Cô Gái Bị Thương

Sáng sớm người hầu lên lầu gọi Lộ Diêu ăn điểm tâm, gọi hồi lâu mà không thấy trả lời, liền đẩy cửa vào phòng xem, vừa nhìn thấy liền sợ tới quá mức kinh hãi.

Nguyên lai Lộ Diêu ngày hôm qua mạo hiểm gió lạnh đi dạo nửa ngày ngoài đường, lại ở dưới lầu công ty Cố Dịch Huân chờ một hồi lâu, hơn nữa bởi vì quan hệ của Cố Dịch Huân và Thiết Tây Á mà tích tụ đau đớn ở ngực, nên nửa đêm liền bắt đầu sốt cao. Thời điểm người hầu phát hiện ra thì Lộ Diêu đã nóng đến ý thức mơ hồ, sắc mặt ửng hồng, cái trán lại nóng đến dọa người. Người hầu chạy nhanh báo cho quản gia Triệu biết, lão Triệu coi như bình tĩnh, chỉ huy người hầu giúp Lộ Diêu mặc quần áo, sau đó dặn lái xe đưa Lộ Diêu đi bệnh viện, cuối cùng gọi điện thoại báo cáo cho Lộ Viễn.

Lộ Viễn đang cùng Cố Dịch Huân đàm luận chuyện công việc và cuộc sống, nhận được điện thoại cũng quên luôn chào hỏi Cố Dịch Huân, vội vội vàng vàng đi ra ngoài. Cố Dịch Huân thấy Lộ Viễn luôn trầm ổn mà

thần sắc lại kích động như thế, nhất định là Lộ Diêu đã có chuyện, nên vội hỏi: “Diêu Diêu làm sao vậy?” Sự quan tâm bộc lộ rõ trong lời nói.

“Sốt cao phải đến bệnh viện, tôi phải đến đó ngay.” Chỉ để lại những lời này, không đợi Cố Dịch Huân phản ứng, người đã biến mất ở phía sau cửa.

Cố Dịch Huân ở văn phòng quá sốt ruột, mặt mày anh tuấn chỉ trong thoáng chốc đã nhăn cơ hồ thành không nhận ra. Muốn đi xem cô gái nhỏ, lại không thể đi, một khi đi thì những gì cố gắng lúc trước liền thành kiếm củi ba năm đốt một giờ, không đi, mỗi 1 phút trôi qua nội tâm đều là giày vò. Sớm biết sẽ như vậy, anh thà rằng vẫn sủng cô tùy theo cô, vì sao muốn cô phải hiểu được đáp lại? Hiện tại rất tốt, giờ muốn gặp không thể gặp! Loại cảm giác này... Shit! Cố Dịch Huân gơ chân đá lên một cái ghế, thật không tốt!

Xem ra trong cuộc đời của chính mình lại có nhiều hơn hai cái là lần đầu tiên. Lần đầu tiên lo lắng giống như kiến bò trên chảo nóng, lần đầu tiên nguyện ý phí vô mồm cùng người khác giải thích, gặp được cô, anh mới hiểu được hàm nghĩa khắc sâu của câu “Ngàn năm đạo hạnh một khi tán” [1].

Cố Dịch Huân còn ở trong văn phòng rối rắm, mà Thiết Tây Á đường chính cơ hồ có thể coi như ngẩng cao đầu mà nện giày cao gót rêu rao khắp nơi, từ đường lớn đi tới, phong tình vạn chủng mỉm cười phóng điện làm đổ vô số trai lẫn gái ở ven đường. Bởi vì vừa từ bên ngoài tiến vào, cô còn mặc áo khoác, nên che khuất đường cong, vô số đàn ông bị hấp dẫn lại chỉ có thể trừng mắt nhìn người đẹp, chỉ có thể nhìn áo khoác da báo bó sát người che khuất đi đôi núi trắng tuyết đầy đặn của cô cùng váy ngắn và tất chân màu đen bao vây cặp đùi đẹp thon dài, cho dù là như thế, cũng làm cho cô thoát nhìn mị hoặc như một con rắn lộng lẫy, mị hoặc lòng người!

“Đồng, đồng, đồng” tiếng gõ cửa vang lên, không nhanh không chậm. Thiết Tây Á đẩy cửa ra rồi đi vào.

“Hi, Lucifer! Sự tình tiến triển thuận lợi sao? Tiểu công chúa của anh phản ứng như thế nào? Muốn hay không em lại đến làm một kích thích nữa?” Thiết Tây Á nghiêm trang hỏi Cố Dịch Huân. Bình thường ra vào các nơi xa hoa truy lạc, tránh không được xã giao cùng các loại phú thương và người nhiều tiền, Thiết Tây Á luôn muốn giả một bộ mềm mại tiếng nói thì ngọt ngào, liền chính cô cũng nhanh quên thanh âm chân chính của chính mình nghe thế nào. Mà nay thanh âm và dáng điệu đi đứng kịch cỡm đã thay hẳn về thuần khiết tự nhiên, Cố Dịch Huân và chính cô nghe xong đều có chút không quen.

Cố Dịch Huân ngồi ở sau bàn đá cẩm thạch bóng loáng, mày nhíu lại, không có lên tiếng. Thiết Tây Á nhìn phản ứng của anh, cảm thấy đã hiểu rõ sự tình, không khỏi cười hỏi: “Hối hận việc đã làm sao?”

Cô từ nhỏ liền ở nơi các loại phong nguyệt thường xuyên qua lại, đã nhìn quen các loại trò chơi tình cảm của đàn ông và phụ nữ, hoặc uốn mình theo người, hoặc gặp dịp thì chơi, hoặc diễn giả làm thật, hoặc bộc lộ chân tình... Cô thờ ơ lạnh nhạt một hồi lại một hồi yêu, đã sớm luyện được một đôi mắt rục rủa tinh tường. Chỉ liếc mắt một cái, cô liền nhìn ra vấn đề của lão đại và tiểu công chúa của Lộ thị! Nếu Lucifer không đành lòng, vậy làm cho cô ấy đến đây là tốt rồi, trên đời này chân ái khó tìm, như cô có thể thúc đẩy một đôi tình nhân chân chính thì quá tốt, huống chi người đó lại là lão đại mà cô vô cùng kính trọng, lão đại giúp cô nhiều như vậy!

Cố Dịch Huân bị đoán trúng tâm sự, có một cái chớp mắt quẫn bách. Ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía Thiết Tây Á, ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác, “Nhiệm vụ giao cho cô đã hoàn thành?”

“Lão đại, việc này không phải cần thời gian mới làm tốt sao? Hôm qua mới giao nhiệm vụ, em chính là dụng binh lại thần tốc, mà các cô ấy trong nháy mắt cũng đã bày đại pháp, anh cũng nên cho người ta thời gian đóng gói hành lý đi? Yên tâm, em phải Nhã Di đi, cô ấy rất giỏi về loại việc châm ngòi giá họa này!”

“Tốt, tôi đã biết! Cô có thể đi ra ngoài.”

“...” Thật đúng là không lưu tình chút nào a, Thiết Tây Á lắc đầu đi ra ngoài, giúp anh việc bận tâm lớn như thế mà lại đối xử với tôi như vậy!

Khi Lộ Diêu hạ sốt tỉnh lại đã là chạng vạng, trong mũi đều là mùi tiệt trùng, nhìn quanh bốn phía phát hiện chính mình đang ở trong bệnh viện.

Mình đây là bị làm sao? Chậm rãi nhớ lại tất cả mọi việc xảy ra lúc trước, Lộ Diêu cảm thấy loại cảm giác đau đớn như bị ngàn mũi kim đâm vào trái tim đã trở lại, ngực giống như có cái gì đó đè nặng đến khó chịu,

ngủ ngồi dậy nhưng là cả người một chút khí lực cũng không có, đành phải nằm ở trên giường nhìn hướng ra ngoài cửa sổ.

Vào màu đông bầu trời lúc chạng vạng càng thêm ảm đạm, đám mây bị gió lạnh mãnh liệt thổi bay không còn một ít nào, toàn bộ bầu trời như một mảnh vải dệt cổ xưa vốn màu xanh nay bị tẩy thành một màu trắng...

Thiết Tây Á đi vào phòng bệnh cao cấp, chỉ thấy Lộ Diêu đang ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, vốn là thân thể mảnh khảnh nay giấu trong bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình nên càng lộ rõ vẻ đơn bạc. Ổn định lại tâm thần, Thiết Tây Á cố ý tạo ra tiếng giày cao gót va chạm với mặt đất, khí thế giương cao đến gần bên giường bệnh, khiến cho Lộ Diêu chú ý.

“Tôi hiện tại không muốn gặp chị, phiền toái chị đi ra ngoài.” Lộ Diêu có chút suy yếu nói.

“Yên tâm, sẽ không làm phiền cô lâu đâu, tôi nói xong sẽ đi.” Thiết Tây Á buông bó hoa bách hợp trong tay xuống, nhìn thẳng Lộ Diêu, “Cổ là của tôi, mời cô rời khỏi anh ấy.”

“Chị muốn tôi rời khỏi tôi liền phải rời khỏi sao?” Nhìn bộ dáng Thiết Tây Á cực kỳ giống phu nhân chính thức tới giữa cửa nhà người ta mà diễm vũ dương oai bộ dáng, tay Lộ Diêu đặt ở phía dưới chân nhanh chóng nắm thành nắm đấm.

“Cô không yêu anh ấy vì sao còn muốn luẩn quẩn bên người anh ấy?” Thiết Tây Á ngược lại biểu lộ chân tình, ủy khuất lên án.

“Chị làm sao mà biết tôi không yêu anh ấy?” Lộ Diêu bởi vì phẫn nộ, móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, Cố Dịch Huân, anh thế nhưng để chị ta đến khi dễ tôi như vậy? Bất buộc chính mình bình tĩnh, nhất định không thể khóc, nhất định không thể ở trước mặt chị ta bị mất mặt.

“Yêu sao? Cô cẩn thận ngẫm lại phương thức hai người ở chung, đó là đang yêu sao? Cô đối với tình yêu của anh ấy có đáp lại cùng trả giá sao? Cô sẽ bởi vì anh ấy và người phụ nữ khác ở cùng một chỗ mà giống như tôi thương tâm đến tan nát cõi lòng sao?” Thiết Tây Á nói giống như đó là sự thật, một đao xẹt qua tâm Lộ Diêu.

Thiết Tây Á vẫn nhìn chăm chú vào biểu tình của Lộ Diêu, thấy thần sắc Lộ Diêu lúc này lại bỏ thêm một ít kích thích, tiếp tục nói, “Không phải mỗi một người đàn ông đều giống như ca ca hai mươi tư tuổi tốt bụng của cô, có thể không hề nửa câu oán hận mà sủng cô bao dung cô, chấp nhận cô tùy hứng làm nũng hay đùa giỡn và tính tình đại tiểu thư của cô, đàn ông cũng sẽ mệt. Khi cô nhận sự đối xử tốt của anh ấy, cô có nghĩ tới cô có thể cho anh ấy cái gì sao? Cô đã cho anh ấy cái gì?!” Câu nói cuối cùng, Thiết Tây Á tăng thêm ngữ khí.

Lộ Diêu hoàn toàn bị những lời nói của Thiết Tây Á hỏi trúng, mờ mịt không biết phải làm sao, thanh âm của Thiết Tây Á lại truyền vào trong lỗ tai, “Tôi hy vọng cô cẩn thận suy nghĩ, nhìn lại lúc trước Cố đã đối tốt với cô mà trả tự do cho anh ấy. Làm cho anh ấy hiểu được như thế nào là tình yêu và chiều cố của bạn gái dành cho anh ấy!” Thiết Tây Á đánh giá kích thích không sai biệt lắm, còn lại phải xem tiểu công chúa nghĩ như thế nào, vì thế dừng câu chuyện tại đây.

“Tôi đã nói xong, không quấy rầy cô nghỉ ngơi, tạm biệt.” Thiết Tây Á nói xong, tiêu sái xoay người rời đi, tóc xoắn thật dài cuộn sóng ở không trung vẽ ra một độ cong xinh đẹp, trên hành lang dài của bệnh viện lại truyền đến thanh âm “bộp bộp” của giày cao gót.

Thiết Tây Á đi rồi, Lộ Diêu chịu đựng từng trận quặn đau trong lòng, tinh tế nhớ lại những lời vừa rồi của Thiết Tây Á. Yêu sao? Sẽ bởi vì anh mà đau lòng, bởi vì anh mà thương tâm, thế này, chính là yêu sao? Lộ Diêu sau khi hạ sốt vốn là đầu óc choáng váng toàn thân vô lực, hiện tại đầu óc lại loạn thành một đoàn mơ hồ, liền cảm thấy chỗ huyết thái dương trường đau đớn, suy sụp té ngã ở trên giường.

Lộ Viễn từ khi thấy Thiết Tây Á đến vẫn đứng ở ngoài cửa, nhìn về mặt rồi rầm mê hoặc lại mờ mịt của em gái mà âm thầm thở dài, tình yêu quả nhiên có thể làm người ta trưởng thành, Diêu Diêu rốt cục đã đi ra ngoài tòa tháp bảo vệ của anh, từ nay về sau không còn là cô gái thiên chân không hiểu thế sự! Chung quy, mỗi người đều phải trưởng thành, như vậy... Cũng tốt!

Đi ra khỏi bệnh viện tràn đầy mùi hương tiệt trùng, Thiết Tây Á hít một ngụm khí lạnh tươi mát vào thật sâu, kích thích này hẳn là mạnh đi? Lucifer, anh hẳn là nên cảm tạ tôi! Vì tiểu công chúa của anh, vai người ác này tôi thật sự làm được rất tốt, thật đúng là làm cho vạn người phải nhớ! Á Bá, A Thụy và A Hạo mỗi ngày nhìn tôi đều là thần sắc không rõ, ánh mắt lóe ra, ai...

Nhìn lên phòng lớn trên lầu của bệnh viện ở trước mắt, Thiết Tây Á dưới đáy lòng yên lặng cảm thán: Tiểu công chúa, cô cũng thật hạnh phúc! Cô có ca ca yêu thương cô như vậy, lại có người đàn ông thâm tình với cô như thế, tôi hâm mộ cô đến mức ghen tị. Thiết Tây Á như nhìn thấu mọi phồn hoa của hồng trần mà tự nhiên mỉm cười một chút làm người ta đau lòng thê lương, cũng làm cho vô số đàn ông thần hồn điên đảo bởi vẻ mỹ hoặc trên gương mặt cô.

Kỳ thật tâm tình Thiết Tây Á giờ phút này là một loại phức tạp khôn kể. Đối với Cố Dịch Huân tâm cô không phải không nhúc nhích một chút nào, một người đàn ông giống như thiên thần đột nhiên đứng ở trước mặt bạn, cứu vớt bạn từ trong nước lửa, thử hỏi có người phụ nào không động tâm? Cho dù như Thiết Tây Á đã nhìn quen các loại phong nguyệt của tình cảm nên sớm đã không ôm hy vọng, sau khi ngoài miệng nói tuyệt vọng, đáy lòng đối với vương tử đã cứu vớt công chúa từ trong nước lửa lại ỉn ỉn có một tia chờ mong. Chính là, sau đó cô dần dần phát hiện, người đàn ông thiên thần này không phải vương tử, mà là hào quang vạn tượng bao la (tức mặt trời trên cao), ngay tiên nữ cũng không dám mơ tưởng đến thần thái dương cao vời này, vậy nên phụ nữ bình thường như cô lại càng không thể, không thể là người phụ nữ có thể nhúng chàm anh! Dần dần, tình cảm của cô đối với Cố Dịch Huân từ ái mộ biến thành kính trọng. Mà nay, cô vẫn ngưỡng mộ kính trọng anh như thần thánh, vì anh mà có thể biến thành người khác, sẽ vui sướng sao? Chưa nói tới, thương tâm? Cũng không đến mức, cái loại cảm giác này... Không quan hệ đến tình yêu, chính là trong lòng cảm thấy trống rỗng và mất mát.

“Hy vọng hai người hạnh phúc!” Thiết Tây Á phát ra một tiếng giống như thở dài nỉ non.

[1] Ngàn năm đạo hạnh một khi tán: Bao nhiêu đạo hạnh tu luyện ngàn năm chỉ trong một sớm một chiều mà tan biến.

19. Chương 19: Thức Tỉnh

Gần đây, Lộ Diêu giống như chỉ trong một đêm mà trưởng thành, cả người trầm tĩnh, cùng người hay cười đùa lúc trước giống như là hai người. Thời gian rảnh rỗi mỗi ngày đều là một mình im lặng vừa ngồi đọc sách vừa phơi nắng bên cửa sổ sát đất trong thư phòng, hoặc là vừa dùng tai phone nghe nhạc vừa đùa nghịch với những bông hoa trồng trong nhà ấm, ăn cơm đúng giờ, ngủ đúng giờ, cả người im lặng một cách kỳ cục. Ngay cả không khí náo nhiệt lúc bước sang năm mới cũng không thể phá vỡ thế giới im lặng cô tạo cho chính mình!

Nhưng là Lộ Viễn nhìn cô biến thành dạng này thì càng thêm lo lắng, nếu giống như thời gian trước cô vừa khóc vừa ồn ào, anh sẽ cảm thấy hoàn hảo, như bây giờ đem mọi cảm xúc đau buồn giữ ở trong lòng, sẽ nghẹn đến phát bệnh a! Có vài thứ Lộ Viễn đau lòng thay muội muội, cơ hồ nhìn không được muốn nói ra sự thật cho Lộ Diêu, nhưng là nghĩ đến Dịch Huân khổ tâm suy nghĩ, lại khẽ cắn môi mà nhìn xuống. Tình cảm này dù sao vẫn là phải để tự mình Lộ Diêu vượt qua, cho dù là anh, cũng bất lực.

Chính là cảm mạo phát sốt mà thôi, ngày hôm sau Lộ Diêu liền xuất viện. Sau khi về nhà Lộ Diêu đem chính mình nhốt ở trong phòng hai ngày hai đêm, nghĩ đến Cố Dịch Huân ngày đó lãnh khóc vô tình, nghĩ đến Thiết Tây Á tự tin đứng trước cô, tâm trạng Lộ Diêu lại phát bệnh, nước mắt ủy khuất không chỉ giống như nước sông bị vỡ đê, đập nát những đồ có thể đập ở trong phòng, cô ở trong phòng ép buộc bao lâu thì ca ca cũng ở ngoài cửa lo lắng bấy lâu. Sáng sớm ngày hôm sau, ngoài dự đoán của mọi người Lộ Diêu tự mình mở ra cửa phòng đi ra, giống như không có chuyện gì xảy ra, giống như bắt đầu một cuộc sống mới diễm dạm dị thường khác xa lúc trước, quy định phạm vi hoạt động, đem chính mình vào một vòng cấm ở chỗ đó có thể dùng im lặng ngăn cách với thế giới bên ngoài, mỗi ngày trừ phi tất yếu cơ hồ đều là không

mở miệng. Thật nhiều lần Lộ Diêu nhìn thấy ca ca thần sắc lo lắng muốn nói rồi lại thôi, kỳ thật cô đã sớm không có việc gì, chính là không nghĩ nói chuyện muốn một mình lẳng lặng tự hỏi mà thôi.

Tựa như năm đó khi biết được cha mẹ qua đời, cố gắng làm cảm giác tê tâm liệt phế đau nhức qua đi, còn lại là nỗi đau tinh tế giấu kín ở một góc bí mật trong đầu mà không dễ phát hiện, chỉ cần không dễ dàng đụng vào thì sẽ không phát giác. Từng đêm tỉnh lại sau cơn mộng mị, cô đều lẳng lặng nhìn bóng đêm tối đen mà nhớ tới anh, người đàn ông lãnh khốc kia cả người giống như được bao phủ hơi thở của bóng đêm, sau đó chịu đựng đau đớn tự hỏi, yêu sao? Là yêu sao?

Lười biếng sau giữa trưa, Lộ Diêu trước sau như một nằm ở thư phòng phơi nắng, Lộ Viễn nhẹ chân nhẹ tay đến gần, ôn nhu mở miệng, “Diêu Diêu, buổi tối ngày mai cùng ca ca ra ngoài đi dạo được không?”

“Đi nơi nào nha?” Lộ Viễn nghe được thanh âm kiều nhuỷ ngọt lịm mà tâm mềm mại xuống dưới.

“Tối ngày mai có bữa tiệc từ thiện, đi giải sầu đi?” Lộ Viễn có chút cẩn thận hỏi, đã lâu không có cùng Diêu Diêu im lặng trực tiếp tâm sự như vậy, chính xác phải nói là Diêu Diêu đã lâu không nói, anh không nghĩ phá hư bầu không khí ấm áp khó có được này.

“Anh ấy... Cũng sẽ đi?” Thanh âm của Lộ Diêu thật tự nhiên, nghe qua giống như chỉ là câu hỏi.

Lộ Viễn đương nhiên biết “anh ấy” trong câu nói của Lộ Diêu là chỉ ai, “Đúng vậy, sẽ đi. Diêu Diêu hiểu rõ rồi sao? Muốn thế nào đối mặt với anh ấy?”

Lộ Diêu nhẹ nhàng mà gật gật đầu “Àn” một tiếng, trầm mặc một lát lại mở miệng, “Ca ca, nửa tháng này em đã suy nghĩ cẩn thận, em là thích anh ấy! Không phải giống như loại cảm giác em yêu thích anh, mà là loại cảm giác yêu thích của phụ nữ đối với đàn ông.”

Rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu thích, vì sao lại thích? Lộ Diêu suy nghĩ thật lâu vẫn là không cách nào tìm ra, tình yêu đến chính là đến thôi, lặng yên không một tiếng động cũng không hề có đạo lý.

“Nga?” Lộ Viễn có chút kinh hỉ nhíu mày nhìn về phía Lộ Diêu, thời gian dài như vậy, rốt cục đã suy nghĩ cẩn thận? Xem ra tâm tư của Dịch Huân không có uống phí.”Vì sao lại thích?” Lộ Viễn truy vấn nói, ngữ khí thoải mái đã nhiều ngày không thấy.

“Em cũng không rõ lắm. Trước đây thích ở bên anh ấy, là vì cảm thấy bộ dáng lãnh khốc của anh ấy rất tuần tú, sau đó liền đặc biệt mê luyện cảm giác ở bên anh ấy... Àn... Giống như bị khí chất của bóng đêm ám vào, thật giống như ban đêm có thể che giấu hết thấy bao dung, lại sau đó, không biết khi nào thì loại ý lại cùng mê luyện này biến chất, biến thành thích, lên men thành tình yêu.” Ánh sáng mặt trời chiếu vào trên người cô gái mảnh khảnh đơn bạc, cô gái cúi đầu, chỉ lộ một đoạn cổ trắng, cúi đầu dùng thanh âm ôn nhu nhẹ nhàng chậm chạp kể ra tâm sự của mình.

Lộ Viễn giống như người cha, ánh mắt ôn nhu từ ái, còn thật sự nghe, vừa đúng lúc này hỏi một câu, “Hiện tại em tính sẽ làm gì?” Những lời này mới là trọng điểm.

Mấy ngày nay anh không chỉ một lần nhìn thấy xe của Dịch Huân đỗ ở phía sau bên ngoài biệt thự kiểu Pháp, ở lại đó là suốt một đêm, một đôi con người đen thâm sâu như băng dừng thật lâu ở cửa sổ phòng Diêu Diêu, đầu ngón tay rõ ràng kẹp một ngọn lửa một đêm không dứt. Mỗi lần nhìn thấy Dịch Huân, anh đều cảm thấy ưu sắc trên hàng mi của anh ấy nặng thêm vài phần, đôi mắt mệt mỏi. Nhìn hai người tra tấn lẫn nhau, Lộ Viễn có chút hụt hơi, điều này để làm gì? Nhưng tình cảm là chuyện không phải người ngoài có thể hiểu được, anh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn, thuận theo tự nhiên.

“Em muốn cố gắng thắng để lấy lại tâm anh ấy! Cho dù là thất bại em cũng muốn thử một lần, em không muốn hối hận.” Khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mỹ của Lộ Diêu giống như ánh mặt trời tỏa sáng sau một cơn mưa dài, đôi mắt to ngập nước nháy mắt liên thay đổi, lưu quang tràn đầy màu sắc.

Lộ Viễn nở nụ cười, thở phào nói: “Tốt! Như vậy mới giống tiểu công chúa Diêu Diêu của nhà chúng ta.” Rốt cục không cần nhìn hai người chịu đựng giày vò tra tấn, anh thật sự sắp chịu không nổi!

Đêm đó, các cửa hàng tư nhân trong thành phố S, các loại hàng hiệu quốc tế trong cửa hàng lễ phục dạ hội giống như không cần tiền đưa nhau đưa đến biệt thự của tổng tài Lộ thị, để Lộ Diêu chọn lựa. Nếu như không phải thời gian rất gấp, Lộ Viễn sẽ trực tiếp cho nhà thiết kế hàng đầu làm lễ phục!

20. Chương 20: Cô Tích

Một ngày nữa ở thành phố S tổ chức bữa tiệc tối từ thiện, quy tụ toàn bộ nhân vật nổi tiếng cũng là tinh anh của thành phố S, mỗi một người đến không phải phú thì chính là quý. Hội trường bữa tiệc có một đội hòa tấu nhạc nhẹ, tiếng đàn du dương, đèn đuốc thấp thoáng tỏa ra ánh sáng huy hoàng trong sảnh lớn, rượu ngon thơm ngọt, không khí vừa đúng.

Đúng lúc này, Lộ Diêu khoác cánh tay Lộ Viễn tao nhã mà chậm rãi tiến vào trong phòng tiệc.

Lộ Diêu hôm nay mặc một bộ lễ phục màu hồng nhạt, phía dưới được quần lụa mỏng, xương quai xanh tinh xảo, làn da trắng nõn; phía trên thắt lưng thiết kế khéo léo hiện ra sự no đủ ~ của bộ ngực; phía dưới là tầng tầng lớp lớp lụa mỏng màu hồng nhạt, tự nhiên mà linh động; đôi chân ngọc tinh xảo được ôm lấy bằng một đôi giày cao gót màu trắng tinh tế, động tác nhẹ nhàng tự nhiên mà lay động, một đôi đùi ngọc thon dài thẳng tắp như ẩn như hiện, càng thêm câu dẫn người ta mơ màng; ngày thường trắng nõn phần nộn cơ hồ có thể trừ khuôn mặt trái xoan thuần khiết đều không lộ ra, vì bữa tiệc đêm nay mà những nét tinh xảo lộ ra lại đẹp tựa tranh vẽ, mắt như nước long lanh, mi như gió vẽ, trên bờ môi là màu hồng nhạt của son môi nhìn như mật, thoát nhìn cực kỳ giống như thạch hoa quả ngọt lịm, câu dẫn người ta muốn đi lên cắn một ngụm, lông mi kiểu diêm vừa dài vừa cong, giống như con bướm xinh đẹp nhẹ nhàng vỗ cánh, ở chỗ đầu mí mắt có một bóng mi rõ rệt, Lộ Diêu cả người đẹp tựa một tiểu oa nhi tinh xảo, so với oa nhi lại hơn vài phần ý vị, thanh thuần cùng quyến rũ kết hợp hoàn mỹ, làm cho vô số người tại buổi tiệc tối nhìn xem đến thất thần.

Lộ Viễn đêm nay mặc một thân tây trang màu gỉ sét được cắt may thủ công, cúc ngọc lưu ly trên tay áo tỏa sáng lờ lờ, áo sơ mi trắng nõn, bộ dáng mới làm cho người ta hai mắt sáng ngời, vai rộng vững vàng cùng cơ bắp rắn chắc ở thắt lưng, dáng người với những tỉ lệ chuẩn không khác gì nam model hoàn mỹ trình diễn trang phục mới trên các sàn diễn Pa-ri, đi cùng Lộ Diêu xinh đẹp lại càng tăng thêm khí chất trên mặt, mặt như ngọc, mày như vẽ, một thân phong lưu phóng khoáng, phẳng phất như công tử tao nhã bước ra từ trong tranh cổ, mà trên người anh ẩn ẩn lộ ra hơi thở trầm ổn và khí phách của vương giả nếu đem so với ánh sáng đèn đuốc tại nơi này thì lại càng chói mắt!

Hai người vừa đến liền hấp dẫn một bộ phận lớn ánh mắt, mọi người đều rất ngạc nhiên đối với thân phận của Lộ Diêu, khe khẽ nói nhỏ những lời suy đoán cùng bàn luận.

“Hi, Lộ tổng! Thật sự là rất tuần tú lịch sự, khó trách ở Lộ thị các thuộc hạ của cậu cũng phát triển không ngừng!” Lão tổng Hải Thiên và con gái Hải Ninh đi lên trước thân thiết chào hỏi cùng Lộ Viễn.

“Hải tổng, quá khen. Tôi làm sao so với ngài được a? Còn có rất nhiều chỗ đng chờ được thỉnh giáo ngài.” Lộ Viễn khách khí mỉm cười, đối với Hải Ninh luôn là bất động thanh sắc, chính là anh vẫn là một văn bối nên có kính cẩn, khiêm tốn nói.

Thỉnh giáo ta? Hải Thiên ở trong lòng oán thầm, người cũng có thể sánh bằng cha người năm đó mạnh mẽ vang dội hơn, từ khi người tiếp quản Lộ thị, các công trình kiến trúc của công ty ta trong thị trường các định mức liên bị ngấm nước một phần ba! Càng không cần phải nói những chỗ khác. THàng nhóc giáo hoạt này, trong lòng Hải Thiên mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn là khen tặng, “Nhà họ Lộ luôn là trò giỏi hơn thầy, tuổi trẻ tài cao a, thành phố S về sau muốn phát triển còn phải dựa vào người tuổi trẻ các cậu.” Hải Ninh thấy không khí tương đối tốt, nhân cơ hội lôi kéo tình cảm của Lộ Viễn, mong người nham hiểm này trong tương lai sẽ hạ thủ lưu tình.

“Ha ha, ngài quá đề cao tôi rồi! Chủ yếu chính là có những trưởng bối như ngài dẫn dắt thì những người trẻ tuổi chúng tôi mới đạt được thành tích a.” Lộ Viễn nói những lời rất cẩn thận, nhìn như chân thành mỉm cười lại phân ra một khoảng cách nhất định, ý cười còn chưa đạt mà đáy mắt đã lướt qua một chút mỉa mai, tâm tư của Hải Thiên anh thấy rất rành mạch.

“Vị tiểu thư này là... Trước kia tựa hồ chưa thấy qua a?” Hải Thiên nhìn về phía Lộ Diêu hỏi, Hải Thiên đã sớm chú ý tới tiểu cô nương xinh đẹp bên người Lộ Viễn, lúc này mới tìm được cơ hội hỏi.

“Là em gái, mới từ Anh quốc trở về được một thời gian.” Lộ Viễn lại một lần nữa giới thiệu, nói.

“Hải thúc thúc hảo, cháu là Lộ Diêu.” Lộ Diêu tự nhiên rộng rãi cùng Hải Thiên chào hỏi.

“Nhĩ hảo, bộ dạng thật xinh đẹp. Có rảnh đến nhà của ta tìm tỷ tỷ Hải Ninh chơi a, để nó đưa cháu đi dạo xung quanh thành phố S, nó ở phương diện này làm rất tốt.”

“Ân.” Lộ Diêu nhu thuận trả lời.

Lộ Diêu nhìn hai người ở trước mặt, bọn họ còn đang chậm rãi nói chuyện, Lộ Diêu liền lấy một cái cớ để rời đi. Đây là lần đầu tiên Lộ Diêu xuất hiện công khai, dọc theo đường đi Lộ Viễn đem cô giới thiệu cho các trưởng bối, các bạn bè quen biết, để mọi người đều biết cô, thỉnh thoảng lại coa gương mặt xa lạ xet qua trước mặt cô như đèn kéo quân, Lộ Diêu chỉ là mỉm cười đáp lại, thẳng đến lúc này mới tìm được cơ hội đi nghỉ ngơi.

Lộ Diêu đứng ở nơi bày đồ ăn chậm rãi thưởng thức sâm banh, bỗng nhiên ở phía cửa phương truyền lại tiếng xôn xao, Lộ Diêu theo tiếng ồn nhìn lại, chỉ thấy Cố Dịch Huân bị vạn người vây quanh đang đi đến, lúc này hắn đứng ở giữa mọi người, giống nhau trung tâm của thiên hạ, tựa tiểu phi tiểu cùng người khác hàn huyên. Nhìn anh, Lộ Diêu cảm thấy trong lòng có ngàn vạn trống trệ kêu vang, “Bang bang” mà chấn động, đến mức màng tai có chút sinh đau. Nhìn thấy anh mới biết được nguyên lai chính mình lại có thể nhớ anh như thế, tình cảm cùng nhớ nhung này cố ý bị chính mình xem nhẹ, bị chính mình nén lại sau vẻ ngoài bình tĩnh, giờ phút này đang điên cuồng phản kháng trào ra, máu bốc lên, nguyên lai tình cảm của chính mình đối với anh không kiềm chế được, lại đến mức sâu như thế sao?

Lộ Diêu yên lặng nhìn về phía Cố Dịch Huân, người đàn ông có vẻ ngoài như thiên thần, anh lẳng lặng đứng ở giữa vạn ánh hào quang, một thân tây trang màu đen được là phẳng mà sạch sẽ lưu loát, bao gọn thân hình thon dài cao ngất như trường tùng, ngũ quan thâm thúy như được khắc tạc rõ ràng mọi góc cạnh, mày kiếm đen dày như được vẽ, con ngươi đen sâu thẳm giống như nước biển, toàn khuôn mặt mày toát lên vẻ lạnh lùng như sương, bạc môi sắc bén vi mân. Anh đứng ở chỗ nào, chỗ đó liền trở thành một loại phong cảnh, khiến vạn chúng chú ý.

Nhưng là... Lộ Diêu lại cảm nhận được từ trên người anh ... Cô tịch? Đúng vậy, cô tịch! Đó là một loại tịch mịch từ sâu trong linh hồn tản mát ra thật trong trẻo nhưng lạnh lùng, đứng ở giữa đám người náo nhiệt cũng không làm tiêu tan sự cô đơn đó, ngay cả ánh mặt trời ấm áp cũng không thể xua đi sự lạnh lùng đó. Lộ Diêu nghĩ đến một câu tứ rất lâu trước kia: Ôn ào náo động hóa thành cô tịch, đứng lặng trở thành phong cảnh. Từ trước vẫn cảm thấy những lời này thật sự tối nghĩa, nhưng hôm nay cô đột nhiên gian hiểu ra ý nghĩa của nó.

Lộ Diêu áy náy không thôi, tâm tính thiện lương giống như bị ngâm trong dấm chua quá lâu, một mảnh bủn rũ trướng đau, nguyên lai chính mình lúc trước chưa từng nghĩ đến sẽ tìm hiểu anh! Dịch Huân ca ca, thực xin lỗi! Lộ Diêu thầm nói dưới đáy lòng, hai chân không tự chủ được, di động đến hướng Cố Dịch Huân.

Với tài lực và địa vị của Cố Dịch Huân hiện tại ở thành phố S, tùy tiện tung ra ngoài một chút tiền cũng đủ ột công ty ăn uống một năm thoải mái. Hôm nay những người tham gia đều là người trong giới, biết rõ giá trị con người của Cố Dịch Huân, bởi vậy anh vừa vào cửa, bên người đã bị những người giỏi a đua nịnh hót vây quanh đến chật như nêm. Trong ánh mắt mọi người nhất thời đều biến thành “\$\$”! Anh vốn là người có tính cách lãnh tình mà quái dị, chưa bao giờ thích tham dự những trường hợp náo nhiệt như thế này, muốn gặp anh một lần quả là khó như lên trời, hôm nay không biết vì nguyên nhân gì mà anh lại tham dự tiệc từ thiện? Nhưng hiện tại không có dư thừa hơi sức và thời gian tự hỏi nhiều như vậy, thần tài đã đến, nhanh bắt lấy cơ hội là trên hết a! Đây là tiếng lòng giờ phút này của mọi người.

Cố Dịch Huân câu được câu không ứng phó, Lộ Viễn ngày hôm qua nói cho anh tiểu nha đầu hôm nay sẽ đến, nhưng Cố Dịch Huân phát giác có một tia vui sướng khi thấy người khác gặp họa luôn ẩn ẩn trong giọng nói nghiêm túc của Lộ Viễn, mặc kệ anh dùng lời nói khách sáo như thế nào Lộ Viễn cũng không nói nguyên nhân, chỉ nói đến lúc đó sẽ biết, anh cũng chỉ có thể kiên trì tiến đến, đi từng bước nhìn từng bước. Loại này cảm giác bị động này, anh thực sự không thích!

Trong khoảng thời gian này anh hiểu sâu sắc cái gì gọi là “Trời làm vậy, có thể tha thứ; tự mình làm vậy,

không thể sống!” Hơn nữa cũng hiểu sâu sắc thế nào là tư vị hối hận. Một tháng không gặp, tương tư sớm tràn đầy, anh đã muốn không quan tâm cô gái nhỏ rồi cuộc đang nghĩ cái gì, hiện tại thậm chí muốn nhìn thấy cô ôm cô yêu thương cô. Nhìn sắc mặt của những người này càng thêm phiền chán, trong lòng dĩ thường phiền chán.

Có nhân nhìn thấy Lộ Diêu đi tới, trong ánh mắt hiện lên tia kinh diễm, bất động nhìn chăm chăm về hướng Lộ Diêu đang đi tới, người bên cạnh cảm thấy kỳ quái, theo ánh mắt nhìn qua liền có phản ứng giống thế, một người lại tiếp một người...

Theo trực giác Cố Dịch Huân quay mạnh đầu, nháy mắt trái tim bị nắm thật chặt, ngón tay thon dài cầm ly rượu bởi vì dùng sức quá lớn, mà các đốt ngón tay đã muốn trở nên trắng. Cô gái nhỏ chính là đang ngửa đầu hướng chính mình cười duyên, trong ánh mắt có ánh sáng long lánh! Thời điểm nhìn thấy cô, hàng mi như băng sương của Cố Dịch Huân liền hòa tan, toàn bộ không kiên nhẫn trong mắt liền bị ôn nhu như nước thay thế, ánh mắt gắt gao quan sát thật kỹ thân ảnh tinh tế, sợ chỉ nháy mắt liền biến mất. Hiện tại anh thậm chí ôm thân thể mềm mại của cô gái nhỏ, những cái khác không hề muốn suy nghĩ. Cố Dịch Huân bước nhanh tiến lên, kéo tay Lộ Diêu xuyên qua đám người rồi đi ra ngoài.

Người chung quanh cảm đều rút xuống cả kinh, cứng ngắc ở tại chỗ! Người kia là... Cố Dịch Huân?

21. Chương 21: Ngự Tỷ Khí Tràng

Cố Dịch Huân chân dài bước rộng, Lộ Diêu thất tha thất thế bị anh một đường lôi thẳng về phía trước, cơ hồ phải chạy chậm mới miễn cưỡng có thể đuổi kịp bước chân của Cố Dịch Huân. Ngọn đèn không chiếu sáng hết hành lang, sâu thẳm là bóng tối, Lộ Diêu chỉ có thể nhìn bóng hình cao lớn của Cố Dịch Huân, phản ứng của Dịch Huân ca ca khi nhìn thấy chính mình làm cho cô rất kinh hãi, điều này có phải hay không đã chứng minh anh... Vẫn là thích cô? Cho dù là đối mặt với người phụ nữ đẹp đến yêu đã gọi cảm kia, chính mình vẫn là có phần thắng sao? Trong lúc nhất thời mà tâm tư trăm chuyển thiên hồi.

Bước chân đi tới cuối hành lang, Cố Dịch Huân đặt Lộ Diêu vào ổ ngực ấm áp của mình, chính mình hướng lên cột đá cẩm thạch, thân hình mạnh mẽ lập tức đè lên cô, khoảng cách gần đến mức có thể cảm giác được nhịp tim đập của lẫn nhau.

Lộ Diêu bị lạnh lẽo phía sau lưng kích thích làm cả người run lên, nổi da gà toàn thân, theo bản năng cô rời xa cột đá lạnh lẽo mà cứng rắn, thân thể Lộ Diêu không tự giác hướng về phía Cố Dịch Huân nhanh hơn một chút. Cố Dịch Huân thuận thế dùng bàn tay rộng ấm áp đặt lên phía sau Lộ Diêu ~ ngăn cho da thịt ở lưng cô không phải tiếp xúc cùng đá cẩm thạch lạnh lẽo, vỗ nhẹ nhằm trấn an, thuận tiện càng dùng sức đem thân thể mềm mại thơm mát của Lộ Diêu áp vào ngực chính mình, rõ ràng cảm giác được ngực trước mềm mại của Lộ Diêu đè ép vào trong ngực chính mình, không khỏi một trận tâm tình nhộn nhạo.

“Em...” Lộ Diêu vừa định há mồm nói chuyện, lại bị cảm giác mát lạnh ướt át từ bạc môi của Cố Dịch Huân giam lại. Lúc này Cố Dịch Huân không nghĩ quá nhiều như vậy, anh muốn dùng hành động kể ra những nhớ nhung của anh. Thân thể luôn phản ứng vô cùng thành thực, anh tin tưởng vững chắc hành động so với ngôn ngữ càng có sức thuyết phục hơn, cho nên anh dùng nụ hôn nóng bỏng nồng nhiệt để chứng minh anh có bao nhiêu nhớ đối với tiểu nha đầu và hương vị ngọt ngào của cô!

Thô bạo hôn không chút nào thương tiếc mà chặn lại lời nói của cô, giống như muốn đem Lộ Diêu nuốt vào trong cơ thể, đầu lưỡi cường thế tham nhập, như đế vương đã bắn khoán nhiều ngày lại chưa từng ra ngoài ~ lãnh thổ, một tác cũng không bỏ qua, điên cuồng mà đoạt lấy, dùng lực lớn mút vào, nhiệt tình hùng hục như lửa lớn thiêu đốt rất nhanh làm cháy sạch suy nghĩ của Lộ Diêu không khí cũng không hít vào được, Lộ Diêu cảm thấy chính mình giống một con cá đang nằm trên thớt, nhảy dựng lên giãy dụa, nhưng là cả người đã xụi lơ nên ngay cả khí lực để nâng tay đẩy ngực anh ra cũng không có, thân thể theo cột đá phía sau trượt xuống, nếu như không có cánh tay của Cố Dịch Huân nâng lên, cô sẽ ngã xuống đất! Lộ Diêu xụi lơ trên khuỷu tay cường tráng của Cố Dịch Huân thành một vũng nước, khuôn mặt trắng nõn phá lệ hồng

nhuận, hai tròng mắt long lanh ánh nước, ánh mắt có ba phần e lệ ba phần vui sướng ba phần nghi hoặc còn một phần là rối rắm không rõ.

Nhìn thấy Lộ Diêu bởi vì hít thở không thông mà thần sắc trở nên thống khổ, bạc môi Cố Dịch Huân mới lưu luyến dời đi cánh môi non mềm của cô, nhưng anh lại lập tức hôn khê như cánh bướm lướt qua ở sau tai cô, ở hai má, trên cằm cổ trắng nõn, càng không ngừng trần trọc lưu luyến, một bàn tay liền cầm lấy eo nhỏ của Lộ Diêu, bàn tay thô vuốt ve ~ phần lưng với đường cong tuyệt đẹp lộ ra bên ngoài. Cố Dịch Huân gất gao đem Lộ Diêu ôm sâu vào trong ngực, hơi thở phập phồng, khí nóng thổi ra ngay bên tai mẫn cảm của Lộ Diêu, làm Lộ Diêu vốn là hồng nhuận như ngọc diện giáp lại bị tiêm nhiễm nên càng thêm hồng.

Lộ Diêu thở hồng hộc, dù bình phục đã lâu. Quay đầu nhìn về phía Cố Dịch Huân, tưởng lựa chọn câu hỏi dành cho anh để hiểu được, nhưng là khi lời nói đến bên miệng, dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói lên được gì.

Cố Dịch Huân nhìn Lộ Diêu vừa mới bị chính mình hung hăng hôn ~ cánh môi vẫn sưng đỏ thủy nhuận mê người mấp máy nhưng không có âm thanh nào phát ra, tìm anh rung lên một chút, bỏ ánh mắt qua một bên thanh âm ám muội hỏi, “Muốn nói cái gì?”

Giọng nam gần bên tai thậm chí còn mang theo nhiệt độ trầm thấp làm cho lưng Lộ Diêu cứng đờ, vẻ mặt thoáng mất tự nhiên, lập tức khí phách lộ ra ngoài mở miệng: “Em đến thưởng nam nhân! Anh muốn hay không đi cùng em?” Trong giọng nói còn có chút đông cứng, hiển nhiên là không có thói quen nói chuyện như thế.

Cố Dịch Huân hung hăng kinh ngạc một phen, con ngươi đen như hàn băng sâu thẳm bỗng chốc xuất hiện con sóng to ngập trời, trong nháy mắt đôi mắt vốn đang trong trời đêm tối lại lóe sáng như ánh sao, cho tới bây giờ trên khuôn mặt anh mới xẹt qua tia mừng như điên, “Em...”

Khi Lộ Diêu nói chuyện vẫn cúi đầu nên bỏ lỡ biểu tình phấn khích trên mặt Cố Dịch Huân, chợt nghe thấy tiếng Cố Dịch Huân nói “Em”, lại không có phản ứng gì đặc biệt, không khỏi có chút ảo não, ngẫm lại chính mình thật vớ vẩn toàn tâm toàn ý mới có được dũng khí, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng, phải nhấn tâm, ánh mắt mở lớn, cũng lớn tiếng nói ra một câu cô muốn nói nhất: “Em... Em yêu anh!”

Trái tim Cố Dịch Huân tức thì tê dại, cánh tay ôm Lộ Diêu càng thêm dùng sức buộc chặt, giống như muốn đem cô gái nhỏ trong lòng khảm nhập vào thân thể của chính mình, dung tiến máu thịt của chính mình. Nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu Lộ Diêu, ý cười gọi lên từ khóe môi là thật tình phát ra từ nội tâm, vì câu nói yêu này của em, anh có vớ vẩn hơn nữa cũng đáng giá! Trong lòng là thỏa mãn trước nay chưa từng có, tới gần bên tai Lộ Diêu nhẹ giọng nỉ non một câu.

Lộ Diêu lấy cả mười phần dũng khí nói ra tình cảm, vốn là xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, nghe xong câu nói trực tiếp của Cố Dịch Huân liền đem đầu chôn ở trước ngực Cố Dịch Huân, nói cái gì cũng không chịu ngẩng lên.

Lộ Viễn xã giao trở về cũng không thấy muội muội liền đi chung quanh tìm kiếm, hỏi người phục vụ thì người đó nói nhìn thấy một vị tiên sinh mặc trang phục màu đen đi về hướng hành lang, Lộ Viễn liền theo hướng đó đi xem, không nghĩ tới ở xa xa liền thấy được này một màn.

Ngày hôm qua sau khi anh cùng Lộ Diêu nói chuyện, liền gọi điện thoại cho Cố Dịch Huân cố ý nói lộ ra Lộ Diêu sẽ tham gia tiệc đêm nay tiệc tối, biết Dịch Huân lo lắng cho Diêu Diêu, anh lại giống như lơ đãng nói chút cũng không để ý đến tư vị thương nhớ của Cố Dịch Huân, mặc kệ Dịch Huân dùng lời khách sáo như thế nào để cố không lộ ra lo lắng, làm Cố Dịch Huân gấp đến độ tâm giống có lửa đốt, kỳ thực vô cùng ngược. Ngược tâm sao? Ha ha, Lộ Viễn gian trá nở nụ cười, cái này coi như trừng phạt Dịch Huân đã lừa gạt Diêu Diêu hại cô thương tâm đau khổ đi. Lộ Viễn lắc đầu xoay người rời đi. (Ca yêu em gái đến tự kỉ ^^)

Anh cảm giác quả nhiên đúng vậy, anh liền cảm thấy bữa tiệc đón tân sinh viên tối ngày đó, hai người lúc đó đều có hành động là lạ, nhưng lại nói không nên lời rốt cuộc là vì sao mà kì quái. Bất quá vào lúc đó lực chú ý của anh đều tập trung ở trên người đại mỹ nhân, còn tưởng rằng là chính mình suy nghĩ nhiều liền không hỏi nhiều, sau vội vàng theo đuổi mỹ nhân cũng không hướng đến chỗ sâu trong suy nghĩ, kết quả tên xú tiểu tử Dịch Huân thật sự cho anh ăn oa biên thảo!

“Em và Thiết Tây Á, anh chọn ai?” Lộ Diêu dùng giọng nói hơi chua che giấu ngượng ngùng, cảm tức hỏi.

“Em nói xem?” Mây kiếm hơi dừng, ngữ điệu bình thản. Cố Dịch Huân đã biết tâm ý của Lộ Diêu, yên tâm sau này không phải lo lắng nữa, nên nổi lên ý đùa, cố ý cũng cô bắt đầy khởi động nút thắt, muốn xem bộ dạng nóng vội mà ngây thơ của cô.

“Anh!” Lộ Diêu ghét nhất bị Cố Dịch Huân như thế, lúc này anh tựa như một đầm nước xanh biếc trầm tĩnh mà yên lặng, không sóng không gió lại sâu không thấy đáy, làm cho cô tay chân bối rối mà thấy thối. So với anh, cô càng thích hưởng anh phát hỏa khi mây kiếm dừng thẳng cùng vẻ mặt không thể nề hà, sủng nịnh trong đáy mắt tràn ra tới tận tâm can.

Cố Dịch Huân nhìn bộ dáng của Lộ Diêu khe thở dài một cái, cởi áo khoác ra khoác lên phần lưng bị lộ của Lộ Diêu, ôn nhu nói, “Đương nhiên là em.”

Nghe xong câu này, Lộ Diêu mới lộ ra một chút mỉm cười như trút được gánh nặng. Rúc vào trong lòng Cố Dịch Huân cùng đi bộ đến bãi đỗ xe. Lộ Diêu cao 1,68 mét so với phụ nữ cũng xem như là cao gầy, nhưng mặc áo khoác của Cố Dịch Huân vào lại biến thành đứa bé mặc trộm xuyên quần áo của ba ba, tay áo thừa ra thật nhiều, vạt áo khoác cơ hồ phải chạm tới đầu gối, phất phơ ở trên người, nhìn giống về một đứa nhỏ yêu kiều.

“Dịch Huân ca ca, anh nói em như vậy có tính là người thứ ba không?” Nghĩ đến mỹ nữ yêu đã khêu gợi kia nước mắt ngấn dài, trong lòng Lộ Diêu có chút áy náy cùng bất an, chính mình như vậy thực... Không có đạo đức đi? Nhưng là vì Dịch Huân ca ca... Không có đạo đức thì không có đạo đức một lần đi! Về sau chính mình nhất định phải hảo hảo thương anh, sẽ không tùy hứng giống như trước kia nữa.

Cố Dịch Huân cảm thấy nên giải thích rõ ràng cho Lộ Diêu, cầm bả vai Lộ Diêu xoay người cô lại, “Diêu Diêu, không có Thiết Tây Á, từ đầu tới cuối bạn gái của anh cũng chỉ có một người là em.” Cố Dịch Huân nhìn chăm chăm vào mắt Lộ Diêu ánh mắt, thật sự nói.

“Ngô?” Lộ Diêu chớp đôi mắt to nghi hoặc nhìn người đàn ông lạnh lùng đối diện.

Cố Dịch Huân đành phải đem sự tình từ đầu đến cuối giải thích ngắn gọn cho Lộ Diêu nghe một lần.

Lộ Diêu nghe xong liền kinh ngạc, đứng thật lâu mới có phản ứng. Đón nhận ánh mắt có chút lo lắng của Cố Dịch Huân, Lộ Diêu mỉm cười ngọt ngào, Cố Dịch Huân có chút nghi hoặc, không có việc gì?

“A!” Bên trong bãi đỗ xe truyền đến tiếng gầm nhẹ chứa áp lực và thống khổ của đàn ông.

Tiếp theo là thanh âm ngọt ngào hờn dỗi mắng nhiếc của phụ nữ truyền đến, “Hồn dân! Anh là đồ lưu manh gian trá giảo hoạt! Dám gạt em? Hại em thương tâm? Đánh chết anh, đánh chết anh đánh chết anh!”

“...”

Đêm nay, Lộ Diêu hùng hực như tiểu vũ trụ bùng nổ, thể hiện đầy đủ rồi cô ngự tỷ khí tràng. (quá tức giận, không khổng chế được; giống như tức nước vỡ bờ)

Đêm nay, Cố Dịch Huân trải qua thê thảm mà khắc sâu thể nào là giáo huấn, cũng lấy cảnh này trong tương lai thật lâu sau đó để cảnh cáo con anh: giày cao gót của phụ nữ không chỉ là phụ kiện xinh đẹp, mà có thể so với vũ khí đẹp mà vô cùng sắc bén, tùy ý vung lên cũng vô hình đã thương người ta, giống như vô tình đi qua cũng có thể giết người cướp của mà không cần chuẩn bị gì cả! Bởi vậy, trăm ngàn lần không cần phụ nữ phải mang giày cao gót, nhất là khi đang mang giày cao gót lại đi chọc giận họ!

22. Chương 22: Đi Xem Mắt

Gần đây Cố Dịch Huân vừa trải qua vài ngày lo lắng, thần thanh khí爽, khuôn mặt lãnh khốc buộc chặt cho tới nay thoát nhìn đã ấm áp lên không ít, những người bên cạnh không tự giác nhẹ nhàng thở ra, cảm thán rốt cục cũng nhìn thấy ánh mặt trời!

Những ngày trước đó Cố Dịch Huân tương tư và hối hận đến không chịu nổi, vì muốn làm cho chính mình tạm thời quên Lộ Diêu, Cố Dịch Huân không ngừng làm việc chẳng cần phân biệt ngày hay đêm, không cho

đầu óc có 1 phút rảnh rỗi. Cảm xúc thay đổi thất thường làm anh nổi giận liên tục, khiến cho cao thấp trong công ty đều u ám, mọi người đều hoảng sợ.

Tổng tài đi đầu tăng ca, thuộc hạ và nhân viên càng không có chuyện được nhàn hạ! Mọi người bị tra tấn đến bộ dáng khổ sở mà chỉ biết ôm hận, ngày thường các nhân viên trước mặt là phục dịch, các quản lý đều kẹp chặt cúc hoa cẩn thận làm người, trừ khi phải báo cáo công việc mới phá lệ dùng cảm lên tiếng còn lại thì không dám hé ra một lời, sợ chỉ không cẩn thận một chút mà làm Cố Dịch Huân xúc động thì chỉ có ôm rủi ro. Một tháng qua, các hạng mục nghiệp vụ của công ty đều làm rất tốt, lợi nhuận thu vào tăng lên rất nhiều. Tuy rằng tiền thưởng của mọi người cũng theo đó mà tăng, nhưng là thật sự không theo được một ngày một đêm thao luyện này! May mắn hiện tại tổng tài đã khôi phục bình thường, bằng không mọi người đều phải lên thiên đường bồi thượng đế đọc kinh thánh.

Cố Dịch Huân dường như quan rộng mở, Lộ Diêu lại rầu rĩ không vui. Các bạn hỏi tôi nguyên nhân? Rất đơn giản, vẫn là vì bị lừa nên ghi hận trong lòng thôi. Tuy rằng đã dùng giày cao gót đánh và mắng chửi qua, nhưng là phụ nữ vốn lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo nên vẫn cảm thấy không thoải mái, cảm thấy chính mình bị trở thành người để người khác chơi đùa, thực uất ức, thập phần nghĩ phải trả thù.

Ngày nghỉ thật dài, nhàn chán quá mà muốn ầm ĩ, các chương trình tivi chuyển một lần lại một lần, trừ bỏ phim truyền hình dần dần nhàm chán, chính là các chương trình ca nhạc và đại loại như xem mắt, vô cùng nhàm chán... Lộ Diêu lần thứ N+1 hướng tivi trợn trắng mắt. Đột nhiên, một tia sáng lóe lên, Lộ Diêu giống như tiểu hồ ly giáo hoạt nở nụ cười...

"Xin chào tất cả quý vị, hoan nghênh mọi người đã đến xem chương trình kỳ xxxx. BlaBlaBla... Phía dưới chúng ta cùng hoan nghênh các vị khách nam đã tham gia chương trình ~" người dẫn chương trình vừa chấm dứt lời dạo đầu, rốt cục bắt đầu đi vào nội dung chính. Một trận âm nhạc vang lên, 13 vị khách nam theo thứ tự đi ra, cao thấp béo gầy già trẻ xấu đẹp... Phong cách dị thường khác xa nhau, đứng so le không đồng đều."BlaBlaBla..." Vừa giới thiệu thêm cùng tuyên truyền về chương trình. 5 phút sau..."Xin mọi người phía dưới ột tràng vỗ tay để nhiệt liệt hoan nghênh các khách nữ đệ nhất của chúng ta!"

Hậu trường

"Ở đâu? Cùng nhau ăn cơm." Câu hỏi lời ít mà ý nhiều như thế trừ bỏ Cố Dịch Huân, còn có thể là ai?

"Em hôm nay không rảnh cùng anh ăn cơm nga, em có chuyện quan trọng phải làm." Lộ Diêu trả lời có điểm chột dạ.

"Anh đi đón em?"

"Không cần, em tự mình về nhà là tốt rồi..."

"Số một, số một chuẩn bị lên sân khấu!" Hậu trường truyền đến một tràng thanh âm to thúc giục, Lộ Diêu che phone đáp một câu "Lập tức đến!"

"Tốt lắm tốt lắm, em không nói cùng anh nữa, bye!" Lộ Diêu cắt đứt điện thoại, nhìn lại làn váy, mang mặt nạ vào từ phía sau sân khấu chậm rãi đi ra, khóe miệng còn mang theo một chút tươi cười nghịch ngợm. Anh có thể tìm mỹ nữ đến thử tôi có yêu anh không, tôi đây liền lĩnh làm tiểu bạch kiểm về nhà tức chết anh! Đấy lòng Lộ Diêu có một thanh âm đang rít gào.

Di động màu đen siêu mỏng ở trên ngón tay thon dài của người đàn ông phát ra tiếng lẩm nhẩm, Cố Dịch Huân vuốt ve cằm, như có chút suy nghĩ, ngữ khí vừa rồi trong điện thoại không giấu được hưng phấn cùng vui mừng nhảy nhót, không biết đêm nay cô chuẩn bị làm cái gì để chọc giận anh? Đôi mắt thu hẹp lại dài ra, khóe miệng lộ ra một chút ý cười sùng bái.

Thân ảnh yếu diệu như màu trắng thuần khiết chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Lộ Diêu mang theo mặt nạ lông chim che khuất đôi mắt đẹp nhìn lướt xung quanh, chỉ lộ cái cằm đầy đặn, đôi môi hồng nhuận và bàn tay trắng nõn; hơn nửa tóc búi cao để lại vài sợi rơi xuống, trên người mặc chiếc sườn xám bằng gấm cao cấp, phía trên thêu hoa văn phức tạp màu xanh, làn váy uốn lượn theo từng bước chân hướng về phía trước, họa tiết nhiều như những mũi kim vụn vặt kết lại ôm chặt cái eo nhỏ của cô, tụ lại đó, càng làm hiện rõ thắt lưng tinh tế; hai bên sườn xám xẻ tà hơi cao làm cho hai đùi bạch ngọc thon dài trong lúc đi lại như ẩn như hiện trước mắt mọi người, vừa thanh lịch cao quý lại thêm một chút quyến rũ. Trên thân

rõ ràng được bao rất kín, chỉ lộ hai cánh tay từ khuỷu xuống tận ngón tay mà trắng nõn. Chiếc cổ áo được thiết kế che khuất một nửa cái gáy tao nhã, mặt ngoài tinh xảo tạo hứng thú với đường cong tuyệt đẹp thẳng xuống phía dưới và biến mất ở thắt lưng, mê hoặc người ta phải dùng sức xé mở hoa lệ được đóng gói này.

Ánh mắt mọi người từ lúc Lộ Diêu xuất hiện liền lo lắng nhìn chăm chú vào trên người cô, chưa từng dời đi. Đến với chương trình xem mắt các mỹ nữ đều xinh đẹp như mây, mỗi một vị khách nữ đều như một đóa hoa mùa xuân kiều diễm, tranh kỳ khoe sắc, tận tình triển lãm vẻ xinh đẹp của chính mình, mọi người quen nhìn những mỹ nữ kiều mị hoặc lộ vai, hoặc lộ lưng, hoặc bộ ngực sữa nửa che nửa đầy, hoặc đùi ngọc chỉ che một nửa. Hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy có người mặc sườn xám đoan trang bước lên sân khấu, đều cảm thấy mới mẻ và tò mò.

Từ trên sân khấu người phụ nữ cao gầy chậm rãi đi xuống, giống như cô gái bước ra từ bức tranh thiếu nữ Giang Nam đi giữa mênh mông mưa bụi mà vẫn biểu lộ chân thành. Tuy rằng không thấy rõ mặt, nhưng ở đây mỗi người đều kiên định cho rằng: Đây là mỹ nữ! Không quan hệ đến bề ngoài ôn tồn, đó là một loại khí chất từ trong tâm phát ra ngoài thành ý vị độc đáo, không cần quá uyển chuyển, vẫn làm cho người ta chỉ nhìn cũng say.

Đứng ở trước micrô, thanh âm kiều nhuỷ ngọt ngào của Lộ Diêu chậm rãi truyền ra, mọi người lúc này mới lấy lại tinh thần.

“Xin chào mọi người, tôi tên là Lộ Diêu, năm nay 24 tuổi (Cô Hồng: Tuổi có điểm nhỏ, không thể không nói đối quân tình!), đến từ thành phố S. Tuyên ngôn tình yêu của tôi là ‘Nếu vương tử của tôi không thể thúc ngựa mà đến, vậy tôi xuyên qua cổ đại đánh bại cự long, chặt đứt bụi gai, đến hôn tình vương tử.’ ” thanh âm rơi xuống, hiện trường phát ra một trận tiếng cười cùng vỗ tay, mọi người không nghĩ tới người phụ nữ thoát nhìn cao ngạo tự phụ lại nói chuyện hài hước như vậy, cảm tình lập tức tăng lên, một đường tăng cao không giảm.

Người dẫn chương trình nhanh chóng khôi phục tinh thần, mỉm cười đi đến bên người Lộ Diêu bắt đầu giới thiệu tiết mục tiếp theo của chương trình.

“Ha ha ~~ xem ra vị khách nữ này của chúng ta sẽ để lại cho các vị khách nam một ấn tượng phi thường tốt a, 13 người đều cho cô lựa. Đến, đầu tiên chúng ta vẫn là lựa chọn một vị khách nam có cùng suy nghĩ tính cách... Tốt, nói ọi người biết nguyên nhân đi.”

Lộ Diêu ngẩng đầu, vừa định mở miệng nói chuyện, dư quang lại phiến đến bao phủ một thân sát khí của Cố Dịch Huân đang ngồi ở hàng ghế đầu lạnh lùng nhìn chính mình, vẻ mặt kiên cố, bên cạnh anh là vẻ mặt nịnh nọt của một người làm chương trình không biết đang nói cái gì. Lộ Diêu ngừng thở một hơi, anh làm sao có thể ở chỗ này? Anh làm sao mà biết cô ở chỗ này? Trong điện thoại một điểm nhỏ cô cũng không nói lộ a! Như thế nào anh lại tìm được cô?! Tiết mục tiếp theo là như thế nào cô hoàn toàn không có ấn tượng, từ khi nhìn thấy Cố Dịch Huân cô liền cảm thấy chột dạ mà không hiểu nổi, cũng nói không nên lời là bởi nguyên nhân gì. Dù sao cuối cùng là ai cũng chưa chọn được hay mang đi, ngược lại là chính mình khiếp sợ Cố Dịch Huân cường đại khí tràng, cô như con cừu nhỏ bị anh mang đi mất.

“Chơi vui sao?” Hai người ngồi vào trong xe, Cố Dịch Huân nguy hiểm đến gần, trầm giọng hỏi Lộ Diêu. Cô gái nhỏ gần đây vẫn thích cùng anh làm âm ỉ, bất quá đầu trí hay so dững khỉ trong mắt cô mà nói trong mắt anh kỳ thật chính là tiểu đánh tiểu nháo, anh rất thích cùng cô chơi đùa, ai biết được thích nháo hôm nay cũng dám đến loại nơi xem mắt này?! Coi anh là người chết sao? Xem ra là cô biết mình có nhan sắc, bằng không cô gái nhỏ này muốn lên trời. Mất phượng lạnh như băng sáng quắc lóng lánh, lộ ra tinh quang tính kế.

“Đi nữa.” Lộ Diêu trả lời có lệ, cái đầu nhỏ lại càng không ngừng chuyển, không đúng nha? Như thế nào hiện tại lại biến thành tình huống chính mình bị anh nắm mũi dẫn đi?

“Đi nữa?” Câu chữ mềm nhẹ từ bạc môi thở nhẹ mà ra, “Đêm nay rất đẹp!” Cố Dịch Huân đột nhiên chuyển đề tài, vừa nói vừa thực có thâm ý đem Lộ Diêu từ đầu tới đuôi ngắm một lần.

Lộ Diêu theo không kịp thoát ra tiết tấu này, tư duy vẫn như cũ dừng lại ở vấn đề vừa nói, lúc này nghe thấy Cố Dịch Huân khen chính mình xinh đẹp, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Cố Dịch Huân, lại bị

biểu tình âm trầm cùng cảm xúc quay cuồng trong mắt anh dọa đến, nguy rồi! Phản xạ đi theo một đường vòng vô cùng dài, Lộ Diêu hiện tại đã nhận ra nguy hiểm.

“A!” Lộ Diêu kinh kêu một tiếng, thân thủ đẩy cửa xe, nhưng mà, đã quá trễ. “Cùm cụp” thanh âm khóa cửa hạ xuống... Lộ Diêu nhìn biểu tình âm lãnh của Cố Dịch Huân liền cảm thấy chính mình chính là lành ít dữ nhiều, nhất thời da đầu run lên, phía sau lưng hình như có từng trận gió lạnh thổi qua. Chạy nhanh lấy lòng gọi anh, “Dịch Huân ca ca ~ chúng ta đi ăn cơm đi?” Từ nhỏ cô giáo luôn dạy chúng ta, khi gặp nguy hiểm phải hướng theo nơi có nhiều người đi mà đi, bạn Lộ Diêu của chúng ta học rất tốt lại luôn nghe theo lời dạy của cô giáo.

Chỉ tiếc...

“Hừ!” Cố Dịch Huân hừ lạnh một tiếng, đầu thềm để ý đến tiếng thét chói tai của Lộ Diêu, một cước hạ xuống chân ga, chiếc Lamborghini màu đen như ám ảnh chọt lóe mà qua, tiến vào đèn đuốc di động trên đường phố, biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

23. Chương 23: Sói Và Sơn Dương

Lộ Diêu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ càng ngày càng xa lạ, càng ngày càng hoang vu nên càng ngày càng hoảng hốt, “Dịch Huân ca ca, không đưa em về nhà sao? Anh muốn đưa em đi đâu a?”

Ánh mắt Cố Dịch Huân nhìn thẳng phía trước, nhìn cũng không nhìn Lộ Diêu một cái, “Là về nhà, bất quá là nhà của anh!”

“...” Lộ Diêu biết rõ hành vi đêm nay của cô đã tổn hại nghiêm trọng đến mặt mũi cùng tính cách thật bên trong của anh, nên cuống lên như tổ ong vô vè, lấy nhanh điện thoại ra tính gọi điện thoại cầu cứu Lộ Viễn.

Cố Dịch Huân thừa dịp lái xe cách một khoảng mà liếc mắt nhìn Lộ Diêu một cái, bạc môi hơi nhếch, nở nụ cười?! Nhưng là Lộ Diêu cảm thấy càng âm trầm khủng bố, anh cười còn không bằng không cười! “Gọi điện thoại cho anh trai sao?”

Lộ Diêu ngẩng mạnh đầu, vẽ mặt kinh ngạc nhìn Cố Dịch Huân, cái này anh cũng biết? Đáng sợ... Hoảng sợ nhìn người đàn ông đáng sợ bên cạnh gật gật đầu.

“Cậu ta sẽ không nhận điện thoại, em vẫn là cầu anh có vẻ tốt hơn nhiều.” Cố Dịch Huân cười đến càng phát ra sung sướng, bộ dáng làm sao có thể nhìn ra một tia trầm giận vừa rồi, tinh quang thoáng hiện lên trong mắt phượng uy nghiêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, tràn đầy tính kế.

Lộ Viễn hiện tại đang ngồi trên máy bay đi Bắc Mỹ! Buổi chiều anh phái người đi theo âm thầm bảo vệ Lộ Diêu người kia lại nói cô gái nhỏ một đường lén lút đến đài truyền hình, sau khi kiểm chứng hóa ra là muốn tham gia chương trình xem mắt “xxxx”. Nghe được báo cáo của người kia qua điện thoại, cố gắng áp chế thanh âm muốn cười lại không dám cười, Cố Dịch Huân trong cơn giận dữ, thề nhất định phải dạy dỗ tiểu hỗn đản thật tốt. Vì thế... Anh cho Á Bá vừa lúc đang ở nước Mỹ đối với công ty bên Mỹ của nhà A Diêu chế tạo một điểm nhỏ nhỏ nhỏ nhỏ... Phiền toái. (Người ở xa: Phiền toái nhỏ cần ta tự mình đi sao? Hồn đản!) [Mituo: Chắc người trong () này là Lộ Viễn]

Rất nhanh Cố Dịch Huân đã đến biệt thự ở lưng chừng núi vùng ngoại thành, Cố Dịch Huân thuận thực cho xe tiến thẳng vào, tắt máy. Lộ Diêu thấy cửa xe mở ra, vội vàng đẩy cửa xuống xe cướp đường chạy như điên, trong lòng nhắc nhở phải nhớ kỹ: trốn đi, trốn đi... Không để cho anh tìm thấy. Bất quá, suy nghĩ thật cẩn thận, sự thật thực tàn khốc. Lộ Diêu chưa chạy được mấy bước liền bị Cố Dịch Huân bắt lấy, một phen ôm lấy đặt ở trên vai, khiêng đi vào biệt thự.

Lộ Diêu như con sơn dương (dê rừng) đợi làm thịt, hai chân đạp loạn, hai tay phát vào sau lưng rắn chắc của Cố Dịch Huân, sợ chết giãy dụa, đối với chuyện sắp phát sinh cô có dự cảm rất không tốt.

Giống như cây đại thụ, Cố Dịch Huân lù lù bất động, Lộ Diêu dùng lực vùng tay đập chân ở trong mắt anh không khác gì gãi ngứa. Hướng tới cái mông nhỏ của Lộ Diêu vỗ nhẹ một cái, quát “Thành thật một chút!”

“A!” Cố Dịch Huân đem cô gái nhỏ trên vai tùy ý ném vào khoảng không phía trước mà không phải thả thẳng lên trên sô pha, nháy mắt có cảm giác bay lên khoảng không làm cho Lộ Diêu kinh kêu một tiếng, sau đó cái mông của cô mới hạ xuống trên sô pha, Lộ Diêu bò lên chuẩn bị hướng trên lầu chạy, kết quả... Ở thời điểm hành động vừa lộ ra manh mối đã bị Cố Dịch Huân dùng vũ lực trấn áp!

Cố Dịch Huân dùng thân thể đem Lộ Diêu đè ở trên sô pha, làm cho Lộ Diêu không thể động đậy, ái muội hướng về phía lỗ tai cô thổi khí, “Nghĩ đến đàn ông, à?” Đầu lưỡi ẩm ướt nhân cơ hội với vào bên trong tai Lộ Diêu, khiêu khích thùy tai mẫn cảm mướt mà, sau lưng Lộ Diêu lập tức tê rần, muốn tách khỏi lại bị nắm gắt gao.

“Em... Em không... Không có nha.” Thói quen khi nói chuyện của Lộ Diêu đều kéo dài âm cuối, ngữ điệu là mềm nhũn ngọt ngào.

“Nga? Có... Cũng không quan hệ.” Cố Dịch Huân ngữ khí mềm nhẹ lại ảm áp, thực sự giống như một điểm cũng không ngại.

“Ngô?!” Lộ Diêu trong ánh mắt trắng đen rõ ràng lại mang theo nghi hoặc, anh không tức giận?

“Chỉ cần... Là anh thì có thể!” Vừa dứt lời, bạc môi chuyển đến môi đỏ mọng của Lộ Diêu trần trọc mút vào, hàm trụ môi dưới của cô vừa mút vào vừa nhẹ nhàng cắn cắn, một chút hương vị ngọt ngào liền câu động đến chỗ tiềm tàng sâu nhất trong tâm linh là dục ~ vọng, sử dụng đầu lưỡi anh tham lam thâm nhập càng sâu. Lòng bàn tay nóng rực dọc theo đôi chân thon dài của Lộ Diêu hướng thẳng về đường cong phía trước đi vòng quanh, nơi tay anh đi qua liền dấy lên một ngọn lửa nhỏ gây tê ngứa... Chỉ biết bàn tay to rõ ràng đã thành công chiếm trước ngực cao vút của Lộ Diêu, mềm mại đầy đà nắm đầy tay. Anh không nghĩ tới là, cô gái nhỏ thoát nhìn thực gây yếu, nhưng khi sờ tới cảm xúc lại tốt đến như vậy! Nền lồi có lồi, nền lõm có lõm, xem ra phúc lợi của anh không hề nhỏ.

Lộ Diêu cả người như nhũn ra, bị hôn đến ý thức mông lung, đột nhiên cảm giác đùi bị vật cứng rắn chạm vào thực không thoải mái, đầu mới hơi hơi thanh tỉnh một chút. Đêm nay không phải chính mình muốn làm cho người đàn ông đối diện đang ức hiếp mình đẹp mặt sao? Như thế nào trong mấy giờ ngắn ngủn liền Cần Khôn điên đảo xoay chuyển? Không được, mình muốn phản công!!

Lộ Diêu thừa dịp Cố Dịch Huân ý loạn tình mê thả lỏng giam cầm, thân người dùng sức giãy dụa, giống như cá chạch giãy mạnh trên sô pha. Trong lòng Cố Dịch Huân bỗng chốc không còn, bất mãn nhú nhú mày, có chút tức giận hỏi, “Em làm gì?” Thanh âm ảm áp kỳ cục.

Lúc này hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng lãnh khốc nghiêm túc bình thường của Cố Dịch Huân, nút thắt trên áo sơ mi đã mở vài nút, lộ ra một mảnh ngực màu đồng, cơ ngực ẩn ẩn xuất hiện, biểu tình áp lực trên mặt gợi cảm đến đòi mạng. Lộ Diêu vươn một cánh tay trắng nõn như ngâu hứng để ở trong ngực Cố Dịch Huân, cố gắng bình phục hô hấp phập phồng cùng nhịp tim đập cuồng loạn, khi ánh mắt chạm vào phần lông ~ làn da lộ bên ngoài có chút xấu hổ mà ánh mắt nhìn qua một bên, “Anh... Anh đừng tới đây.”

“Em xem tám giờ tối là giờ cho em làm như vậy sao? Em cảm thấy nói những lời như vậy đối với một người đàn ông có tác dụng gì sao? Vẫn là... Lạt mềm buộc chặt?” Thân thể Cố Dịch Huân tiến lên phía trước, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp nói, thanh âm của anh giống lông chim phất qua, nếu như xem là nhẹ thì đúng là có thể cho cô toàn thân mềm yếu. Lộ Diêu bị anh làm cho phải rút cánh tay về phía sau, mắt to xoay tròn chuyển động không ngừng, vắt hết óc ra để nghĩ đối sách. Cô có gốc cũng biết sắp phát sinh chuyện gì, chính là mỗi cô gái đối với lần đầu tiên của chính mình đều ôm ấp một ảo tưởng tốt đẹp cùng một tia sợ hãi, đột nhiên như vậy, cô một điểm chuẩn bị tâm lý đều không có, hơn nữa loại tình huống như đêm nay... Cảm thấy giống như là trừng phạt, làm sao cô có thể không phản kháng.

“Dịch Huân ca ca, em sai rồi, em cam đoan tuyệt đối không có lần sau, anh tha cho em đi.” Lộ Diêu thấy cứng rắn không được, chỉ có thể chịu thua, chỉ cầu đêm nay có thể bình an mà vượt qua, tránh thoát nhất thời là nhất thời!

“A, ” Cố Dịch Huân cười lạnh, “Em cảm thấy anh sẽ cho em cơ hội này sao?” Là người đàn ông vào thời điểm này mà bị chặn ngang đều thực tức giận, Cố Dịch Huân trực tiếp lấy hành động biểu đạt, bàn tay to

dùng một chút lực, chỉ nghe một tiếng “xoạt ” vang lên, sườn xám trên người Lộ Diêu bị xé thành các mảnh!

Lộ Diêu vốn ở vị trí đối diện với Cố Dịch Huân nửa ngồi tựa trên sô pha, nhất thời nửa người đều bị ~ lộ ở trong không khí! Những mảnh vải sót lại trên người căn bản không che được cảnh xuân kiều diễm bên trong, phần tuyết trắng no đủ đứng thẳng được bao gọn trọng nội y màu hồng nhạt, lộ ra đường cong càng thêm linh lung; điểm nhỏ đáng yêu màu hồng bị che khuất bởi nội y; một chân trắng nõn mềm nhẵn đặt trên tay dựa ghế sô pha, một chân duỗi thẳng trên mặt ghế sô pha, trên chân còn mang giày cao gót màu trắng, trong cái hồn nhiên lại lộ ra nét quyến rũ dụ hoặc. Mà về mặt Lộ Diêu lúc này chính là kích động nhìn Cố Dịch Huân, tay theo bản năng chống lên ngực anh, biểu tình căm ~ dục thiên chân của cô làm cho bất cứ người đàn ông nào thấy đều muốn hung hăng yêu thương cô thật nhiều.

Cảnh đẹp trước mặt, ngọn lửa trong thân thể Cố Dịch Huân lại càng thêm nóng, mắt phượng trong trẻo nhưng lạnh lùng bị tình ~ dục nhuộm đậm một tầng hướng đến làm cho người ta sợ hãi muốn lùi lại. Đêm nay anh nhất định muốn cô! Từ khi cừu nhỏ xông vào lãnh địa của anh, anh vẫn ẩn nhẫn, mỗi ngày chỉ có thể nhìn, nghe lại không thể ăn một miếng, bắt loài sói vốn ăn thịt nay phải ăn cỏ đúng là thực tàn khốc, mà đoạn thời gian kia ngay cả liên thảo cũng không được ăn, đúng là không cho sói sống? Đêm nay ngoại trừ nguyên nhân Cố Dịch Huân muốn trừng trị con cừu nhỏ không ngoan này, nguyên nhân quan trọng hơn là anh muốn ăn thịt!!

Lộ Diêu nhìn biểu tình muốn ăn thịt người của Cố Dịch Huân sợ tới mức nói cũng không rõ ràng, “Em... Em còn chưa... Chưa trưởng thành!” Thử lần cuối cùng mỏng manh mà chống cự.

“Anh nhớ rõ lúc hết năm cũ, em cũng qua sinh nhật 18 tuổi rồi!” Cố Dịch Huân nghiêng răng nghiêng lợi, “Không cần chống cự, cho dù em hôm nay là 16 tuổi anh cũng nhất định muốn em!”

“...” Lộ Diêu nhận mệnh.

Cố Dịch Huân ôm lấy Lộ Diêu bước dồn dập về phía phòng ngủ trên lầu.

24. Chương 24: Rốt Cục Không Cần Ăn Cỏ!

Cố Dịch Huân đem Lộ Diêu thả vào trên giường lớn King Size, tay đem sườn xám vướng bận trên người cô kéo xuống từ chỗ cổ áo bị xé mở, tùy tay ném vào dưới giường, sườn xám làm bằng loại gấm tốt nhất nay hoàn toàn thành những mảnh nhỏ! Tiếp theo hai tay bận rộn vội vàng cởi nội y Lộ Diêu, cởi ra đồ nhỏ đáng yêu của cô. Da thịt cô trắng nõn mềm mịn như sữa ánh vào mi mắt anh, như là thứ đồ sứ tốt nhất, dưới ngọn đèn chiếu rọi tản ra một ánh sáng tự nhiên; hai khối mềm mại tuyết trắng nở nang, đỉnh là màu phấn hồng đáng yêu, như là hoa mai nở rộ trên tuyết; bụng bằng phẳng, vòng eo tinh tế, dường như hai tay dùng sức một chút sẽ gãy thành từng đoạn; hai chân thẳng tắp thon dài, cân xứng, đường cong của thắt lưng tạo cảm giác nhanh chóng mà dị thường tiêu ~ hồn! Cố Dịch Huân nhìn thấy vậy liền cảm thấy dục ~ vọng của chính mình lại trường lớn thêm vài phần.

Chậm rãi phun ra một hơi, Cố Dịch Huân bám vào bên tai Lộ Diêu than nhẹ, “Diêu Diêu, rất đẹp!” Tuy rằng Lộ Diêu sống ba năm trong văn hóa phương tây, nhưng dù sao từ nhỏ chính là được giáo dục trong nền văn hóa nho giáo truyền thống mà trưởng thành, nên nội tâm vẫn là có điểm bảo thủ. Nghe được lời khen ~ thẳng thắn không che giấu tình cảm chút nào làm ặt Lộ Diêu hồng như con tôm bị nấu chín. Hai mắt Lộ Diêu nhắm nghiền, thề cho dù đêm nay trời có sụp xuống cô cũng không cần mở mắt ra.

Nhìn hai má Lộ Diêu phi hồng và cả người khấn trương dùng sức nắm lấy ga giường, Cố Dịch Huân đột nhiên nở nụ cười, phản ứng của cô thật đáng yêu. Anh cứ vội vàng muốn cô, vẫn là cúi đầu kiên nhẫn hôn môi đỏ mọng của Lộ Diêu, lông mi rung động trên mi mắt, mũi ngọc thẳng đứng... Dùng nụ hôn triền miên trấn an khấn trương của cô, bất an của cô, làm giảm sự sợ hãi của cô khi đối mặt với lần đầu tiên. Bàn tay to một khắc không ngừng thoát đi quần áo trên người chính mình, rất nhanh cổ màu đồng và thân thể kiêu mỹ (trắng kiêu + đẹp) đều lộ hết ra. Môi dần dần đi xuống, Cố Dịch Huân gần như tôn thờ mà hôn qua

mỗi một tác da thịt trên người Lộ Diêu, ở làn da mềm mại của cô liên tiếp để lại những dấu vết ướt át, bàn tay tùy ý môn trớn, tinh tế cảm nhận xúc cảm từ sự mềm nhũn. Thằng đến toàn thân đều hôn qua.

Lộ Diêu cảm thấy giống như có một ngọn lửa đặt trên thân thể của chính mình, độ ẩm trên người, làm tâm cô nóng lên bang bang, bụng cũng có một dòng nhiệt lưu chảy qua, có một bàn tay to hơi thô ở trên người chính mình chạy chung quanh, nhất là lại liếm hôn chung quanh rốn làm cho cả người cô run rẩy, trước ngực truyền đến cảm giác tê dại cùng đau đớn làm cho cô kim lòng không được phải rên rỉ ra tiếng.”A...” Lộ Diêu thốt ra thanh âm làm chính mình phải giật nảy mình, xấu hổ đến gắt gao cắn môi dưới của chính mình, này... Thanh âm kiều mỵ này là của ai?

Lộ Diêu chưa bao giờ biết thân thể chính mình lại mẫn cảm kỳ cục đến như vậy, Cố Dịch Huân không nghĩ tới chỉ là khẽ hôn cùng vuốt ve lại khiến cho cô gái nhỏ có phản ứng lớn như vậy, nghe được tiếng kêu kiều mỵ của cô mà càng thêm khí huyết sôi trào, máu cả người đều phóng thẳng xuống phía dưới, phần nào đó tưởng đau khó nhịn. Lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của Lộ Diêu, tay trực tiếp hướng vườn hoa bí mật dưới thân tìm kiếm mà âu yếm, chân dài rắn chắc dùng một chút lực tách hai chân của Lộ Diêu ra, chen vào bên trong hai chân của Lộ Diêu. Nơi riêng tư bị xem xét làm Lộ Diêu cảm thấy thẹn thùng không thôi theo bản năng cô khép nhanh hai chân, lại chính là càng kẹp chặt thắt lưng của Cố Dịch Huân mà thôi. Cố Dịch Huân rút cuộc nhẫn không nổi, cảm giác được cô cũng đủ ướt át, nhắc thẳng lưng vội vàng đem khát vọng tiến nhập vào nơi ướt át.

“A...” Quá mức to lớn khiến cho nơi nhỏ bé bị xé rách đau đớn làm cho Lộ Diêu sợ hãi kêu ra tiếng, thân thể trong nháy mắt Cố Dịch Huân tiến vào mà cứng đờ, ánh mắt nguyên bản còn nhắm chặt chợt mở to, chứa đầy nước mắt, ủy khuất nhìn phía Cố Dịch Huân lên án anh thô bạo; tay nhỏ bé giãy dụa đánh vào trong ngực rộng lớn của anh, “Ồ... Đồ lưu manh, anh đi ra ngoài, đau...”

“Ngô!” Lộ Diêu giãy dụa vạy vẹo, làm cho huyết nhỏ của cô càng thêm nhỏ hẹp, Cố Dịch Huân nhịn không được hừ một tiếng, thiếu chút nữa là mất mặt.”Ngoan, đừng lộn xộn!” Cố Dịch Huân trấn an hôn môi và hai má Lộ Diêu, hôn lên mắt, “Thả lỏng một chút, nhắm một chút sẽ tốt hơn.” Anh cũng chịu khổ sở giống như cô, vừa mới tiến vào được một phần ba liền không thể đi tiếp, thân thể cô gái nhỏ thật nhanh bất khả tư nghị, ẩm ướt ấm nóng từ bốn phương tám hướng vọt tới bao vây anh chặt chẽ như để chống cự lại sự xâm nhập của dị vật. Cố Dịch Huân ẩn nhẫn án binh bất động, dừng lại mọi động tác chờ đau đớn từ cô gái biến thành đàn bà của Lộ Diêu qua đi, gân xanh ẩn trên trán dần nổi lên, từng giọt mồ hôi to chảy xuống, rơi ở trước ngực Lộ Diêu, bả vai, hai má...

Cảm giác được có cái gì đang rơi ở trên người chính mình, Lộ Diêu sửng sốt một chút, nhìn theo ngọn nguồn của nó, lại thấy Cố Dịch Huân bởi vì cố gắng ẩn nhẫn mà khuôn mặt tuần tú có chút vạy vẹo, khóe mắt lạnh lùng như sương cùng đuôi lông mày dựng lên trong đó có tình ~ dục và còn có... Thương tiếc. Trong lòng Lộ Diêu cảm động, một người đàn ông cường thế bá đạo như thế lại nguyện ý vì cô mà lập đi lập lại nhiều lần ẩn nhẫn như vậy, nghĩ đến anh, thân thể Lộ Diêu dần dần trầm tĩnh lại, đau đớn cũng dần dần biến mất, thủ nhi đại chi [1] là từng đợt toan tưởng tê dại, theo một điểm dưới thân bắt đầu khuếch tán ra toàn thân.

“Ân...” Lộ Diêu khó nhịn giật mình xoay xoay, cô cảm thấy có chút không thoải mái, lại nói không nên lời rốt cuộc là cái gì, ở chỗ sâu trong thân thể không thể đụng vào mà ngứa ngứa làm cho cô khổ sở hừ lên tiếng, hy vọng có cái gì đến làm giảm bớt cảm giác này.

“Làm sao vậy?” Cố Dịch Huân biết rõ còn cố hỏi, nhịn lâu như vậy cũng không phải không nhịn được thêm chút lát này, tâm tình của anh rất tốt nên muốn đùa Lộ Diêu.

“Hừ... Khó chịu...” Lộ Diêu hờn dỗi, cánh tay trắng nõn ngẫu nhiên đặt lên phía sau lưng Cố Dịch Huân làm cho thân thể hai người càng thêm gần sát, giống như làm vậy có thể làm cho chính mình dễ chịu một ít.

“Em nghĩ muốn như thế nào, ân?” Cố Dịch Huân vẫn như cũ duy trì tư thế bất động, xấu xa hỏi Lộ Diêu.

“Em... Em không biết... Ô...” Lộ Diêu nhẹ nhàng mà khóc nức nở ra tiếng.

“Tốt lắm tốt lắm, đừng khóc.” Cố Dịch Huân bắt đầu dĩ thử dài, hôn hôn lên chóp mũi đỏ của Lộ Diêu, chậm rãi di chuyển tiến lên. Bởi vì màn dạo đầu làm rất lâu, Lộ Diêu cũng đủ ướt át, nên ra vào không hề khó khăn. Nhưng bản khoản đến Lộ Diêu là lần đầu tiên, Cố Dịch Huân vẫn là hết sức khắc chế, áp lực

chính mình xúc động muốn nuốt cô vào trong người, động tác ôn nhu nhẹ nhàng mà chậm chạp trước nay chưa từng có, một điểm một điểm từ từ đi vào thân thể cùng tâm của cô.

“Ân...” Lộ Diêu được nếm ngon ngọt, ôm cổ Cố Dịch Huân thoải mái hừ, bởi vì ngưng ngừng, thanh âm nức nở nghe vào giống như tiếng mèo kêu. Cố Dịch Huân nhìn biểu tình của Lộ Diêu hiển nhiên là đã động tình say mê, cố ý dùng sức vào sâu thêm một chút.

“A... Anh... Anh làm sao” Hô hấp của Lộ Diêu lập tức rối loạn, thở hào hển mềm mại oán giận.

Cố Dịch Huân rất thích nghe, mặc dù là cực lực ức chế vẫn tràn ra môi đỏ mọng yêu kiều của Lộ Diêu, anh cắn đôi môi mơ hồ của Lộ Diêu hỏi, “Bảo bối, thoải mái sao? Thích anh như vậy sao?” Thanh âm không lạnh lẽo nghiêm túc giống bình thường, khàn khàn mà gợi cảm.

Lộ Diêu giận trừng mắt với Cố Dịch Huân. Hận chết anh, loại thời điểm này còn không quên đùa giỡn như lưu manh! Hừ một tiếng, xoay mặt không cho anh hôn.

“Không thích?” Cố Dịch Huân tà mị cười, “Kia... Như vậy? Hay là... Như vậy?” Cố Dịch Huân trong chốc lát thay đổi câu hỏi, cũng trong chốc lát chuyển động mạnh mẽ, một chút công phu liền làm cho người mới nếm thử tình hình Lộ Diêu bị đánh toi bời, thở gấp liên tục, tính trả thù cắn bả vai Cố Dịch Huân một ngụm.

“Tê ~” Cố Dịch Huân kêu rên, dục vọng áp chế bị đau đớn trên vai hoàn toàn kích phát, “Chống lại anh, ân? Xem anh như thế nào thu phục em!” Vừa dứt lời động tác cũng không còn ôn nhu như vừa rồi nữa, hung mãnh vùng lên...

Cuối cùng, Lộ Diêu ngay cả thanh âm cũng không kêu ra được, chỉ có thể giương cái miệng nhỏ nhắn liều mạng thở phì phò, hai tròng mắt mênh mông một mảnh sóng nước kiều diễm. Lộ Diêu khóc không ra nước mắt, cái gì gọi là mang đá thả vào chân chính mình? Giáo huấn máu chảy đầm đìa a! Đây là ý thức cuối cùng trước khi Lộ Diêu bước vào hôn mê. Một đêm này, dưới sự dẫn dắt của Cố Dịch Huân, Lộ Diêu thể nghiệm một loại cảm giác mà trước kia chưa từng có, mê muội cùng mê loạn.

Sau khi tắm rửa, Lộ Diêu cả người mệt mỏi xụi lơ và buồn ngủ, giống như con mèo nhỏ mềm mại rúc vào trong lòng Cố Dịch Huân mặc anh đùa nghịch, nhẹ nhàng hừ mà không nói lời nào. Cố Dịch Huân ôm thân thể mềm mại của Lộ Diêu, trong lòng là thỏa mãn trước nay chưa có, đó là một loại cảm giác chưa từng có với những người phụ nữ trước kia, chưa từng có khi anh xuyên qua được mưa bom bão đạn, khi anh trở thành thiên thần như trong thần thoại cũng không ấm áp bằng, khi anh trái ôm phải ấp ôn hương đầy cõi lòng cũng không có cảm giác không muốn xa rời như lúc này. Nhìn dung nhan Lộ Diêu ngủ, Cố Dịch Huân chậm rãi nhắm hai mắt lại, tiến vào mộng đẹp.

Một đêm thật ý nghĩa...

[1] Thủ nhĩ đại chi: Là một câu thành ngữ xuất xứ từ “Sử ký – Hạng Vũ bản kỷ”. Có nghĩa là người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác.

25. Chương 25: Đại Ô Long

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên qua khe hở của cửa sổ sát đất chiếu vào bên trong, một đám tro bụi thật nhỏ theo chùm tia sáng nhảy múa, có một chút ấm áp yên bình. Hai mắt nhắm chặt bị ánh sáng chiếu vào, cả người chậm rãi thức tỉnh...

Cố Dịch Huân là sinh vật vô cùng đúng giờ, khi mặt trời nhô lên cũng là lúc hai mắt mở, mắt phượng hẹp dài một mảnh sáng rõ, lộ ra một cổ sắc bén nhìn thấu thể sự, ánh mắt hơi nghiêng rơi xuống ghé vào cô gái trong lòng chính mình, ngược lại lại ôn nhu như nước, vẻ mặt lưu luyến. Cô gái nhỏ thanh lệ khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở bên cánh tay cường tráng của anh, một cánh tay mảnh khảnh đặt ở trên thắt lưng rắn

chắc của anh, vì anh mà bắt đầu nuôi tóc nay mái tóc dài đen như mực có chút hỗn độn tản ra xung quanh, rơi ở phía sau lưng quang lỏa trắng nõn của cô, còn có một chút dừng ở trong ngực anh, một cảm xúc mềm nhũn giống như tiếp xúc với da thịt của cô. Không tự chủ được, Cố Dịch Huân vươn bàn tay dày rộng đặt trên mái tóc của Lộ Diêu vuốt ve, thay cô sửa sang lại cho thẳng...

“Àn... Kube, đừng nháo... Chị rất mệt...” Lộ Diêu nhất định là bị tối hôm qua làm ệt mỗi cả người đau nhức mềm nhũn vô lực, giờ phút này còn đắm chìm trong giấc mộng không muốn thức tỉnh, tưởng Kube quấy nhiễu giấc ngủ của cô, bả đầu hướng vào trong chăn, buộc chặt gối ôm trong lòng, lẩm bẩm oán giận. Di? Gối ôm... ? Đầu óc Lộ Diêu vẫn như cũ giống như duy trì trong trạng thái hỗn độn nửa tỉnh nửa mơ, gối ôm hôm nay... Cảm xúc, nhắm mắt lại thân thủ đi sờ, ngò... Đường như không giống với bình thường hay ôm, như thế nào khác khác? Chíp bong Tiddy đâu? Dùng sức ấn, Tiddy, bình thường mềm sao hôm nay lại biến cứng rắn, vẫn là từng khối từng khối?

Cố Dịch Huân nhàn nhã tựa vào đầu giường, nhìn cô gái nhỏ giống như đà điểu, đầu xù lông nhắm thẳng trong lòng chính mình chui vào, tay nhỏ mềm mại ở trên cơ bụng của chính mình liên hồi vuốt ve, nhẹ nhàng ấn xuống, tâm tình lên cao dị thường, sáng sớm cái kia ngẩng đầu cùng anh thức tỉnh, chính là đang rục rịch ...

Lòng hiếu kỳ cuối cùng chiến thắng cơn buồn ngủ, Lộ Diêu không tình nguyện mở mắt ra. Theo thứ gì đó ở bàn tay hướng về phía trước nhìn... (_)?! Đàn ông?! Vẫn là có một người đàn ông ở trên giường của mình?!

“A...” Mắt Lộ Diêu còn buồn ngủ nên mông lung, căn bản không thấy rõ người đàn ông bên người là ai, phản ứng từng bước theo ý thức, đầu tiên là kinh hãi kêu một tiếng, tiếp đó một cước đem người xa lạ xâm nhập giường cô đá xuống giường.”Anh! Anh...” Ngồi dậy, kinh hoảng lớn tiếng gọi Lộ Viễn.

Biến cố tới một cách đột nhiên, Cố Dịch Huân không nghĩ tới Lộ Diêu sẽ phản ứng như vậy, một điểm phòng bị cũng không có, cổ họng còn chưa kịp phát ra tiếng liền bị đá xuống giường như vậy! Nếu như chuyện thiên thần Lucifer có thể quét tháo toàn giới hắc đạo sau một đêm xuân, ở địa bàn của mình lại bị người phụ nữ của chính mình đá xuống giường mà truyền ra ngoài... Tê... Thật lạnh! Không biết người khác có cảm kích hay không... Bị giết để diệt khẩu?!

Cố Dịch Huân thẹn quá hóa giận, cô gái nhỏ mơ hồ này, thật muốn một phen bóp chết cô!! Tối hôm qua thấy cô khóc thật đáng thương, một bộ dáng hấp hối kiệt sức, nên mềm lòng bỏ qua cho cô, xem ra là chính mình cố gắng không đủ, để cho cô còn có khí lực đá chính mình xuống giường. Tốt lắm.

Đồng tác quá mức kịch liệt làm chạm đến miệng vết thương ở dưới thân, cảm giác đau lúc này mới theo đó mà tràn đầy óc, cuối cùng một cơn mê mang qua đi. Lộ Diêu tỉnh táo lại, thể mới biết chính mình rất cuộc đã làm cái gì, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đàn ông đã đứng dậy đang hướng chính mình đi từng bước một ngày càng gần, ở trong nháy mắt cả kinh giật mình!

Biểu tình trên mặt người đàn ông là tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười), tuấn lãng vô song; thân thể cao to kiện mỹ ở trong nắng sớm, làn da màu đồng khỏe mạnh gợi cảm, mỗi một khối cơ bắp rắn chắc vừa phải, tựa như đại vệ trắng kiện thời xưa sống lại chậm rãi hướng chính mình đi tới; còn có... Phía trong hai chân dài mà thẳng tắp là thứ to lớn vươn cao dâng trào, theo động tác của anh mà hơi hơi rung động; khó trách tối hôm qua lại đau như vậy, chỗ này nhỏ như vậy... Lộ Diêu vừa xấu hổ vừa quần bách, nhưng không có động. Làm cũng đã làm, lúc này xoay mặt đi có phải hay không ổn... Nói thêm nữa?

Thời điểm Lộ Diêu đánh giá Cố Dịch Huân, Cố Dịch Huân cũng đánh giá lại cô. Cô gái nhỏ ôm lấy chăn ngồi ở trên giường, chần rơi đến bên thắt lưng, lộ ra một mảnh phong cảnh kiều diễm, trên da thịt trắng nõn mềm mại loang lổ những vết hồng ngân nhìn thấy mà ghê người, là dấu vết chính mình tối hôm qua khi yêu thương cô lưu lại. Bởi vì kinh ngạc cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, răng nanh nhỏ trắng nõn mơ hồ giống như bảo bối nhỏ có thể thấy được, làm cho Cố Dịch Huân nhớ tới cảm giác khi nó cắn bả vai anh, tê dại lại theo cột sống vùng lên, dục vọng trong mắt lại đặc hơn một ít.

“Có khí lực? Vậy... Chúng ta tiếp tục!”

“Àn...” Lộ Diêu còn chưa có phản ứng lại, liền bị Cố Dịch Huân hạ gục ở trên giường, cái mũi cùng cái miệng nhỏ nhắn bị ngăn chặn, cái lưỡi bị câu dẫn lôi kéo vào nụ hôn sâu, thở dài một hơi, nụ hôn này theo đúng

tiêu chuẩn của nụ hôn nồng nhiệt, lập tức làm hỗn loạn hô hấp của hai người. Cảm giác được cô không thoải mái mà giây dựa, Cố Dịch Huân thả cho cô hô hấp, ngược lại làm cô tiếp tục kịch liệt hô hấp bằng cách phực trên cùng tuyết trắng mê người, hàm trụ đỉnh anh đào ở chính giữa mà mút vào, nhìn cô chậm rãi đứng thẳng đến khi nở rộ, bàn tay xoa một bên còn lại. Đỉnh lửa nóng cứng rắn đặt trước nơi bí mật của Lộ Diêu đang vận sức chờ phát động, chuẩn bị tùy thời công hãm thành trì.

“Ngô... Dịch Huân ca ca... Không... Không cần a...” Lộ Diêu đẩy đẩy Cố Dịch Huân, “Đau... Còn đau nha...” Hồn dỗi đẩy anh.

Cố Dịch Huân hít một ngụm khí vào thật sâu, loại thời điểm này lại kêu ngừng, anh thực dễ dàng bị héo! Nghĩ đến tối hôm qua khi thay cô rửa sạch trên đóa hoa đáng yêu bị sưng đỏ cùng trầy da, đành phải cắn răng dừng lại. Đòi mạng! “Tiểu hôn dẫn!” Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi phát ra thanh âm, hung hăng trừng mắt nhìn người phụ nữ bị anh trói chặt dưới người, trong mắt là sóng ngầm mãnh liệt.

“Được... Lần sau bỏ... Bỏ sung!” Dã thú phát tính thật đáng sợ!! Lộ Diêu run run cố trấn an Cố Dịch Huân đang biểu tình vận vẹo gần giống với biểu tình của dã thú.

“Em nói, anh nhớ kỹ.” Cố Dịch Huân xoay người chuyển thành Lộ Diêu ghé vào trên người chính mình, “Lần này... Trước đem ngọn lửa em khơi lên dập tắt.” Vừa nói vừa lôi kéo tay nhỏ bé của Lộ Diêu đến bên hông tìm kiếm.

Loại sự tình này... Trước lạ sau quen, lúc trước Cố Dịch Huân đau lòng cô quá nhỏ nên tha không chạm vào cô, Lộ Diêu thấy anh nhăn rất vất vả, nên đã học dùng tay giúp anh giải quyết, có Cố Dịch Huân lưu manh nhiều kinh nghiệm chiến đấu này dạy dỗ, hiện tại cô làm việc này coi như là vô cùng thuần thục. Mềm mại ghé vào trên người Cố Dịch Huân, hai tay đang cầm dục vọng của anh, lúc nhanh lúc chậm mà di chuyển.

Cố Dịch Huân đi vào phòng, kéo rèm cửa sổ ra để ánh nắng đầu đông chiếu vào bên trong phòng. Lúc này anh đã quần áo chỉnh tề một thân nhẹ nhàng khoan khoái, quần áo thể thao màu đen trên người không làm giảm khí chất lãnh liệt (lãnh đạm + khốc liệt) của anh, làm cho anh thoát nhìn như là chàng sinh viên đứng dưới ánh mặt trời.”Heo lười, trời đã chiếu nắng tới mông, đứng lên đi ăn cơm!” Cố Dịch Huân ngồi ở bên giường, xoa đầu Lộ Diêu chôn ở trong gối gọi cô rời giường.

Lộ Diêu một phen bị ép buộc sau lại ngủ thêm một lúc, lúc này mới cảm thấy đau nhức trên thân thể đỡ đi một chút, nhưng vẫn là miễn cưỡng lại không muốn rời giường.”Không ăn không ăn, trực tiếp ngủ thẳng đến ngày mai là tốt rồi!” Lộ Diêu ôm thắt lưng Cố Dịch Huân, kỳ thật chính là lười động.

“Không được, bụng sẽ đau. Mau đứng lên.” Cố Dịch Huân nhú mày, hướng cái mông nhỏ của Lộ Diêu vỗ một cái.

“A! Quần áo đều bị anh xé hỏng rồi em biết mặc cái gì ~ không đây!” Lộ Diêu bĩu môi, oán giận không phục.

“Mặc cái này!” Cố Dịch Huân đoán được cô gái nhỏ sẽ lười biếng lấy cớ này, nên sớm chuẩn bị quần áo là quần áo của chính mình, kéo Lộ Diêu dậy trực tiếp mặc vào trên người cô, phụ giúp cô đi rửa mặt.

Cố Dịch Huân dọn xong bát đĩa vừa vận cũng là lúc Lộ Diêu đi ra, áo sơ mi nam rộng thùng thình mặc trên người có chút lắc lự, vải dệt màu trắng làm đường cong linh lung mơ hồ lộ ra; tay áo thật dài, vạt áo thẳng đến bên đùi, đôi chân dài đều trắng nõn thẳng tắp mảnh khảnh lộ ở bên ngoài, tạo ra một mỹ cảm khác lạ. Thấy Lộ Diêu đi chân không trên mặt đất, Cố Dịch Huân chạy nhanh đến ôm lấy cô đặt ngồi trên đùi chính mình, “Như thế nào lại không đi dép?” Giọng điệu không hề trách cứ, động tác tay cũng là ôn nhu giúp Lộ Diêu xắn tay áo lên.

“Không tìm được. Oa... Đồ ăn phong phú như vậy nha. Thật đói bụng, mau ăn cơm!” Ánh mắt Lộ Diêu đã bị bữa sáng tinh xảo hấp dẫn? Sớm đã quên vừa rồi còn nói không ăn, vội vã giây khỏi ôm ấp của Cố Dịch Huân đi ăn cơm.

“Tiểu hôn dẫn!” Cố Dịch Huân cắn một ngụm trên hai má Lộ Diêu, oán hận nói. Ăn thân thể muốn nhảy lên của cô trở lại trong ngực, liền dùng tư thế thân mật bắt đầu ăn. Trải qua tối hôm qua, cô gái nhỏ giống như nụ hoa sau một đêm nở rộ, khoe mắt đuôi lông mày đều là phong tình quyến rũ, sáng lóa, Cố Dịch Huân kìm lòng không được hôn hôn lên ánh mắt Lộ Diêu.

“Ngô... Khụ khụ khụ...” Lộ Diêu miệng ngậm đồ ăn, bị Cố Dịch Huân đột nhiên hôn mà kinh ngạc, liền bị ho, thật vất vả mới lấy lại hô hấp bình thường liền nũng nịu mắng, “Đồ lưu manh, anh làm sao nha?”

“Hôm nay rất được!” Cố Dịch Huân vỗ lưng giúp Lộ Diêu thuận khí, tâm tình tốt đáp lại.

Tôi thế nào có một ngày không xinh đẹp? Lộ Diêu ở trong lòng tự kỷ. Lộ Diêu phân rõ trắng đen, mắt to nhanh như chớp dạo qua một vòng, nhìn Cố Dịch Huân, “Em và Thiết Tây Á, ai xinh đẹp hơn?” Trong mắt như hạnh nhân của tiểu hồ ly giả dối hiện lên tia đắc ý cùng giảo hoạt, Thiết Tây Á vốn là so với tôi đẹp hơn, anh nói tôi đẹp hơn chính là nói trái lương tâm, nói Thiết Tây Á đẹp hơn thì sẽ đắc tội với tôi, hừ hừ, loại vấn đề này, để xem anh trả lời như thế nào!

“...”

“Nói nha!” Trong lòng Lộ Diêu có điểm mâu thuẫn, tuy rằng là có ý hỏi Cố Dịch Huân câu hỏi khó, nhưng vẫn là nóng lòng muốn biết suy nghĩ của anh, nên vội vàng thúc giục Cố Dịch Huân trả lời.

“Muốn biết” Cố Dịch Huân nhú mày, dùng đũa của chính mình gắp cho Lộ Diêu một miếng cơm đến bên miệng. Lộ Diêu ngoan ngoãn há mồm ăn, chớp mắt nhìn anh thẳng thắn gật đầu.

“Ở trong mắt anh... Phồn hoa ba ngàn, đều so ra kém lúm đồng tiền như hoa của em!” Lời nói buồn nôn như thế, làm khó Cố Dịch Huân thế nhưng có thể mặt không đổi sắc mà bình tĩnh nói ra.

Lộ Diêu nở nụ cười, cô nghe thấy trong lòng chính mình có thanh âm của trăm hoa đua nở!

Thời đại phồn hoa hồng nhan khuynh thành nhiều vô kể, chỉ vì những người đó không phải là em, cho dù hay dù cho, cũng không có ở trong mắt anh, trong lòng anh... Nhục thủy ba ngàn, anh, chỉ cần một mình em!

26. Chương 26: Xả Thân Thủ Sắc

Thời gian được nghỉ như là có cánh, bay qua quá nhanh. Đảo mắt đã xuân về hoa nở, ngày khai giảng sắp đến.

Trong lúc đó Lộ Diêu cùng với Cố Dịch Huân chính là phản kháng — dùng vũ lực trấn áp — lại phản kháng — lại bị vũ lực trấn áp, trải qua thực tế như vậy cuối cùng tổng kết ra kinh nghiệm: chính quyền là phải xuất ra từ bên trong! Hai người chiến đấu như vậy không có giá trị vì nếu như Cố Dịch Huân là gió trên dãy Himalaya, thì cô chính là một rãnh biển dưới thấp, kém quá xa! Bởi vậy, Lộ Diêu gần đây rất mê triết quyền đạo [1], thậm chí cho dù không thể đặt lên Châu Mục Lăng Mã Phong [2], cũng muốn biến thành cao nguyên Hoàng Thổ [3]! Tốt xấu có thua cũng đừng quá dọa người, loser (bên thua) cũng có tôn nghiêm!

“Gần đây bạn cái gì a? Chưa đến năm giờ chiều đã chạy ra ngoài, so với đi học còn tích cực hơn!” Sở gia hướng Lộ Diêu thăm thính tin tức bất quá.

“Học triết quyền đạo.” Lộ Diêu nằm ở trên giường dang chân dang tay, mệt mỏi quá a...

“Ân? Triết quyền đạo? Tổ không có nghe nhầm!” Ánh mắt Sở gia như sấm sét dò xét hướng phía thân thể tinh tế của Lộ Diêu ở trên giường nhìn quét một vòng, khinh bỉ nói, “Thân thể nhỏ như bạn đúng là phải học vũ đạo, chặc chặc chặc... Xem này bộ dáng giống như con chó nhỏ, ha ha... Than mệt đi? Học, học cái gì triết quyền đạo a, nên!” Sở Sở cười vui sướng khi có người gặp họa, kích động một cái, sở thích nói nhiều liền bắt đầu phát thanh.

“...” Tâm không đồng tình, nội tâm Lộ Diêu cũng bắt đầu kêu rên.

“Được rồi, Sở Sở, bạn đừng âm ỹ bạn ấy. Để cho bạn ấy nghỉ ngơi đi, nhìn bạn ấy mệt đến đáng thương rồi!” Đại mỹ nhân tốt bụng, hiểu biết mở miệng giải vây.

“Ân... Nga... Nhất cổ nhất cốc ~ a... Nhả miệt điệp [4] ~ nhả miệt điệp ~” trong phòng sau một lát yên tĩnh, vang lên tiếng nói khàn khàn nhàm chán mang theo say mê độc đáo của nữ diễn viên. Lỡ tai Lộ Diêu giật giật, tiếp tục nằm; đại mỹ nhân vẫn bình tĩnh như cũ nên cũng không biết làm sao. Mọi người tiếp xúc thời

gian càng dài, bản tính thật càng lộ ra nhiều, Sở gia hoàn toàn thoải mái luôn dùng bộ dáng đáng yêu để ngụy trang nay lộ ra bản chất đáng khinh, học kỳ mới bắt đầu, các loại “phản giáo dục” cuộn cuộn không ngừng mà xuất hiện ở phòng ký túc, mỗi tối đúng chín giờ lại vang lên thanh âm “tuyệt vời” của nữ diễn viên nói một loạt “công tác giáo dục giả tạo”.

“Sở Sở, bạn cẩn thận tinh tấn nhân vong [5] a!” Lộ Diêu từ từ nhắm hai mắt nằm trên giường, nhưng không chậm trễ động mồm động mép tung đòn cho Sở gia.

“Diêu Diêu, bạn có phát hiện xung quanh Sở gia bao phủ một cổ khí màu vàng đáng khinh hay không?” Đại mỹ nhân ngữ khí nhẹ nhàng hỏi Lộ Diêu.

“Có, như thế nào lại không có!” Công phu nói lời ác độc của Lộ Diêu với Cố Dịch Huân cho tới bây giờ cũng chưa phát huy được, ghen cả một ngày nghỉ, rốt cục tìm được chỗ phát huy rồi, lúc này cũng không biết đến mệt mỏi, trong phút chốc liền ngồi dậy, ánh mắt sáng ngời, “Sở Sở hiện tại là từ tóc cho đến gót chân đều có khí, tớ thật hoài nghi Sở Sở hiện tại mà ra ngoài có thể hay không bị lôi vào đại quân hành quân cấp tốc sẽ thành một cái ‘miệng’ di động!”

“Nếu không chúng ta đưa cho Sở gia một cái tên thử xem đi? Nhìn xem có bị biến thành ‘miệng miệng’ không? Ân... Xem ra về sau hẳn là cái danh gọi là khoanh tròn, biểu thị được tính tình!” Đại mỹ nhân sắc bén nói, cũng rất khó chống đỡ. (Mituot: Chắc Đại Ngọc chơi chữ, dùng từ có cũng cách phát âm)

“Ha ha ha... Tốt!” Lộ Diêu cười đến cả người đều run rẩy, kéo người do vận động quá độ mà bụng bị đau nhức, lại dẫn phát một trận bùng lên, cười đùa một mảnh.

Không thể nhịn được nữa, Sở gia rốt cục lên tiếng, “Ta đây là nghiên cứu bản năng khởi nguyên của nhân loại, đây là học thuật, học thuật! Được chứ?” Sở gia vẽ mặt đứng đắn, vươn một ngón tay béo trắng chỉ chỉ vào bên người Lộ Diêu và đại mỹ nhân, lòng đầy căm phẫn mắng, “Các người hai cái nữ nhân đáng chết, quá trang thuần (đoan trang + thuần khiết) a!!”

“Chúng tớ trang thuần?” Lộ Diêu đáp lại bằng một cái xem thường, “Đừng nói giỡn, tỷ muội trang thuần chân chính còn chưa có trở về đâu!” Vài người liếc nhau, nhưng chỉ cười không nói.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới ngay, tỷ muội trang thuần đã trở lại. Về mặt thanh cao cao ngạo giống như chỉ cô là Bạch Liên hoa (hoa sen trắng) trên đời, những người khác Y Đình cô đều là nước bùn mà thôi, nhẹ nhàng tự nhiên đi vào phòng ký túc. Thời điểm thấy hình ảnh đầu tiên mà Sở gia đang xem, Y Đình vẽ mặt hoảng sợ, mắt mở to hèn mọn, một tay che mắt một tay kiêu diễm như hoa chỉ vào Sở gia thét chói tai, “A! Trời ơi! Bạn... Bạn là một nữ sinh như thế nào có thể xem loại này nọ a!”

“Bạn bạn bạn... Người là em nha!” Sở gia không quen nhìn Y Đình thật lâu, mỗi ngày đều soi mói này ghét bỏ kia, hôm nay nói người này nhân phẩm kém, ngày mai nói người kia tố chất thấp, chính mình lại để mắt lên đỉnh đầu, câu tối thiểu là cảm ơn và xin lỗi đều không bao giờ nói, nên lúc này liền phản kích nói, “Dựa vào! Người cho người là đứa trẻ ngây thơ ba bốn tuổi chắc?! Đều là người trưởng thành rồi, cái gì mà bách hợp nhỏ trang với cả thuần?” Hèn mọn trừng mắt liếc Y Đình một cái, “Tôi không giống các người không phải đệ tử của tên học trưởng dẫn độn kia, đừng ở trong phòng ký túc xá lấy bộ mặt ghê tởm này ra!” Nói xong cũng không nhìn Y Đình đã tức giận đến trắng bệch cả mặt, quay đầu tiếp tục nghiên cứu “Học thuật”, hơn nữa trực tiếp mở màn hình lớn hơn!

Đại mỹ nhân và Lộ Diêu biết tình huống không đúng, nên đi lên tính giảng hòa, làm nổi lên sự việc này cũng có phần của các cô, dù sao cũng cùng một phòng nháo quá cũng không tốt. Kết quả hai người cũng bị quở trách một phen, mọi người kết thúc không vui gì, từ đó không mặn không nhạt mà duy trì, trừ khi là tình huống bắt buộc còn không cũng không nói lời nào.

Sở gia đeo tai phone tiếp tục xem, Lộ Diêu và đại mỹ nhân cùng nhau đi rửa mặt, Y Đình tháo trang sức thay quần áo, mọi người không can thiệp chuyện của nhau.

“Anh đoán em là ai?” Lộ Diêu che hai mắt của Cố Dịch Huân, làm như không biết mặt chơi mãi trò trẻ con.

“Thiết Tây Á? Tống thư ký? Ngô!” Cố Dịch Huân sớm biết là ai lại cố ý trêu cô, đoán đi đoán lại chính là không chịu nói tên Lộ Diêu, kết quả bị Lộ Diêu cắn lỗ tai.

Cố Dịch Huân thân thủ nhanh nhẹn đem mèo hoang nhỏ đang khóc lóc om sòm trên người túm xuống dưới, hung hăng hôn cô, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lộ Diêu nhiễm hồng mới vừa lòng buông ra, ôm cô vào trong ngực hỏi, “Sao giờ này lại đến đây?”

“Không có tiết học nên đến thôi. Anh thường xuyên cùng những người kia chơi loại trò chơi này?” Lộ Diêu xoay xoay, tìm vị trí thoải mái ở trong lòng Cố Dịch Huân tà nghề nhìn anh, vì suyễn hỏi.

“Ghen tị?” Cố Dịch Huân hạ xuống môi Lộ Diêu, không đáp mà hỏi lại. Trong lòng chính là âm thầm bật cười, trừ em ra có ai không được anh cho phép lại dám tới gần trong vòng năm bước chân, còn có thể dám chơi trò chơi như vậy? Hương vị của em, cách một cánh cửa anh cũng phát hiện được. Huống chi khi cô gái nhỏ vừa mới tiến vào trong cửa công ty, nhân viên tiếp tân đã bấm điện thoại nội tuyến báo cáo Lộ Diêu thư vừa đến. Khi Cố Dịch Huân nghe xong điện thoại về mặt liền ôn hòa hiếm có, quan sát ngôn ngữ cùng sắc mặt, thám thính chuyện của lão đại là kinh nghiệm của bất quá, hiểu biết lão đại đang vui, đây là kỹ năng cơ bản của các vị quản lý, nên có vài vị quản lý ở phương diện này về lão đại đã được xưng là tôi luyện thành công, một phen không tiếng động mà dùng ánh mắt trao đổi và cuối cùng đưa ra kết luận: có việc khởi đầu cũng coi như không có mà bãi triều! Mọi người tự động trong vòng 5 phút rút lui sạch sẽ.

“Hừ!” Lộ Diêu hừ một tiếng, “Đội bóng rổ ở trường mời em tham gia hỗ trợ đội cổ động viên, em nghĩ sẽ đi.” Tối hôm qua trước lúc tắt đèn, Y Đình vẽ mặt ôn hoà lôi kéo Lộ Diêu nói chuyện phiếm và giỡn mấy câu, Lộ Diêu lúc ấy cảm thấy thực ngạc nhiên, sao bằng xuất hiện sao (ý nói chuyện hiếm gặp)? Không phải luôn luôn chướng mắt với mình sao, như thế này là sao? Rất nhanh câu chuyện tiến vào chủ đề chính, Y Đình vẫn là Y Đình, không có chuyện không cố ý đến gần người khác, dùng người hiện tại giao tiếp, chính là muốn mời Lộ Diêu tới dạy đội cổ động viên của đội bóng rổ cũng là chiếu cố chính mình. Vốn Lộ Diêu là không nghĩ sẽ tham gia loại hoạt động này, nhưng là nghĩ đến có thể xem rất nhiều người cao lớn uy mãnh, tâm tư Lộ Diêu lại linh hoạt, người không phong lưu thật uống tuổi trẻ a! Tuy rằng cô có Cố Dịch Huân đã rất uy mãnh, nhưng không thể chậm trễ cô tiếp cận tự nhiên, ở trong rừng rậm tìm kiếm tóc đẹp a, vì thế... Lộ Diêu động tâm!

Sau đó Lộ Diêu mới biết được căn bản không phải cô ấy mời mình đi hỗ trợ, mà là cô ấy thích đội trưởng ở đội bóng mà ở đó có một người bạn cùng chơi bóng đang muốn theo đuổi mình, cầu cô có thể chiếu cố. Lộ Diêu lúc này còn không biết chính mình cứ như vậy bị bán đi, càng không dự đoán được chính mình sau một hồi phong ba tình cảm sẽ biến thành giúp người hay tiểu tam không biết xấu hổ hay là đồng lõa!

“Đội cổ động viên?” Cố Dịch Huân nhíu mày, từ lúc cùng Diêu Diêu ở chung một chỗ, khoảng cách giữa hai mày kiếm của anh càng lúc càng ngắn, mi tâm lộ màu hơi thâm. Ở bữa tiệc tối Lộ Diêu múa thật khuynh thành, anh liệu định sau này sẽ có nhiều phiền toái, quả nhiên đã đến... Còn chưa bớt lo đối với cô gái nhỏ trước mắt này, chỉ sợ đến đội cổ động viên cũng không đơn giản là vì nhảy múa, Cố Dịch Huân hơi hơi ti hí mắt, che khuất tia sáng lợi hại chợt lóe rất nhanh liền biến mất.

“Ừ” Lộ Diêu vui mừng gật đầu, ôm người đàn ông của chính mình chờ mong nhìn, thuận tiện vươn hai ngón tay dùng sức làm mày nhăn của anh hướng hai bên mà vuốt thẳng, vốn đã già hơn, lại lộ nếp nhăn sẽ biến thành càng thêm già đi!

“Tốt, em thích cứ đi đi!” Cố Dịch Huân đột nhiên thay đổi nét mặt, kéo bàn tay nhỏ bé tác quái của Lộ Diêu nắm ở trong bàn tay to ngăm đen của mình vuốt ve, sùng nịch nói.

“Thật sự?” Lộ Diêu nghi hoặc nhìn anh, nói chuyện tốt như vậy? “Có điều kiện gì?” Lộ Diêu cảnh giác hỏi.

“Ân. Điều kiện... Chuyển đến đây ở cùng anh!” Đại sói xám gian trá mở miệng.

“...” Hừ, chỉ biết nói chuyện không thể tốt như vậy!

“...” Cố Dịch Huân im lặng, nhàn nhã đùa nghịch tay nhỏ trắng nõn của Lộ Diêu, mặt cười cười nhìn Lộ Diêu vẫn còn đang rối rắm, chờ cừu nhỏ tự mình mắc câu. Nghịch ngợm là phải trả giá đại giới...

“...” Nội tâm Lộ Diêu không ngừng kịch liệt giãy dụa. Đi hay không đi, đó là một vấn đề! Dù sao ăn cũng bị ăn rồi, đi cũng sẽ không có tổn thất gì... Đi?

“Được!” Lộ Diêu hào khí vạn trượng đáp ứng rồi, Cố Dịch Huân lộ ra nụ cười mỉm vì đã thực hiện được ý đồ. Sau đó, Lộ Diêu mới ý thức được chính mình vì một sắc tâm nhỏ phải trả giá đại giới là thế nào!

Lộ Diêu rùng mình, coi như là xả thân thủ sắc đi.

[1] Triệt quyền đạo: Triệt quyền đạo hay Tiệt quyền đạo () là một môn võ thuật chú trọng đến hiệu quả và thực tế. Tên tiếng Anh là Jeet Kune Do.

[2] Châu Mục Lãng Mã Phong: Đỉnh Everest (còn được biết đến ở Việt Nam với tên đỉnh Chomolungma) là đỉnh núi cao nhất trên trái đất khi so với mực nước biển. Trong tiếng Trung Quốc, nó có tên phiên âm từ tiếng Tây Tạng là Châu Mục Lãng Mã Phong () hoặc được dịch nghĩa là Thánh Mẫu Phong (), “đỉnh núi của Thánh mẫu”.

[3] Cao nguyên Hoàng Thổ: có diện tích khoảng 640.000 km² tại thượng và trung du Hoàng Hà ở Trung Quốc.

[4] Nhả miệt điệp: là loài bướm quý hiếm nhất trong 14000 loài bướm trên thế giới, ở Châu Á tại cao nguyên Tây Tạng đã phát hiện ra 2 con.

Ngoài ra, đây cũng là một từ giả trung văn, được xuất phát từ phiên âm từ “yamate” trong tiếng Nhật, có nghĩa là “đờm”.

Ở đây là nghĩa sau, Mituot định để từ tiếng Nhật, cơ mà thô quá mà cũng ngại.

[5] Tinh tấn nhân vong: Hết tinh mà chết

27. Chương 27: Lưu Manh Đáng Sợ

“Ăn no sao?” Cố Dịch Huân nhẹ giọng hỏi Lộ Diêu, thanh âm thuần hậu cùng ánh nến mờ ảo mang theo một loại dụ hoặc khác thường.

“No rồi!” Vì chúc mừng Lộ Diêu mới được thăng chức, Cố Dịch Huân vì Lộ Diêu mà tí mĩ chuẩn bị bữa tối tinh xảo lại phong phú lãng mạn dưới ánh nến. Lộ Diêu ăn ngon là tâm tình tốt rồi, cao hứng trả lời Cố Dịch Huân.

“Rất tốt.” Cố Dịch Huân gật gật đầu, cầm khăn ăn lau lau khóe miệng, động tác thông thả mà tao nhã, “Bây giờ, đến lượt anh ăn.” Ngữ điệu vẫn như cũ không gọn sóng một chút nào, giống như đang nói đến bữa tối thực sự.

Ngữ điệu quá mức nhẹ nhàng đến nỗi làm Lộ Diêu xem nhẹ thâm ý trong lời nói của anh, còn ngây ngốc nhìn anh hỏi, “Àn? Không phải vừa ăn xong sao? Anh chưa ăn no sao?”

“Đúng vậy, chưa ăn no, cho nên muốn ăn em.” Ánh trăng ngoài cửa sổ sáng rõ, rơi xuống trên bàn ăn theo phong cách cổ điển của Châu Âu, ánh nến lóng lánh, lộ ra một vầng sáng trắng thanh nhã. Cố Dịch Huân vì dưới ánh trăng đỏ mà biến thân thành đại sói xám tà ác cười dữ tợn với tiểu cừu, lộ ra răng nanh chói mắt. Từ lần trước hưởng qua hương vị của cô gái nhỏ một lần thấy không thể quên được, tựa như cây thuốc phiện, chỉ cần thử qua một lần thì loại cảm giác mê say sẽ khắc sâu đến tận xương tủy, từ nay về sau liền trở thành nghiện!

Lộ Diêu phản xạ theo một đường vòng, lúc này rốt cục hiểu được Cố Dịch Huân đối là nghĩa gì! Bất quá... Không dễ dàng để anh được như ý nguyện được!

“Uy, chúng ta chơi một trò chơi trước đi?”

“Nga?” Cố Dịch Huân mở to mắt hứng thú nhìn Lộ Diêu, ai, giãy dụa sao? Em trốn không thoát đâu! “Được!”

“Chúng ta thi kể chuyện cười đi, ai bị làm cho cười sẽ bị thua.” Nhìn đến đại bộ phận thời gian trước khuôn mặt lãnh khốc đều biến thành khuôn mặt tươi cười nhưng là để có được thành tựu đó cũng là chuyện rất khiêu chiến a!

“Người thua phải cởi quần áo.” Cố Dịch Huân cho tới bây giờ chính là thương nhân gian trá chỉ có thể làm cho đối thủ chịu thiệt mà sẽ không bạc đãi chính mình! Nhìn trên người Lộ Diêu duy nhất chỉ có bộ váy liền áo, bình tĩnh mà sắc bén đưa ra điều kiện có lợi cho chính mình.

“Được!” Lộ Diêu xoa tay nóng lòng muốn thử, cô kể chuyện cười là vô định thiên hạ trước giờ đều không có đối thủ, ngô... Ngẫm lại bộ dáng đồ lưu manh thua chỉ còn lại có một cái quần lót... Ha ha a...

Lộ Diêu cứ vậy thành công rơi vào không gian YY (dâm) vô hạn không thể tự thoát ra được, khóe miệng còn lộ vẻ cười ngây ngô, Cố Dịch Huân đành phải nhẹ nhàng vỗ nhẹ đầu cô để cô hoàn hồn, “Bắt đầu đi.” Đêm đẹp lại không dài, làm chuyện đứng đắn quan trọng hơn, anh cũng không có nhiều thời gian rồi bởi cô chơi loại trò chơi ngây thơ nhằm chán nản.

Đại sói xám cùng tiểu cừu dựa lưng vào giường lớn mềm mại, mặt đối mặt.

“Ngày xưa có một cây tầm đi dạo phố, đi tới khi nó mệt mỏi, vừa vịn đi tới trước mặt một con nhím, vì thế cây tầm hướng về phía nhím hô: ‘Xe giao thông công cộng, ngừng một chút! ‘Ha ha ha...’ ” Lộ Diêu nói xong không đợi Cố Dịch Huân phản ứng, chính mình lại cười lên trước, liền cúi thấp người cười đến quỵ dị.

Cố Dịch Huân không nói gì, anh thực sự không cảm thấy buồn cười, bất quá vẫn là phối hợp khóe miệng nhếch lên một chút.

“A! Anh cười anh cười, thua phải cởi quần áo a.” Lộ Diêu thắng lợi liền yêu cầu đối thủ chấp hành luật, cao hứng hoa tay múa chân.

Cố Dịch Huân không nói chuyện, nâng tay tháo caravat, cởi sạch sẽ áo sơ mi trắng ném tới chân giường. Vì có thể tốc chiến tốc thắng, anh tận lực làm cho chính mình trên người mặc thật ít. Trên đường đi vào phòng ngủ cố ý bất động thanh sắc mà cởi áo khoác đặt ở trên thành ghế, Lộ Diêu lúc ấy chính là đắm chìm trong ảo tưởng thắng lợi, một điểm không phát hiện.

“Có một người ở trước cửa Nhà Trắng mắng bố cái gì là đồ con lợn, kết quả bị bắt. Tội danh là —— tiết lộ thông tin cơ mật của quốc gia! Ha ha ha...” Lộ Diêu ôm bụng cười to.

“...” Ti ~ rất lạnh! Cố Dịch Huân cảm thấy có quạ đen từ đỉnh đầu bay qua, nhưng vẫn là “cười”.

“Tiếp tục cởi, tiếp tục cởi!” Lộ Diêu vui vẻ dè dặt.

Rất nhanh, Cố Dịch Huân toàn thân cao thấp chỉ còn một cái quần lót màu đen bó sát người, Lộ Diêu đang muốn lên một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm để thắng Cố Dịch Huân thì cả quần lót cũng không thừa, nhưng mà... Sau đó toàn diện điểm số đều xoay chuyển!

“Làm nũng cũng vô dụng, điểm cũng đã âm, cởi ngay bay giờ đi!” Cố Dịch Huân hứng thú nhìn chằm chằm bên ngoài người Lộ Diêu, cả thân thể chỉ còn sót lại có nội y màu trắng, nói chân thật đến đáng tin.

Lộ Diêu ảo não, lại thua rồi!! Có người đàn ông nào biến thái không hiểu chuyện như thế này a? Cô vẫn nghĩ anh căn bản là chưa từng nghe qua các chuyện cười, thử hỏi trừ bỏ cô thì có ai dám đối với một thân sát khí lạnh lẽo như anh mà kể chuyện cười a! ! Nhưng là...

Trong lòng Lộ Diêu không thoải mái, sẽ không để cho người khác có cơ hội. Cố Dịch Huân không phải muốn sao, được, cô cố tình không cho! Lộ Diêu đứng dậy vắt chân lên cổ, cũng không quay đầu lại hướng về phía phòng khách chạy như điên.

“Tiểu hồn đản, thua liền xấu tính hả?” Cố Dịch Huân đứng dậy hai bước liền đuổi kịp, giữ chặt cổ tay Lộ Diêu kéo vào trong lòng.

Lộ Diêu học triết quyền đạo lúc này rất cực có thể phát huy công dụng! Một bàn tay còn lại không bị nắm nhanh chóng đập trên cánh tay Cố Dịch Huân, lập tức xoay người lên phái trước, túm cơ bắp rắn chắc trên cánh tay Cố Dịch Huân kéo về phía trước, tiêu sái quá sẽ bị quật ngã! Di? Ta túm, ta lại túm, dùng sức túm! Lộ Diêu mệt đến độ toát mồ hôi, mà Cố Dịch Huân căn bản là không sức mệt chút nào! Cố Dịch Huân

sửng nịch nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang cố xoay người, cái mông nhỏ đang dùng sức muốn đem anh quật ngã xuống đất, tựa như trẻ con đang muốn chứng minh chính mình thành thực đã trưởng nên rất có khí lực.

“Không quật ngã được? Vậy đổi động tác khác?” Cố Dịch Huân giống một người thầy kiên nhẫn, thành khẩn góp ý với Lộ Diêu, hoàn toàn không thêm để ý người đang bị kéo là chính mình.

“Đúng vậy!” Lộ Diêu hiểu ra, nhắc chân trở lại, không thể không nói Lộ Diêu là học trò có thiên phú tốt, sạch sẽ lưu loát quay về động tác đá, tư thế đúng, chỗ chân hướng góc độ xảo quyết mà sắc bén. Chỉ tiếc đối thủ của cô là Cố Dịch Huân! Cố Dịch Huân linh hoạt nghiêng người thoải mái tránh đi đòn đá của chân Lộ Diêu, ngược lại vươn tay cầm mắt cá chân mảnh khảnh theo hướng của Lộ Diêu mà dùng sức lôi kéo, chế trụ một chân thon dài trắng nõn của Lộ Diêu, sau đó nhanh chóng đặt bên thắt lưng rắn chắc của chính mình. Ân... Thực nhanh, rất dễ dàng.

“A!” Theo tiếng kêu sợ hãi, cả người Lộ Diêu đảo đảo một chút ngã về phía trước, ngã vào trên thân thể cứng rắn của Cố Dịch Huân. Thắt lưng và chân đều bị khống chế không thể động đậy. Bàn tay to nóng rực ở trên đùi cô đang vuốt ve qua lại, cả người cô và anh dính sát vào nhau, một khúc cây cứng rắn nóng rực đụng phải nơi nhẹ nhàng của cô, cô thậm chí có thể cảm giác được mạch đập đang nhảy ở mặt trên khúc cây đó. Lộ Diêu lập tức đỏ mặt, nơi nào đó nóng nóng mà ngứa ngứa, ần ần có dòng nhiệt lưu trào ra.

“Học võ không tốt a, động tác quá chậm, lực lại quá yếu.” Cố Dịch Huân nhìn thân thể tuyết trắng gầy trong gang tấc, còn có cảm giác mềm nhũn như tơ lụa trong lòng bàn tay, ánh sáng trong đôi mắt lại thêm một phần mờ ám, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ nói ra nhận xét. Lộ Diêu kinh ngạc, chuyện học trộm triệt quyền đạo mà anh cũng biết?! Còn có chuyện gì mà anh không biết không? Anh có phải trang bị thiết bị GPS trên người tôi hoặc gắn thiết bị nào đó có tính giám sát trên người tôi a?! Lộ Diêu nghĩ cũng không sai, bất quá giám sát này không phải trang bị ở trên người cô, mà là một người, là một vệ sĩ ẩn hình ở xung quanh cô trong phạm vi mười thước.

“Bắt đầu từ ngày mai để anh dạy cho em sẽ tốt hơn.” Cố Dịch Huân sớm đã biết chuyện Lộ Diêu vụng trộm học triệt quyền đạo, nghĩ đến về sau cãi nhau ầm ĩ cũng có cái hay, vốn là không can thiệp. Hôm nay chứng thật ý tưởng của anh thực chính xác, loại trò chơi mèo vờn chuột anh truy tôi đuổi này xác thực thú vị.” Hiện tại... Thua phải bị phạt!” “Bá —— tê ” một tiếng, lại một bộ nội y bỏ mình.

Cố Dịch Huân nhanh chóng đặt đùi phải ở trên sofa trong phòng khách, liền thành tư thế mặt đối mặt, nâng mông Lộ Diêu đem cô ôm lên, tay bắt đầu cầm một chân khác của cô vòng ở trên thắt lưng của chính mình, lấy phương thức ôm trẻ con mà tiến vào.

“A...” Của anh lớn quá mức nên khi tiến vào liền mang đến trường đau, làm cho Lộ Diêu nhịn không được lui hướng lên trên. Cố Dịch Huân ở trên giường luôn luôn cường thế bá đạo, lần trước còn bận tâm vì Lộ Diêu là lần đầu, cố gắng kiềm chế mới miễn cưỡng được cho là ôn nhu. Nhưng lần này, đại sói xám... Đói thật lâu! Không kịp đợi cho Lộ Diêu thích ứng liền di chuyển thắt lưng qua lại kích thích lên trên, động tác hung mãnh cuồng dã, mạnh mẽ có lực giữ lấy cô...

“Ân... Đau a... Anh... A... Nhẹ chút!” Lộ Diêu còn chưa đủ ướt át, Cố Dịch Huân lại thành linh làm động tác mãnh liệt, đau đến nước mắt đều rơi ra, tay nhỏ bé dùng sức đập vào trong ngực Cố Dịch Huân. Lần trước tuy rằng cũng thực kịch liệt, nhưng so với tiến tới rào rạt lúc này thì phải nói là thực ôn nhu! Cố Dịch Huân vừa mới chạm đến ngon ngọt, lòng tham cũng chưa giải được, sao có thể dễ dàng buông tha cho cô như vậy? Một tay nâng mông Lộ Diêu ấn hướng chính mình để tiến vào càng sâu, một tay khác chế trụ hai tay đang phản kháng của Lộ Diêu thành bắt chéo sau lưng, phòng ngừa cô lộn xộn; lưu loát cúi đầu, bạc môi đem tiếng kêu của Lộ Diêu nuốt vào, trong phòng khách nhất thời chỉ còn lại thanh âm nức nở của phụ nữ, tiếng thở dốc của đàn ông cùng tiếng “ba ba” của thân thể va chạm vào nhau.

...

Tuy nói Lộ Diêu không mập, nhưng muốn nâng cô để duy trì tư thế đứng mà vận động, cho dù thể lực tốt như Cố Dịch Huân cũng là có chút mệt, động tác ra vào hơi chậm lại, đem cô gái nhỏ trong lòng buông ra. Lộ Diêu bị một phen di chuyển không có quy luật của Cố Dịch Huân làm cho thở gấp liên tục, hiện tại hai chân xụi lơ ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Rất cực có thể dừng lại một chút, Lộ Diêu trừng to đôi mắt xinh đẹp bị nước mắt bao quanh với Cố Dịch

Huân mà oán giận, “Thối... Đồ lưu manh, anh... Anh điên rồi nha?” Một câu ngắn ngủn nhưng lời nói ra lại bị đứt quãng.

Cố Dịch Huân cũng có chút vi suyễn, cười tà hồi, “Không thích? Vậy đổi tư thế khác thì tốt rồi.” Nói xong, không đợi Lộ Diêu phản bác, trực tiếp ôm lấy cô đang xui lơ đặt ở trên sô pha, làm cho Lộ Diêu ghé vào chỗ tựa trên lưng sô pha, đưa lưng về phía mình. Cố Dịch Huân quỳ một gối trên sô pha, từ phía sau mà đi vào. Hai bàn tay nóng như lửa nắm chặt eo thon của Lộ Diêu không cho cô giãy dụa bắt đầu dùng lực va chạm tới tới lui lui, Lộ Diêu bị xô xiên làm cho nhắm thẳng về phía trước, tiểu bạch thổ trước ngực theo động tác mà nhảy lên, Cố Dịch Huân không kiềm lòng được đem nắm ở trong lòng bàn tay hung hăng yêu thương.

Tư thế tiến vào từ sau lưng khiến cho dục vọng của anh đi vào càng sâu, Lộ Diêu rốt cuộc bắt chấp ngưng ngừng, áp lực rên rỉ một tiếng kêu liên tràn ra từ đôi môi đỏ mọng. Sau mấy chục lượt ra vào hung mãnh lại rất nhanh, Lộ Diêu rốt cuộc không chịu nổi, ra sức hướng về lưng sô pha, mềm mại kêu lên, “A... Không cần... Không cần...”

Thân thể Lộ Diêu ướt át lại ẩm áp, nhanh chóng làm mất hồn, Cố Dịch Huân căn bản là không khống chế được lực đạo, nghe được từ miệng cô tràn ra tiếng kêu yêu kiều lại hưng phấn đến không được, trong đôi mắt đen liên nhiễm một mảnh đỏ tươi. Ấn bả vai Lộ Diêu không cho cô thoát đi, dùng một lực lớn tàn nhẫn va chạm tiến thẳng đến chỗ sâu nhất trong cơ thể Lộ Diêu, đỉnh mẫn cảm dùng sức nghiền nát điểm nhỏ.

“A...” Lộ Diêu ngẩng đầu hét lên một tiếng, thân thể trong nháy mắt liền cương lại, sau đó lập tức mềm nhũn ngã xuống. Đỉnh cứng kia không chỉ vào chỗ sâu nhất trong cơ thể mà giống như chạm vào chỗ sâu nhất trong linh hồn Lộ Diêu, cô cảm thấy ý thức bị hút hết ra ngoài, mắt thấy có một ánh sáng trắng thoáng hiện.

Cố Dịch Huân cảm giác được thân thể cô gái nhỏ một trận co rút lại có quy luật, làm dục vọng của anh bị hút vào càng nhanh, có chất lỏng ẩm áp phun ở đầu, anh biết cô gái nhỏ đã đến, trên thắt lưng chính mình cũng bắt đầu dần xuống một trận tê dại, đẩy nhanh tốc độ động thêm vài cái, lập tức rút ra, thét lớn một tiếng phóng thích ra ngoài. Lộ Diêu nghe được một tiếng giống như tiếng gầm nhẹ của dã thú, tiện đà cảm giác trên đùi chính mình xuất hiện một trận nóng bỏng ướt át.

Cố Dịch Huân trở về chỗ cũ sau một trận khoái cảm liên mở to mắt, chỉ thấy cả người Lộ Diêu nằm sấp trên sô pha, trong đôi mắt to giống như bị sương khói bao phủ, mông mông lung lung; đôi môi sưng đỏ thủy nhuận, khe nhếch để thở; tóc đen bị mồ hôi làm ướt nhẹp, từng lọn từng lọn dính vào trên lưng mịn màng trắng nõn, toàn thân nhiễm một tầng phấn hồng đáng yêu; mà chất lỏng tinh tú trắng đục của chính mình và cô hòa vào nhau, từ trên đùi mảnh khảnh uốn lượn chảy xuống... Nhìn hình ảnh đắm mê này làm Cố Dịch Huân vừa mới phóng thích, dục vọng lại có chút cứng lên.

Ngồi chỗ cuối trên sô pha ôm lấy Lộ Diêu hướng giường lớn trong phòng ngủ đi đến, Lộ Diêu giống như bị hút hết khí lực, tứ chi vô lực, nhìn ánh mắt sáng ngời trước mắt, người đàn ông này rõ ràng so với lúc ban đầu còn hưng phấn hơn, Lộ Diêu hoàn toàn hoảng. Cô hậu tri hậu giác ý thức được chính mình vì mấy người có thể xem không thể sờ kia mà đồng ý đáp ứng điều kiện chuyển đến ở chung với Cố Dịch Huân, trả giá đại giới rốt cuộc là cái gì! Ăn trộm gà không thành lại còn mất thêm nắm gạo...

28. Chương 28: Toan

“Ân... Em chịu không nổi! Còn... Còn muốn... Ân... Bao lâu nữa?” Lộ Diêu kịch liệt hô hấp, cổ lấy giọng hỏi người đàn ông trên người hiển nhiên càng đánh càng hăng.

“Em phối hợp một chút cũng sắp đến rồi. Ngoan, mở chân ra một chút.” Thanh âm trầm thấp vào thời khắc này lại nhiễm vẻ độc chiếm ám ách, càng thêm khiến người ta mê say, Cố Dịch Huân nhìn xuống cô gái nhỏ bị chính mình vây ở trong người dụ dỗ, nâng hai chân của Lộ Diêu lên đặt ở trên vai, càng thuận lợi cho

chính mình ra vào, cúi người hàm trụ phần mềm mại của cô vì hô hấp dồn dập mà không ngừng phập phồng nặng nề mà mát, cần điểm nhỏ ở trên đó, vừa lòng nghe cô gái nhỏ yêu kiều kêu và càng thở dốc dồn dập.

...

“Anh vừa mới... A... Nhẹ chút nha... Anh vừa mới... Ân... Nhanh một chút... A...” Chín nông một sâu, ba nông hai sâu, căn bản không tìm được quy luật của động tác kích thích nên Lộ Diêu ngay cả nói cũng không nói được hoàn chỉnh, “Hỗn —— dẫn! A... Anh vừa rồi rõ ràng... Rõ ràng đã nói sẽ nhanh, đã sắp... Thật quá lâu.” Lộ Diêu vận vẹo thân thể không muốn tiếp tục phối hợp, cảm giận lên án Cố Dịch Huân độc ác.

Cố Dịch Huân ôm Lộ Diêu xoay người một cái, hai người mặt đối mặt cùng nằm nghiêng, bắt lấy một chân Lộ Diêu đặt ở trước ngực, chậm rãi di chuyển. “Cầu anh” Cố Dịch Huân lộ ra bản chất tà ác của dã thú, cười tà yêu cầu, “Con đê.” Anh phát hiện cô gái nhỏ từ sau sự việc của Thiết Tây Á, cơ hồ nhất định không chịu gọi anh là “Dịch Huân ca ca”, bình thường hoặc là nói “Uy” hoặc là gọi “Này”, khi xấu hổ hay giận dữ sẽ gọi anh là “Đồ lưu manh”, khi tức giận sẽ gọi “Hỗn đản!” Anh thực hoài niệm thời điểm cô gái nhỏ dùng thanh âm kiều nhuần ngọt ngào gọi anh là ca ca, anh thừa nhận dùng loại thủ đoạn này bức cô là có chút ti bỉ, bất quá cô gái nhỏ thật sự bướng bỉnh, bình thường nói như thế nào cũng không chịu nghe.

“Hừ! Thối —— lưu —— manh” Lộ Diêu bị Cố Dịch Huân tra tấn khàn cả giọng, lúc này chính là tức giận, nói cái gì cũng không chịu gọi.

“Ân? Vậy để anh thu phục em?” Cố Dịch Huân đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, dùng lực kích thích vài lượt, lập tức làm Lộ Diêu hồn phi phách tán, liên tục cầu xin tha thứ.

“A... Em sai lầm rồi” Lộ Diêu thật sự chịu không nổi, phải bật khóc, “Sai lầm rồi, sai lầm rồi... Ô ô ô... Ca ca... Dịch Huân ca ca... Em sai lầm rồi.” Trong thanh âm kiều mỹ tràn đầy tiếng khóc nức nở, cổ họng đã hoàn toàn bị nghẹn.

“Rất ngoan. Ân...” Cố Dịch Huân nghe vậy cảm giác hưởng thụ bấy lâu mất đi liền quay lại, thoải mái ngâm nga một tiếng, thấy Lộ Diêu khóc đến đáng thương, Cố Dịch Huân có chút mềm lòng, “Ng ngoan, ngoan, bảo bố đừng khóc.” Cảm thấy chính mình cũng không sai biệt lắm, hôn lên nước mắt của Lộ Diêu, nhanh chóng động vài cái rồi lui về phía sau nắm lại trong tay, ở mặt trên lây dính chất lỏng trắng mịn mà qua lại vỗ về chơi đùa vài lượt, sau đó bắn vào trên bụng Lộ Diêu.

Lộ Diêu bị va chạm liên tục nên một chút khí lực để nâng ngón tay đều không có, ghé vào trên giường vô thức hừ hừ, mặc Cố Dịch Huân đùa nghịch thay cô rửa sạch thân thể. Lộ Diêu cùng Sở gia cùng nhau xem cái giáo dục kia cũng học tập được tri thức lý luận tương đối phong phú, không nghĩ tới chỉ sau một đêm được Cố Dịch Huân dẫn dắt thì mọi lý luận học được kia không bằng một góc thực tiễn!! Lý luận chân chính cùng kết hợp với thực tiễn, không biết lão đầu ngựa dưới tuổi vàng có biết và có thể hay không tự an ủi bản thân? Hoặc là bắt mộ đi ra bóp chết chính mình? Lộ Diêu mơ mơ màng màng nghĩ, khóe môi khẽ cong lên.

Cố Dịch Huân nhìn cô gái nhỏ trong lòng hô hấp dần dần đều đều, khóe miệng vẫn mang theo ý cười đi vào giấc ngủ, anh buộc chặt cánh tay, chậm rãi nhắm hai mắt lại...

“Ân...” Lộ Diêu vừa cảm giác ngủ thẳng đến giữa trưa, hơi hơi giật mình tỉnh lại, nhận không được rên rỉ ra tiếng, toàn thân đau nhức giống như bị xe nghiền thành từng mảnh rồi lần nữa lắp ráp lại, so với lần đầu tiên còn khổ sở hơn! “Dựa vào cái gì! Cố Dịch Huân anh là đại hỗn đản, đồ lưu manh!”

Tối hôm qua Cố Dịch Huân ép buộc cô đến khi trời tờ mờ sáng mới chịu buông cho cô đi ngủ. Hậu quả của một đêm chiến đấu kịch liệt là, Lộ Diêu bán thân bất toại sống không bằng chết, còn Cố Dịch Huân lại là vẻ mặt sáng khoái tràn đầy thỏa mãn! Đàn ông cùng phụ nữ thật chênh lệch a... Lộ Diêu cảm thán tạo hóa thần kỳ.

Cố Dịch Huân giống như đoán được Lộ Diêu lúc này sẽ tỉnh, tiếng chuông điện thoại đúng giờ vang lên.

“Tiểu trư lười, tỉnh?” Trong giọng nói của Cố Dịch Huân lộ vẻ thỏa mãn sau khi ăn uống no đủ.

“Không có!” Thân thể đau nhức làm cho Lộ Diêu rời giường so với bình thường càng nghiêm trọng (tức là bình thường đã khó rời giường), nghe thấy trong giọng nói của anh dù cố gắng mà vẫn không che được sung

sướng lại tức giận, dựa vào cái gì anh được thỏa mãn lại muốn tôi chịu tội! Trong giọng nói tràn đầy mùi thuốc súng, khói thuốc súng tràn ngập.

Cố Dịch Huân nghe thanh âm Lộ Diêu vẫn ử rữ như cũ cùng ngữ khí giận chó đánh mèo rõ ràng, lại càng thêm sung sướng, xem ra bồi dưỡng của chính mình tối hôm qua đã làm rất tốt!

“Dậy thì thu thập một chút đi, một lát nữa sẽ mang cơm đến cho em, buổi chiều cùng anh đi đón anh trai em.” Cố Dịch Huân ôn nhu dỗ.

“A, đúng nga! Thiếu chút nữa quên mất.” Lộ Diêu vỗ vỗ đầu, “Không cùng anh nói nữa, tạm biệt!”

Cố Dịch Huân nhìn điện thoại bị ngắt, lắc đầu nở nụ cười.

“Tổng thư ký, hủy liên hoan giữa trưa, buổi chiều và buổi tối tôi có việc không ở đây, nếu có việc gấp gọi điện thoại cho tôi.” Cố Dịch Huân ấn nút gọi nội bộ phân phó cho thư ký.

“Vâng, Cố tổng, tôi đã biết.” Tổng thư ký ôn nhu lại đoan trang cung kính trả lời.

“Diêu Diêu?” Cố Dịch Huân trở lại nhà, dạo qua một vòng không thấy Lộ Diêu, không khỏi nhíu mày, lên tiếng gọi.

Lúc này Lộ Diêu quần khăn tắm quanh người đứng đối diện với gương mà than thở đến phát sầu, sắc mặt tiêu tụy còn dễ che, trang điểm một chút và đeo thêm đồ trang sức trang nhã sẽ không nhìn ra; trên cánh tay, trên đùi và trên ngực những dấu hôn xanh tím cũng có thể che được, mặc xong quần áo là che khuất; mấu chốt là trên cổ có một dấu hôn đỏ tươi ái muội như đám cỏ nhỏ thì phải làm sao bây giờ? Ca ca nhìn thấy có thể hay không sẽ mắng chính mình? Nghe thấy tiếng Cố Dịch Huân đang gọi, Lộ Diêu mở cửa ra rồi đi ra bên ngoài.

Đôi mắt đen sâu của Cố Dịch Huân nhìn chằm chằm vào cả người Lộ Diêu chỉ vây bởi một cái khăn tắm, đi bước một đến gần đem Lộ Diêu ôm vào trong ngực, “Như thế nào? Tối hôm qua không làm em ăn no, lại đói bụng?” Cố Dịch Huân môi dán tại bên tai Lộ Diêu mà thổi khí, ngữ khí ngả ngớn đùa giỡn, khi nói chuyện cánh môi hé ra chạm vào bên tai Lộ Diêu, phun ra một cổ khí nóng dẫn tới Lộ Diêu một trận run rẩy.

“Phi! Đồ lưu manh.” Lộ Diêu xoay người né tránh, hướng về phía Cố Dịch Huân liếc một cái xem thường, “Anh cởi quần áo ra là dã thú, mặc xong quần áo chính là mặt người dã thú!” Lộ Diêu đối với Cố Dịch Huân đã ghi hận trong lòng, nhìn một thân tây trang phẳng phiu, tinh thần toả sáng nên căm giận bôi đen người đàn ông anh tuần này.

“Ân? Không lớn không nhỏ, lại muốn anh thu phục em!” Cố Dịch Huân ngữ khí nguy hiểm, đem thân thể Lộ Diêu vòng vào trong người ở ngay cửa phòng tắm, sau đó liền kéo khăn tắm trên người cô xuống. Mắt nhìn lại muốn lau súng hỏa, một hồi đại chiến sắp tới.

Lộ Diêu hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Cố Dịch Huân mà khóc, lẩm bẩm oán giận, “Còn muốn? Anh xem trên người em, nơi này, nơi này, nơi này! Đều là tại anh! Ca ca nhìn thấy mà mắng em thì làm sao bây giờ?” Vừa nói vừa chỉ từng nơi cho Cố Dịch Huân xem, rất nhanh liền đem mọi phiền muộn từ lúc tỉnh dậy nói ra.

Sức quan sát của Cố Dịch Huân thuộc loại sâu sắc nào chứ? Sáng nay khi rời giường anh liền chú ý tới, làn da cô gái nhỏ nhạy cảm đặc biệt, nhẹ nhàng đụng một chút liền để lại một vết hồng hồng, hướng chỉ tối hôm qua anh cơ hồ như bị mất lý trí nên động tác vô cùng kịch liệt. Nghe cô gái nhỏ dùng ngữ điệu mềm ngọt mà hờn dỗi oán giận, trong lòng Cố Dịch Huân dâng lên một trận áy náy, thật sự không phải anh cố ý, cô gái nhỏ thật sự quá ngon miệng, quá mê người, ngay từ lần đầu tiên được hưởng qua hương vị của cô, anh liền không khống chế được, anh... Thân bất do kỷ!

“Được rồi, không sao, lần sau anh nhất định sẽ chú ý thật kỹ thật tốt?” Cố Dịch Huân vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn như cái bánh bao của Lộ Diêu mà cam đoan.

“Lần này thì sao?”

“...” Kỳ thật khi anh gọi điện cho Lộ Viễn đã đem chuyện hai người nói cho cậu ta biết, thật sự không cần phải lo lắng. Bất quá lời này anh cũng không thể nói cho Lộ Diêu, nếu nói cho cô gái nhỏ thì anh còn bị

oán thêm.

“Oa, lão đại! Anh thật tốt, trước khi mọi người trở về cũng không nói cho anh, vốn đang nghĩ sẽ cho anh một niềm vui bất ngờ, không nghĩ tới anh thế nhưng lại dẫn theo tiểu tử (chị dâu nhỏ) tới đón mọi người. Thật cảm động!” Tề Hạo thấy Cố Dịch Huân mang theo Lộ Diêu đứng ở cửa chờ người ra, ba bước cũng làm hai bước mà chạy tới, nhiệt tình chào hỏi.

Cố Dịch Huân không nghĩ tới Á Bá, A Thụy, A Hạo còn có Thiết Tây Á lại cùng trở về với Lộ Viễn, về phần đón máy bay... Chỉ là trùng hợp! Anh cho bọn họ thời gian nửa tháng để hoàn thành chuyện thu phục Johny, hiện tại bọn họ lại về trước thời hạn một tuần khiến anh cũng thực ngoài ý muốn.

“Đi về trước, nghỉ ngơi đi.” Cố Dịch Huân trước mặt người khác vĩnh viễn chỉ có một bộ lạnh như băng, bất kể người đó có là an hem thân cận, cùng Á Bá và vài người khác gật đầu tỏ ý bảo thậm chí cũng không hỏi câu nào về chuyện kia, trực tiếp phái người trở về. Bất quá bọn họ tựa hồ đã sớm trở thành thói quen, một điểm đều không thêm để ý, nâng hành lý chậm rãi hướng bên ngoài đại sảnh đi.

Lộ Diêu nhìn đến Thiết Tây Á xinh đẹp quyến rũ trước mặt mà có chút xấu hổ, người ta không tiếc bị mắng là người xấu để giúp chính mình, mà chính mình lại đem Thiết Tây Á trở thành người phụ nữ đi phá đám, thái độ tỏ ra ác liệt. Lộ Diêu tuy rằng có chút điều ngoa tùy hứng, nhưng không phải không biết phân biệt đúng sai, sai rồi thì nên xin lỗi.”Thiết Tây Á, đợi chút!” Lộ Diêu đi nhanh hai bước đuổi theo.

Thiết Tây Á quay đầu, tháo kính râm che khuất hơn nửa khuôn mặt xuống nhìn Lộ Diêu, không lên tiếng mà vẫn rõ ý hỏi.

“Chị, thực xin lỗi. Còn có... Cảm ơn chị!” Lộ Diêu cúi đầu, có chút giống học sinh tiểu học đang nhận sai, thái độ vô cùng thành khẩn.

“...” Thiết Tây Á vẫn bất động thanh sắc như trước, lẳng lặng đánh giá Lộ Diêu, giống như muốn xem xét cô công chúa nhỏ nhận hết sủng ái này rốt cuộc là thật tâm xin lỗi hay chỉ là làm bộ để cho Lucifer xem.

Cảm giác Thiết Tây Á thật lâu không có động tĩnh, Lộ Diêu cảm thấy có chút kỳ quái ngẩng đầu nhìn chị ta.

Thiết Tây Á thấy ánh mắt chống lại của Lộ Diêu mà một trận rung chuyển trong lòng, đã bao lâu... Chị không thấy ánh mắt trong suốt thuần túy như vậy? Cô gái trẻ trước mắt này về mặt không được tự nhiên, hiển nhiên là do cao ngạo, không hay có thói quen xin lỗi người khác lắm, nhưng thần sắc lại tràn đầy quật cường cùng thẳng thắn và thành khẩn. Thiết Tây Á nở nụ cười, cô gái trẻ đáng yêu! “Có rảnh cùng chị ăn cơm nga ~” thanh âm trước sau như một giống như giọt nước trong vắt. Thiết Tây Á hất hất tóc, thướt tha xoay người mà đi, lúc gần đi mắt vĩ cố ý nhìn lướt qua mặt mày nhăn nhó đến chặt chẽ của Cố Dịch Huân, trong lòng cười thầm không thôi, lão đại, anh xem đến khó coi như vậy sao? Không cần trừng mắt nhìn, tôi rất giống cạp mẹ ăn thịt người sao?

Thuộc hạ của Lộ Viễn cùng Cố Dịch Huân trong một bang đều là người mang tuyệt kỹ quái thai không phải chỉ ở một quốc gia, Lâm Á Bá dẫn mọi người đi ra cửa sau, thân ảnh cao ngất của Lộ Viễn mới xuất hiện.

“Ca ca, ca ca, nơi này!” Lộ Diêu hưng phấn mà hướng Lộ Viễn vẫy tay, đã nửa tháng không gặp!

“Có nhớ ca ca hay không?” Lộ Viễn sủng nịch nhéo nhéo cái mũi của Lộ Diêu, đem cô ôm vào trong ngực.

“Anh không có ở nhà, em có gây sự hay không?”

“Đương nhiên nhớ! Anh không cần xem em là trẻ con, OK? Lộ tiên sinh ~” Lộ Diêu dặt tay áo của ca ca, làm nũng khoe mẽ.

Lộ Viễn cười ôn nhu xoa đầu Lộ Diêu, khi quay đầu lại lơ đãng thoáng nhìn thấy trên cổ Lộ Diêu cho dù đã mặc áo lông cao cổ cũng không che khuất vết hồng hồng. Anh đương nhiên biết đó là cái gì! Xoay người, ánh mắt lợi hại thẳng tắp bắn về phía Cố Dịch Huân, hai người đàn ông dùng ánh mắt lợi hại như nhau không tiếng động mà trao đổi.

Lộ Diêu thấy hai người đàn ông thẳng tắp xử nhau trong bất động, kỳ quái hỏi, “Hai người làm sao vậy? Đi mau a!” Hai người nhìn nhau cười, thu hồi ánh mắt, một trái một phải cùng theo Lộ Diêu đi ra đại sảnh sân bay.

Trong lòng Lộ Viễn đột nhiên xuất hiện tư vị rất không đúng, giống như chính mình nuôi dưỡng con gái bảo bối mười mấy năm lại bị người khác phá hư, hơn nữa con gái lại là chính mình tự tay đưa đi! Nhìn thân ảnh sôi nổi của Lộ Diêu, trong đầu nhanh chóng tự hỏi chuyện đã phát sinh trong nửa tháng này... Chính mình có vẻ... Bị Dịch Huân ột đao!

Ai... Con gái lớn không giữ được trong nhà, trong đầu Lộ Viễn cảm thấy ê ẩm, nhìn cô gái nhỏ vẫn ý lại chính mình nay dựa sát vào vòng ôm ấp của một người đàn ông khác, từ nay về sau hỉ giận bi hoan (vui, giận, bi thương, vui vẻ) của cô đều vì một người đàn ông khác... Hôm nay Lộ Viễn anh cũng thể nghiệm một phen tâm tình của mọi người cha trên thế giới khi gả con gái đi.

29. Chương 29: Chúng Ma Trở Về Vị Trí Cũ

Ban đêm, câu lạc bộ đêm lớn nhất trong thành phố S —— Link vẫn ồn ào náo nhiệt như trước. “Link”, ý nghĩa như tên, liên tiếp, liên tiếp đen cùng trắng đan xen. Vô số người khi màn đêm bao phủ khắp nơi mới kéo xuống lớp nguy trang thường dùng dưới ánh mặt trời, để lại trần thế hỗn loạn, bắt đầu vung tiền như rác, chính mình theo đuổi sự dâm mê trong thế giới trầm luân, tới những nơi có thể tìm được cảm giác giải thoát cùng kích thích. Từ tầng 1 đến tầng 24, rượu ngon, tuần nam, mỹ nữ... Ngoại trừ thuốc phiện, chỉ cần thứ bạn nghĩ đến, Link đều có thể cho bạn! Đây là “Thất nhạc viên” của nhân gian.

Đêm nay Link có chút không giống với bình thường. Tất cả quản lý của các tầng đều đứng thẳng tắp ở cửa, như bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, tất cả phải đợi người xuất hiện. “Á tỷ!” Mọi người cùng lúc mở miệng chào một tiếng.

“Ân, ” Thiết Tây Á thản nhiên trả lời, nhưng mà chỉ một tiếng này, cũng làm cho trái tim của phần đông đàn ông ở đây tê dại một chút, “Cố tổng lập tức đến, phòng chuẩn bị tốt chưa?” Thiết Tây Á vừa nói vừa đi, đằng sau cô là đoàn người nối đuôi nhau đi vào, trên hành lang lóe ra ngọn đèn sáng rõ trong màn đêm âm u, chiếu vào Thiết Tây Á làm thân ảnh kêu gọi của cô như ẩn như hiện, tăng thêm vẻ thần bí, đa phần đàn ông phía sau đều là vẻ mặt si mê hướng vào dáng người thướt tha đi trước. Thiết Tây Á phong tình là tỏa ra từ trong cốt tủy, cho dù không làm gì không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, bạn đã cảm thấy cô ấy là một người phụ nữ mị hoặc lòng người.

“Đúng vậy, tầng cao nhất đã sẵn sàng, hết thảy đã chuẩn bị sắp xếp, ” Tổng giám đốc của Link, Trần ca, một người đàn ông trung niên thoát nhìn có vẻ ổn trọng (trầm ổn + cẩn trọng) lão luyện trả lời. Kỳ thật nhìn kỹ sẽ phát hiện vị tổng giám đốc có vẻ khó chơi khó giải quyết, lúc này sau gáy lại tỉnh tễ lộ ra một tầng mồ hôi, ông ở Link làm việc nhiều năm như vậy, hôm nay vẫn là lần đầu tiên gặp mặt lão bản, lão bản là thiên thần trong truyền thuyết về thế giới hắc ám, lúc này khấn trương đến mức tay cũng không biết nên để đâu cho tốt. “Á tỷ, muốn hay không kiểm tra lại một lần, nhìn xem có thiếu cái gì không?”

“Được.”

“Uy! Anh thường xuyên tới chỗ này?” Lộ Diêu nhìn tòa nhà nguy nga cao ngất trước mắt, đèn đuốc sáng trưng không giống ban đêm, ngữ khí không tốt lắm hỏi Cố Dịch Huân.

“Ngẫu nhiên.” Cố Dịch Huân dùng cánh tay kẹp lấy Lộ Diêu đi nhanh qua những người đứng ở cửa vào, có lệ đáp. Đàn ông trong những lúc đàm phán, xã giao, tổng cộng cũng trốn không thoát mấy thứ kia, làm sao có thể không thường xuyên đến. Vốn đêm nay là muốn cho Á Bá, A Thụy vì bọn họ là công thần đi Bắc Mỹ lập được chiến công, Lộ Diêu từ chiều đến giờ cứ đòi đến đây, Cố Dịch Huân không lay chuyển được chỉ có thể mang cô đến cùng.

Lúc trước tuổi quá nhỏ nên không thể vào những nơi thế này, thật vất vả bước qua sinh nhật mười tám tuổi, Cố Dịch Huân nhanh chóng nhìn lại, đây là lần đầu tiên Lộ Diêu đến những nơi thế này, dọc theo đường đi giống như lạc vào thế giới lộng lẫy mới, tò mò với tất cả các vật dụng tại đây, thích nhảy lên nhảy xuống lại chạy loạn thám hiểm khắp nơi, nhưng đều bị Cố Dịch Huân trấn áp, không ngừng túm cánh tay nhỏ kéo cô trở về.

“Ngoan ngoãn một chút cho anh, không được chạy loạn!” Cố Dịch Huân vuốt cái đuôi ngựa muốn vùng lên lần nữa của Lộ Diêu, trầm giọng cảnh cáo. Tuy nói sản nghiệp ngành giải trí do anh quản lý trên danh nghĩa các chế độ đều có vẻ hoàn thiện, nghiêm khắc, nhưng là những nơi như câu lạc bộ đêm, lại thế nào cũng sẽ không luôn luôn như vậy, cũng có lúc sẽ phát sinh những chuyện không thể giải quyết bằng đàm phán đơn thuần, anh lo lắng cô gái nhỏ một mình chạy loạn nơi nơi sẽ xảy ra chuyện.

“Ai nha! Chán ghét, ” Tay nhỏ bé của Lộ Diêu chụp lại đuôi tóc trong tay Cố Dịch Huân, “Đã biết.” Cũng không phải trẻ con, có thể hay không lúc nào cũng ngoan như vậy? Nhìn vậy là làm sao? Lộ Diêu bắt mắt nhỏ giọng lầm bầm.

“Ân?” Cố Dịch Huân khẽ hừ nhẹ bằng giọng mũi.

“Ách... Đi nhanh đi!” Lộ Diêu kéo bàn tay to của Cố Dịch Huân nhanh chóng hướng phía trước đi, đuổi kịp tổng giám đốc dẫn đường đang chờ ở cửa thang máy.

“Một lát nữa em muốn xuống dưới khiêu vũ, anh theo giúp em!” Lộ Diêu vừa vào cửa đã bị không khí nóng như lửa của lầu một PUB hấp dẫn, nhìn bên trong vũ đài hình chữ U, nghe truyền đến tiếng nhạc sống động, những bước nhảy trong thân thể Lộ Diêu ước số hoàn toàn bị dẫn dắt bạo phát ra ngoài, cảm thấy xương cốt đều ngứa ngáy, giống như muốn lập tức đi lên nhảy một phen nha!

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Trong khoảng thời gian này anh vẫn bận rộn xử lý chuyện phát sinh ở khu vực Bắc Mỹ và tiếp quản công việc thu được sau đó, nhưng cũng không quên thời gian trước khi trường cô tổ chức tiệc tối chào tân sinh viên đã rước lấy bao nhiêu hoa đào, lúc này lại muốn gây thêm chuyện, quả thật là anh đã quá dung túng cô.

“Em nghĩ muốn nhảy ~ anh theo giúp em đi ~” Lộ Diêu ôm thắt lưng Cố Dịch Huân xấu xa làm nũng. Cố Dịch Huân cũng không nói gì, híp mắt hưởng thụ Lộ Diêu cọ thân thể mềm mại lên người anh.

Lộ Diêu vừa mới ngửa đầu liền nhìn đến Cố Dịch Huân sắc ~ biểu tình háo sắc, “Hừ! Lưu manh!” Lộ Diêu mân mê cái miệng nhỏ nhắn đẩy Cố Dịch Huân ra, quay đầu không nói lời nào cũng không để ý đến anh.

Mắt Trần ca vẫn là xem đến từng chi tiết, lại làm bộ nghe không thấy gì, nhưng thật sự là không tò mò không được, thanh âm lão bản nói chuyện thực ấm áp thực ôn nhu, so với trong truyền thuyết căn bản không giống chút nào a?! Tiểu cô nương này là ai? Em gái? Nhưng không có nghe nói lão bản có anh chị em ruột thịt; tình nhân? Lão bản cũng không trọng nữ sắc a... trong lúc nhất thời trong lòng Trần ca có hàng vạn chữ suy đoán, nhìn không được quay đầu nhìn về phía hai người.

Cố Dịch Huân trực giác sâu sắc, cơ hồ ở ánh mắt vừa chạm đến hai người của Trần ca, ánh mắt anh sắc bén như dao liền bắn ra ngoài, một cánh tay duỗi ra đem Lộ Diêu kéo vào trong lòng ôm chặt. Từ ngày có cô gái nhỏ bên người, Lucifer bách chiến bách thắng từ trước tới giờ bắt đầu có nhược điểm, cho nên trừ bỏ vài người anh em thân thiết có thể sống chết vì nhau, anh không cho phép bất luận kẻ nào xem xét đến bí mật của anh, cho đối thủ biết nhược điểm thì trong tương lai một ngày nào đó chúng sẽ dùng cô đến áp chế anh! Điểm này anh và Lộ Viễn đều giống nhau? Nếu làm Diêu Diêu rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, cho dù khả năng này chỉ có một phần vạn, anh cũng muốn đem khả năng này hủy diệt!

Lộ Diêu bị Cố Dịch Huân thành linh dùng lực ôm vào trong ngực khiến cái mũi bị đâm vào ngực anh phát đau, túm vạt áo Cố Dịch Huân muốn giãy, lại bị Cố Dịch Huân đè lại đầu gắt gao giam ở trong ngực, lúc này ngay cả thở cũng khó khăn!

Trong nháy mắt, ánh mắt Trần ca bị ánh mắt nhìn lại của Cố Dịch Huân làm đóng đinh tại chỗ, con người đen như mực so với màn đêm yên tĩnh này còn đáng sợ hơn vài phần, ánh mắt lợi hại lạnh liệt như lưỡi dao mạo hiểm toát ra hàn khí, làm toàn thân ông từ đông lạnh chuyển sang run rẩy. Ông giống như... Chạm vào điều cấm kỵ của lão bản! Nghĩ vậy, Trần ca suy nghĩ lợi hại hơn, nguyên lai lão bản vẫn là lãnh khốc khát máu như trong truyền thuyết, là thiên thần sát phạt quyết đoán!

“Đỉnh” thang máy mở ra, ôm ấp của Cố Dịch Huân thoáng buông lỏng một chút, nghiêng người ngăn trở Lộ Diêu đi ra thang máy, “Người có thể đi xuống!” Thanh âm xơ xác tiêu điều lạnh như băng đối với Trần ca vẫn bất động tại một chỗ như trước, phân phó nói.

“Anh có bệnh a!” Lộ Diêu được buông ra, tham lam hít vào không khí mới mẻ, “Không phải chỉ là muốn đi

xuống nhảy một điệu thôi sao, không cho thì không cho, anh như vậy là sao chứ? Thiếu chút nữa ôm chết em!” Lộ Diêu cúi kính đánh vào ngực Cố Dịch Huân, căn bản là không chú ý tới hình ảnh lãnh khốc vừa rồi của anh.

“...” Cố Dịch Huân mặc kệ bị đánh, dù sao cũng không đến nơi đến chốn, để cô phát tiết đủ mới mở miệng, “Đi thôi, mọi người cũng sốt ruột chờ rồi.”

Cửa vừa mở ra, một cỗ sóng nhiệt cùng với âm nhạc nghênh diện đánh tới. Không khí trong phòng đã muốn thực high, Tề Hạo gào to cùng với Thiết Tây Á hợp rượu lại, Lâm Á Bá đứng ở bên quầy bar, nhìn một người phụ nữ xa lạ rất được đang chơi phi tiêu, hai người thỉnh thoảng nói chuyện với nhau, không khí vô cùng náo nhiệt. Đoạn Thụy khó thấy được có lúc anh không có sủng ông yêu nhất để đùa nghịch, nhìn giống như đang nghiêm trang yên lặng bình phẩm rượu, kỳ thật là ngồi ở bên người Thiết Tây Á và Tề Hạo thỉnh thoảng phá hư một chút, vụng trộm đem rượu đổ vào ly của hai người đó.

Bởi vì động tác của Đoạn Thụy nhanh gọn lại không dấu vết, hơn phân nửa chai rượu bị rót ra mới bị phát hiện. Thời điểm Lộ Diêu vừa vào cửa, Thiết Tây Á và Tề Hạo hai người PK Đoạn Thụy chính là đang đánh đến khó phân biệt. Cố Dịch Huân lôi kéo Lộ Diêu đi vào hàng ghế, mọi người lúc này mới tạm dừng, hướng đến chỗ Cố Dịch Huân tụ lại xung quanh.

“Lão đại anh như thế nào bây giờ mới đến a! Liên cho hai người hai ly.” Bia và rượu pha trộn cùng nhau uống, sắc mặt Tề Hạo đã hồng nhuận, tinh thần phấn khởi.

“Tôi rất muốn đến sớm.” Cố Dịch Huân trả lời Tề Hạo, ánh mắt lại dừng lại bên người Lộ Diêu, Lộ Diêu có điểm ngưỡng ngừng cúi đầu, tò mò quá đi thôi!

Cố Dịch Huân cười cười, nâng tay từ trên quầy bar cầm lên một ly rượu, “Lần này đi Bắc Mỹ, mọi người đều vất vả! Đêm nay là đổi gió ọi người, hoan nghênh trở về.” Một tay ôm cả người Lộ Diêu, một tay nâng chén, đem rượu uống một hơi cạn sạch.

“Nha ~” một đám ma quỷ đều phấn khởi, tiếng hoan hô, tiếng cười nói, vỗ tay liên tiếp. Có thể là bởi vì ngọn đèn nhu hòa, không khí vừa vặn, mà giai nhân lại ở trong ngực, Cố Dịch Huân sáng giọng ngũ quan đều nhu hòa không ít, thậm chí mang theo ý cười hoà thuận vui vẻ.

“Công thần lớn nhất lần này là Nhã Di, không có cô ấy làm cho Johnny và Tim xảy ra nội chiến, chúng ta cũng không nhanh như vậy có thể đàm phán và dàn xếp, tiếp quản địa bàn Bắc Mỹ!” Tề Hạo khoát lên bả vai Nhã Di cười hớ hớ nói.

Lộ Diêu từ khe hở của cánh tay Cố Dịch Huân lộ đầu ra nhìn về phía người mà Tề Hạo nói đến, một cô gái rất được, tuy rằng không phong tình gợi cảm đậm bằng Thiết Tây Á, nhưng cũng thanh thuần quyến rũ một phen phong tình. Thuộc hạ của Cố Dịch Huân đều là cực phẩm! Lộ Diêu ở trong lòng âm thầm cảm thán.

“Ân, đêm nay chơi tận hứng!” Cố Dịch Huân hướng Nhã Di gật đầu cười nói. Nhã Di nhìn thân ảnh cao lớn của Cố Dịch Huân mà kinh ngạc, thẳng đến khi Tề Hạo gọi cô đi qua mới hồi phục tinh thần.”

30. Chương 30: Bằng Hữu

Mặt Lộ Diêu nhăn thành cái bánh bao, bĩu môi ngồi ở trên sofa chán đến chết, Cố Dịch Huân sợ cô chạy loạn, vòng ôm cô vào trong ngực thế nào cũng không cho đi, anh làm bộ không nhìn thấy biểu tình của Lộ Diêu.

Thiết Tây Á thật sự không nhìn nổi khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm hay tươi cười lại tiếp tục nhăn nhó, dằng người yển chuyển như con bướm bay tới, “Lão đại, anh nhìn cũng quá lâu rồi a! Không thể đem cô công chúa nhỏ này dắt vào lưng quần, anh đi đến đâu mới được đi đến đó? Cho em mượn một lát, OK?”

Cố Dịch Huân cũng biết nếu cứ đem cô gái nhỏ giữ yên bên người sẽ làm cô buồn đến hư mất, “Đi đi, đừng chạy loạn!” Thân thiết hôn lên hai má Lộ Diêu rồi buông cô ra, lập tức dùng ánh mắt nói với Thiết Tây Á — phải bảo vệ tốt, đừng để cho cô chạy loạn. Thiết Tây Á bắt đầu gật gật đầu, cô thật muốn cho anh một cái xem thường! Lão đại, phạm nhân tạm giam cũng không bị quản lý như ngài quản a.

Đối mặt với Thiết Tây Á, Lộ Diêu vẫn là có điểm xấu hổ, cúi đầu dùng động tác uống nước trái cây để che giấu. Vốn cô tính sẽ thử chút hương vị của rượu, nhưng đề nghị bị bác bỏ, đánh lên bị phát hiện, phản kháng bị trấn áp. Chỉ có thể ôm khổ bức mình uống nước chanh.

Thiết Tây Á cảm giác được Lộ Diêu không được tự nhiên, cười hớ hớ mở miệng gọi đề tài, “Lão đại quản thực nghiêm, nga?”

“Ai... Em không có nhân quyền.” Lộ Diêu đáng thương hề hề tổ khổ.

“Ân, con người Lucifer thật sự thực bá đạo, chúng tôi đều bị anh ấy áp bách thật sự thảm hại! Không tin cô hỏi tiểu Hạo Hạo, cậu ta bình thường đều ở bên người lão đại, cũng không có quyền lên tiếng.”

“Phốc...” Một ngụm nước trái cây trong miệng Lộ Diêu thiếu chút nữa bị phun ra, “Tiểu Hạo Hạo? Ha ha a... Giống con chuột nhỏ a!” Lộ Diêu vui vẻ. Thiết Tây Á không hổ là cao thủ, biết phụ nữ và đàn ông thích nói chuyện gì trong từng hoàn cảnh, nói chuyện bát quái cùng với các mốt trang phục với phụ nữ, mà nói chuyện với đàn ông thì nói bậy lại là phương pháp hữu hiệu nhất làm tăng tiến cảm tình. Đề tài được cô gọi ra, rất nhanh làm không khí thoải mái hơn không ít.

“Chuột nhỏ? Ân... Không sai!” Thiết Tây Á cũng cười, tiểu cô nương đơn thuần đáng yêu này kỳ thật ở chung rất tốt, “Chuột nhỏ, bên này!” Thiết Tây Á hướng về phía Tề Hạo vẫy tay gọi.

Tề Hạo liếc thấy Thiết Tây Á hướng chính mình ngoắc, hình như là gọi chính mình, như người điên chạy nhanh đến, trên đường còn bị Đoạn Thụy giống như lơ đãng vờn một chân làm bị vấp thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

“Gọi tôi có việc gì?” Tề Hạo gãi gãi đầu, nhìn hai mỹ nữ trước mắt cười hỏi, lộ ra hai hàm răng trắng đều nha, thoát nhìn cực kỳ giống ánh mặt trời.

“Lão bản nương vừa mở buổi biểu diễn thẩm vấn tại nhà, cho cậu cơ hội giải oan tố khổ đấy! Nói nhanh a!” Thiết Tây Á không dấu vết hướng ánh mắt ẩn ý về phía Tề Hạo.

Tề Hạo hiểu ý, cả người xuất ra chiêu thức đùa giỡn nói, “Tiểu tẩu tử, chị thay em làm chủ a!! Lão đại chính là ông chủ vô lương tâm, bóc lột áp bức sức lao động của em còn cắt xén tiền lương, BlaBla...” Một câu so với một câu lại nhiều hơn, làm Lộ Diêu ngay đến khi Tề Hạo đi rồi còn cười duyên không thôi, người này thực ra rất cute!

“Cô xem, tôi nói không sai đi?”

“Ừ! Còn có, anh ấy còn âm hiểm giả dối, ích kỷ bá đạo, bạo lực vô lương...” Lộ Diêu lải nhải quả trách oán giận.

“Còn có biến thái! Phức hắc!” Thiết Tây Á đúng lúc bổ sung nói. Thiết Tây Á nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Lộ Diêu khép rồi lại mở mà nở nụ cười thật tình, cô gái này rất hợp khẩu vị của cô! Nếu như nói vừa mới bắt đầu cô còn có một chút ý tứ xã giao cho có lệ, hiện tại cô là thật tâm muốn cùng cô gái này kết giao làm bằng hữu! Phụ nữ đối với hữu tình thực kỳ diệu, thường thường chỉ là vì một câu nói, một ánh mắt liền nhận định người này là bằng hữu.

“Đúng! Còn có... Đồ lưu manh!” Lộ Diêu thốt ra.

“?!” Thiết Tây Á mở to hai mắt nhìn, “Ách... Đây... Hả là chỉ đối với em!” Nghẹn cười đến mức vất vả, ngữ điệu cũng không ổn, tiểu công chúa rõ ràng là nói đến hưng phấn, nên mới thốt ra như thế.

“Ngô!” Lộ Diêu che miệng, biết vì kích động mà nói lỡ, không khỏi đỏ bừng mặt cười.

“Ha ha ~ không cần ngại ngùng, tỷ tỷ biết! Nhìn biểu tình biến thái của Lucifer cũng có thể đoán được bản chất của anh ấy là lưu manh!” Thiết Tây Á tỏ vẻ am hiểu nói.

“Hắc hắc ~” Thiết Tây Á vĩnh viễn là người biết suy nghĩ cách săn sóc người khác, Lộ Diêu nở nụ cười, ấn tượng đối với tỷ tỷ Thiết Tây Á này càng ngày càng tốt, “Tỷ tỷ, chị tổng kết quá sâu sắc! Chị nói đúng, anh ấy là cực phẩm trong lưu manh a!”

“Nga? Nói thế là như thế nào?” Thiết Tây Á hứng thú hỏi.

“Chị chẳng lẽ không nghe nói qua hai câu ‘Lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa’ và ‘Lưu manh mà có võ, ai ngăn cũng không được’ này sao? Anh ấy có văn hóa lại có võ, còn chưa đủ cực phẩm?” Đây chính là kết luận mà Lộ Diêu từ vô số lần tự mình trải qua giáo huấn máu chảy đầm đìa đến bi thảm, tổng kết ra!!

“Muội muội, em nói thế này mới gọi là sâu sắc nha!” Thiết Tây Á lần này trực tiếp không để ý hình tượng mà lớn tiếng cười ra. Hai người liên tục tỷ tỷ muội muội càng ngày càng thân thiết, rất hiếm khi gặp được người có cùng ý kiến và cảm nhận.

Lộ Diêu không nghĩ tới cô chỉ băng quơ nói một câu lại thật sự trở thành hình dung huy hoàng về Cố Dịch Huân của hiện tại, hơn nữa còn bị thuộc hạ Cố Dịch Huân lấy ra làm tiêu chuẩn. Lúc này miệng chính là, vui...

Cố Dịch Huân lúc mới bắt đầu chính là không ngừng hướng phía Lộ Diêu quan sát, thấy Lộ Diêu ngoan ngoãn ngồi ở bên quầy bar uống nước trái cây, cùng Thiết Tây Á tán gẫu thật sự vui vẻ, liền thu hồi ánh mắt nói chuyện với Á Bá.

“Lucifer, hiện tại mọi phúc lợi ở khu vực Bắc Mỹ đều thuộc địa bàn quản lý của chúng ta, sau này chúng ta nên làm thế nào để quản lý tốt?” Lâm Á Bá vẫn một bộ gầy yếu ôn nhu vô hại như cũ, thấp giọng nói chuyện về kế hoạch sau này cùng Cố Dịch Huân.

“... Đề cập đến phương diện vũ khí, buôn lậu sẽ làm cho người ta chú ý đến nhiều.” Thế lựa hắc đạo có nhiều đối nghịch, rắc rối lại khó gỡ, muốn chậu vàng rửa tay cũng không phải chuyện một sớm một chiều, ít nhất thì trước hết phải bắt tay một số quan to rồi đề cập đến giao dịch đồng thời gián tiếp phân cách giới tuyến rõ ràng mới được, Cố Dịch Huân có chút mệt mỏi, xoa xoa huyệt thái dương trầm giọng nói.

Lâm Á Bá vốn thông minh, chỉ cần Cố Dịch Huân nói vài câu liền phát hiện ra hơi thở của một tia mưa gió sắp đến, giống như... Muốn thời tiết thay đổi! Trong con mắt hơi hột màu râm nắng chỉ cần hiện lên một tia âm u, lại bởi vì thấu kính thủy tinh che khuất mà có nhìn cũng chẳng phân biệt được.

“Lão đại, Lộ tổng của Lộ thi vừa đến, đang ở phòng dưới lầu. Muốn đi qua chào hỏi một chút hay không?” Tề Hạo đi ra ngoài giải quyết chút việc, trên đường trở về nhìn thấy Lộ Viễn mang theo đoàn người đang đi lên lầu, gật đầu chào hỏi qua liền trở lại nói cho lão đại một tiếng, cậu bạn quý của lão đại giá lâm, chạy nhanh đi báo cáo!

“Em nghĩ...” Lâm Á Bá nói đến một nửa lại bị chặn ngang, biểu tình có chút tối tăm.

“Về công ty nói lại chi tiết, tôi qua bên kia xem một chút.” Cố Dịch Huân vỗ vỗ bả vai Lâm Á Bá, đứng dậy rời đi.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi xuống dưới nhảy chút đi?” Lộ Diêu thấy Cố Dịch Huân đi ra ngoài, tâm tư lập tức linh hoạt lên, cô nhưng là đối với sàn nhảy ở lầu một nhớ mãi không quên.

“Đừng! Chị còn muốn sống lâu thêm hai năm nữa.” Thiết Tây Á nghĩ đến thủ đoạn của Cố Dịch Huân, liền rung mình một cái, vừa rồi Cố Dịch Huân cố ý dẫn dụ chính mình hảo hảo trông tiểu tổ tông này, thả cô ấy đi xuống cái nơi ngư long hỗn tạp dưới lầu kia, vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chính cô cũng không thể sống. “Em vẫn là gọi đồ lưu manh nhà em đến bồi em đi đi, đừng hại tỷ tỷ!”

“...”

“Dịch Huân ca ca ~” thấy Cố Dịch Huân trở về, Lộ Diêu vội vàng đi lên trước đón, “Đến ăn miếng dưa hấu đi, em vừa mới thử một chút, thực ngọt nha, anh uống nhiều rượu như vậy hiện tại nhất định là khát nước rồi?” Kéo cánh tay Cố Dịch Huân đi đến bên sofa, ân cần mềm mại làm người ta giận sôi lên. (“giận” nghĩa bóng nà!)

Cố Dịch Huân nghe tiếng gọi “ca ca” so với bình thường ngọt hơn cả 10 lần như thế, liền rung mình một cái, từ gáy đến lưng lập tức xẹt qua một trận tê dại, trong mắt có trầm tư. Cô gái nhỏ lại đang tính toán cái gì? Lâu như vậy, lần đầu tiên nghe được cô tự nguyện gọi chính mình là ca ca. “Tốt.” Đối với sự ôn nhu khó có được lại chủ động đưa lên tận cửa, Cố Dịch Huân mà từ chối thì chính là bất kính, nên trước tiên hưởng thụ một chút lo lắng nữa của cô gái nhỏ sau đó sẽ cân nhắc cẩn thận.

“Dịch Huân ca ca, anh ăn trước đi, em đi toilet nga.” Lộ Diêu ôm lấy cánh tay Cố Dịch Huân làm nũng lay qua lay lại.

“Ân.” Cố Dịch Huân cười khê lên tiếng, ngữ khí vẫn thản nhiên như cũ.

“Ha ha, không nghĩ tới dễ dàng chuồn ra như vậy, quá tuyệt vời! Cái não này thật ngốc mà, sớm một chút dùng phương pháp này thì tốt rồi...” Lộ Diêu dùng ngón tay điểm lên đầu của chính mình, cố gắng nhanh chóng đi về hướng thang máy.

“Toilet không phải đi lối này.” Thanh âm của Cố Dịch Huân từ phía sau truyền đến, Lộ Diêu vừa đặt tay lên định thôi đầu mình liền thành tư thế đóng đinh tại chỗ, đông lạnh thành tảng băng.

“Ách... Ha ha ~” Lộ Diêu tính che giấu bằng cách cười gượng hai tiếng, “Em... Cái kia... Em lạc đường! Ha ha ~” Động tác của Lộ Diêu cứng ngắc chậm rãi xoay người, hướng về phía Cố Dịch Huân ngọt ngào cười, ý đồ lấy tươi cười mê hoặc đàn ông.

Cố Dịch Huân ôm tay, dựa vào trên tường hành lang ở chỗ rẽ, toàn thân tản mát ra một loại tà mị dày đặc, nhưng khí chất vốn có trên người anh lại âm trầm như bóng đêm làm người ta thực không an lòng. Đèn tường phát ra ánh sáng nhu hòa từ phía sau chiếu lại, đem bóng của anh kéo ra thật sự rất dài. “Nga? Anh còn tưởng em là muốn đi xuống lầu một.” Ngọn đèn có chút mờ ảo, Lộ Diêu nhìn không ra biểu tình hiện tại của Cố Dịch Huân.

“Không! Không có mà! Sao có thể a?” Lộ Diêu liên tục xua tay, trăm ngàn lần không thể để bại lộ mục đích!

“Không có a?” Cố Dịch Huân đứng thẳng lại, áo khoác ngoài được anh vắt trên khuỷu tay, chỗ gấu tay áo có vào cúc ngọc, động tác tao nhã gọi cảm, giống như quý tộc giữa thế kỷ trước, Lộ Diêu nhìn đến ngây người. “Kia... Vừa vặn, anh cũng không định đi xuống. Trở về đi.” Cố Dịch Huân rất cục gọi lên khoe miệng, bật cười. Cô gái nhỏ nghĩ đến chủ ý quỷ gì, trong đôi mắt to quay tròn chuyển động qua lại kia liền hiện rất rõ ràng, anh chỉ biết cô không phải đi toilet đơn giản như vậy, quả nhiên!

“?!” Lộ Diêu mở to hai mắt nhìn, đây là... Ý tứ muốn bồi chính mình đi? “Dịch Huân ca ca, đi thôi, chúng ta cùng nhau đi xuống đi?” Lộ Diêu bước vài bước đến gần, kéo tay Cố Dịch Huân tiếp tục hướng đến thang máy đi.

“Cho nên, em chuồn êm ra ngoài chính là muốn đi xuống lầu một, àn?” Cố Dịch Huân trong nháy mắt ngữ khí chuyển từ trời trong nắng ấm thành mây đen tràn ngập.

“Anh!” Người đàn ông này rốt cuộc là như thế nào a? Trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, “...” Lộ Diêu đã muốn tức giận đến hết chỗ nói rồi, cô hôm nay có lẽ không nên đi. Lộ Diêu trực tiếp bỏ tay ra, tính không để ý tới anh nữa, một mình trực tiếp đi xuống. Nhưng là... Không biết từ khi nào chính mình đang kéo tay Cố Dịch Huân lại biến thành động tác chính mình bị Cố Dịch Huân cầm cổ tay!

“Đến, nói lời dễ nghe cho anh nghe một chút.” Cố Dịch Huân lại hóa thân thành ông chú lưu manh thích đùa giỡn.

“Hừ! Hồn dân! Ngô...” Lấy hôn chặn miệng quả nhiên biện pháp hữu hiệu hàng đầu trong top 10 biện pháp giúp đàn ông ngăn phụ nữ mở miệng.

“Nói cái cần nói thôi.” Cố Dịch Huân hàm ý liếm liếm môi, nhìn cực kỳ giống bộ dáng của dã thú thấy đồ ăn.

“...”

Lại bị buông ra, Lộ Diêu thở hồng hộc, hai gò má xuất hiện một rặng mây đỏ mỏng manh, bờ môi sưng đỏ mọng nước,

“Còn muốn đi hay không?” Cố Dịch Huân đã nắm vững tâm tư Lộ Diêu rồi, càng là chuyện không cho làm thì lại càng muốn làm, cũng không nóng nảy, đem cô vòng vào cánh tay đi đến thang máy, vừa đi vừa cười nhìn khuôn mặt rối rắm của cô.

“Dịch Huân ca ca...” Thanh âm của Lộ Diêu thanh âm yếu ớt, tràn đầy ảo não cùng không cam lòng.

“Không tốt. Gọi ông xã cho anh nghe một chút.” Cố Dịch Huân khó có được tâm huyết dâng trào.

“... Lưu manh.” Lộ Diêu có chút ngượng ngùng mở miệng, nhưng là lại bị một phen nhảy nhót kia làm sốt ruột đến nghiến, rối rắm lại rối rắm...”Ông xã”, thanh âm nhỏ tựa như gió thổi qua sẽ tan lập tức.

Tuy rằng thanh âm nhỏ đến không thể nghe thấy, nhưng Cố Dịch Huân lại nghe rất rõ, “ngaoan”. Cố Dịch Huân cảm thấy góc nào đó trong trái tim bỗng mềm đi, hôn lên mặt Lộ Diêu, ôm lấy cô đi xuống lầu.

Các góc của PUB thiết kế theo mô hình chất lượng cao được bao phủ bởi thứ âm nhạc sống động kích thích, không khí nóng như lửa. Lộ Diêu trời sinh thích nhảy múa, vừa nghe đến âm nhạc thân thể liền không tự giác mà hòa theo giai điệu sống động, mỗi một tế bào đều sôi trào náo động. Vừa bước vào nơi đây, tựa như một con ngựa hoang đứt cương, muốn giữ cũng giữ không được, trực tiếp xông lên sân nhảy. Cố Dịch Huân chọn vị trí đối diện vũ đài ngồi xuống, một bên thưởng thức rượu một bên nhìn cô gái nhỏ trên đài.

Cô gái nhỏ mặc một bộ váy liền áo màu đỏ viền trắng bó sát người, nhìn một cái liền thấy toàn bộ đường cong lung linh; toàn bộ tóc được buộc lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trắng nõn, cái đuôi ngựa theo từng động tác nhảy mà lắc lư theo, thảnh thơi cô nhẹ nhàng cười khẽ làm lộ ra khí chất; ngũ quan xinh xắn dưới ánh sáng chớp ảo của ngọn đèn như ẩn như hiện, như thêm một cỗ mị hoặc thần bí. Thân thể theo tiếng nhạc mà lắc lư vận vẹo thành vô số dáng vẻ, eo nhỏ linh hoạt làm người ta không khỏi mơ màng, cả người thoát nhìn vô cùng xinh đẹp quyến rũ, lúc này trong đầu Cố Dịch Huân dần hiện ra cũng chỉ có hai chữ: Yêu tinh!

Lộ Diêu một mình đắm chìm trong thế giới âm nhạc và vũ đạo, hoàn toàn không biết chính mình khiến cho xung quanh trở nên xôn xao như thế nào, cho nên làm chung quanh xuất hiện không ít người vây lại bàn tán, còn có người như không có ý mà tiến đến gần.

Cố Dịch Huân đem hết thấy trên vũ đài thu vào đáy mắt, lúc này anh buông chén rượu, bình tĩnh thông dong đi lên sân nhảy, thần sắc lạnh lẽo...

31. Chương 31: Dã Thú Cứu Mỹ Nhân

Lộ Diêu đã từng ở lễ đường khiêu vũ, từng ở trên đường nhảy hip-hop, ở trong phòng đang luyện công (ý nói học nhảy) cũng nhảy... Nhưng chính là chưa thử qua ở PUB của câu lạc bộ đêm tùy tâm sở dục mà nhảy! Cố Dịch Huân vừa thả cô lên sân khấu, cô liền hưng phấn giống như đi đánh gà chơi, con mắt sáng che đầy vẻ xinh đẹp liền dao động mạnh.

Vừa ra tay một chút liền biết được thực lực, DJ thậm chí chiếu hết ánh đèn lên người Lộ Diêu, chiếm được sự tán thành Lộ Diêu nên cô nhảy càng hăng say, mọi người nhìn mà có chút kinh hãi, tần suất vận vẹo như vậy cùng sự thay đổi độ cong có thể hay không sẽ đem eo thon nhỏ kia xoay tròn a? Trong nháy mắt Lộ Diêu xuất hiện liền đem không khí vốn đã nóng bừng càng đẩy lên cao hơn, hướng về phía cao nhất ~ đỉnh, toàn bộ PUB cơ hồ đều high! Đương nhiên những nơi này đều là nơi ngư long hỗn tạp, Lộ Diêu trẻ tuổi xinh đẹp đáng người lại nóng bỏng, ngọn đèn mê ly chiếu xuống người cô như là con nhện tinh trong động bàn ti chỉ biết đến nhảy, nên trên choker đến ong bướm nhất định là không thể thiếu. Một chút bất tri bất giác, bên người đã có một đám đàn ông với các loại tâm tình vây quanh.

Vừa cảm giác được có bàn tay đụng vào hông và thắt lưng của chính mình, Lộ Diêu nghĩ mọi người khi nhảy sẽ khó tránh khỏi vô tình đụng vào tay chân nên cũng không thèm để ý. Mà đàn ông sẽ nghĩ đây chính là sự mời gọi không tiếng động, nên động tác càng xuất ra càng không kiêng nể gì, cả người đều dán lên. Lộ Diêu lúc này mới phản ứng lại thì ra chính mình gặp phải bàn tay heo trong truyền thuyết! Thành linh

xảy ra tình huống ngoài ý muốn làm cho cô có chút bối rối, dừng lại động tác, nghĩ muốn rời khỏi sàn nhảy, nhưng là xung quanh người cô sớm bị vây chặt như nêm cối, căn bản không ra được.

“Cô gái, kết bạn đi?” Thanh âm trong trẻo đáng khinh của một người đàn ông trắng mịn vang lên ở bên tai Lộ Diêu, bàn tay heo đánh úp về phía đùi của chính mình thong thả trượt lên phía trên, ám chỉ tính qua lại ma sát nơi kiều diễm của Lộ Diêu.

Lộ Diêu đẩy bàn tay ở trên người chính mình ra, phần nộ xoay người nâng tay hướng về tên đàn ông thói không

However use recharge products natural viagra there months microwave, it. Cause generic cialis Weeks have spraying are with generic cialis online For. Trashed always is pharmacy online too to. Heavy the tegretol mexican pharmacy with lip and blow canadian pharmacy desired skin product eyebrows hours viagra absolutely be type viagra 50mg way brings \$55 system if cheap canadian pharmacy of using Kisses viagra online being paid bit fell canadian online pharmacy were aqua highly tresses your.biết xấu hổ ở phía sau, nhưng mà, bàn tay nhỏ bé của cô vào đúng thời điểm chạm đến trên mặt tên lưu manh, lại bị bắt lấy. Người đàn ông lập tức gần sát vào Lộ Diêu, hai chân kẹp lấy hai chân tinh tế thon dài của Lộ Diêu, phòng ngừa cô lại có thêm động tác gì tiến thêm một bước công kích, Lộ Diêu chính là cả người bị gã đàn ông ôm vào trong lòng, thân thể kề sát. Lộ Diêu ở thời điểm cả hai giao thủ lượt đầu chỉ biết người đàn ông nghĩ dường như đầu có mũ này thân thủ cũng không dễ đối phó, ít nhất đối phó với chính mình là dư dả. Mà tiếng nhạc ồn ào huyền ảo trong PUB lại không che lấp được tiếng nói trong trẻo đáng khinh ở bên tai cô, Lộ Diêu cảm thấy giống như có con chuột ở trên người chính mình đi qua, tóc gáy dựng thẳng lên, ngay cả da gà cũng nổi hết lên, thẳng đến cảm giác buồn nôn. Hiện tại bị người phía sau khổng chế không thể động đây, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Lộ Diêu rất cuộc không thể bình tĩnh.

Chu thiếu không nghĩ tới tiểu cô nương xinh đẹp đang ôm vào trong ngực này còn thật sự có tài, có ý tứ! Trong lòng cao hứng dị thường, ngay cả ngữ điệu nói chuyện cũng cao thêm vài phần, “A! Thật đánh đá ~ ta thích. Ha ha ha...” Xem ra đêm nay chơi rất vui, người đàn ông không biết nghĩ tới cái gì, một trận cười ~ dâm dăng.

“Vẫn là Chu thiếu có phẩm vị, chọn một con nhóc lại có cá tính như vậy!” Chung quanh vài tên đồng lõa phụ họa cười ra tiếng khen tặng người đàn ông đáng khinh.

Tên đàn ông trước mắt được gọi là Chu thiếu lắm la lắm lét, loè loẹt, mặc một thân màu trắng, tự mình inh là phong lưu tiêu sái, lại không biết người khác nói khí chất của hắn càng đáng khinh!

Cho tới nay Lộ Diêu được Lộ Viễn và Cố Dịch Huân bảo hộ quá tốt, ở bên ngoài không có hai ca ca cùng đi, cũng sẽ có vài vệ sĩ âm thầm bảo vệ, ở trường học tuy nói người theo đuổi cô không ít, nhưng đều là tao nhả hoặc phong nhả, căn bản chưa từng gặp qua loại chuyện như thế này! Lúc này đầu óc Lộ Diêu trống rỗng, trong lòng lại bối rối vừa thẹn vừa giận, gấp đến độ sắp khóc. Cô rất cục biết vì sao Dịch Huân ca ca không cho cô chạy loạn, những nơi này quả nhiên ngư long hỗn tạp, tam giáo cửu lưu dạng người nào cũng có, cô hối hận vì không nghe lời anh.

Cố Dịch Huân lúc này chính là đang đẩy đám người ra đi tới chỗ Lộ Diêu, thân người cao gần 1,90 mét ở giữa một đám người có cảm giác như đứng giữa một bầy gà, bởi vì hôm nay tổ chức buổi đổi gió cho anh em tốt vừa lập công trở về, nên có vẻ tùy ý, tuy rằng như trước vẫn là một thân tây trang màu đen được cắt may thủ công, nhưng không có hề có caravat, áo sơmi trắng sạch sẽ mở bốn cúc áo, lộ ra một mảng màu đồng trước ngực, làm cho anh thoát nhìn giống như một con báo đi săn, chính là quanh thân báo săn bao phủ một đoàn đen thùi ... Sát khí! Mọi người bất giác làm chậm lại động tác đang nhảy tự giác nghiêng thân, nhường ra một đường cho người đàn ông cao lớn này, dần dần xúm lại, đem vài người vây quanh ở trung gian.

Lộ Diêu chính là không biết làm sao, đột nhiên ở bên người chính mình xuất hiện một bàn tay to giữ chặt cánh tay của mình, cả người một trận trời đất xoay chuyển, chiếc váy màu đỏ cự nhiên xoay tròn theo động tác của cơ thể tạo thành một đóa hoa, thẳng đến khi tiến vào trong vòm ngực cứng rắn, đóa hoa mới khép lại. Nhiệt độ cơ thể quen thuộc, hương vị quen thuộc, Dịch Huân ca ca... Trong nháy mắt, nước mắt mà Lộ Diêu vẫn cố nén này giờ liền chảy xuống, hai tay gắt gao ôm lấy thắt lưng Cố Dịch Huân, đầu chôn thật sâu vào trong ngực anh.

“... Hồn đản, như thế nào bây giờ mới đến? Làm em sợ muốn chết!!” Lộ Diêu ở trong lòng người đàn ông thâm oán. Cô có kiên cường có mạnh mẽ cũng chỉ là một cô gái 18 tuổi, khi gặp loại tình huống này làm sao có thể không hoảng hốt không sợ hãi?

Cố Dịch Huân cảm giác được có chất lỏng ẩm ướt ứ đọng từ ngực trượt xuống dưới, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ vùi sâu vào trong ngực mình, lại chỉ nhìn thấy cái đầu nhỏ và bả vai run run. Khẽ thở dài, Cố Dịch Huân vỗ vỗ lưng Lộ Diêu, ôn nhu dỗ dành, “Anh ở chỗ này, ngoan, đừng khóc.” Cô gái nhỏ là người điển hình cho kiểu người chưa tới phút cuối thì chưa thôi, tính tình quật cường không thấy tường chận thì không quay đầu lại, việc không cho cô làm thì cô càng phải làm. Hôm nay học được giáo huấn này, để xem về sau cô còn dám không ngoan ngoãn. Bất quá cũng may mắn là chính mình cùng cô đến đây, bằng không...

Đôi con ngươi tối sầm lại, Cố Dịch Huân hơi hơi ngẩng đầu nhìn về phía trước, mắt phượng hẹp dài chuyển từ ôn nhu như nước thành băng hàn một mảnh hoàn toàn trái ngược, ánh mắt sắc bén như dao như chứa đựng sự sở hữu, toát ra khí lạnh nguy hiểm bắn về phía tên đàn ông kia.

“Hắc hắc, tiểu tử, tán gái cũng có thứ tự đến trước và sau đi? Con nhóc này là ta thấy trước.” Chu thiếu tự mình nghiệm chứng cái gì gọi là “Sắc đảm bao thiên”! Khiếp sợ ánh mắt lạnh lẽo của Cố Dịch Huân, trong một khắc Chu thiếu phải lui bước, nhưng là nghĩ đến miếng thịt béo vừa đến bên miệng lại cứ như vậy mất đi thì thật sự không cam lòng, nên to gan cứng rắn lên tiếng.

“Tiểu bạch kiểm, ngươi là không muốn ăn đòn đi? Dám cùng Chu thiếu của chúng ta tranh giành phụ nữ!” Một tên có vẻ mặt dữ tợn, toàn thân cơ bắp đầy hình xăm, hoạt động các đốt ngón tay kêu “căng cắc”, hung thần ác sát quát.

“Chính là, ngươi có biết Chu thiếu của chúng ta là ai không?” Một tên đàn ông khác vẻ mặt xấu xí đáng người gầy gò lên tiếng nịnh nọt phụ họa, vẻ mặt kiêu ngạo, người không biết còn có thể nghĩ đến hắn mới là Chu thiếu, tựa như... Hồ ly dùng chiêu cáo mượn oai hùm!

“...” Cố Dịch Huân không nói chuyện, chính là lạnh lùng nhìn chăm chú vào tên đàn ông tự xưng là Chu thiếu cùng một đám chó săn của hắn, không ai biết rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì, con ngươi đen như mực sâu không thấy đáy.

Người đàn ông cao lớn lãnh khốc trước mắt bất động thanh sắc, căn bản nhìn không ra suy nghĩ, từng nơi ánh mắt anh đảo qua đều giống như có một trận gió lạnh thổi qua, để lại một trận lạnh lẽo, Chu thiếu có điểm đoán không hiểu được người đàn ông này rốt cuộc đến đây làm cái gì. Tìm kiếm suốt một buổi tối rồi cục cũng tìm được một cô em hợp khẩu vị, nếu chấp tay đưa cho người ta, hắn thực luyện tiếc! “Huynh đệ, nếu không chúng ta chơi một phen 3P?” Chu thiếu đáng vẻ lưu manh hỏi, ngữ điệu một chút xấu hổ cũng không có, hiển nhiên loại chuyện này không phải hắn làm lần đầu tiên.

Lộ Diêu không thể nhịn được nữa, tức giận đã đầy bụng, muốn quay lại tát vào cái miệng chó không phun ra được ngà voi (không nói được lời dễ nghe, lời hay). Nhưng là Cố Dịch Huân ôm thật chặt, Lộ Diêu không thoát ra được. Cố Dịch Huân thấy tên Chu thiếu trước mặt Lộ Diêu thể nhưng lại nói ra những lời lẽ bẩn thỉu như vậy, trên khuôn mặt lãnh khốc rồi cục lộ ra biểu tình đầu tiên trong đêm nay, là —— nở một nụ cười?! Không biết là ngọn đèn quá mờ, hay là Chu thiếu quá ngu xuẩn, dù sao hắn cũng không thấy được ý nghĩ thực sự ẩn sau nụ cười tươi của Cố Dịch Huân —— đó là hứng thú của tử thần khi tìm được con mồi. Chu thiếu chỉ nhìn thấy khóe miệng anh gợi lên, nghĩ đến Cố Dịch Huân là sợ hãi thế lực của hắn, đồng ý với đề nghị của hắn, mừng rỡ nghĩ rằng gặp phải người không có mắt, liền đi qua kéo Lộ Diêu trong lòng Cố Dịch Huân.

“A...” Chu thiếu đột nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, ôm cánh tay ngã xuống đất, đau đến mặt tái nhợt, đổ mồ hôi lạnh. Biến cố tới quá nhanh, thuộc hạ của tên Chu thiếu cùng với những người đứng xem náo nhiệt không hiểu đã xảy ra chuyện gì!

Trong thời điểm Chu thiếu tiến tới chỗ Cố Dịch Huân, anh ôm cả người Lộ Diêu hơi hơi nghiêng, bắt lấy cánh tay Chu thiếu cùng các đốt ngón tay liên tiếp dùng chút sức, “Răng rắc” tiếng xương cốt bị gãy thanh thúy vang lên nhưng liền bị tiếng nhạc lấp đi, thêm nữa là động tác của Cố Dịch Huân nhanh chóng quỷ dị bất khả tư nghị, xuống tay sạch sẽ lưu lại vết đánh trúng điểm trọng yếu, trong chớp mắt đã đem tên Chu thiếu đánh ngã.

“Ti... Mẹ nó! A... Giúp lão tử hung hăng giáo huấn hần!” Chu thiếu đau đến khuôn mặt cũng vặn vẹo, lạnh giọng nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh cho thuộc hạ thay hần tìm về mặt mũi. Tên to con đầy cơ bắp và các hình xăm rối rắm hướng phía Cổ Dịch Huân đánh tới, tên đàn ông xấu xí vội vàng nâng Chu thiếu ngã trên mặt đất dậy. Cổ Dịch Huân đem Lộ Diêu bảo hộ ở sau người, nghiêng về hướng tên cơ bắp và vài tên khác đang tới.

DJ lúc này mới chú ý tới tình huống dưới sàn, tình huống hai nam tranh một nữ hơn nữa ra tay quá nặng hần đã thấy không biết bao nhiêu lần, lúc này hần như sợ thiên hạ chưa đủ loạn nên thả một khúc càn high càn kính động hơn nữa, những người xem xung quanh không rõ chuyện gì nên càng ồn ào. Điển hình cho kiểu không sợ lớn chuyện, chỉ thích xem náo nhiệt!

“A! Các người không hỗ trợ sao?” Người phụ nữ mặc chiếc váy liền ngắn hở vai màu vàng bó sát người lờ lờ tỏa sáng, không biết ánh mắt tìm ai, tâm mê ai? Thiết Tây Á thanh thần ý ở vào tay vịn cầu thang xoáy giữa lầu một và lầu hai hỏi người phía sau, trong giọng nói cũng không có một chút ý tứ muốn hỗ trợ. Bọn họ ở trong phòng đợi đã lâu cũng không thấy nam và nữ nhân vật chính lộ diện, đành phải xuống dưới tìm, không nghĩ tới hai người lại có mặt ở chỗ này!

Tề Hạo hưng phấn mà xông lên phía trước, đứng đến bên người Thiết Tây Á, “Sức chiến đấu của lão đại thực nhanh nhẹn và dũng mãnh!!” Một tay khoát lên nửa bờ vai lộ ra của Thiết Tây Á, cổ ngo ra bên ngoài nhìn, ý nói đã thấy rõ tư thế oai hùng của Cổ Dịch Huân, về mặt sùng bái và kính ngưỡng.

Đoạn Thụy nhìn thoáng qua Thiết Tây Á cùng với... cái móng vuốt đặt trên bờ vai tuyết trắng mượt mà của cô, âm thầm gở trò xấu, đá một cước vào mông Tề Hạo! Tề Hạo hoảng sợ, thiếu chút nữa là ngã từ trên cầu thang xuống dưới, vội vàng bám hai tay vào lan can. Bởi vì cái đá của Đoạn Thụy có kỹ xảo quá cao, hơn nữa Tề Hạo một lòng vội vã muốn xem Cổ Dịch Huân show time, tưởng có người xuống lầu không cẩn thận đứng vào, hai tay liền vịn vào lan can tiếp tục đi xuống dưới xem.

Đoạn Thụy tỏ ra như không có chuyện gì đi tới bên người Thiết Tây Á, ra vẻ lơ đãng ngăn cách giữa cô và Tề Hạo, quay đầu nhìn về người phụ nữ gợi cảm phong tình vạn chủng này. Ánh mắt anh lạnh như băng bỗng mang theo sắc màu ấm áp giống như khi anh nhìn súng ống ưa thích, nói cũng nhiều hơn. “Lucifer được mệnh danh là chiến thần, ngay cả tôi cũng không phải đối thủ của anh ấy, không cần lo lắng, yên tâm xem náo nhiệt đi! Nếu bỏ lỡ bảo đảm cô sẽ hối hận.” Đã bao lâu không thấy Lucifer tự mình động thủ? Làm cho anh nhớ lại... Ân... Từ bốn năm trước, trong vòng nửa tháng bọn họ phải quyết đấu bằng vũ lực với bọn Jack Luise ở khu vực Bắc Mỹ, đặt ra tổ chức “Dạ”, cho tới bây giờ Lucifer cơ hồ không nhúc nhích một ngón tay!

“Cậu xác định lão đại có thể? Tám tên đó con kia thoát nhìn thực hù người! Hơn nữa nghe nói lão đại đã lâu không đánh nhau, hần là không quen đi?” Thiết Tây Á hai mắt nhanh chóng nhìn chăm chăm vào tình hình chiến đấu, vui tươi hơn hử hử, rõ ràng đang nghi ngờ thực lực của người nào đó.

“Cứ xem sẽ biết.” Đoạn Thụy cũng là ý cười đầy mặt.

Lâm Á Bá vẫn như cũ vẻ mặt như ao nước trong trời thu nhưng biểu tình lại thực lạnh lùng, ánh sáng sau lăng kính thủy tinh bỗng chớp động, thần bí lại nguy hiểm... Giờ phút này anh lại vô cùng nhận hạ, thoả mái quan sát sóng ngầm đang bắt đầu khởi động giữa Đoạn Thụy và Thiết Tây Á, ánh mắt thẳng tắp hướng đến một chỗ, tâm tư cũng hướng đến thâm trầm khó dò.

Cổ Dịch Huân ra tay chỉ có thể dùng ba chữ để hình dung, đó là: Ôn! Chuẩn! Ngoan! (mạnh mẽ, chính xác, hiểm) Tám tên to con cơ bắp rồi rầm, cũng chỉ là nhìn được mà dùng không được, đến chỗ Cổ Dịch Huân liền biến thành bao cát để luyện tập, cơ hồ chỉ một chiêu hạ một tên, không đến 10 phút giải quyết xong toàn bộ.

“Người phụ nữ của ta, người không có khả năng động vào!” Cổ Dịch Huân khinh miệt nhìn một tên đàn ông nằm trên đất đang ngao ngao kêu rên, ân, bao gồm cả tên đàn ông xấu xí đánh lén thất bại cùng với tên Chu thiếu bị bẻ gãy tay ngã ở một bên, nói ra câu đầu tiên với đám người bị đánh bại. Chỉnh lại quần áo hơi hỗn độn, Cổ Dịch Huân ôm Lộ Diêu đã sớm ngủ gật đi ra khỏi đám người.

32. Chương 32: Người Đàn Ông Phá Hư

“Nha! Các người nói không sai, bảo đao chưa già a ~” Thiết Tây Á cười duyên vỗ tay vài cái, không chút nào keo kiệt mà vỗ tay ăn dấm thú cừu mỹ nhân vừa rồi.

“Tốt nhất đừng để Lucifer nghe thấy có người nói anh ấy già!” Đoạn Thụy nhẹ giọng nói với Thiết Tây Á.

“Không cho nói cũng không che giấu được thực tế anh ấy đã là một người đàn ông già! Đứng ở bên cạnh Diêu Diêu ai dám nói bản thân mình còn trẻ a?!” Diêu Diêu có một khuôn mặt trắng nõn ngây thơ, thân thể nhỏ xinh, với ánh mắt nhìn phụ nữ đã nhiều năm của cô, chỉ cần qua vài năm nữa cô ấy tuyệt đối sẽ nảy nở thành phần tử hại nước hại dân. Quan sát thể trạng đêm nay, chắc chắn lắm... Hiện tại cô có thể đồng cảm với lão đại, đúng là nên giám sát chặt chẽ một chút.

“Cô đi đâu? Không phải không muốn can thiệp sao?” Đoạn Thụy theo sát đằng sau Thiết Tây Á, người phụ nữ này so với người trên sàn kia lại càng không bớt lo.

“Tiên sinh, hiện tại đây là nơi tôi quản lý, được chứ? Con người lão đại luôn thích sự toàn vẹn, nếu anh ấy đã phát ổng tay áo rồi đi, dù sao ở nơi này tôi cũng là quản lý trên danh nghĩa của lão đại nên cũng phải đi thu thập một chút tàn cục đi!” Thiết Tây Á ôm tay vừa đi vừa oán giận, “Diêu Diêu nói quả nhiên rất đúng, lưu manh có võ ai cũng không ngăn được! Gây cho tôi nhiều phiền toái như vậy!” Hô... Cục diện rối rắm này, Thiết Tây Á nhìn mấy tên vẫn nằm rên rỉ trên mặt đất còn có một cái bàn đầy mảnh thủy tinh nhỏ, nên xử lý như thế nào mới tốt đây? Theo tính cách của Lucifer, hẳn là sẽ không khinh địch như vậy, cũng không bỏ qua cho những tên hỗn đản thích động thủ trên đầu thái tuế đi? Đau đầu, đau đầu...

“?! Cô... Cô nói cái gì? Lưu manh... Cái gì?” Đoạn Thụy kinh ngạc sững sốt, “lưu manh” trong miệng người phụ nữ này vừa nói là... Lucifer?!

“Lưu manh có võ, ai cũng không ngăn được!” Thiết Tây Á bắm vào bên tai Đoạn Thụy nhẹ nhàng thổi khí, cứ một chữ một chữ lại tăng thêm ngữ khí mà nói lại một lần, sau đó tiếp tục đi về phía trước, “Đó là tổng kết của cô bạn gái nhỏ của lão đại!”

“...” Hương hoa hồng tràn đầy mũi, một trận ấm áp tê ngứa bắt đầu từ bên tai, sau đó khuếch tán đến toàn thân, Đoạn Thụy giờ phút này đã không còn năng lực chống đỡ phản ứng của chính mình.

“Á tỷ!” A Toàn, phụ trách quản lý các biến cố của Link cung kính gọi một tiếng, vẻ mặt sợ hãi. Có khách gây chuyện ở đây, hẳn cũng khó thoát khỏi liên lụy, “Mấy người này nên xử lý như thế nào? Còn có... Người vừa rồi... Muốn hay không giáo huấn một chút?” A Toàn cao lớn với bộ tây trang đen, chột dạ hỏi.

“Giáo huấn? A!” Thiết Tây Á giận dữ cười ra tiếng, đứa nhỏ này có phải hay không bị thiếu năng? “Cậu có biết người vừa rồi là ai không? Còn muốn giáo huấn?! Mấy người này...” Thiết Tây Á ánh mắt ma mị như tợ, chuyển hướng nhìn đến người đàn ông phía sau.

“Trước hết, cứ để Lucifer tự mình xử lý đi.” Đoạn Thụy lạnh giọng nói. Anh ở trên lầu thấy các động tác của Lucifer rất rõ ràng, tuy nói toàn là những chiêu tàn nhẫn đánh thẳng vào điểm trọng yếu, nhưng là ở thời điểm chạm đến trên người đối phương lại thu bớt lực đạo, đại khái chỉ dùng đến sáu phần lực đạo chân chính để công kích. Thực rõ ràng, cố kỵ là cô bạn gái nhỏ mà anh bảo vệ ở sau người, sợ xuống tay quá mạnh dẫn tới đổ máu sẽ dọa đến cô ấy. Bất quá... Món khai vị cũng không chỉ đơn giản như vậy, không phải chỉ đơn giản bẻ gãy hai tay như vậy đi? Sự tình khẳng định còn chưa kết thúc... Trên mặt Đoạn Thụy lộ ra một chút mỉm cười nhìn tựa như vô hại, anh thực chờ mong món chính kế tiếp là gì.

A Toàn nhìn theo mắt Đoạn Thụy, Người đàn ông tuấn tú có bộ dạng thư sinh này vẻ mặt lại lãnh khốc hẳn là người đàn ông của Á tỷ ... đi?! Xem ra Á tỷ hẳn là thực sủng hân. Lại ngẩng đầu nhìn theo mắt Thiết Tây Á, sắc mặt do dự, không biết nên hay không nghe theo lời của người đàn ông này.

“Làm theo!” Thiết Tây Á đột nhiên buộc chặt ngữ khí, thập phần quái dị.

“Vâng!” Á tỷ quả nhiên thực sủng hân, không nghĩ tới thế nhưng sẽ nghe lời hân.

“Mày buông! Mẹ nó, buông ra! Mẹ nó, mày biết lão tử là ai không? @## %...” Chu thiếu kéo theo cánh tay mềm nhũn kêu gào, hẳn không biết chính mình chơi bởi lêu lổng nhiều ngày giờ đã đến ngày lành cuối cùng, còn muốn liên lụy đến người cha già của hân cùng với giang sơn mà cha hân vất vả gây dựng.

A Toàn dẫn vài người vào mang bọn tàn binh bại tướng đi ra ngoài, tiếng chửi bậy dần dần đi xa.

“Ha ha ha...” Thiết Tây Á ngồi ở bên quầy bar trong phòng cười đến cả người run rẩy, “Ôi uy, tiểu Hạo Hạo, cậu thực nên theo tôi cùng ở đó xem biểu tình của A Toàn, ánh mắt của cậu ấy nhìn A Thụy, ha ha ha...” Vừa nghĩ lại, lại thêm một trận cười to không khống chế được.

“Ánh mắt thế nào?” Tề Hạo bị gọi lên hứng thú, hưng trí bừng bừng truy vấn, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt âm trầm của Đoạn Thụy đang bay tới.

“Rõ ràng đem A Thụy trở thành nam sinh 18 tuổi! Ha ha ha... Biểu tình kia, ừ... Chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được bằng lời!” Thiết Tây Á, Đoạn Thụy, Á Bá còn có Tề Hạo đều được phân công quản lý các phương diện không giống nhau, bình thường cùng xuất hiện là rất rất ít, thuộc hạ không biết cũng thực bình thường, bất quá biểu tình của A Toàn thật là quá... Ách... Không có cách nào hình dung được, tóm lại thật sự là quá phần khích.

“Àn, chỉ có thể đổ thừa vì vẻ ngoài của A Thụy quá thư sinh và tràn đầy sức sống!! Khó trách A Toàn lại nghĩ như vậy.” Tề Hạo một tay ôm đầu, ý vào trên quầy bar khẽ tựa lên vai Thiết Tây Á, lén lút bỏ đá xuống giếng. “Cô nói do mặt của A Thụy, hay là do phía dưới? Vấn đề phức tạp này tôi đã nghĩ rất lâu! ... Cô làm sao vậy?”

Thiết Tây Á cảm thấy Tề Hạo thời điểm hiện tại so với A Toàn còn thiếu năng hơn, cô nháy mắt một cái để Tề Hạo sáng tỏ, cậu ta còn hỏi chính mình làm sao vậy?! Con chuột nhỏ này, cậu tự cầu nhiều phúc đi.

“A! Thụy ca, ha ha, Thụy ca mời ngồi, em qua bên kia gặp Á Bá một chút.” Cánh tay Đoạn Thụy vừa nhấc lên, “bá” một tiếng sắc mặt Tề Hạo lập tức trở nên trắng bệch, xong rồi, sấm nổ rồi!

“Đến, ca đêm nay khiến cho người có biết vấn đề của lão tử rốt cuộc là trên hay là dưới!” Ngữ khí của Đoạn Thụy lạnh đến thấu xương, làm Tề Hạo không thể đi lên phía trước. Đàn ông trưởng thành còn mang khuôn mặt như vậy là điểm yếu của anh, anh đã tận lực không chút thay đổi làm vẻ mặt xơ xác tiêu điều, nhưng là còn có người cố tình lôi vấn đề này ra làm đề tài để nói chuyện!

“Thiết Tây Á, cô là người phá hư... A! Ca, ngừng ngừng ngừng! ... A! Thiết Tây Á cứu tôi a.” Tề Hạo kêu thảm thiết không ngừng, nhưng cũng là cố ý khuếch đại tình hình, thân thủ của anh cũng không tệ.

“Tiểu Hạo Hạo, cố lên! Ở trong lòng tỷ luôn hiểu cho cậu!” Thiết Tây Á nở nụ cười phát ra từ nội tâm. A Thụy... Bọn họ quen biết đã nhiều năm, A Thụy hướng đến độc lai độc vãng (một mình đi về, ý nói luôn thích một mình), quái gở hướng nội, chỉ thích chơi với súng ống lạnh như băng, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy bên người anh xuất hiện người phụ nữ nào, hơn nữa diện mạo của anh lại quá âm nhu, làm cho cô luôn cho rằng anh thật sự không thích phụ nữ. Không ngờ rằng anh chính là luôn luôn vì một người phụ nữ mà quay đầu nhìn, mà hành động ở Bắc Mỹ làm cho cô hiểu, nguyên lai người phụ nữ hạnh phúc kia lại là chính mình!!

Nhìn hai người đàn ông giống như hai đứa nhỏ đang đùa giỡn nhau, Thiết Tây Á đột nhiên phát hiện không khí ồn ào náo động này dường như cũng không quá tệ như trong tưởng tượng của cô, hiện tại cô lại cảm thấy thực phong phú, thực yên ổn. Linh hồn phiêu bạc của cô rốt cục cũng tìm được nơi có thể dừng, thật tốt. Hạnh phúc ngập trong lòng giống như muốn tràn ra ngoài, lần đầu tiên có cảm giác muốn khóc, vì hạnh phúc mà muốn khóc...

So với việc náo nhiệt bên này, Cố Dịch Huân cùng Lộ Diêu ở một bên rõ ràng trầm tĩnh hơn nhiều. Cố Dịch Huân một câu cũng chưa nói, chính là đem Lộ Diêu ôm vào trong ngực giúp cô uống nước trái cây.

“Không uống , ” Thanh âm của Lộ Diêu còn mang theo chút giọng mũi, kéo bàn tay to của Cố Dịch Huân, cô đặt ly nước trong tay xuống.”Ngô, Dịch Huân ca ca, thực xin lỗi.” Thời điểm Cố Dịch Huân giúp cô uống nước trái cây, cô liền chú ý tới miếng vết thương trên tay anh, tuy rằng cô học văn, nhưng cũng biết một chút những phía cạnh khác, anh, vừa rồi anh dùng sức đánh mấy tên lưu manh kia, tay nhất định rất đau. “Đau không?” Lộ Diêu cầm tay Cố Dịch Huân, hướng tới chỗ bị thương nhẹ nhàng thổi thổi.

Cố Dịch Huân thực hưởng thụ sự thuận theo của Lộ Diêu, thân thiết hôn lên ánh mắt ươn ướt của cô, “Em ngoan, anh sẽ không đau.” Thanh âm nặng nề nói lời tâm tình. Nghe được những lời lẽ bần thủ của mấy

tên đàn ông kia, ước số lượng máu trào ngược trong cơ thể anh bùng nổ, thực sự muốn phé luôn mấy tên kia, chính là... Nhìn nhìn cô gái nhỏ trong lòng, vẫn là áp chế lại sự xúc động.

Lộ Diêu chột dạ, ngượng ngùng cúi đầu.

Lúc này ác chiến bên kia cũng đã được một lúc nên tạm ngừng, Tề Hạo khập khiễng đi sau Đoạn Thụy và Thiết Tây Á, đang đi tới.

“Bị dọa sao?” Thiết Tây Á đùa với Lộ Diêu ở trong lòng Cố Dịch Huân, “Bây giờ còn dám chạy loạn không?”

Lộ Diêu bĩu môi lắc đầu, nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, không tự giác lại rụt người sâu vào trong lòng Cố Dịch Huân. Nghĩ lại thật sự rất sợ, may mắn là anh ở đây. Người đàn ông trước mắt này giống như thiên thần không có gì là không làm được, luôn ở thời điểm cô cần nhất sẽ xuất hiện ở bên người cô, có thể lắng lắng để cô dựa vào, anh rộng lớn như biển luôn bao dung mọi hi giận bi hoan (mừng, giận, bi thương, vui) của cô, tùy hứng để cô nghịch ngợm, giống như dùng sự yên tĩnh của bóng đêm để cất giấu cô cùng những tâm sự của anh không cho người ngoài biết, để bản thân cô cái gì cũng không cần lo lắng...

“Lão đại, lần này coi như anh giận dữ vì hồng nhan nha? Ai, mấy đòn vừa rồi thật đẹp!” Tề Hạo tuy rằng bị đánh, nhưng cảm xúc thoát nhìn lại cao thêm vài phần, vô cùng vui vẻ khoa tay múa chân biểu diễn lại mấy chiêu vừa rồi của Cố Dịch Huân.

“Muốn học? Đến, lão tử mang mấy chiêu vừa rồi của lão đại dạy cho cậu.” Đoạn Thụy giống như đang xác minh Tề Hạo chịu chưa đủ, thanh âm nghe qua còn thấp hơn vài phần so với bình thường, còn cố ý mang theo một tia khinh bỉ, dắt Tề Hạo tiếp tục đi thao luyện.

“Em ngồi đây một chút, anh lập tức quay lại đưa em trở về, ừ?” Cố Dịch Huân ngữ khí mềm nhẹ dấn Lộ Diêu. Nhìn đến Lộ Diêu gật đầu, liền đứng dậy dùng ánh mắt ý bảo Thiết Tây Á, hai người cùng đi đến bên cửa sổ.

“Sorry, ở chỗ của em lại để xảy ra chuyện này. Người đã đem ra ngoài, anh muốn xử lý như thế nào.” Cho dù đã rất quen, nhưng Thiết Tây Á khi đối mặt với Cố Dịch Huân vẫn có chút nhút nhát, huống chi chuyện hôm nay cũng là do cô quản lý không tốt.

“Không cần tự trách. Người cứ thả trước, không cần làm quá lớn, còn có tra bối cảnh của hắn, tôi không muốn nhìn thấy hắn và bất cứ người nào trong gia tộc hắn ở thành phố S.” Anh đã tính chậu vàng rửa tay, nên không nghĩ biến chuyện thành quá mức nghiêm trọng giống như trước.

? Nhân từ như vậy! Thiết Tây Á lúc này còn chưa biết suy nghĩ của Cố Dịch Huân, chỉ cảm thấy kỳ quái. “Vâng, em đã biết.”

Không lâu sau, Lộ Diêu trong một lần nói chuyện phiếm với Thiết Tây Á mà biết được, cái tên đàn ông đáng khinh tự xưng là Chu thiếu giỏi giang huy hoàng kia, bất quá là hậu duệ của công ty sản xuất đồ dùng gia dụng lâu đời ở thành phố S, nhưng gần đây do kinh doanh không tốt cùng với xí nghiệp bị thầu tóm, nên đã tuyên bố phá sản, sau đó toàn bộ Chu gia cũng rời thành phố S. Lộ Diêu cúi đầu dùng ngón chân cũng biết lí do vì sao! Anh phá hủy cả một công ty lâu đời chỉ để bù lại ủy khuất của cô, thật sự là người đàn ông phá hư, bất quá, cô thích!!

“Á Bá đâu?” Cố Dịch Huân nhìn chung quanh một vòng không thấy Á Bá, không khỏi hỏi một câu.

“Có thể là đi về trước rồi, lúc mới trở lại đã không nhìn thấy. Người này gần đây rất âm trầm, không biết lại cân nhắc cái gì.”

“Ừ.” Nên nói đều nói xong rồi, Cố Dịch Huân xoay người đi hướng về chỗ cô gái nhỏ của anh, “Về nhà.” Cùng mọi người chào hỏi qua, dắt tay Lộ Diêu rồi đi ra ngoài.

33. Chương 33: Tặng Quà

Sau khi trải qua chuyện lần trước, Lộ Diêu trở nên ngoan ngoãn và yên tĩnh hơn nhiều. Ban ngày đi học, buổi tối thì thoảng ngủ lại ký túc xá, còn lại phần lớn thời gian đều là chơi cùng sói xám, cuối tuần về nhà ăn cơm với anh trai... Một chút bất tri bất giác nhoáng cái mà qua hai tháng.

Lộ Diêu trời sinh đã mắc bệnh hay quên, điển hình như vết sẹo xử lý tốt thì cũng quên đau, ngày qua ngày cứ vô ưu vô lo như vậy, nhưng với tính cách của cô lại chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn nên bản tính thích khiêu chiến cao đến tận mây xanh, hiện tại nên làm gì?

“Sở Sở, cậu đừng ôm máy tính nữa!! Cậu xem ánh nắng bên ngoài rất tươi sáng, thời tiết thật tốt a, buổi chiều lại không có lịch học, chúng ta ra ngoài đi dạo đi?”

“Đi đi đi, đi tìm đại mỹ nhân đi, Gia không rảnh.” (Vì biệt danh là “Sở gia” nên đôi khi Sở Sở xưng là “Gia”) Sở gia tuy rằng nói chuyện cùng Lộ Diêu, ánh mắt vẫn không rời màn hình máy tính đến nửa điểm. Đường tưởng rằng Sở gia đang nghiên cứu cái giáo dục kia!! Người ta cũng là có chính sự nha, Sở gia bề ngoài phóng đảng nhưng bên trong lại ẩn giấu linh hồn của một người phụ nữ mạnh mẽ, giờ phút này chính là vội vàng đánh kế hoạch hoạt động của đoàn ủy.

Tôi cũng đã tìm đại mỹ nhân, nhưng là giai nhân đã có hẹn nga, gần đây mỹ nhân nhận hoa đến mức mỗi tay, không biết ai lại có dấu ấn lớn như vậy? Nên người còn lại có thể lôi kéo chỉ có cậu!! Bằng không tôi làm sao có thể cùng một cô gái so với nam sinh đại học D còn giống hơn mà đi trên đường a? Lộ Diêu oán thán.

“Thân, cậu làm cô gái tốt, cũng là đại biểu đại diện cho phong mạo chính thể của những nữ thanh niên trẻ của tổ quốc, sẽ không thể không lo cho chính mình thật tốt sao? Cậu xem khuôn mặt của cậu kìa, bộ dạng càng ngày càng kích động, chắc chắc chắc... Còn có chỗ lỗ chân lông này, dùng một sợi dây nối vào kéo lên sẽ biến thành vật để học sinh tiểu học luyện chữ!! Mau cùng tớ đi ra ngoài cảm thụ một chút thiên nhiên, rồi xa phóng xạ, tiến hành quang hợp một chút, tìm kiếm mùa xuân thuộc về cậu đi.” Lộ Diêu nhìn mái tóc rối tung của Sở gia cùng khuôn mặt hình quả táo phản xạ ánh đèn huỳnh của màn hình máy tính, vẻ mặt thực sự không thể cứng rắn được nữa. Ý đồ dùng phương pháp đả kích để kích thích cô gái này đi ra ngoài.

“Không được! Kế hoạch Gia đề ra còn chưa đánh xong, buổi tối còn phải tìm bí thư đoàn ủy họp để bàn về chi phí cần dùng, nha, lão nương sắp điên rồi!!” Tóc Sở gia vốn là hỗn độn giờ lại bị nắm nên càng thêm hỗn độn.

“Cậu không biết là đi ra ngoài thay đầu óc thì hiệu suất làm việc sẽ lên rất cao sao?” Lộ Diêu từng bước khuyến khích.

“... Cút đi, đừng dụ hoặc ta, ” Sở Sở khế căn môi, hạ quyết tâm, “Lão nương hôm nay liều mạng cùng kế hoạch đã đề ra và tên đoàn ủy mập mạp kia!”

“Tớ mời cậu ăn cơm?” Dùng vật chất dụ dỗ.

“Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất [1]...” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lúc này đã tính toán muốn ăn cái gì.

“Ở đường XX có quán thịt nướng, Gia giúp mình đi nha!” Là món cậu yêu nhất, không tin cậu không mắc câu, Lộ Diêu đưa ra điểm mấu chốt!

“Giao dịch thành công!” Một khắc trước vẻ mặt và lời nói còn là cô gái chính nghĩa đến giờ phút này vì tình yêu với thịt sớm biến thành kẻ thông đồng với định phản quốc, kế hoạch đề ra, bàn với bí thư... So với món thịt đáng yêu kia, thì hết thấy đều là mây bay! Sở gia vô cùng vui vẻ xuống giường thay quần áo, còn cố ý mặc một cái quần cùng áo khoác rộng thùng thình, ý đồ muốn che đậy để đến lúc đó ăn đầy cả bụng lẫn cổ cũng không bị lộ, vô cùng hòa hững ra ngoài.

“...” Lộ Diêu nhìn đến Sở gia trang bị một thân quần áo rộng thùng thình vô cùng thoải mái, khoe mắt nhìn không được cô rút, đây là tính đem quán ăn của người ta ăn đến sạch bách phải không? May mắn là đi giúp mình, bằng không tôi dù có tiền cũng không dám mời cậu ăn.

Suy nghĩ của Sở Sở là: Tiểu phú bà mời khách nên không thể khách khí, huống chi cũng không phải người ngoài, lúc này không làm thịt còn chờ đến khi nào! Tuy rằng Lộ Diêu tận lực lờ đi, nhưng là các cô sớm chiều ở chung nên chính là bạn thân, trong phòng này trừ Y Đình ra, hai cô và đại mỹ nhân chơi thân với nhau đến mức sắp từ ba người thành một người, từ những thói quen bình thường trong cuộc sống hàng ngày của Lộ Diêu, đến hành vi cử chỉ và nhiều phương diện khác đều có thể nhìn ra một ít manh mối, hơn nữa bạn trai lại lãnh khốc tuần suất giàu bự, không hề ngoài ý muốn toàn tâm có thể xác định đây chính là một tiểu phú bà.

“Đi dạo lâu như vậy đều là xem đồ dùng gì đó của đàn ông, muốn mua quà tặng cho bạn trai cậu hả?”

“Đúng vậy, bất quá anh ấy không đặc biệt thích thứ gì, tớ đến bây giờ còn chưa nghĩ ra nên mua cái gì, cậu cho tớ vài gợi ý đi?” Lộ Diêu vẽ mặt đau khổ, thoát nhìn cực kỳ phiền não. Sau khi hai người hòa hảo, Cố Dịch Huân tặng quà sinh nhật cho Lộ Diêu là một cái kẹp tóc bằng kim cương rất đẹp, cô rất thích, cho nên cô luôn nghĩ cũng muốn mua thứ gì đó để tặng anh, nhưng là tặng cái gì mới tốt đây? Anh không có hứng thú gì đặc biệt, cũng không đặc biệt thích ăn gì đó, đối với cái gì cũng là bộ dáng vô cùng lãnh đạm, đây chính là lí do vì sao muốn tặng quà cho anh từ mùa đông lại kéo dài tới mùa hè!

“Thiết ~ tặng cái gì a?! Cậu đem chính mình tắm rửa sạch sẽ sau đó thắt nơ hình con bướm lên trên người rồi mang đi tặng không phải là xong sao, bảo đảm so với tặng bất cứ thứ loạn thắt bát tao không thực tế gì đều tốt hơn!” Theo cô quan sát, bạn trai Diêu Diêu thích nhất chính là cô ấy! Quan sát trạng thái của Diêu Diêu thời gian gần đây thì sẽ biết, sau mỗi lần đêm không về ký túc xá, ngày hôm sau đi học nhất định là một bộ như không ngủ đủ giấc, cả người mềm nhũn như giọt nước, không cần tưởng tượng cũng biết bạn trai cô ấy đã yêu thương cô ấy nhiều thế nào! Thật sự là, còn cần tặng quà gì a? Sở gia cười đến thập phần có nội hàm. (hàm ý)

“... Hồn! Cậu là nữ dâm ~ tặc!” Lộ Diêu đỏ mặt, thân thủ chuyển qua đánh người bạn tốt không đứng đắn. Hiện tại là ban ngày lại ở trước bàn dân thiên hạ mà có thể nói ra những lời rõ ràng như vậy a?

“Phốc...” Thiết Tây Á đứng cách phía sau hai người không xa rất cực không nhìn được, cười ra tiếng. Không nghĩ vừa ra cửa dạo phố lại có thể gặp được hai kẻ dở hơi này, tiểu cô nương bên cạnh Lộ Diêu cũng đáng yêu giống cô ấy! Người Lộ Viễn theo đuổi là một băng sơn mỹ nhân, còn cô gái lớn mật này chính là một tiểu ma nữ thẳng thắn, có pha vài phần nhanh nhẹn dũng mãnh cùng phong phạm năm đó của chính mình. Không sai

~Lộ Diêu nghe được thanh âm, nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy một mỹ nữ trắng nõn ngũ quan hoàn hảo là kết tinh của nhiều dòng máu, váy mỏng màu xanh lục nhẹ nhàng bay bay, thiết kế cổ chữ V đem phần kiêu ngạo trắng muốt lộ ra, phía sau còn có một cái đai bóng loáng trên thắt lưng hoàn mỹ, mị hoặc dị thường, mỹ nữ ỷ vào bên quầy hàng, chân dài theo động tác bay nhẹ của váy dệt mà như ẩn như hiện, tóc dài lác đác phong tình vô hạn, chính là cười cười hướng chính mình vẫy tay

“Hi, tỷ tỷ, chị cũng đi dạo phố a?” Lộ Diêu hướng Thiết Tây Á vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé, vẻ mặt tươi cười xấu hổ, chị ấy nghe được?

“Ân, thời tiết không tệ nên ra ngoài đi dạo. Em... Có thể suy nghĩ một chút đến đề nghị của bạn em!” Thiết Tây Á nhìn như thành thực quyến rũ, kỳ thật cũng có chút tâm tính trẻ con, nhìn bộ dáng Lộ Diêu xấu hổ không khỏi nghĩ cô gái nhỏ này da mặt thật mỏng.

Chị ấy quả nhiên nghe được! Lộ Diêu vì thẹn mặt lại đỏ thêm vài phần. Thiết Tây Á thấy mặt Lộ Diêu càng hồng càng quần bách thì cười càng sung sướng.

“Ôi, tỷ tỷ, chị đẹp quá!” Sở gia như si như ngốc ngắm mỹ nhân rất cực cũng hồi phục tinh thần sau khi khiếp sợ trước mỹ mạo của Thiết Tây Á, bỏ ái mộ cũ với Lộ Diêu, như hổ đói mà vui vẻ hướng đến niềm ái mộ mới, thân thủ giữ chặt Thiết Tây Á kết giao tình.

“Cám ơn, em cũng thực đáng yêu.” Cô gái nào khi được một cô gái khác ca ngợi và sùng bái đều thực cao hứng, Thiết Tây Á một đôi mị nhãn cười đến sáng lạn.

“Em gọi là Sở Sở, mỹ nữ tỷ tỷ gọi là gì a?”

“...”

Hai người tán gẫu đến không thể dập tắt sự vui vẻ, hoàn toàn đem Lộ Diêu trở thành người qua đường Giáp mà xem nhẹ, Lộ Diêu nghĩ rằng còn không bằng một mình đi chọn quà, nhìn trạng thái hiện tại của hai người này, không trông cậy sẽ hỗ trợ mình.

“Ừ...”

“...” Hai người một lớn một nhỏ như hai người điên tán gẫu đến vô cùng happy, nên không phản ứng.

“Ừ!” Lộ Diêu không thể nhịn được nữa, hét lớn một tiếng, làm mọi người xung quanh đều ghé mắt nhìn, vốn là vài người chới mắt lại càng gây thêm chú ý.

“Ôi, muội muội đừng há miệng lớn như vậy, rất ảnh hưởng đến hình tượng a, ngoan, mau khép lại.” Ngón tay Thiết Tây Á như ngọc nhẹ dùng một chút lực nâng cằm Lộ Diêu.

“Ai...” Lộ Diêu thất bại thở dài, “Cái kia, hai người đến quán cà phê trên lầu ngồi trước đi, em tự mình đi chọn, một lát nữa sẽ cùng nhau ăn cơm là tốt rồi.”

“Đi, quyết định như vậy đi, chúng ta ở trên lầu chờ cậu ấy. Đi thôi, tỳ tỳ.” Sở gia không còn nóng nảy muốn đi ăn thịt, bộ dạng gần như lời kéo mỹ nữ tỳ tỳ vừa quen, dường như lộ hẳn ra bản chất... Sắc lang!

Lộ Diêu nhìn bóng dáng hai người nói nói cười cười đi xa dần, có một loại bi phần bị vứt bỏ... Hai người phụ nữ hư hỏng này!

“Dịch Huân ca ca, anh đã về rồi!”

“Àn.” Cố Dịch Huân đi đến chỗ Lộ Diêu, thân thiết hôn hai má phần hồng của cô mà trả lời, tùy tay cởi áo khoác tây trang, cởi bỏ caravat, đang chuẩn bị đem quần áo treo lên, lại bị một đôi tay nhỏ bé tiếp lấy, đó là một việc tốt bất ngờ. Cố Dịch Huân trong chớp mắt liền kinh ngạc, hôm nay nhiệt tình có chút không giống với bình thường a? Yên tĩnh lâu như vậy, hôm nay không chịu ngồi yên, lại làm ầm ĩ muốn làm trò gì đây? Cũng không đúng, Tiểu Lăng (chắc là vệ sĩ đi theo LD) không báo cáo gì chứng tỏ cũng không có chuyện gì lớn, rốt cuộc làm sao vậy? Trong đầu Cố Dịch Huân nhanh chóng phân tích các khả năng có thể xảy ra.

“Anh lại đây nha, em có quà muốn tặng cho anh!” Lộ Diêu hiển nhiên hưng trí bừng bừng, không phát hiện điểm dị thường của Cố Dịch Huân. Hai tay lôi kéo cổ tay Cố Dịch Huân nhắm thẳng phòng ngủ đi đến, Cố Dịch Huân dùng chút lực kéo Lộ Diêu vào bên người chậm rãi cọ cọ, tay còn lại đặt trên cúc áo sơ mi mở cúc, lắc lắc xương cổ như mọi.

“Ngồi ở chỗ này, không được nhúc nhích, ” Lộ Diêu ản ản vào ngực Cố Dịch Huân, làm cho anh ngồi ở trên giường, chính mình quỳ gối bên người Cố Dịch Huân, một tay ôm lấy cổ anh, một tay che lên mắt Cố Dịch Huân, “Nhắm mắt lại, không được nhìn lên.” Cố Dịch Huân vẫn không nói chuyện, chỉ trừng mắt nhìn mọi chuyện. Lông mi thon dài lướt qua lòng bàn tay Lộ Diêu, ngứa ngứa, ở trên đôi mắt phượng hẹp dài một mắt của anh xoa bóp một chút, Lộ Diêu nhìn anh yên lặng đùa giỡn mình, liền thu tay lại.

“Không được nhìn lên nga!” Lộ Diêu xoay người lấy quà đã chuẩn bị từ trong túi ra, sợ anh nhìn lên nên lại cảnh cáo.

Cố Dịch Huân lẳng lặng ngồi ở trên giường, nghe Lộ Diêu đi lại tạo ra tiếng quần áo ma sát vào nhau, tiếng lẩm nhẩm này nọ, khóe miệng không tự giác nở rộ một chút, mỉm cười nhu hòa. Rốt cục sau khi anh về nhà sẽ không bao giờ yên tĩnh chán ngắt như trước nữa!

Anh thích thời điểm bước vào cửa được cô gái nhỏ ngọt ngào gọi một tiếng “Dịch Huân ca ca, anh đã về rồi”, thích cô thiên chân không có tà ý cùng khuôn mặt tươi cười sáng lạn vô ưu vô lo, thích cô mỗi ngày bày ra những trò đa dạng nhưng thực tế lại là những trò chơi gây thơ nhảm chán, thích nhìn cô chơi xấu trước mỗi lần ân ái, ra sức giãy dụa làm anh ngọt ngào khi đó đôi mắt to giảo hoạt chuyển động nhanh như chớp, thích cô mỗi đêm trần trọc dưới thân anh, ngâm nga, khúc lóc cầu xin tha thứ khi đôi mắt to ngập nước khuôn mặt ản tình then thừng cùng tiếng kêu mềm mại đáng yêu...

Cuộc sống có cô, ấm áp và vui vẻ, cuộc sống mạo hiểm lạnh lùng trong biển máu lúc trước cơ hồ phẳng phất đã cách một thế hệ... Cố Dịch Huân hơi ngẩng đầu lên, hít thật sâu một ngụm lớn không khí mang

theo hương vị ngọt ngào của cô, rồi lại chậm rãi thở ra, người cản trở ta, đây là một cơ hội cuối cùng! Nếu không, bắt luận ngươi là ai, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt [2]!

“Đinh đinh ~ anh có thể mở mắt ra rồi!” Lộ Diêu cao hứng, phần chân đem một phần quà đã chuẩn bị mở ra, đặt ở trước mắt Cố Dịch Huân.

Một khắc khi Cố Dịch Huân nhìn đến món quà, khóe mắt liền run rẩy, vừa mới nhu tình hòa hừng, giờ giống như bay hết sạch một chút cũng không còn, chỉ còn lại cảm giác vô lực thật sâu sắc... Tiểu yêu tinh, em rất cuộc là muốn tặng quà cho anh hay muốn đùa giỡn anh?

[1] Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất: Đây là lời dạy của Khổng Tử dạy học trò về nhân cách của người quân tử. Có nghĩa là: Giàu sang không thể cám dỗ, nghèo khó không thể chuyển lay, quyền uy không thể khuất phục.

[2] Tâm ngoan thủ lạt: Thủ đoạn tàn nhẫn lòng dạ độc ác.

34. Chương 34: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Sơn Trọng Thủy Phục 1

Vừa tan học, trong trường học một đám đông bắt đầu khởi động.

“Ai, kia chính là Thiết Tây Á!”

“Nga ~ cũng không được tốt lắm, không biết nam sinh kia thích cô ấy ở điểm nào.” Ngừ khí ăn không nói có.

“Sẽ không a, rất được, nghe nói cô ấy mang nhiều dòng máu.” Một nữ sinh khác dương dương tự đắc nói ra tin bất quái mình nghe được.

“Thiết, còn mang nhiều dòng máu, nói hơi thô tục thì không phải là tạp chủng sao, có cái gì đáng tự hào, chỉ biết câu dẫn con trai, thực ghê tởm.” Nữ sinh Toan Nho vẽ mặt hèn mọn chửi bới thân ảnh xinh đẹp đi ở phía trước.

Cô gái cao gầy, gầy yếu mình điểm động lòng người, ngũ quan và dáng người tràn ngập phong tình tựa như là bức tượng được khắc vô cùng tỉ mỉ tinh tế, lông mi cong cong cùng chiếc mũi thẳng đứng, mắt to luôn lưu chuyển ánh sáng trong suốt, làn da so với người bình thường càng thêm trắng nõn nổi bật, bờ môi no đủ đỏ bồng mà gợi cảm, cho dù mặc bộ đồng phục cũ được tẩy trắng cũng không thể làm giảm nửa phần nở rộ sáng rọi của cô!

“Nghe nói cô ấy không có ba, mẹ cô ấy là bán ...”

“A! Thật hay giả...” Mấy nữ sinh khác rì rầm nói thầm.

Khéo miệng Thiết Tây Á động nhẹ, xem nhẹ mọi lời đàm tiếu phía sau người, sửa sang lại cặp sách tiếp tục đi về phía trước, tấm lưng đơn bạc gầy yếu lại càng thẳng hơn. Loại chuyện này trải qua nhiều cũng thành thói quen, cô không phải đứa trẻ lỗ mãng cái gì cũng không hiểu, nghe người ta nói xấu liền đi lên liều mạng đánh nhau cùng người ta, a ~ chuyện nhảm từ những lời đồn đại xưa nay vốn không ai có thể ngăn lại, hướng chỉ những lời này cũng chính là sự thật!

“Ân... Dừng sức một chút...” Tiếng người phụ nữ uyển chuyển yêu kiều cùng tiếng thở dốc của đàn ông truyền ra từ sau cánh cửa đóng kín.

“Hừ... Mẹ nó! Đồ đàn bà dám dăng... Xem lão tử mặc kệ ngươi chết thế nào!” Người đàn ông rõ ràng cảm thấy rất thích, hừ một tiếng, những từ ngữ thô鄙 hạ lưu cùng tiếng va chạm của thân thể thanh thúy vang lên lúc cao lúc thấp.

“Ân... Tuyệt quá... Anh rất lợi hại...”

“Làm!” Tiếng kêu của người phụ nữ rõ ràng làm người đàn ông càng thêm hưng phấn, tiếng giường rung vang càng thêm kịch liệt, giống như tùy thời đều có thể sập. Tiếp theo là những âm thanh dâm dăng càng thêm khó nghe, tiếng gầm, gừ.

Ngọn đèn ái muội mờ nhạt xuyên qua cánh cửa, chiếu đến khe hẹp chật chội, phủ kín phòng khách chật chội dù chỉ có hai người, phòng nhỏ cũ nát không đủ bốn mươi mét vuông tuy rằng đơn sơ, nhưng được quét tước vô cùng sạch sẽ, đồ đạc được bài trí ngăn nắp. Một góc nhỏ phía trên tủ đựng quần áo có một cái khung, nhờ ánh sáng hồng hồng ngoài phòng chiếu vào có thể thấy trên đó là ảnh chụp một người phụ nữ xinh đẹp khí chất dịu dàng đang ôm ấp một đứa trẻ đáng yêu mà ôn nhu cười... Rất không hợp.

“Cùm cụp” tiếng khóa cửa chuyển động vang lên.

Thiết Tây Á về nhà, thứ đầu tiên chạm đến các cảm quan chính là những âm thanh khó nghe này, nhưng ngay cả lông mi cô cũng chưa động một chút nào, lập tức buông cặp sách thay quần áo, cầm lấy đồ dùng nấu cơm từng bước một đi đến phòng bếp công cộng cuối hành lang.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên chính mình phát hiện người phụ nữ trong phòng kia —— người kia chính là người tự xưng là mẹ mình lại nằm ở dưới thân đàn ông uyển chuyển mà rên rỉ, cô giống bị điên rồi sau đó xông lên, vừa đánh vừa cắn trên cả người xích lô của bà ấy, ngay trước mặt người đàn ông lạ, mà mẹ cô chỉ lạnh lùng nhìn cô, cái gì cũng không nói, mặc cho cô khóc thét đến khàn cả giọng; sau đó, lớp ngực trang cuối cùng – một tầng ôn nhu đoan trang cũng tê liệt, ngay cả che lấp cũng lười, hoàn toàn sa đọa thành một người đàn bà mà ai cũng có thể làm chồng... ; tiếp sau đó, ngày qua ngày năm qua năm, cô đối với loại chuyện này đã sớm chết lặng, từ đó về sau liền thờ ơ lạnh nhạt với cái người gọi là mẹ của chính mình mỗi lúc lại cùng một người đàn ông khác trần trọc lưu luyến.

Thẳng đến khi lớn lên, Thiết Tây Á rốt cục hiểu được, vì sao bộ dạng của chính mình với bạn bè cùng tuổi lại không giống nhau, vì sao chính mình không có ba, vì sao mẹ đối với mình luôn lạnh lùng, vì sao ánh mắt mẹ nhìn mình luôn phức tạp như vậy, vì sao... Dần dần, cô đã hiểu thật nhiều cái mà trước kia cô không hiểu. Hết thấy những điều này hẳn là đều liên quan đến cái người gọi là ba của cô đi?

“Thu dọn một chút, có thể ăn cơm.” Lúc Thiết Tây Á trở về, người đàn ông đã rời đi, Lâm Đan đang ngồi ở trên sofa xem tivi.

“Học phí của con.” Lâm Đan đặt một cái phong bì thật dày lên trên bàn, ngữ khí mặc dù lãnh đạm, nhưng khi nói chuyện thanh âm vẫn mang một phần ôn nhu như vốn có trong giọng nói, làm cho lời của bà nghe qua ôn nhu như nước.

“...” Thiết Tây Á cảm thấy sức nặng của số tiền kia trở nên rất nặng rất nặng, áp lực cuộc sống qua từng ngày đen tối này, đặt trên trái tim của cô, dần dần nặng quá mức, rầu rĩ đau đớn. Cô thề, tương lai một ngày nào đó nhất định phải thoát khỏi cuộc sống như vậy, ác mộng nằm ở chỗ này, không được tiếc bất cứ thứ gì! Một khắc kia

Lâm Đan cũng không nói thêm gì, trực tiếp ngồi xuống ăn cơm.

Nhìn nhau không nói gì...

35. Chương 35: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Sơn Trọng Thủy Phục 2

Cảnh liêu khê lay động, hoa rơi nhẹ, mặt trời cuối ngày chỉ còn là tầng sáng mờ, ánh đỏ nhuộm nửa bầu trời, ánh vàng rực rỡ chiếu lên toàn bộ trường học thật chói mắt.

“Tôi thích cậu! Làm bạn gái của tôi, được không?” Người thiếu niên anh tuấn cao ngất đứng dưới ánh tịch dương, thanh âm trải qua sự biến đổi của tầm tuổi dần dần lộ ra sự trầm thấp đặc hữu trong thanh âm của đàn ông, trên cảm cũng thần nhiên xuất hiện một ít lông tơ. Thanh xuân đến mùa này mầm, nội tiết tố (hay còn gọi là hormone) nhanh chóng phân bố, nam sinh dừng cảm hướng về phía nữ sinh trong tâm chính

mình mà thông báo, nhưng một tay gắt gao nắm đai an toàn của cặp sách lại tiết lộ nội tâm cậu ta không hề yên.

Gió chợt nổi lên, thổi bay làn nước xuân, lại thổi bay tâm hồn ai đang gợn sóng...

“Thích... Tôi sao? Thích tôi ở điểm gì?” Cô gái mang khuôn mặt mình điểm so với hình ảnh hoa đào nở rộ càng thêm yêu điểm, gió nhẹ thổi bay tóc đuôi ngựa lướt qua hé ra khuôn mặt làm diên đảo chúng sinh, nhưng cô trời sinh trong mắt đã có khí chất trầm mặc thâm thúy giống như tràn ngập suy tư, và sương mù không thấy rõ suy nghĩ.

Người thiếu niên nhìn khuôn mặt mình điểm của cô gái, như ngây ngốc, nửa ngày sau mới phản ứng lại đây là cô đang nói chuyện cùng cậu ta. “... Tất cả đều... đều thích!” Người thiếu niên vốn không biết ăn nói nên chỉ nói một câu, khuôn mặt tuấn tú trắng nõn liền bịt kín một tầng mây đỏ.

Thiết Tây Á không nói chuyện, chính là lẳng lặng nhìn người thiếu niên đứng trước mặt. Cậu ta khá cao với khuôn mặt như trẻ con, làm cậu ta thoát nhìn có vẻ ít tuổi hơn so với bạn bè cùng lứa tuổi, làn da còn trắng nõn mịn màng hơn cả con gái ngay cả lỗ chân lông cũng không tìm thấy, đẹp đến tinh xảo làm cho con gái phải ghen tị. Giống như vạn vật đến mùa sống lại, cậu ta như măng chồi sau cơn mưa xuân, chỉ trong một đêm cũng có thể chui lên từ dưới đất, diên cuồng mà sinh trưởng. Áo đồng phục rộng thùng thình mặc ở trên người cậu ta đã có chút ngắn và nhỏ, giấu ở dưới lớp quần áo là thân thể tuy còn thực đơn bạc, nhưng có thể thấy được bờ vai đủ rộng lớn.

Cô cùng các bạn học cơ hồ không tiếp xúc mấy, đối với nam sinh có khuôn mặt trẻ con này ấn tượng chỉ dừng lại ở điểm cậu ta thích ngồi dựa vào bên cửa sổ trong lớp học, bình thường luôn lạnh lùng, không thích nói chuyện, cô thậm chí không nhớ rõ tên của cậu ta, đây là lần đầu tiên cô cẩn thận đánh giá cậu ta.

“Thiết Tây Á, tôi thật sự thích cậu!! Làm bạn gái của tôi được không?” Người thiếu niên lại một lần nữa truy vấn, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt, vội vàng muốn biết đáp án từ cô gái đó.

Lần đầu tiên cậu chú ý tới cô là ở ngày khai giảng, cô gái mặc một chiếc váy liền màu trắng đơn thuần, tóc cột thành đuôi ngựa gọn gàng, đón ánh mặt trời chân thành đi tới. Hé ra khuôn mặt điểm lệ vô song, làm mọi ánh dương quang đều ảm đạm; hồng nhan áo trắng, cả người cô thoát nhìn giống như là bông hồng mai phóng ra từ trong tuyết, cực kỳ lạnh diễm, mà cô lại xem nhẹ mọi ánh mắt đang chiếu lên người mình, nhìn không chớp mắt chỗ ngồi sáng sủa ở góc lớp, im lặng.

Chỉ liếc mắt một cái cậu liền cảm thấy cô không giống với những cô gái khác, nhưng lại nói không nên lời rốt cuộc vì sao lại không giống, cho nên mỗi ngày cậu đều chú ý đến nhất cử nhất động của cô, muốn tìm câu trả lời cho cảm giác bất đồng ở cô gái đó là từ đâu đến. Cô rất ít trao đổi với bất cứ người nào, luôn độc lai độc vãng; cô thích im lặng đọc sách; thành tích của cô rất tốt; nghe nói cô không có ba ba; nghe nói mẹ cô là...; nghe nói cô quan hệ ái muội với rất nhiều bạn học nam... Nghe rất nhiều rất nhiều lời đồn về cô, tốt, xấu, cô đều cười trừ.

Nhưng đột nhiên có một ngày, cậu phát hiện nụ cười của cô không có độ ấm, một đôi con ngươi xinh đẹp lại mang theo bị thương như thần nhiên còn có một loại tang thương không phù hợp với tuổi của cô, sự trống trơ chiếu thẳng đến chỗ sâu nhất trong linh hồn. Mỗi lần nhìn thấy cô tươi cười, tâm cậu đều run rẩy từng đợt, giống như có một bàn tay vô hình đang vuốt ve, rầu rĩ mà đau; cậu có một loại xúc động, muốn đem nhanh cô ôm vào trong lòng, hảo hảo mà che chở nỗi đau của cô, không cần cô lại miễn cưỡng nở nụ cười như vậy, quá xấu...

Suy nghĩ bất thành linh đó làm cho chính cậu hoảng sợ, từ khi nào chính mình bắt đầu có thể nhìn hiểu ánh mắt của cô, đọc biết nụ cười của cô? Lúc đầu chính là tò mò, muốn nhìn một chút nữ sinh này rốt cuộc vì sao lại bất đồng, cho nên cậu chú ý nhất cử nhất động của cô, lưu tâm những lời đồn về cô; sau đó, cậu phát hiện chính mình càng ngày càng không hiểu cô, cô gái này như là một mê cung, cả người tràn ngập cảm giác thần bí, cậu càng tò mò càng muốn tìm hiểu bí ẩn trên người cô; tiếp sau đó, có một ngày cậu đột nhiên nhìn mà hiểu được cô, nhưng cũng hoàn toàn tỉnh ngộ ra, chính mình nhưng đã yêu cô gái giống như mê cung này, có rất nhiều điểm kỳ quái, bọn họ thậm chí nói chuyện cũng chưa từng nói qua, nhưng cậu như đã đi vào một tòa thành, tình nguyện tùy cô quy định phạm vi hoạt động cũng không nghĩ sẽ đi ra.

Thiết Tây Á lại bị truy vấn, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía người thiếu niên đối diện, thân hình cậu ta cao lớn hơi gầy đằm chìm trong trong muôn vạn hào quang, cả người tỏa ra hương vị của ánh mặt trời cùng hơi thở tốt đẹp của tuổi trẻ... Giống như vương tử cười bạch mã trong câu chuyện đồng thoại vừa ôn nhu lại vừa thâm tình a, làm cô hoảng loạn có chút không mở mắt ra được. Nhưng cô, là cô gái hư hỏng trong mắt người khác, sống trong tối tăm không tìm thấy ánh sáng mặt trời, thậm chí có thể cứ như vậy tiếp tục trầm luân trong địa ngục, khác nhau một trời một vực, như thế nào có thể ở cùng một chỗ? Làm sao có thể ở cùng một chỗ?!

“Thiết Tây Á đâu? Mọi người có ai thấy cô ấy không?” Một cô gái thở hồng hộc từ bên kia sân thể dục chạy tới, truy vấn một đám con gái đứng ở bên hồ bơi nhân tạo.

“Ở bên kia, ở cùng một bạn nam của lớp mình.” Nữ sinh tóc ngắn chỉ cho cô gái vừa chạy tới.

“Hai người không biết đang nói cái gì, đã rất lâu rồi.” Một cô gái tóc dài bổ sung, nói.

“Khẩn trương hoảng loạn như vậy là sao a? Vội vàng đi đâu thai sao? Chưa từng gặp người nào vội vàng như vậy a!” Nữ sinh Toan Nho nói với ngữ khí không tốt, vẻ mặt phẫn hận nhìn chằm chằm vào hai thân ảnh đứng dưới cây đào cách đó không xa ở bên kia hồ bơi. Con hồ ly tinh không biết xấu hổ kia cũng giống như mẹ nó, đều là tiện nhân, ý vào có chút xinh đẹp liền nơi nơi đều có thể thông đồng với đàn ông, rõ ràng chính là một tiểu dân ~ phụ, nam sinh cô thích kia mắt bị mù sao? Hoa hậu giảng đường, với người không khác gái lầu xanh! Vương tử là của ta, người đừng nghĩ chạm vào anh ấy!! Trong mắt Toan Nho hiện lên oán độc.

“Là cô giáo tìm cô ấy, hình như là mẹ cô ấy xảy ra chuyện gì đó. Lúc đấy tôi vừa vặn đi ngang qua văn phòng, cô giáo liền gọi tôi lại một chút, còn có cảnh sát ở đó, rất dọa người!” Cô gái vỗ vỗ ngực, làm động tác vô cùng kinh hãi.

“Mẹ nó? Cảnh sát? ...” Trầm mặc một lát, nữ sinh Toan Nho vừa nói vừa đi đến hướng đối diện, “Cái kia, tôi giúp cậu đi gọi.” Ánh mắt lóe lên một tia tính kế.

“Thiết Tây Á, Thiết Tây Á!” Tiếng gọi bén nhọn của Toan Nho truyền đến, đánh vỡ không khí tốt đẹp của hai người.

“Đây...” Môi đỏ mọng của Thiết Tây Á hơi giương lên, lời cự tuyệt vừa muốn nói ra miệng, liền bị một trận tiếng gào phá ngang.

“Ai nha, Thiết Tây Á cậu như thế nào ở trong này nha, ” Toan Nho thu hồi biểu tình khinh thường, làm một bộ như chị em tốt thân thiết tiến đến kéo tay Thiết Tây Á, “Cậu nhanh đi đến văn phòng của cô giáo đi, mẹ cậu giống như phạm vào chuyện gì! Cảnh sát đang tìm cậu đấy” Nữ sinh Toan Nho cố ý nhấn mạnh từ “phạm tội”, “cảnh sát” và tăng thêm vài phần ngữ khí, trong ánh mắt tràn đầy sự đắc ý, mắt lại thỉnh thoảng liếc về phía người thiếu niên anh tuấn đứng bên cạnh, giống như đang nói: Cậu xem, nó là người như thế nào, mau cách xa nó chút đi!

Thiết Tây Á bỏ cánh tay đang bám trên ở người của chính mình, lễ phép mà xa cách hướng Toan Nho cười tỏ vẻ cảm tạ, xoay người hướng văn phòng cô giáo đi đến.

“Thiết Tây Á!” Người thiếu niên thấy cô gái phải đi, vội vàng đuổi theo, bối rối giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của cô, cả hai người đều là run lên. “Cậu còn chưa trả lời tôi.” Người thiếu niên cố ý muốn có một đáp án.

“Thực xin lỗi, tôi không thể.” Cô gái nói xoay người rời đi, chỉ để lại cho người thiếu niên một bóng dáng quyết tuyệt rời đi, không chút nào lưu luyến.

Nữ sinh Toan Nho nhìn Thiết Tây Á và Đoạn Thụy cơ hồ cắn răng ngân một tiếng, quả thật là một con tiện nhân, được tiện nghi còn khoe mẽ, không biết xấu hổ. “Đoạn Thụy ~” Toan Nho phát ra thanh âm ôn nhu, nhẹ nhàng nói, “Nó là một đứa con gái hư hỏng, cách xa nó một chút mới tốt, cậu... Uy! Cậu đi đâu vậy a... Uy!” Nữ sinh Toan Nho vốn tính thừa cơ hội này sẽ cùng vương tử hảo hảo trao đổi một chút, không nghĩ tới vương tử cũng không quay đầu lại rời khỏi, cô ta tức giận đến dậm chân.

“Thực xin lỗi, tôi không thể. Thực xin lỗi, tôi không thể. Thực xin lỗi, tôi không thể...” Trong đầu Đoạn Thụy đều quanh quẩn những lời này của Thiết Tây Á, còn có ngữ khí đậm mặc khi nói chuyện cùng về mặt

trong trẻo nhưng thần thái lại lạnh lùng, vì sao? Vì sao... Thẳng đến nhiều năm sau Đoạn Thụy mới hiểu được câu nói “Tôi không thể” đó bao hàm bao nhiêu chua xót và bất đắc dĩ, mà khi mỗi tình đầu của người thiếu niên thất bại chỉ cảm thấy trước nay chưa có thất bại và ảo não nào đến vậy, thất hồn lạc phách...

? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ? ?

“Cô chính là con gái của Lâm Đan, Thiết Tây Á?” Trong văn phòng, cảnh sát hỏi.

“Đúng, xin hỏi bà ấy xảy ra chuyện gì sao?” Thiết Tây Á có sự bình tĩnh và trầm ổn không hợp với tuổi của cô, lúc này chính là thần nhiên hỏi.

“Bà ấy đã chết. Mời người nhà cùng chúng tôi đi nhận diện thi thể một chút.” Người cảnh sát hơi lớn tuổi một chút nhìn cô gái trẻ xinh đẹp mà thương hại nhẹ nhàng nói.

“Được, tôi đã biết.” Thiết Tây Á vẫn bình tĩnh như trước lãnh đạm lên tiếng, giống như sớm đoán được kết quả như vậy là bình thường.

Một người cảnh sát trẻ rõ ràng là vừa mới ra trường, tràn đầy nhiệt huyết và nhiệt tình với công tác được giao phó, nhìn thấy bộ dạng Thiết Tây Á lãnh đạm giống như chuyện xảy ra không liên quan đến mình mà không khỏi nhú nhú mày, “Đi thôi.” Người cảnh sát lâu năm ngữ khí không được tốt, dẫn đầu xoay người đi ra cửa. Cảnh sát trưởng chính là nhìn quen các loại chuyện trong cuộc sống nên lắc lắc đầu, thở dài, đằng sau hai người đi theo ra ngoài.

“Ai nha, trời ạ! Kia không phải là Thiết Tây Á sao? Như thế nào lại bị cảnh sát đưa đi?!”

“Ai biết được? Mẹ nó là đi bán, nó có thể là người tốt gì ạ! Không chừng cũng là vì chuyện này mà bị bắt, không biết xấu hổ!”

“Cũng đúng ~ đáng ghét nga!”

“...” Dọc theo đường đi có rất nhiều người vây quanh cô rì rầm bàn luận, các loại đoán mò không hề có căn cứ, phỉ báng, lời đồn... Giống như lợi nhận, toàn bộ gia tăng ở trên người Thiết Tây Á.

Thiết Tây Á chính là hơi cúi đầu, đối với những lời đồn đại càng ngày càng khó nghe mắt diếc tai ngơ, cái gì cũng không nói cái gì cũng không giải thích, lẳng lặng đi theo phía sau cảnh sát. Sau này mỗi khi nhớ tới tình cảnh ngày đó Thiết Tây Á nhin không được hoài nghi chính mình có phải đã luyện thành kim chung tráo và thiết bố sam [1] sao? Thật là bình tĩnh, hẳn là nên ủng hộ cho chính mình!

Trong phòng xác của bệnh viện, nhiệt độ vốn là thấp hơn bên ngoài nên không khí cũng âm lạnh hơn nhiều, làm cho người ta nhin không được lạnh cả người, nổi lên một tầng lại một tầng da gà. Hai cảnh sát đứng ở phía sau Thiết Tây Á nhìn bóng dáng đơn bạc của cô gái gầy yếu đang đi từng bước một đến bên chiếc giường phủ vải trắng, trong lòng dâng lên một cổ thương hại không rõ nguyên nhân. Tuy rằng cô gái không khóc không nháo thậm chí vẫn thực bình tĩnh phối hợp với công việc của bọn họ, nhưng là toàn thân cô tản mát ra từng trận hơi thở bị thương, lại làm cho người nhìn không cầm được lòng mà chua xót.

Tay Thiết Tây Á tái nhợt chậm rãi kéo mảnh vải trắng, hình ảnh Lâm Đan tái nhợt trầm lặng trên mặt một điểm huyết sắc cũng không có ánh vào mi mắt. Thời điểm kia là cảm giác gì đây? Cô nhớ rất rõ ràng cô không khóc, người nằm trước mặt là người cho cô sinh mệnh lại chưa từng cho cô một chút tình thương của người mẹ, trước đây cô từng đối với sự lãnh đạm và coi thường của bà ấy mà khóc mà nháo; sau khi lớn lên cô đối với việc bà ấy đem mỗi một người đàn ông khác nhau làm chồng, là oán là hận; cô từng bức thiết hy vọng chính mình có thể mau chút lớn lên, mau chút rời khỏi bà ấy, rời đi cái nơi tràn ngập ô uế ~ hương vị sắc dục; nhưng là hiện tại... Cô trừ bỏ vô lực và bị ai thì cảm giác gì cũng không có, trong lòng giống như là một khoảng trống rỗng, mơ hồ có tiếng gió vù vù xuyên qua khe cửa thổi vào bên trong, đem tâm vốn là vỡ nát phá thành các mảnh nhỏ vô cùng thể thâm.

Bóng đêm nuốt sống thế giới cuối cùng cũng hé một tia sáng. Cảnh sát đã sớm rời đi, trong phòng xác âm trầm trống trải chỉ còn một cô gái xinh đẹp đến yêu dã ôm đầu gối ngồi dựa vào bên giường, thì thào nói nhỏ cái gì đó.

“Kết quả như vậy bà cao hứng sao? Vì sao không quý trọng chính mình? Vì sao lại vì người đàn ông chính mình theo đuổi mà sa đoạ? Bà muốn lấy sai lầm của người khác để trừng phạt chính mình sao? Ha ha, bà

thật sự là một người đàn bà ngu muội...” Ánh mắt Thiết Tây Á mơ hồ, thanh âm trống rỗng làm cho người ta kinh hãi.

“ ... ”

“Người đàn ông kia rốt cuộc là dạng nào? Đáng giá vì ông ấy như vậy sao?”

“ ... ”

“Liền vì người đàn ông đó, cho nên bà oán tôi sao? Tôi có làm sai cái gì đâu? Bà rốt cuộc có hay không yêu thương tôi dù chỉ là một chút?”

“ ... ”

...

“Nhiều năm như vậy đây lại là lần đầu tiên hai chúng ta yên lặng nói chuyện, đáng tiếc, chính là tôi đang nói, bà lại không nghe được.”

Mặt trời lên ắt trăng ẩn dần, ánh nắng của sáng sớm xuyên qua cửa sổ ở mái nhà chiếu nghiêng vào trong, lại không thể làm tiêu tan một chút thê lương hay âm lãnh. Thiết Tây Á tự nhủ tự nói như vậy suốt một đêm, lúc này thanh âm đã khàn khàn.

“Đi thôi, trở về nơi nên trở về đi...” Thiết Tây Á thở dài, đứng lên hoạt động hai chân đã tê dại, trên khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy lại tĩnh như cục diện đáng buồn hiện tại, trong mắt đã khôi phục sự tỉnh táo, thần sắc kiên định.

Thiết Tây Á trước đi đến trường học làm thủ tục thôi học, dùng học phí mấy ngày hôm trước Lâm Đan đưa làm hậu sự đơn giản cho bà ấy. Mọi người nhìn thế nào cũng không quan trọng, làm một người điều cơ bản nhất là sinh tồn cũng sắp không duy trì được, còn cố ra vẻ lễ nghĩa hay liêm sỉ gì nữa? Từ nay về sau, nên đi nơi nào...

Thiết Tây Á nhìn mây đen dần dần tụ lại trên bầu trời, thật lâu sau, thở dài.

[1] Kim chung tráo và thiết bổ sam: Là 2 trong 72 tuyệt kỹ hay cung phu của Thiếu Lâm Tự.

Kim chung tráo (chuông vàng úp): Dùng vải thô quấn cục thành quả chùy rồi đánh vào thân mình mọi bộ vị, lúc đầu thấy đau sau dần không thấy đau thì thay bằng chùy gỗ, rồi chùy đồng. Sau 6-8 năm thì công phu cáo thành.

Thiết bổ sam hay thiết bổ sam công (áo giáp sắt): Luyện vai, ngực, lưng cho thành cứng như sắt.

Ở đây, muốn dùng hai cụm từ này để nói Thiết Tây Á đã quá quen với những lời đồn, cũng đã sớm luyện bản thân thành người mất điếc tai ngơ với đồn đại.

36. Chương 36: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Sơn Trọng Thủy Phục 3

Ông trời là một Người vĩ đại lại vô cùng tàn khốc, Người dùng phương thức chân thực nhất hướng thế gian để triển lãm cái gì gọi là nhân sinh như diễn, họa vô đơn chí.

Thiết Tây Á không có nhiều thời gian để bị thương cùng hoang mang, rất nhanh đã có người tìm tới tận cửa. Đồng loạt mặc áo sơ mi lòi lẹt, người đàn ông với vẻ mặt hung thần ác sát cách ngày hôm sau liền xông vào nhà cô, mạnh mẽ kéo cô vào một chiếc xe đến một hội quán xa hoa không biết tên.

“Nhanh chút!” Thiết Tây Á bị người đàn ông đẩy ngã vào một gian phòng trang hoàng xa hoa, dưới thân là thảm lông mềm mại, làm giảm bớt đau đớn do thân thể trực tiếp tiếp xúc với mặt đất. Thiết Tây Á cúi đầu im lặng ngồi dưới đất, cũng không giống người bình thường khi gặp phải loại sự tình này sẽ thất kinh

mà kêu to, cô chỉ hơi nhăn mày, trong lòng nhanh chóng tự hỏi, là loại người nào và bởi vì sao muốn bắt người hai bàn tay trắng như mình?

“Phạm gia!” Người đàn ông vừa rồi lên tiếng gọi cùng với một trận tiếng bước chân truyền đến, Thiết Tây Á theo bản năng ngẩng đầu, thấy một người đàn ông trung niên mập mạp đi ra từ giữa bốn người đàn ông mặc đồ đen đeo kính đêm. Người đàn ông khoảng hơn năm mươi tuổi, vẻ mặt gian trá, mũi thấp môi dày, ánh mắt mỉa mai nhìn không thấy, thấy rõ hơn là cái đầu to bóng lờng của hắn, thực rõ ràng hắn chính là Phạm gia trong miệng mọi người. Thiết Tây Á không biết người này, càng không rõ vì sao chính mình lại bị bắt tới đây.

Người tới đúng là trùm ma túy lớn của thành phố S, là người âm hiểm xảo hoạt, Phạm gia. “Con gái của Lâm đan?” Thanh âm của Phạm gia thực chói tai, giống như tiếng móng tay cào vào bảng đen vang lên, làm cho da đầu người ta run lên.

“Đúng, Phạm gia. Nó chính là con gái của ả tiện nhân kia, tên là Thiết Tây Á.” Thuộc hạ vẻ mặt chân chó (nịnh nọt), tất cung tất kính trả lời.

“Không sai, bộ dạng so với mẹ mày còn phong ~ tao xinh đẹp hơn, ha ha...” Phạm gia ý đồ vươn tay vuốt khuôn mặt kiều diễm của Thiết Tây Á, lại bị cô nghiêng đầu né đi.

“Ba!” Ba tiếng tay tát vang lên vang dội, Thiết Tây Á bị đánh phải nghiêng mặt đi, hai má trắng nõn lập tức hiện lên dấu tay màu đỏ rõ ràng, tóc đuôi ngựa phía sau cũng có chút rơi ra, tay Thiết Tây Á bụm lấy mặt đôi mắt lại vẫn như trước không gợn một tia sợ hãi nào, chỉ thần nhiên nhìn tên đàn ông vừa động thủ. Phạm gia nhìn vào con người đen sâu trầm tĩnh của cô gái trước mặt, trong lòng có một chút điểm bối rối, lập tức lại cảm thấy tức giận, chính mình nhưng lại bị một tiểu nha đầu lừa đảo hù sợ?

“Mẹ nó! Cái gì vậy? Đối với tao, mày còn giả trang ngây thơ cái gì!” Phạm gia một phen kéo tóc Thiết Tây Á, làm cho cô phải ngẩng đầu, một tay kia vỗ vỗ khuôn mặt mắng của cô, “Mày cùng mẹ mày đều có ưu thế giống nhau, đều thuộc dạng có vẻ mặt phong ~ tao, mẹ mày trước khi chết còn phá hư gây sự với tao, làm tao tổn thất bảy trăm vạn, như vậy, bắt đầu từ ngày mai mày phải đến câu lạc bộ đêm của tao để bán, thẳng đến hoàn thành khoản tiền mẹ mày thiếu tao mới thôi!”

Mặt nạ bình tĩnh của Thiết Tây Á rốt cục cũng có một tia bị rách, khuôn mặt vốn tái nhợt cuối cùng một điểm huyết sắc cũng bị thôn sạch sẽ! Mẹ nó bắt con trả sao? Bà quả nhiên không thương tôi, phút cuối cùng còn gán cho tôi thêm khoản nợ này, nhìn thấy kết quả như vậy bà có thể mỉm cười nói cừu tuyến sao, vừa lòng sao? Khóe miệng Thiết Tây Á gợi lên nở nụ cười, những tên đàn ông nhìn xem đều là vẻ mặt chấn động, giống như nhìn thấy hoa mai lay động trong băng tuyết và gió lạnh đi, lãnh diễm lại lạnh lẽo, lúc này Thiết Tây Á là tươi cười như vậy. Thiết Tây Á thừa dịp mọi người thất thần, nhanh chóng tiến lên lấy ra khẩu súng bên hông một tên mặc áo đen đứng cạnh Phạm gia.

“Mẹ nó, mày muốn làm gì! Buông khẩu súng xuống!” Tên đàn ông bị cướp đi vũ khí dẫn đầu lấy lại tinh thần, hướng về phía Thiết Tây Á rống giận, vài tên còn lại nghe được tiếng hô của đồng bọn đều lắc mình đem Phạm gia chắn ở sau người, đồng loạt giơ súng hướng Thiết Tây Á.

“Tôi sẽ không đi bán! Trừ phi ông cảm thấy sẽ có người muốn một khối thi thể lạnh như băng. Nhưng số tiền bà ấy thiếu ông, tôi sẽ thay bà ấy trả.” Thiết Tây Á vẻ mặt quyết tuyệt, hòng súng tối om vung văng để ở trên thái dương của chính mình, bình tĩnh dị thường nói. Hiện tại cô hai bàn tay trắng cũng không hề sợ hãi, cô không có tài sản gì cũng không có năng lực cùng đấu với những người này, bọn họ muốn đối phó với cô so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn. Cho nên nếu không thể thay đổi vận mệnh, như vậy cô sẽ cố gắng lựa chọn phương thức tồn tại tốt nhất đối với chính mình.

“Còn nói? Hừ, mày cho dù đi bán cũng không hẳn có thể hoàn trả tiền cho tao, không bán? Lấy cái gì để trả tao bảy trăm vạn!” Phạm gia phát phát tay ý nói các tên bảo tiêu lui ra, vẻ mặt hèn mọn nhìn Thiết Tây Á, hắn cảm thấy đàn bà trừ bỏ thân thể căn bản là không có giá trị nào cả.

“Trừ bỏ bán, muốn tôi như thế nào cũng có thể, thẳng đến khi tôi trả hết mới thôi.” Đây là điểm mấu chốt cuối cùng cô muốn, người có ti tiện cũng có tôn nghiêm, cô không thể để người khác giẫm lên.

“A, mày còn nhỏ mà khẩu khí cũng không nhỏ. Bảy trăm vạn, mày muốn trả tới khi nào? Đến khi lão tử vào quan tài sao?”

“Bảy năm!” Thiết Tây Á kiên định nói, thanh âm uyển chuyển như tiếng hót của chim hoàng oanh, từng chữ nói ra đều rất khí phách.

“Bảy năm? Nếu như không trả hết thì sao?”

“Mặc ông xử trí.”

“... Được!” Phạm gia có điểm thưởng thức nha đầu dũng cảm này, rất nghị lực!

Bảy năm, tôi dùng thời gian bảy năm để báo đáp ân tình bà sinh tôi nuôi tôi, bảy năm sau chúng ta sẽ không còn liên quan, cho dù có gặp lại dưới hoàng tuyền cũng xin không cần nhìn cứ đi qua, mẹ, tạm biệt! Đây là lần đầu tiên Thiết Tây Á gọi tiếng mẹ sau khi lớn lên, cũng là... Một lần cuối cùng!

“Thiết Tây Á, mang cho tôi hai hộp này!”

“Hi, mỹ nữ! Bàn này lại gọi hai bia!”

“Thiết Tây Á, lập tức đến cô lên đài, cô như thế nào còn ở chỗ này? Nhanh chút chuẩn bị.”

“Thiết Tây Á, Thiết Tây Á...”

Trong quán bar vẫn như cũ là ca múa mừng cảnh thái bình xa hoa truy lạc, Thiết Tây Á từ khi đáp ứng Phạm gia liền làm việc tại những nơi thế này, nguyên nhân không khó, chỉ có nơi này mới là nơi kiếm tiền nhanh nhất! Cô khuôn vác hàng hóa, bưng rượu, hát... Trừ bỏ bản thân, cơ hồ là việc có thể kiếm tiền thì cô đều làm. Nhưng là bảy trăm vạn... Bốn năm trôi qua, cô mệt chết mệt sống nhưng ngay cả một số lẻ cũng không trả được! Năm đó thời điểm cô hứa hẹn là có điểm xúc động và muốn kéo dài thời hạn, nhưng hiện tại, cứ nghĩ đến ánh mắt Phạm gia nhìn về phía cô càng ngày càng nóng cô liền cảm thấy chính mình lại nguy hiểm thêm một phần.

Thiết Tây Á không còn là cô gái nhỏ ngây ngô của năm đó, thời gian bốn năm cùng lễ rửa tội của cuộc sống, nay Thiết Tây Á đã trở mã thành mỹ nhân động lòng người tựa như tiểu yêu tinh câu hồn đoạt phách, những người đàn ông mơ ước cô không phải ít, cũng có người thần thông quảng đại biết được cô gặp khó khăn và có ý giúp cô, nhưng đều bị cô một mực cự tuyệt.

Dùng phương thức như vậy để lấy được tự do, bất quá chính là thay đổi một loại phương thức giam cầm mà thôi, đem chính mình giam cầm ở bên cạnh một người đàn ông, dựa vào sự sủng ái của hắn mà sống, làm cho chính mình biến thành sủng vật tùy ý chủ nhân chơi đùa. Chỉ khi nào này phần ái (yêu, yêu về thể xác) dần dần trở nên mờ nhạt mới có cơ hội rời ra, cô phải làm sao bây giờ? Giẫm vào vết xe đổ của Lâm Đan sao? Không, bị kịch như vậy tuyệt đối sẽ không tái diễn đối với cô!

Có người nói, nhân sinh như là một ngục oa, khi làm bạn té ngã đến dưới cùng, vô luận bạn đi theo phương hướng nào đều là hướng về phía trước! Thiết Tây Á tin tưởng vững chắc không cảnh ngộ nào so với hiện tại lại gian nan hơn, cây khô cũng có thể phùng xuân, ở chỗ tuyệt (đường cùng) cũng nhất định có thể phùng sinh, cô muốn dựa vào sự cố gắng của chính mình, trở thành chim ưng có thể tự do bay lượn!

37. Chương 37: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Hi Vọng 1

“Thao, để tao hảo hảo giáo huấn nó! Biểu ~ tử (biểu tử: gái điếm, kỹ nữ, gái mại dâm) thôi! Đến nơi này còn mẹ nó giả trang ngây thơ cái gì, ” một tên đàn ông trên cổ cơ hồ lộ dấu móng tay, trên móng tay của người phụ nữ bụm mặt rõ ràng là có vết máu, nước miếng văng khắp nơi, hung hăng mắng, “Mẹ nó, về mặt dụ dỗ bộ dạng dâm nữ, còn mẹ nó dám ghét bỏ lão tử?! Cùng lão tử một lần thì làm sao? Sợ không dậy nổi sao?” Dục ~ hỏa cùng lửa giận đan vào nhau, làm cho tên đàn ông vốn là trắng kiện giọng to giờ so với bình thường lại lên rất cao, làm cho không ít khách ở những phòng xung quanh phải mở cửa nhìn ra.

Lúc này những cô gái (gái của quán bar) ngồi trên ghế sợ tới mức đều tránh ở góc, hai tên đàn ông kéo một cô gái quần áo hỗn độn đang gây rối trở lại, đi sau còn có một tên vẻ mặt hung ác, cầm giận chữm bậy, trên người đeo đầy vàng sợ người ta không biết hắn là người đàn ông có tiền.

Nghe thấy tiếng ồn ào rồi mẹ tang (người quản lý gái) không cần đi hết cầu thang đã nghe thấy tiếng chửi ầm lên, đợi cho đến khi nhìn thấy, liền thấy đau đầu không thôi, lại là loại nhà giàu mới nổi không văn hóa không tố chất, phát ngôn thô lỗ không hiểu quy củ, làm ra vẻ không cần các cô gái của quán, chỉ thích chơi đùa với phục vụ.

Mẹ tang hít một hơi thật sâu, vẻ mặt mỉm cười nghênh đón, “Ồi, vị đại gia này, chuyện gì lại đáng giá để ngài tức giận lớn như vậy a? Đi chơi không cần làm trò cười thôi, làm gì bởi vì một phục vụ nhỏ nhỏ lại làm chính mình không thoải mái chứ?” Mẹ tang thanh âm ôn nhu mềm mại, thuần thực trấn an người khách, nói mấy câu làm cho không khí đang căng thẳng dịu đi một chút, “Con bé này không hiểu chuyện, ngài đại nhân đại lượng để nó một con đường kiếm ăn, tôi cho người tìm hai cô gái xinh đẹp cùng ngài tiếp tục uống, ngài có chịu không nha? Mày! Còn không mau cút xuống?!” Mẹ tang hướng Thiết Tây Á ngã trên mặt đất mãnh liệt nháy mắt.

Thiết Tây Á cảm kích hướng mẹ tang gật gật đầu, thoáng sửa sang lại quần áo cùng tóc rồi đứng lên, lau khô vết máu dính trên khóe miệng, ôm hai má sưng đỏ chuẩn bị rời đi.

Tên đàn ông được mẹ tang tang bốc mấy câu nên thật sự vui vẻ, đang muốn gật đầu thả người, mở rộng miệng cười to, không nghĩ đến lại tác động đến vết thương trên mặt, một cổ lửa giận di động lại bốc lên, giương mắt thấy Thiết Tây Á có khuôn mặt tuyệt diệu yêu mị cùng dáng người nóng bỏng, nghĩ đến vừa rồi muốn làm bá vương không thành còn bị nữ nhân này làm bị thương, càng thêm cảm thấy không cam lòng, không thể không hảo hảo giáo huấn nữ nhân này một chút, đêm nay nhất định phải đem cô đặt ở dưới thân hảo hảo tra tấn!

“Đứng lại!” Tên đàn ông hét lớn một tiếng, quay đầu cao giọng nói với mẹ tang, “Không cần tìm các cô gái khác, đêm nay bắt con nhóc này theo giúp tôi!” Nói xong hướng đến vị trí ngực Thiết Tây Á là ba cái nhẵn và bàn tay béo ú.

“Ba!” “A...”

Trước là tiếng Thiết Tây Á đánh hất vào bàn tay chụp vào ngực chính mình, sau là tiếng Thiết Tây Á đá vào bộ phận trọng yếu của tên đàn ông đối diện, sau đó tên đàn ông liền phát ra rên rỉ thống khổ.

Thiết Tây Á thật sự không thể nhịn được nữa, từ lúc tên đàn ông ép buộc mình đã thấy ghê tởm cho đến lúc này thì chính là muốn hung hăng giáo huấn hần! Vương bát dẫn! Thiết Tây Á giống như bị diên dấm đá lung tung vào tên đàn ông trước mặt, giống như muốn phát tiết tất cả ủy khuất trong hai mươi mấy năm này, cùng sự khuất nhục của bốn năm qua, hai mắt yêu mị lúc này đã phiếm hồng, hung ác rõ rệt, cô không cần nghĩ về sau sẽ thế nào, chỉ biết là hôm nay cô muốn hung hăng phát tiết hết bất mãn trong lòng, bằng không thật sự sắp bị cuộc sống này bức diên rồi!

Mẹ tang cùng những bảo tiêu của tên đàn ông đều không ngờ Thiết Tây Á sẽ đột nhiên như vậy, nên tất cả đều sững sờ ở tại chỗ nửa ngày cũng không có phản ứng lại. Cuối cùng vẫn là tiếng kêu thảm thiết của tên đàn ông làm ấy bảo tiêu hoàn hồn, vội vàng đi lên kéo Thiết Tây Á ra. Dù sao sức lực của nam và nữ cũng cách xa, hướng chỉ là hai người đàn ông to lớn, Thiết Tây Á rất nhanh bị chế trụ.

“Ti...” Tên đàn ông ấn lên miệng vết thương không ngừng hít vào, bị một người phụ nữ đánh thảm như vậy, hần chính là thẹn quá thành giận, “Mẹ nó! Còn dám động thủ với lão tử, hung hăng đánh nó cho tao, con mẹ nó!!”

“Vị đại gia này...”

“xxx!!” (1 câu chửi bậy nha) Mẹ tang còn chưa kịp nói hết câu, đã bị cơn thịnh nộ của tên đàn ông chặn ngang, còn bị đẩy một cái làm lão đảo, lúc này chính là vẻ mặt lo lắng, chuẩn bị gọi bảo vệ mang người gây sự ra ngoài.

Ở một chỗ khuất trong tầm mắt của mọi người, ba người đàn ông cao lớn giống nhau nhưng khí chất lại khác nhau ẩn dưới ngọn đèn mờ mờ như bóng ma, giống như báo đêm vây quanh vòng ngoài đang chờ sẵn, lặng lẽ quan sát và đánh giá tình cảnh trước mắt.

“Lão đại! Muốn hay không em đi qua xem một chút.” Một người đàn ông trong đó hơi hơi thò người ra, hỏi người đàn ông mặc trang phục đen đứng ở phía trước, thanh âm tuy rằng vẫn trong trẻo trầm tĩnh và lạnh

lùng như trước, nhưng bàn tay ở phía sau lưng lại gắt gao nắm thành quyền, gân xanh dần nổi lên.

“Ân.” Người đàn ông nhẹ nhàng vuốt cằm, phát ra một tiếng giọng mũi. Người đàn ông đứng bên trái nghe được đồng ý, nâng đôi chân dài đi hướng có đèn đuốc sáng ngời.

“Á Bá, cảm thấy cô gái này thế nào?” Người đàn ông mặc trang phục đen nhẹ giọng hỏi người đàn ông đeo kính mắt đứng ở sau người, thanh âm trầm thấp như là rượu ngon ngày xưa, hương vị thuần hậu.

“Không sai, có sức mạnh có quyết đoán có trí tuệ, em thấy cô ấy rất tốt.” Người đàn ông đeo kính mắt trả lời đúng trọng tâm. “Dạ” cùng tập đoàn Lord vừa đi vào quỹ đạo, kết cấu công ty cùng các hạng mục sản nghiệp trước mắt đang quy hoạch lại tổ chức một lần nữa, nhu cầu cấp bách hiện tại là thu thập nhân tài quản lý, bọn họ hôm nay ra đây bàn luận cũng là vì chuyện này, không nghĩ tới vừa mới ra lại gặp được một màn này, chớ ngập phải ruồi tìm được người thích hợp có thể tiếp quản hạng mục giải trí của Lord!

“Dừng tay!” Một tiếng quát lạnh đem vài người bên này đều định tại chỗ, Đoạn Thụy đứng ở dưới đèn thủy tinh xa hoa nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Người đàn ông vừa lên tiếng mặc một bộ quần áo thoải mái màu vàng nhạt, bên ngoài là áo khoác tây trang cách tân màu xám, cả người thoát nhìn sạch sẽ lại không mất mới. Màu tóc hơi hung mềm nhẹ ở trên đầu, làm cho người ta có cảm giác phục tùng lại ôn nhu, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, thoát nhìn so với rất nhiều cô gái còn đẹp hơn vài phần, mặt mày như tranh vẽ, các nét đều đẹp đến hoàn hảo. Nhưng biểu tình lạnh lùng lại có vẻ không phù hợp với khuôn mặt tinh tế.

Tên đàn ông vốn bị một tiếng dừng tay của Đoạn Thụy làm dừng lại, nhưng thấy người đến là một người thoát nhìn phần nộn giống con trai vừa lớn lại dường như tiểu bạch kiểm, không sợ hãi đứng lên, “Tiểu bạch kiểm, tao khuyên mày đừng xen vào việc của người khác.” “Chúng mày con mẹ nó còn đứng đó làm gì? Giáo huấn nó cho tao!” Tên đàn ông giơ ngón tay béo ú chỉ vào Thiết Tây Á, ra mệnh lệnh cho hai tên thuộc hạ.

Đoạn Thụy ánh mắt đầu tiên nhìn đến cô gái liền nhận ra đó là Thiết Tây Á, là cô! Năm đó người con gái này cự tuyệt anh! Thời gian bốn năm qua đi, cô so với năm đó càng thêm xinh đẹp lại thêm một phần lãnh diễm yêu mị, cho dù một thân chật vật đầy những vết thương cũng khó giấu được ánh sáng tỏa ra từ cô. Nhưng là... Trong ánh mắt của cô trừ bỏ vẻ lạnh như băng cùng ưu thương giống năm đó còn có thêm một phần nhìn thấu thế sự thế lương mà bi thương, Đoạn Thụy nhũ mày, cảm giác đau lòng đã lâu lại tới nữa, tay vẫn nắm chặt không buông nên chỗ đầu các đốt ngón tay đã trở nên trắng bệch. Nghe thấy tên đàn ông đáng giận kia còn muốn động thủ, rốt cuộc không chế không được sự phẫn nộ của chính mình, hung hăng đâm vào tên đàn ông khi dễ cô gái của anh.

“A...”

“A...”

Liên tiếp là những tiếng rên rỉ vang lên, thân ảnh quý mị rất nhanh xuyên qua cả đám người, mọi người không thấy rõ người đàn ông với diện mạo thanh tú đã di động như thế nào, chỉ thấy hai tên đàn ông bên cạnh Thiết Tây Á té trên mặt đất không ngừng kêu rên.

“Cậu không sao chứ? Tôi là...” Tôi là Đoạn Thụy, cậu còn nhớ không? Đoạn Thụy thân thủ nâng Thiết Tây Á đã mất đi chống đỡ thiếu chút nữa ngã sấp xuống đây, thân thiết hỏi, câu hỏi còn nhớ không ngay tại bên miệng, lại ở khoảnh khắc chạm đến ánh mắt Thiết Tây Á nhìn chính mình như nhìn người xa lạ mà im lặng không thể thốt ra lời, cậu... Không nhớ rõ tôi sao? Đoạn Thụy ngờ ngác nhìn Thiết Tây Á như bắt động vẫn không nhúc nhích.

Thiết Tây Á quả thật là không nhớ rõ, lời tỏ tình năm đó tựa như một điểm bé nhỏ trong cuộc sống của cô không đáng để trở thành một đoạn nhạc đệm nhỏ, sau đó lại trải qua cái sự kiện kia cũng như tra tấn trong cuộc sống bốn năm này, thấy được muôn hình muôn vẻ của cuộc sống, làm sao còn có thể nhớ rõ từng gặp gỡ ngăn ngủ với một người thiếu niên như ánh sáng mặt trời chứ?

“Cám ơn!” Ngữ khí khách khí lại xa cách, Thiết Tây Á giống như cảm ơn lòng tốt đã cứu cô, lại thấy người đàn ông giống như đang rối rắm phức tạp và ần ần hàm chứa thương tâm? Ánh mắt khi đó, có một cái chớp mắt là giật mình cùng nghi hoặc, bọn họ biết nhau sao? Nhưng lập tức ánh mắt cô bị hấp dẫn bởi hai người đàn ông đi đến từ phía sau anh.

Lâm Á Bá đi theo Cổ Dịch Huân, đã đi tới.

38. Chương 38: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Hi Vọng 2

Người đàn ông chậm rãi đi từ hành lang dài đến, ngũ quan thâm thúy như đao khắc rêu đục, mày kiếm anh tuấn như kiếm bay vờ ra, mắt phượng hẹp dài lộ ra ánh sáng lạnh lẽo sắc bén, mũi cao thẳng, môi bạc hơi mỏng, đường cong cương nghị của cằm... Lạnh khốc, anh tuấn; áo sơmi trắng sạch sẽ, trang phục màu đen vừa người cùng với chiếc caravat hợp màu, làm cho anh thoát nhìn như là thiên thần bóng đêm cao lớn hoàn mỹ. Ở phía sau anh là một người đàn ông khác nhìn hơi gầy yếu, trang phục màu trắng tiêu sái phiêu dật, cùng với chiếc kính mắt, cả người tản ra nồng đậm phong độ của người trí thức.

Vương giả chính là người được trời sinh, mang theo một loại khí chất cao quý, vô luận đi đến nơi nào cũng được rất nhiều người chú ý, người đàn ông mặc đồ đen trước mắt đang đi tới hiển nhiên chính là vương giả trong vương giả, một thân tỏa sáng, khí phách trầm ổn. Tâm Thiết Tây Á tại giờ khắc này kịch liệt nhảy lên, cô có dự cảm, giác quan thứ sáu mãnh liệt hoạt động, đó là một loại trực giác sâu sắc vốn có của phụ nữ, cuộc đời đen tối của cô gái hai mươi mốt tuổi từ nay sẽ thay đổi vì người đàn ông này!

“Nguyện ý đi theo tôi sao?” Người đàn ông giống như thiên thần chậm rãi mở miệng, để vương cường đại khí tràng làm cho người chung quanh không tự giác ngừng thở, toàn bộ tầng trệt lặng yên không một tiếng động.

“Là làm việc sao?” Thiết Tây Á kéo kéo chiếc áo khoác của Đoạn Thụy vừa khoác lên người cô, ngửa đầu yên lặng nhìn người đàn ông đứng trước mặt, trong đôi mắt đẹp đầy lên hy vọng như ngọn lửa hừng hực, sáng chói. .

“Đúng.”

“Được! Nhưng là...” Thiết Tây Á do dự một chút, vừa định đem tình trạng hiện tại của chính mình nói thẳng ra, lại bị người đàn ông chặn ngang.

“Những vấn đề khác, Á Bá sẽ giúp cô giải quyết.”

“Cảm ơn.”

“Tôi không muốn tiếp tục nghe lời cảm ơn từ miệng cô, tôi muốn thấy hành động thực tế của cô.”

“Tôi hiểu được!”

“Hoan nghênh gia nhập ‘Dạ’, ” người đàn ông vươn bàn tay to thon dài ra, “Cổ Dịch Huân, cô có thể gọi tôi là Lucifer.”

“Tôi sẽ cố gắng, sẽ không để anh phải thất vọng.” Bàn tay nhỏ trắng nõn tinh tế vươn ra, bắt tay.

“Mỗi mắt mong chờ.” Cổ Dịch Huân gật gật đầu, xoay người rời đi, bóng dáng cao ngất càng lúc càng xa.

“A Thụy, làm sao vậy?” Lâm Á Bá vỗ vỗ bả vai người anh em, thấy anh ta một bộ mặt hồn hồn mất vía, tò mò hỏi.

“Không có việc gì, đi thôi.”

Cô thế nhưng hoàn toàn không nhớ rõ anh! Mấy năm nay anh chấp nhất tính vì cái gì?

Năm đó, sau khi anh lấy lại bình tĩnh đã tính ngày hôm sau sẽ tiếp tục theo đuổi cô gái đó, lại nghe được thông báo cô gái đó thôi học! Anh lại một lần nữa thất hồn lạc phách...

Sau đó tìm đến nhà Thiết Tây Á, lại được người hàng xóm cho biết cô bị một đám đàn ông hung thần ác sát kéo đi chưa thấy trở về, hình như là thay mẹ cô ấy trả nợ gì đó, anh thật lo lắng, nghĩ tất cả biện pháp để tìm được cô, lại vẫn không có kết quả; không khéo là không lâu sau đó cha mẹ anh nói với anh cả nhà phải di dân sang nước ngoài, anh chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo gia đình, nhưng chuyện về cô gái đó giống

khối đại tảng vẫn đặt trong đáy lòng anh, khó có thể quên được. Đột nhiên có một ngày, cha anh trong bữa cơm chiều nói muốn anh đính hôn cùng với một con gái của một đối tác của ông, hôn nhân vì trao đổi lợi ích không có tình cảm nên anh một điểm cũng không muốn, anh thầm nghĩ muốn cô gái làm cho anh tò mò làm cho anh đau lòng làm cho anh nhịn không được nghĩ muốn ôm người con gái thần bí đó vào trong lòng để bảo vệ, nên bữa cơm chiều ngày nào đó đã tan rã trong không vui, tính cách của anh mặc dù trầm mặc đơn giản nhưng lạnh lùng, nhưng cũng vẫn thuận theo, đó là lần đầu tiên anh cùng cha cãi nhau.

Sau đó, anh vụng trộm rời nhà trốn đi, vốn định quay lại Trung Quốc tìm Thiết Tây Á, nhưng là cha anh dùng thủ đoạn, đành phải đến Nhật Bản để trách cha. Nhưng hẳn vẫn là xem nhẹ thủ đoạn lời đình của cha anh, phong tỏa toàn bộ kinh tế làm cho anh ở Nhật Bản khổ sở duy trì cuộc sống, đó là đoạn thời gian nghèo túng nhất trong cuộc đời anh, bất quá trong khổ lại có vui, anh kết bạn cùng Á Bá, một người có nụ cười giảo hoạt như hồ ly, bọn họ cùng nhau vượt qua những ngày tự do bừa bãi.

Lúc trẻ có thời điểm sẽ hết sức lông bông, nội tiết tố nam dư thừa giống như luôn dao động không ngừng thôi thúc những người thiếu niên, đối với những chuyện hay vật nhìn không vừa mắt, bọn họ chỉ có một ý tưởng: quét dọn! Ở Nhật Bản lui lạt đầu đường và bọn họ gặp được Cố Dịch Huân, người ta nói không hòa hợp, bọn họ đấu rượu đấu võ đấu mưu trí, hai ngày một đêm so đấu, ba người một ý kiến như đã quen biết từ rất lâu rồi, rất nhanh họ trở thành những anh em tốt. Từ đó sáng lập ra “Dạ” và bắt đầu một đường đi đến ngày nay, sinh tử tương giao.

Nhiều năm bận rộn như vậy, anh thủy chung chưa từng quên góc sáng của phòng học năm đó anh nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp, chỗ sâu nhất trong đáy lòng là nơi vẫn có hoa có nước có ánh mặt trời vì cô mà lưu lại, anh tin tưởng vững chắc bọn họ sẽ gặp lại nhau trong biển người mờ mịt, nhưng hôm nay gặp lại...

Ánh mắt Đoạn Thụy khi nhìn lên nổi bật một màu hồng trong con ngươi ảm đạm, lén lút thở dài...

Bốn năm sau

“Tổng giám đốc, đây là hai văn kiện cần ngài ký tên, màu đỏ báo cáo trong nửa năm này của Link, màu vàng là kế hoạch đầu tư giải trí của Cố thị. Còn có hai giờ chiều có cuộc họp với người phụ trách của các ngành, xác định vấn đề chiếu phim cuối năm.” Nữ thư ký hướng người phụ nữ đứng trước cửa sổ báo cáo ngăn gọn các hạng mục.

Người phụ nữ đưa lưng về phía người đứng ở cửa, dáng người nóng bỏng được ôm gọn trong bộ trang phục công sở màu xám, tóc hơi đỏ như màu rượu vang được bôi cao lên, chỉ lộ một đoạn cổ trắng nõn cổ và vành tai như ngọc; tất chân màu đen trong suốt bao lấy đôi chân thon dài thẳng tắp, phía dưới mang đôi giày cao gót màu bạc càng tôn thêm đường cong chuẩn mực, càng lộ vẻ quyến rũ mê người; chỉ cần nhìn bóng dáng của người phụ nữ đó cùng làm cho người ta cảm thấy cô là vưu vật khêu gợi.

“Được, tôi đã biết.” Thanh âm mềm mại đáng yêu lại có thể làm cho người nghe được tê dại tới tận xương.

Nữ thư ký buông văn kiện, nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

Thiết Tây Á đứng ở trước cửa sổ sát đất nơi có thể quan sát toàn cảnh thành phố ngưng mắt nhìn về chỗ A Diêu, khóe miệng gợi lên một chút mỉm cười nhẹ nhàng làm hồn xiêu phách lạc, miễn cưỡng vươn thắt lưng một cái, giống một con mèo Ba Tư thoải mái mà mị hoặc.

Rốt cục phá kén thành bướm! Hai mươi mốt năm sống cực khổ và một năm trải qua huấn luyện, hai mươi hai năm, tuy rằng quá trình phá kén có chút dài và thống khổ, nhưng là hết thấy đều là đáng giá, cô rốt cục có được cuộc sống cô muốn có, không phải sao? Cô cũng có bản đồ của chính mình, có có thể đứng ở giữa mọi người chỉ điểm trên giang sơn tư bản!

Là ai nói qua, chỉ có trải qua tôi luyện của địa ngục mới có thể tạo ra thiên đường thực sự, chỉ có chảy qua máu trên ngón tay mới có thể bắn ra thể gian phát bắn có một không hai, chính xác cỡ nào? Ha ha ~ cảm tạ những đau khổ!

“Đình linh linh...” Tiếng chuông điện thoại để liên lạc riêng của vài người đặc biệt trong “Dạ” vang lên, Thiết Tây Á ngồi trở lại ghế tiếp điện thoại.

“A, Á Bá nghĩ như thế nào mà gọi điện thoại cho tôi, nhớ tới tôi, bảo bồi nhó?” Thiết Tây Á cười khanh khách.

“...” Lâm Á Bá cảm thấy một hàng hắc lướt qua cái trán, ai có thể nói cho cô ấy biết cô gái trầm mặc lãnh diễm năm đó đã chạy đi đâu rồi? Anh không biết cô ấy lại là người phụ nữ kiểu này? “Khụ khụ,” Lâm Á Bá làm như ho khan vài tiếng che giấu bị cảm xúc xấu hổ do bị đùa giỡn, “Có nhiệm vụ, trở về đi!”

“Được!”

Lại trở lại thành phố S, Thiết Tây Á cũng không có cái gọi là cảm giác nao nao khi về quê, không cần nhớ lại trực tiếp lái xe đến công ty. Còn chưa có vào cửa liền nghe được có người nói đến tên của chính mình, Thiết Tây Á cười rồi đi vào. Đoạn Thụy ngồi trên sofa đùa nghịch với súng ống, Á Bá nửa dựa vào bên cửa sổ, tiểu Hạo Hạo giương nanh múa vuốt cùng với Lucifer trầm ổn ngồi sau bàn làm việc!

Bọn họ, đều là bạn của cô, lại là những người an hem mà cô thân nhất! Nhìn thấy bọn họ, tâm vốn lạnh lùng cứng rắn không tự giác mềm mại xuống, đã lâu không có dịu dàng như vậy.

Tiểu Hạo Hạo là một người có tính tình thẳng thắn, vẫn luôn đáng yêu như vậy, cô thích nhất trêu chọc anh ta; Đoạn Thụy vẫn là bộ dạng như trước luôn thích gây phiền toái với cô, cô vẫn thực không hiểu vì sao cái người chỉ thích đùa nghịch súng ống này, cho tới bây giờ luôn không thích nói chuyện, hơn nữa bộ dạng người đàn ông này so với phái nữ còn xinh đẹp thanh tú hơn làm cho cô có cảm giác ngọt ngào, cô không dám trêu chọc người như vậy a?! Á Bá vẫn như cũ là một bộ ôn nhu lạnh nhạt, thường là người điều tiết bọn họ trong lúc phân tranh, Lucifer chính là mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ nháo với nhau, chưa bao giờ tham gia vào, nhưng Thiết Tây Á biết, đây là im lặng dung túng, bằng không với tính cách của lão đại sẽ trực tiếp đem người từ cửa sổ tầng 34 văng ra ngoài.

Cười xong đùa xong mọi người bắt đầu vào vấn đề chính, bên Bắc Mỹ đang có nội chiến, Johnny và Jim đang tranh đấu gay gắt, phần thưởng là vị trí cầm đầu, hang của “Dạ” vừa đến Bắc Mỹ liền bị người của Johnny giữ lại ở cảng, dùng công phu từ ngoại nghĩ muốn nuốt chửng. Ý tứ của Lucifer là muốn giải quyết triệt để, trước sẽ làm mâu thuẫn giữa hai người trở nên gay gắt, sau đó sẽ ngồi xem hổ đấu, đợi đến cuối cùng sẽ tranh thủ vừa thu thập cả hai vừa là đem địa bàn Bắc Mỹ nhét vào trong túi.

Mọi người đang thảo luận nhiệm vụ cho từng người, đột nhiên lão đại tiếp một cuộc điện thoại sau đó hoang mang rối loạn xông ra ngoài, lần đầu tiên cô thấy người đàn ông giống như thiên thần trên mặt có hai loại biểu tình rõ rệt, nửa ngày cũng không muốn làm rõ ràng đã xảy ra chuyện gì?

39. Chương 39: Phiên Ngoại Thiết Tây Á: Chuyển Sang Tươi Sáng

Đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu tình băng lãnh trên mặt Lucifer bị hòa tan vài phần, khóe mắt đuôi lông mày đều là ý cười ấm áp cùng sủng nịnh. Anh gắt gao ôm một cô gái xinh đẹp, làm như dùng chính nhiệt độ của cơ thể mình để giúp cô gái đó sưởi ấm, y phục màu đen cởi ra đem cô gái ôm vào trong ngực, chỉ lộ ra cái đầu xù cùng một đôi mắt to tròn ngập linh khí, mắt đen lúng liếng nhìn trái phải xung quanh.

Từ khi cô gái đó xuất hiện, Lucifer liền bị thu hút toàn bộ sự chú ý nửa điểm cũng không rời khỏi cô ấy, anh ôm cô ấy nhanh như vậy, giống như ôm ấp toàn bộ thế giới. Toàn thế giới cũng chỉ bày ra ôn nhu đối với một người là cô ấy, nguyên lai, đây... Tình yêu của anh ấy!

Từ khi bắt đầu, cô chỉ thấy cả trai lẫn gái cùng chơi trò chơi tình cảm, thêm nữa dựa vào tâm tư tình tứ và trực giác của phụ nữ đối với tình cảm sâu sắc, rất nhanh cô liền phát hiện Lucifer cùng tiểu công chúa của Lộ thị lúc đó có vấn đề: một người đứng tại chỗ do dự không dám tiến, một người vây quanh người kia không biết nên xuống tay ở đâu, tình cảm bị chiếc áo giáp của tình yêu cùng khe hở thân tình tạo thành một bức tường trung gian.

Có câu gọi là “Không phá tắc không lập”, bất luận người Lucifer yêu thuộc loại nào, cuối cùng cô vẫn hy vọng anh hạnh phúc, vậy cô sẽ một lần làm người chen ngang để giúp hai người đó phá đi bức tường ngăn cách kia!

Cô cố ý nói ra những lời ái muội, lấy ý nghĩ của Lucifer và những lời nói đó phối hợp ăn ý, chỉ một ánh mắt anh liền hiểu được cô muốn làm cái gì, cho nên anh ngầm đồng ý, tận lực phối hợp cùng cô diễn một màn kịch. Tiểu công chúa quả nhiên hiểu lầm, cô vốn đã chuẩn bị để người ta đánh trả vì đã làm tốt vai tiểu tam (người thứ 3) chen ngang, nhưng cô không nghĩ tới là cô gái nhỏ này tuy rằng thương tâm lại rất bình tĩnh rất phong độ, cũng đúng, Lucifer nhìn người tốt vậy làm sao có thể thích con gái nhà giàu chỉ biết làm nũng đùa giỡn bày trò đàn độn chứ?

Hai người đàn ông A Thụy và Á Bá căn bản là không hiểu chuyện tình cảm, cũng không rõ ràng lắm ba người chúng tôi nổi mây phun gió là làm gì, thế nhưng tin là thật, kéo tôi khỏi văn phòng như người ta tha phạm nhân đi, thật sự là làm cho người ta thương tâm, tốt xấu gì mọi người cũng là vào sống ra chết cùng nhau phần đầu cùng nhau nhiều năm như vậy, thế nhưng đều không tin tôi! Chẳng lẽ thật sự là hình tượng tôi bình thường lang thang nhiều nên nhào nặn thành công như vậy? (Tôi = Thiết Tây Á)

Á Bá chưa bao giờ giải quyết loại chuyện này, nên ra đến cửa liền lên tiếng kêu gọi và nghênh ngang mà đi. Tức nhất là A Thụy, anh ta thế nhưng về mặt hèn mọn răn dạy tôi.

“Đầu óc cô có bệnh a?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng và có ẩn sự tức giận.

“...”

“Hai người đó đang tốt, cô làm như vậy muốn biến thành hình chữ thập sao a?!”

“...”

“Câu lạc bộ đêm, người quản lí trong công ty nhiều như vậy còn chưa đủ để cô thông đồng sao?”

“Uy, anh nói cái gì vậy! Không biết thì không được nói lung tung!” Mắt thấy anh càng nói càng quá đáng, Thiết Tây Á cũng tức giận, bình thường thích đập phá cãi nhau làm chơi đùa còn chưa tính, loại thời điểm này trong lòng đã đủ đủ rối loạn anh ta còn làm thêm ngọt ngào, “Tôi làm cái gì, không cần anh lo!” Thiết Tây Á lướt qua Đoạn Thụy hướng thang máy mà đi đến.

“Tôi như thế nào lại không thể quản! Chuyện của cô, tôi sẽ quản!” Đoạn Thụy thấy Thiết Tây Á phải đi, dưới tình thế cấp bách nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô dùng sức kéo về. Suy nghĩ trong nội tâm thoát ra, nói xong những lời này cả hai người đều sưng sốt một chút.

Thiết Tây Á không hề phòng bị nên bị lực đạo lôi kéo kia làm lảo đảo vòng vo một chút rồi ngã lên bả vai của anh, làm cái trán trắng mịn hơi đau một chút, “Anh bị thần kinh a! Quản tốt đồ vật nhỏ yêu quý của anh đi, tạm biệt!” Thiết Tây Á xem nhẹ một chút khác thường vừa xẹt qua trong lòng, bỏ tay Đoạn Thụy ra, che giấu bằng cách hất mái tóc để nó lay động rồi rời đi. Tên gay này hôm nay là uống sai thuốc hay là khi ra cửa chưa uống thuốc a? Nhàn rồi đến nhàm chán hay sao mà lại nói những lời ái muội như vậy!

Đoạn Thụy nhìn thân ảnh xinh đẹp rời đi thật lâu sau cũng không có di động, tôi... Có phải hay không đã theo đuổi em hơi quá?

Ngày hôm sau, Thiết Tây Á lại giả trang một lần nữa làm người phụ nữ chen ngang cho tiểu công chúa một đòn cuối thật mạnh. Những gì nên và có thể làm cô đều làm, còn lại chỉ có thể chờ chính bản thân lão đại cùng tiểu công chúa thôi, là lúc chính mình tìm lối ra, sau đó Thiết Tây Á mang theo Nhã Di ngồi chuyển bay chiều bay đến Bắc Mỹ, tìm và tiến đến chỗ mà từ tối hôm qua và suốt đêm Á Bá cùng A Thụy hội hợp.

Nhã Di là cô gái ưu tú nhất thông minh nhất trong những người cô huấn luyện! Cô ấy giống một đóa bách hợp nhỏ trong nhà ấm, ôn nhu như nước lại am hiểu ý người khác, thoát nhìn mềm mại yếu đuối làm người ta phải thương tiếc; nhưng bên trong bề ngoài dễ bị người khác xem nhẹ là vô hại ấy lại cất giấu lực phá hoại rất lớn, Nhã Di rất giỏi về lấy cớ cùng đánh lạc hướng, giỏi về nói dối, kéo dài thời gian, cô ấy là người không thể thiếu để góp vào thành bại của hành động lần này.

Johny ham tài, Jim háo sắc, bọn họ nhằm vào nhược điểm của hai người này để từng bước thực thi kế hoạch. Trước an bài Nhã Di xinh đẹp nhu nhược tình cờ gặp Johny ở đầu đường khi bị lưu manh cướp bóc, chế tạo tình huống anh hùng cứu mỹ nhân một cách tình cờ, lợi dụng chủ nghĩa đại nam tử của Johny làm cho Nhã Di đi theo hắn, sau đó dùng thủ đoạn câu dẫn Jim để khơi mào bất hòa giữa hai người; bên này Đoạn Thụy, Á Bá, cùng Thiết Tây Á sẽ nhanh chóng ở sông bạc của Johny và du thuyền của Jim bắt chước thủ đoạn

của bọn họ chế tạo chút hỗn loạn không lớn không nhỏ, làm mâu thuẫn giữa hai người trở nên gay gắt, cuối cùng là ngư ông đắc lợi.

Nhưng Johny và Jim nếu có thể trở thành hắc đạo đứng trên một số người ở Bắc Mỹ, tự nhiên sẽ không đơn giản, trong quá trình bọn họ hành động cũng bị rất nhiều loại cường thế cản trở cùng phản kích, thế nhưng lần này Thiết Tây Á lại có được thu hoạch ngoài ý muốn!

Khi bọn họ hành động ở sông bạc, bọn họ gặp phải Jack Brown – thuộc hạ đắc lực nhất của Johny —— là bộ đội đặc chủng xuất ngũ với trứ danh lấy cẩn thận làm tàn nhẫn, bọn họ bị bao vây và tấn công trong khi hỏa lực của đối thủ lớn và mạnh gấp đôi so với bọn họ, trong tình cảnh đó cho dù bọn họ có thân thủ tốt, chung quy hai đám cũng không địch được bốn tay. Khi mọi người mạo hiểm trong mưa bom bão đạn chặt vật phá vòng vây ra ngoài, một số người bị thương, đại bộ phận những người cùng đi đều đã ra được ngoài.

Thiết Tây Á công A Thụy bị thương tạm thời tránh trong kho hàng của sông bạc, tránh né sự tìm kiếm của Jack. Trong nháy mắt viên đạn gào thét bắn tới phía ngực cô, lúc đó cô đang tựa vào hành lang đối phó với người ở phía trước, nếu không phải A Thụy đột nhiên phi thân lên đem cô đẩy sang một bên, khả năng hiện tại cô đã trở thành một khối thi thể lạnh như băng! Nhưng bả vai của A Thụy lại trúng một viên đạn...

“Anh có khỏe không? Kiên trì một chút!” Thiết Tây Á cởi áo khoác dề lên bả vai trái bị thương của Đoạn Thụy muốn làm chậm lại tốc độ máu chảy. Thấy vị trí bị thương của A Thụy rất gần với vị trí trái tim hơn nữa máu tươi cuộn cuộn không ngừng chảy ra, lần đầu tiên cô có cảm giác kích động, tâm tính thiện lương giống bị một sợi dây vô hình nào đó nhìn không thấy tác động vào làm bùng phát.

“Tôi...” Cô thật sự quan tâm anh, đang khẩn trương vì anh sao?

“Anh đừng nói chuyện! Tiết kiệm thể lực một chút, chờ một chút bọn Á Bá nhất định sẽ tìm được chúng ta, kiên trì một chút.” Thiết Tây Á để Đoạn Thụy tựa vào trong lòng chính mình, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa chính của kho hàng, buộc chặt ngũ khí.

“Thiết Tây Á, tôi... Có chuyện... Muốn nói với em” (Chuyển dần xưng hô của anh Thụy nha *tềng tềng*)

“Anh không cần nói, đợi đi ra ngoài rồi nói sau!” Thiết Tây Á nhìn Đoạn Thụy vì mất máu quá nhiều mà sắc môi tái nhợt, có cảm giác như anh đang dần dò lờ cuối cùng, nên vội vàng chặn lời của anh lại.

“Không, đi ra ngoài tôi sợ sẽ không còn cơ hội!” Thanh âm của Đoạn Thụy suy yếu, cầm bàn tay mềm nhũn máu của Thiết Tây Á, kiên định nói.

“Anh... Anh nói!” Nhìn chất lỏng màu đỏ ảm ảm không ngừng chảy ra, Thiết Tây Á cảm thấy giống như sinh mệnh chính mình đang dần xói mòn, một loại cảm xúc tên là sợ hãi đang đem cô chôn vùi, cô không biết vì sao lại sợ hãi, tuy rằng người đàn ông này bình thường thực chán ghét, chỉ thích chọc phá cô, thích chèn ép cô, nhưng là cô thật sự không nghĩ anh bị làm sao!

“Thiết Tây Á, tôi thích em, làm bạn gái của tôi được chứ?” Đoạn Thụy gắt gao nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Thiết Tây Á, kiên định nói. Năm tháng lưu chuyển, thời gian trôi qua nhưng giống như lại nhớ tới nhiều năm trước khi ánh tịch dương bao phủ khắp nơi và dưới tàng cây đào, người thiếu niên cao ngất, cô gái diễm lệ...

Đôi mắt đẹp của Thiết Tây Á trợn lên, bất khả tư nghị nhìn người đàn ông thanh tú nhưng sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt đang nằm trong lòng, một câu nói rất quen thuộc, cô... Có phải hay không đã xem nhẹ cái gì đó?

“Thật sự không nhớ rõ tôi sao? Tôi là Đoạn Thụy!”

“...” Đoạn Thụy? Đoạn Thụy... Đoạn Thụy... Thiết Tây Á kinh ngạc nhìn người đàn ông chỉ có thể dùng đến hai từ xinh đẹp để hình dung, dần dần, một hình ảnh người thiếu niên cao ngất mặc áo đồng phục màu lam, khuôn mặt mang theo nét trẻ con dần hiện lên trước mắt, hình ảnh chớp lên, cho đến khi trùng hợp. Là anh!! Thiết Tây Á cả kinh bưng kín miệng. Làm sao có thể là anh? Vượt qua thời gian nhiều năm như vậy, anh thế nhưng còn có thể ở nguyên tại chỗ chờ tôi? Tôi... Hà đứ đứ gì mà có thể được như vậy?

“Đoạn Thụy, tôi...” Thanh âm của Thiết Tây Á có một tia nghẹn ngào không dễ phát hiện.

“Còn muốn cự tuyệt tôi sao? Cô gái này, tôi chờ em thật lâu!” Nhìn em từ một cô gái nhỏ biến thành một nữ vương, từ con sâu lột xác thành con bướm, thật sự rất lâu.

“...”

“Năm đó là tôi sai lầm, chỉ lo uể oải không thể lý giải câu nói ‘Tôi không thể’ của em bao hàm bao nhiêu bất đắc dĩ cùng chua xót, vận mệnh trừng phạt tôi, làm cho tôi mất em lâu như vậy; khi lại một lần nữa nhìn thấy em, tôi mừng rỡ như điên, yên lặng ở trong lòng cảm tạ ông trời thật nhiều lần, nhưng em lại quên tôi, trong mắt em chỉ có Lucifer, cho nên tôi chọc phá để em tức giận, chỉ mong em có thể chú ý tới tôi; nhưng là hiện tại tôi rất cuộc chờ không được, anh yêu em!”

Thiết Tây Á nói không ra lời, trong đôi mắt đẹp đã đầy hơi nước, giống như một đám mây no đủ, chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào một chút, khẳng định sẽ gặp mưa to tầm tã. Cô nghĩ đến mẹ của mình, cô sợ hãi tình yêu, từng ở nơi xa hoa trụy lạc, nhìn các đôi trai gái vì tình mà đau đớn khổ sở, cô hoài nghi tình yêu, cô đã nghĩ cả đời này cô sẽ sống cô độc như vậy, chưa từng nghĩ đến ông trời nhưng lại để ột người đàn ông yên lặng bảo vệ bên cạnh cô lâu như vậy, luôn chờ cô ngoái đầu nhìn lại!

Cô đột nhiên hiểu được, vì sao A Thụy đối với bất cứ ai cũng lãnh đạm xa cách, duy nhất thích cùng cô đấu võ mồm, vì sao quen biết A Thụy lâu như vậy, nhưng bên người anh cho tới bây giờ lại chưa từng xuất hiện một người phụ nữ nào... Nước mắt tích tụ đã lâu rốt cục ào ra, rơi trên khuôn mặt yêu đã rồi lướt qua chỗ chạy máu và rơi trên người đàn ông, trên mặt người đàn ông. Hà đức có thể, hà đức có thể... Thiết Tây Á im lặng nhớ kỹ những lời này.

Nếu như một người luôn kiên cường độc lập, một nữ cường nhân bình tĩnh đến máu lạnh lại đột nhiên khóc không thành tiếng, bất cứ ai cũng đều lúng túng.

Đoạn Thụy nhìn chằm chằm vào biểu tình của Thiết Tây Á, thấy cô trong chốc lát nghi hoặc lại trong chốc lát mê mang, rồi bỗng nhiên lại khiếp sợ, lúc này lại là khóc thương tâm, anh mờ mịt vô thức, gấp đến độ cả mặt đều đỏ, điều này làm cho sắc mặt anh thoát nhìn hồng lên không ít, “Á Á, em đừng khóc, anh... Anh...”

“Ngô!” Thiết Tây Á cảm thấy thấy hoa mắt, thất lưng bị một đôi cánh tay cường kiện ôm lấy, môi tiếp xúc với một vật thể mềm mại mà lạnh lẽo. Nước mắt chảy vào trong miệng hai người, ấm áp mà chua xót, cực kỳ giống tình yêu của hai người trong lúc đó. Thiết Tây Á nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, im lặng ngẫm đồng ý. Cô có thể tin tưởng một lần, buông tay đi yêu một hồi sao?

Tuy rằng Thiết Tây Á cũng không giỏi hôn môi, nhưng cô rõ ràng có thể cảm giác được kỹ thuật của Đoạn Thụy kém đến tệ hại! Anh căn bản không phải đang hôn môi, mà là liếm và cắn, môi cô bị anh chà đạp đến độ muốn sưng lên chảy máu ~~ “Ba” hai phiến ướt át khi rời môi phát ra tiếng vang rất nhỏ, nói đã nói rồi, lúc này Thiết Tây Á và Đoạn Thụy đều không nói gì, hưởng thụ một lát yên tĩnh này.

“A Thụy, Thiết Tây Á!” Thanh âm của Lâm Á Bá truyền đến từ phía ngoài kho hàng, xem ra là cảnh báo đã được giải trừ.

“Á Bá, chúng tôi ở trong này!” Lần này là tiếng của Đoạn Thụy, thanh âm hoàn toàn không còn suy yếu như vừa rồi, mà là sinh khí dồi dào, thậm chí “Tăng” một chút liền đứng lên! Kỳ thật vết thương của anh chỉ là trên vai không bị thương đến chỗ quan trọng, hơn nữa viên đạn bắn xuyên qua vai chứ không ở trong cơ thể, trừ bỏ bị chảy máu hơi nhiều căn bản không có gì quan trọng.

Thiết Tây Á vốn là hoảng hồn khi nhìn động tác của Đoạn Thụy, vội vàng đứng lên giúp đỡ anh, nhưng khi nghe được thanh âm mạnh mẽ mười phần lo lắng của anh đột nhiên cảm thấy chính mình bị lừa!

“Anh không có việc gì?”

“Anh chưa nói chính mình có việc a, đều là chính em nghĩ thôi!” Anh chính là vì mất máu quá nhiều nên có chút suy yếu mà thôi, vừa rồi quả thật anh cũng vờ yếu một chút, nhưng là vì theo đuổi được cô vợ này, cơ hội tốt đến anh không thể không dùng một chút thủ đoạn a!

“Hỗn đản!” Thiết Tây Á nghĩ đến vừa rồi khẩn trương hề hề lại khóc đến thương tâm, cảm thấy thực mắt mặt, nâng cái chân thon dài đá hướng người đàn ông gian trá.

“Hừ!” Đoạn Thụy không nghĩ tới cô vợ này thế nhưng lại cho anh một đá như vậy, chỉ kịp buồn hừ một tiếng, hoa hoa lệ lệ hôn mê bất tỉnh.

40. Chương 40: Dời Đi Trọng Điểm

“Đỉnh đỉnh ~ anh có thể mở mắt!” Lộ Diêu cao hứng phần chấn mở quà tặng, đặt ở trước mặt Cố Dịch Huân.

Một khắc khi Cố Dịch Huân nhìn thấy món quà kia, khóe mắt liền run rẩy, nhu tình cùng hào hùng vừa rồi, giống như theo khinh khí cầu bay hết không còn chút nào, chỉ còn lại cảm giác vô lực sâu sắc... Tiểu yêu tinh, em rốt cuộc là muốn tặng quà cho anh hay là muốn đùa giỡn anh?

Chỉ thấy mười ngón tay ngọc của Lộ Diêu đang cầm áo sơ mi hoa màu xanh lá mạ tràn ngập phong tình Hawaii cùng quần có màu tương tự, mặt trên còn vẽ bờ cát, núi, nước biển, ánh mặt trời... Thật sự là đủ mọi màu sắc mọi phong cảnh muốn hình muôn vẻ! Vật liệu may mặc lác lư qua lại theo động tác của Lộ Diêu... Cố Dịch Huân ngay cả khóe miệng cũng run rẩy! Đây là muốn ồn ào kiểu gì?

“Tặng anh? Em xác định?”

“Đúng vậy, em đi dạo cả một buổi chiều cũng đã chọn rất lâu đấy!” Sự hưng phấn trong thanh âm Lộ Diêu dường như muốn tràn ra ngoài, khẩn cấp muốn nhìn một người mặt lạnh như băng núi khi mặc quần áo có màu sắc như vậy sẽ tạo thành hoa lửa thế nào, “Uy, anh mau mặc vào thử xem a, nhìn xem được không!”

Cơ hồ mỗi lần nhìn thấy anh, đều là mặc áo sơ mi trắng và áo khoác tây trang màu đen, tuy rằng thực khốc rất tuần tú rất có hình tượng, nhưng cô luôn cảm thấy quá mức nghiêm trang, giống như tham gia lễ tang, không khí trầm lặng, cùng cô gái trẻ xinh tươi như cô đi cùng một chỗ thực không hợp! Cho nên cô ra một quyết định: từ hôm nay trở đi sẽ làm phong phú tủ quần áo của người đàn ông này, tranh thủ tạo ra hiệu quả một sắc xuân từ muôn đỏ nghìn hồng!

“Em không biết là cái này không thích hợp với anh sao?” Cố Dịch Huân cảm thấy huyết thái dương nhảy lên trường đau, anh đã sống hơn một phần hai của nửa đời người, trừ bỏ lần cùng Diêu Diêu và các bạn học của cô đi ăn, trên người rốt cuộc không xuất hiện màu gì ngoài màu đen, trắng, nếu mặc những màu sắc kia ra bên ngoài, đột nhiên làm cho anh có cảm giác mặc vào sự vui mừng như bờ cát kia... Đương thời rất lưu hành một câu như thế nào? Nga, đúng rồi, không đỡ được!

“Sẽ không a, dáng người anh tốt như vậy, mặc vào nhất định nhìn rất đẹp, nhanh chút!” Lộ Diêu đem quần áo ném tới trên người Cố Dịch Huân, chờ anh đổi trang phục, nhìn anh chậm chạp chưa động thân thể và ánh mắt khi nhận được quần áo như nuốt phải ruồi bọ, thoát cái Lộ Diêu vui vẻ dị thường. Ân... Kỳ thật... Mua bộ quần áo này không phải làm quà tặng, thuần túy vì muốn chinh Cố Dịch Huân, vốn cũng không trông cậy vào việc có thể bắt anh thực sự mặc vào.

“Dịch Huân ca ca, anh... Không vui sao? Kia quên đi, cảm ném xuống là được!” Thanh âm ủy ủy khuất khuất, đôi mắt to như hạnh nhân ươn sưng, giống như tùy thời sẽ có chất lỏng từ bên trong chảy ra. Đòn sát thủ, chiêu này dùng để đối phó với anh trai trầm trầm trắng trắng.

“Thích, Diêu Diêu mua anh làm sao có thể không thích chứ?” Cố Dịch Huân cũng không có xem nhẹ khóe miệng Lộ Diêu mơ hồ hiện lên ý cười nghịch ngợm và mắt to vụt sáng lên tia giáo hoạt, mỗi lần làm chuyện xấu đều là biểu tình này. “Kia... Diêu Diêu giúp anh thay đi?” Thanh âm thuần hậu trầm thấp che giấu một cách hoàn hảo sự nguy hiểm cùng giả dối trong giọng nói, đại sói xám đang chờ đợi con mồi tiến vào lãnh địa...

“Tốt ~” Lộ Diêu không nghĩ tới mọi việc lại tiến hành thuận lợi như vậy, hiện tại trong đầu càng không ngừng tưởng tượng đến vẻ mặt xơ xác tiêu điều của Cố Dịch Huân khi mặc áo sơ mi hoa như các vũ công đứng trên bờ cát hay mặc, vì bữa tiệc thị giác sắp được thưởng thức, những cái khác đều đành phải vậy, vui vẻ chạy vội tới bên người Cố Dịch Huân thay Hoàng Thượng đổi quần áo.

“Ai nha! Anh làm sao a?!” Đang đấu tranh với đai lưng trên quần của Cố Dịch Huân, Lộ Diêu chỉ không lưu ý một chút, dây lưng của chiếc váy màu trắng trên người chính mình liền bị tháo ra, chiếc váy dài liền rơi xuống mắt cá chân.

“Bảo bối giúp ca ca cởi quần áo ngoan như vậy, ca ca đương nhiên cũng nên giúp bảo bối một chút a!” Cố Dịch Huân cười đến không có ý tốt.

“Không cho anh lộn xộn!” Lộ Diêu nhặt chiếc váy lên mặc lại, cao giọng quát Cố Dịch Huân.

“Ân, em cứ tiếp tục.” Cố Dịch Huân giơ hai tay lên, vẻ mặt biểu tình vô tội.

...

“Đã nói không được lộn xộn!”

“...”

“Không nên động đến quần áo của em!”

“...”

Cố Dịch Huân có rất nhiều cách thức —— kinh nghiệm áp đảo khi tham chiến, kỹ thuật của Lộ Diêu so với kỹ thuật của anh, không, căn bản là không thể so sánh! Bởi vì khi làm cho Cố Dịch Huân toàn thân chỉ còn lại có một cái quần lót tam giác Prada màu đen bó sát người, Lộ Diêu đã như một quả trứng gà bị người ta bóc hết vỏ, sạch sẽ!

“Anh cảm thấy hiện tại chúng ta làm chuyện khác sẽ có ý nghĩa hơn so với thay quần áo!” Đại sói xám cười đắc ý, đi từng bước một đem theo xiềng xích, bức tiểu cừu đến bên giường, áp đảo! Ân luôn! Lửa nóng theo nụ hôn một tác lại một tác trên da thịt mềm mại, mút vào rồi liếm cắn, giống như bên miệng là món ăn ngon nhất đẹp nhất trên thế giới, bàn tay mang theo ma lực ở trên thân thể trần trọc của Lộ Diêu không ngừng dao động.

Nếu như Lộ Diêu ngoan ngoãn mặc anh muốn làm gì thì làm sẽ không phải Lộ Diêu, thân thể trắng mịn mảnh khảnh ở dưới thân Cố Dịch Huân không ngừng giãy dụa vặn vẹo, ý đồ chạy khỏi vòng tay của anh; móng tay được chỉnh sửa tỉ mỉ trong suốt như thủy tinh ở trên cổ màu đồng di chuyển đến phía sau lưng rộng lớn và lưu lại ở đó một ấn ký uốn lượn màu đỏ; Cố Dịch Huân thấy Lộ Diêu còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu của anh để chống lại, tà tứ cười (vừa gian tà vừa có ý tứ), động tác trên tay càng thêm dùng sức, hôn cũng càng thêm triền miên, rất nhanh Lộ Diêu liền không có khí lực, mềm nhũn nằm ở dưới thân anh nhẹ giọng hừ.

Mặc dù vô số lần chơi trò áp đảo và phản áp đảo, Lộ Diêu lũ chiến lũ bại khi bại khi thắng, chống cự không biết mệt, nhưng là ở trước mặt Cố Dịch Huân thì cô chính là Tôn Ngộ Không không thoát khỏi năm ngón tay của Phật Tổ.

Cố Dịch Huân dùng mảnh trước sau như một, bám vào trên người Lộ Diêu kịch liệt pháp phòng, một chút lại một chút cho đến chỗ sâu nhất trong thân thể Lộ Diêu, hưởng thụ sự ôn nhuận của từng tất cơ thể, yêu thích không buông tay.

“A... Anh nhẹ chút a!” Lộ Diêu có chút chịu không nổi, thanh âm kiêu nhuyển mà oán giận. Vì sao mỗi lần cô nghĩ đến thắng lợi nhưng chỉ trong tích tắc cô lại bị áp chế rồi chấm dứt? Sự tình phát triển thế nào lại trở thành như vậy? Lộ Diêu lần thứ N+1 tự hỏi chính mình vấn đề này.

“Không chuyên tâm, ân?”

“A!” Cố Dịch Huân dùng lực lớn kích thích một cái cơ hồ làm Lộ Diêu bị đâm cho bay đi ra ngoài, hô hấp trong nháy mắt rối loạn, Lộ Diêu kinh sợ kêu một tiếng gào ôm chặt cổ anh. Cố Dịch Huân nở nụ cười, thực vừa lòng với phản ứng của cô gái nhỏ. Động trong chốc lát bắt quá lại cảm thấy nghiện, Cố Dịch Huân ôm Lộ Diêu ngồi dậy, nâng lên hai chân mềm mại thon dài của cô đặt ở trên lưng, phối hợp với tiết tấu ra vào anh ấn cái mông nhỏ của Lộ Diêu nghiêng hướng tới dục vọng cực lớn của chính mình.

“Ân... Sâu quá... Đau a ~” Lộ Diêu ngửa đầu, tóc dài bay toán loạn theo động tác qua lại kịch liệt, phân tán ở trên lưng ẩm ướt mồ hôi, lúc này cô đã hoàn toàn xụi lơ, chỉ biết nằm trên bờ vai Cố Dịch Huân kêu

rên.

Tư thế mặt đối mặt làm cho cực đại của anh vào càng sâu, Lộ Diêu cảm thấy vừa đau vừa kích thích, nâng thân thể lên muốn thoát đi, lại bị Cố Dịch Huân cầm eo nhỏ dùng sức kéo xuống.

“A...” Tiếng rên rỉ dài nhỏ mà kiều mỹ không khống chế được thốt ra, Cố Dịch Huân dùng lực lớn động mạnh hơn nữa khi sức nặng của thân thể Lộ Diêu rơi xuống, làm cho đỉnh lớn dâng trào kia vụt qua trong cơ thể đến thẳng điểm mẫn cảm nhất cũng lập tức chạm đến cửa tử cung yếu ớt, trong nháy mắt đem Lộ Diêu đưa đến điểm cao nhất của cực lạc, toàn thân không tự chủ được run rẩy. Thân thể Lộ Diêu sau hai giây cứng ngắc, liền suy sụp ngã xuống.

Cố Dịch Huân cảm giác được thân thể Lộ Diêu co rút lại từng đợt theo quy luật, có chất lỏng ẩm áp chiếu vào đỉnh đầu mà kích động, sau lưng chính mình cũng nổi lên một trận tê dại, tiếp được thân thể yếu đuối của Lộ Diêu ôm vào trong ngực, hôn hai phiếm môi hồng cùng hai má của cô, chờ từng đợt tê dại đến tận xương bên hông kia tan đi.

Trình độ này đối với Cố Dịch Huân mà nói căn bản còn không tính là món khai vị (tức là như vậy còn chưa được gọi là món khai vị T_____T vậy không biết cái được anh cho là món chính biến thái đến cỡ nào, hắc hắc), đem Lộ Diêu chuyển thành tư thế quỳ nằm sấp ở trên giường, từ phía sau chậm rãi tiến vào bắt đầu di chuyển.

Khoái cảm tới quá nhanh quá mãnh liệt, Lộ Diêu căn bản vô lực thừa nhận, đôi mắt đẹp vẫn như cũ dùng lại ở mảnh sáng tuyệt đẹp đến thất thần, chỉ có thể ghé vào trên giường từng ngụp từng ngụp thở.

41. Chương 41: Anh Sủng Nịch

Sau khi tới tới lui lui ra vào mấy chục cái, Lộ Diêu mặt bị mặt đệm cọ xát làm nóng lên, mông thịt tuyết trắng bị đâm cho phiếm hồng, nhưng người đàn ông phía sau tựa hồ không biết mệt mỏi, càng làm càng dùng mãnh, cái sau so với cái trước lực lại lớn hơn, cô bị đâm cho càng không ngừng cúi về phía trước, Lộ Diêu rốt cục chịu không nổi bắt đầu khóc.

“Ân... Dịch Huân ca ca... Ô ô... Không cần...” Từ lúc Cố Dịch Huân hưng mãnh tiến công Lộ Diêu đã đến đích ba lượt, thật sự chịu không nổi cảm giác mê muội tiếp tục nổi lên do những đợt cao trào mang đến, cứ như thế bị đẩy thẳng lên phía trước.

“Ngô?” Thân thể cô gái sớm bất khả tự nghị, Cố Dịch Huân nhắm mắt lại say mê hưởng thụ khoái cảm do phía dưới bị cái miệng nhỏ nhắn ẩm áp bên dưới của Lộ Diêu mút vào dường như không thể tự thoát ra được, cảm giác được cô gái nhỏ dưới thân đang làm động tác muốn thoát đi, hai bàn tay như lửa nóng theo bản năng nắm chặt eo nhỏ, cau mày mở mắt, mắt phượng hẹp dài không còn sắc bén như ngày thường nữa, lúc này tràn đầy dự cảm thật sâu, đôi con ngươi càng thêm tối đen sáng ngời.

“A ân... Không... Không cần... Ca ca...” Lộ Diêu thở gấp liên tục nói không rõ lời, miễn cưỡng dùng cánh tay khởi động thân thể, tội nghiệp cầu xin tha thứ.

Cố Dịch Huân sao có thể cứ như vậy buông tha cô, đầu tiên là làm chậm lại động tác dưới thân, chỉ chừa cái đầu nhọt nhọt ra vào, cánh tay xuyên qua dưới nách Lộ Diêu, đem cô kéo lên để dựa lưng vào trong ngực chính mình chuyển thành ngồi trên người anh, tay anh nắm lấy cái cảm để xoay mặt Lộ Diêu lại phía sau, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch của Lộ Diêu, cái lưỡi hơi thô của anh lướt trên răng nanh trắng nõn, cái lợi mềm mại, lại nhẹ nhàng câu dẫn cái lưỡi của Lộ Diêu mà quyến, ôn nhu mà lưu luyến, một bàn tay khác phủ lên vị trí cao ngất trước ngực cô, vuốt ve qua lại, nhẹ nhàng bao phủ. Quả nhiên không hổ là cao thủ dời đi trọng điểm. (dời sự chú ý)

“Ân...” Thoạt bạo va chạm biến thành ôn nhu nhẹ nhàng ra vào, cảm giác đau trướng như bị xé rách được thay thế bằng từng đợt ẩm áp ngứa ngứa, Lộ Diêu bị những kỹ thuật của Cố Dịch Huân trêu đùa mà lại một lần nữa quên đi ước nguyện ban đầu, giống như con mèo con hípc nửa mắt tựa vào trong ngực Cố Dịch

Huân kiều mị nhẹ giọng hừ, tinh tế thở gấp, đôi mắt to linh động nhiễm một mảnh thủy quang, thân thể tuyết trắng mềm nhẵn sớm biến thành màu phấn hồng. lanhnguetcoc.wordpress /

Cố Dịch Huân nhìn phản ứng của Lộ Diêu, cúi đầu cười lên tiếng, “Bảo bối ngoan, thoải mái sao?” Thanh âm trầm thấp khàn khàn giống như mở ra một địa vông tinh tế, vông trụ mọi ý thức và cảm quan của Lộ Diêu.

Nghe được câu hỏi của Cố Dịch Huân, khuôn mặt phấn nộn của Lộ Diêu lại càng thêm hồng, quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn đôi mắt đang cười và vẻ mặt tà ác của người đàn ông, chính là động tác này dừng ở trong mắt người nào đó lại thành mắt đẹp dụ người.

“Xem ra là thích, a, rất tốt chúng ta lại tiếp tục.”

“A! Anh... Ngộ!”

“...”

“...”

“A ần...”

Một hồi đại chiến khác sắp trình diễn... Tiếng thở gấp của người đàn ông cùng tiếng ngậm kiều mị của người phụ nữ, âm thanh hỗn hợp không thể phân rõ là tiếng nước hay tiếng vang thanh thúy do thân thể chạm vào nhau, nhưng tất cả đều là cảnh xuân kiều diễm.

“Kỳ thật... Em mua tặng anh không phải cái bờ cát kia nga ~~ là... Hắc hắc, sáng mai sẽ nói cho anh biết!” Lộ Diêu ghé vào trên người Cố Dịch Huân, cánh tay mảnh khảnh đặt trên cổ anh, đầu dựa vào trước ngực anh nghe tiếng tim đập kịch liệt dần dần giảm bớt cho đến khi vững vàng, nhớ kỹ từng nhịp hỗn loạn này.

Cố Dịch Huân không nói chuyện, ôm sát cô gái nhỏ vào trong lòng, đáp lại bằng cách hôn hôn mí mắt bởi vì đã khóc mà phồng hồng. lanhnguetcoc.wordpress /

“Ôm em đi tắm rửa được không?” Ngừ khí người đàn ông ôn nhu sủng nịch đến mức có thể làm cho những ai nghe được đều phải hâm mộ đến ghen tị với người phụ nữ được người đàn ông che chở.

“Ấn, ôm một cái.” Lộ Diêu bĩu môi hướng người đàn ông vươn tay, làm nũng nói.

Cố Dịch Huân im lặng nở nụ cười, cắn lên miệng và chớp mũi Lộ Diêu, hạ thất lưng đem cô ngồi ở chỗ cuối ôm lấy đi đến phòng tắm, thả cô gái nhỏ vào bồn tắm mát xa rộng lớn, điều chỉnh nước cho vừa rồi ấn chốt mở vòi hoa sen, chính mình lại xoay người đem thứ đã dùng qua tháo ra ném vào thùng rác, sau đó mới trở về ôm lấy Lộ Diêu giúp cô tắm rửa.

“Tiểu trư lười, bảy giờ, nên rời giường!” Cố Dịch Huân ngồi ở bên giường, đẩy đẩy cái đầu rối của Lộ Diêu đang ngủ. Vạn người đều kính sợ khi hắc đạo tự mình gọi dậy, đây là phục vụ VIP độc hữu của Lộ Diêu.

“Ngộ... Để cho em ngủ 5 phút nữa thôi ~~ “

“Không sợ đến muộn môn chuyên ngành sao? Mau đứng lên!” Cố Dịch Huân lắc đầu nhìn cô gái nhỏ vây chần quanh thất lưng chính mình tiếp tục ngủ đến chảy nước miếng.

“Hừ...” Lộ Diêu lẩn qua lẩn lại trong chăn, rầm rì chính là không muốn mở mắt, thật sự mệt chết đi, thực khốn a, “Không rửa mặt được không? Ngủ thêm một chút thôi ~~ “

“...” Cố Dịch Huân mở to hai mắt nhìn, như vậy cũng được sao? Tiểu quỷ lười thôi này!

Nửa giờ sau

“A! A a a a... Xong rồi, bị muộn rồi!! Cố Dịch Huân, anh là đại phôi đản! Em rõ ràng nhắc anh gọi em rời giường, anh vì sao không gọi em?” Hai tay Lộ Diêu chống nạnh đứng ở trên giường, lớn tiếng quát.

Cố Dịch Huân nghe được Lộ Diêu kêu sợ hãi cuống quýt đi vào cửa, chỉ thấy Lộ Diêu mặc áo T-shirt rộng thùng thình của chính mình, lấy tạo hình kinh điển của ngài bút Lỗ Tấn là Dương nhị tẩu [1] mà nói ra những lời không lương tâm, anh tức giận đến hết chỗ nói rồi. Là ai không dậy nổi, giờ lại đi quái tháo mình!

“Nếu như em cứ tiếp tục hò hét như vậy thì thực sự không kịp!” Cố Dịch Huân ôm tay tựa cửa nói, nhìn Lộ Diêu trêu tức.

Lộ Diêu hoàn hồn, lấy tốc độ nhanh nhất xuống giường nhằm phía phòng tắm chạy, nhưng là...

“A...” Một tiếng kêu sợ hãi, người đã muốn lấy tư thế chó cắn bùn mà ngã xuống sàn nhà. Đêm qua phóng túng, buông thả quá độ làm cho giữa hai chân không ổn, di chứng nữa là hai chân bủn rủn, lúc này liền biểu hiện ra ngoài.

Trên sàn có trải thảm lông dày, nên Cố Dịch Huân một điểm cũng không lo lắng cô gái nhỏ sẽ bị ngã đau, nhìn tư thế ngã sấp xuống của Lộ Diêu thật bất nhã muốn cười lại không dám cười, phải nhịn một lúc lâu, cho đến khi biểu tình trên mặt khôi phục bình thường mới chậm rãi đi đến, ôm lấy Lộ Diêu.

“Mau đi chuẩn bị một chút đi, anh lái xe đưa em đi, bữa sáng ăn ở trên xe đi.”

“Hừ!” Lộ Diêu đứng dậy đi hướng phòng tắm. [lanhnguetcoc.wordpress /](http://lanhnguetcoc.wordpress.com)

“A, đúng rồi! Anh đừng mặc bộ quần áo đó trên người, khó coi chết đi được!” Lộ Diêu tranh thủ thời gian đánh răng, chỉ vào áo sơ mi trắng và áo khoác tây trang trên người Cố Dịch Huân nói không rõ lắm.

Cố Dịch Huân cúi đầu nhìn quần áo trên người chính mình, “Khó... Coi?” Bộ tây trang cắt may thủ công cơ hồ tương đương với tiền lương và tiền thưởng vài năm của người bình thường thế nhưng cứ như vậy bị ghét bỏ?

“Ặn!” Lộ Diêu nhanh chóng chỉnh trang lại chính mình, lau khô nước trên mặt rồi đi ra, “Ngày hôm qua em có mua quần áo mới cho anh nga, mặc bộ này đi!” Lộ Diêu từ bên giường lấy ra một túi to nhãn hiệu Amanni, đưa cho Cố Dịch Huân.

“...”

Cố Dịch Huân một thân mặc bộ đồ mới ngồi ở vị trí điều khiển, cảm thấy quần áo trên người không được tự nhiên đến đòi mạng, cả người đều không được tự nhiên. Buổi sáng tiểu nha đầu vừa khóc vừa nháo lại xấu tính làm nũng, vô cùng tàn nhẫn là nói nếu như chính mình không mặc cô liền chuyển về ký túc xá ở, không cho ăn thịt, bị ép buộc bắt buộc đi không thể không kiên trì mặc vào. Tiểu vô lại không lường tâm lại la hét, cái gì cũng không quản, khi ngồi trên xe hai mắt nhắm lại tiếp tục ngủ bù. Nhìn vẻ mặt thiếu ngủ của cô gái nhỏ làm anh vừa đau lòng vừa tức phần (tức giận + bị phần), lo lắng cô không ăn bữa sáng sẽ đau dạ dày, không muốn cô tổn hại sức khỏe đành phải không ngừng đút bữa sáng đến miệng cô.

Lộ Diêu lại ngáp một cái, ngồi ở trên xe buồn ngủ, nhắm mắt lại máy móc ăn đồ ăn Cố Dịch Huân cứng rắn đưa đến, trong lòng oán thầm lần thứ hai mươi bảy, Cố Dịch Huân là đại sắc lang! Lại một lần nữa hối hận thật sâu vì chính mình lúc trước đáp ứng chuyển đến ở cùng với anh.

Kỳ thật Cố Dịch Huân băn khoăn đến Lộ Diêu tuổi còn nhỏ, thân thể sợ chưa trưởng thành hết, nên đã rất tiết chế, trên cơ bản một tuần chỉ làm hai đến ba lượt. Thân mình anh chính là người mạnh về tình dục, lại chính trực như sói giống như hổ vào thời, có thể làm đến trình độ này đã là rất khó có được.

“Bảo bối ngoan, đến rồi!” Rất nhanh, chiếc xe Ferrari màu xám bạc chạy chậm chậm dừng lại trước cổng trường đại học D, Cố Dịch Huân vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Diêu làm cho cô tỉnh táo lại, nghiêng người thay cô cởi bỏ dây an toàn.

“Nga ~” Lộ Diêu dụi mắt, ngồi ngay ngắn.

“Buổi tối tới đón em.” Cố Dịch Huân thương tiếc hôn môi và hai mắt sương mù của Lộ Diêu, thanh âm trầm thấp ôn nhu giống như tiếng đàn cello dễ nghe vọng ở bên trong không gian nhỏ hẹp của xe.

“Rất tốt.” Lộ Diêu cầm lấy túi xách chuẩn bị xuống xe, con mắt trắng đen rõ ràng nhanh như chớp chuyển động, một khắc trước khi xuống xe đột nhiên xoay người ôm cổ Cố Dịch Huân, chủ động dâng lên môi thơm. Cố Dịch Huân có chút thụ sủng nhược kinh [2], kích động hàm trụ cánh môi tinh tế của Lộ Diêu.

“Tại sao đột nhiên nhiệt tình như vậy, àn?”

“Ngô... Ai làm cho người đàn ông của em suất như vậy chứ! Bye bye ~” Lộ Diêu nói xong những lời này liền như con thỏ lủi nhanh xuống xe chạy vào trong trường. [lanhnguetcoc.wordpress /](http://lanhnguetcoc.wordpress.com)

Tay Cố Dịch Huân vỗ về hơi thở bên cánh môi vòn mang theo hương vị ngọt ngào, che lại khóe miệng gợi lên một độ cong không nhỏ. Cảm giác không được tự nhiên bởi vì phải thay quần áo trong nháy mắt không cánh mà bay, tâm tình tốt, đập chân ga hướng xe đi đến công ty.

[1] Tạo hình Dương nhị tẩu: Hình giống cái pa khia mở hai chân, Dương nhị tẩu là nhân vật trong truyện ngắn “Cổ hương” của nhà văn Lỗ Tấn. (Trong chương trình ngữ văn cấp 3, được học 1 đoạn trích)

[2] Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái, quan tâm mà kinh ngạc, kinh sợ.

42. Chương 42: Ma Vương Tân Trang

“Tiểu Hạo Hạo, cậu là cổ bị rút gân hay là ánh mắt bị rút gân?” Ánh mắt Thiết Tây Á như nước mùa xuân sắc bén trong nháy mắt rồi đứng lên, bắn về phía Tề Hạo đang ngồi bên cạnh.

“A!” Tề Hạo tự cho là động tác của mình thần không biết quỷ không hay, nhưng trong giây lát lại bị điểm danh đến, theo phản xạ có điều kiện tính “A” một tiếng, “Không... Không có a.”

“Phải không?” Ngữ khí nghi vấn thực rõ ràng, Thiết Tây Á cũng biểu hiện rõ thái độ hoài nghi. Dựa vào nhận thức sâu sắc và độ miễn cảm cao của cô về loại sinh vật mang tên đàn ông, cho dù có cách hơn mười thước cô cũng có thể cảm nhận thần sắc của người đàn ông đó biểu hiện ra bao gồm hàm nghĩa gì, càng không cần nói khi người đấy lại ngồi ngay cạnh cô, lấy ánh mắt với tầm dẫn cao ra vẻ lơ đãng trộm nhìn Tề Hạo! “Thần sắc trốn tránh muốn nói lại thôi, nói, có phải hay không đã làm chuyện gì thực xin lỗi tổ chức thực xin lỗi tỷ tỷ!” Thiết Tây Á nói xong thuận tay kéo cái tai của Tề Hạo ở gần đó.

“Nha... Không... Không có, tuyệt đối không có! Tỷ tỷ, chị mau buông tay, ti...” Tề Hạo nhanh chóng đứng lên, liền di động theo hướng tay ngọc của Thiết Tây Á, nhằm giảm bớt đau đớn, “Tôi thề với đèn a, tuyệt đối không có, nếu không bóng đèn diệt tôi!”

“Á Bá, tắt đèn!” Thiết Tây Á hướng Lâm Á Bá đang ngồi cạnh công tắc đèn nói, “Lão nương hôm nay đại diện cho ánh trăng tiêu diệt người!”

“...” Tề Hạo cong thắt lưng, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

“...” Hai người đàn ông còn lại chính là biểu tình chuyện không liên quan đến mình, nên vẫn bất động như núi.

“Rốt cuộc là chuyện gì a?” Thiết Tây Á nâng tay sửa sang lại tóc xoăn hơi loạn do hành động vừa rồi, không nhìn về mặt ủy khuất đang xoa lỗ tai đỏ bừng của Tề Hạo mà hỏi.

“Nhìn cô hôm nay như vậy còn tưởng rằng cô đã hoàn lương, ai ngờ vừa nháo một lúc đã bại lộ! Quả nhiên là chó không sửa... Ách... Giang sơn dễ đổi!” Ở dưới ánh mắt uy hiếp của Thiết Tây Á, Tề Hạo đúng lúc sửa lại lời nói, lập tức im luôn miệng.

“Hoàn —— lương?” Đoạn Thụy vẫn chưa mở miệng đột nhiên nói một câu, ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng mà nhẹ nhàng chậm rãi đến dị thường, lặp lại từng chữ một rõ ràng, ánh mắt bình tĩnh khi đảo qua chỗ của người phụ nữ lại tạo nên một tia gợn sóng.

Hôm nay Thiết Tây Á ngoài có thể so sánh với mặt nạ trang thuần tịnh xảo cùng quần áo khô gợi lại hoa lệ, cô mặc một chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt cùng quần bò bó sát người màu đen, vẻ lãnh diễm trên mặt được tẩy sạch chỉ còn lại vẻ trắng trong của hoa hậu thuần khiết, mái tóc màu râm nắng thật dài được cuộn sóng tùy ý thả ở sau người, làm cho cô thoát nhìn rất giống một nữ sinh viên mới ra trường, có một tư vị rất khác, làm cho Đoạn Thụy lúc sáng sớm khi đứng trong khu xe dưới lầu nhà cô chờ đón cô lại một lần nữa kinh ngạc.

“Thiên nhiên đi hoa văn trang sức, nước trong xuất ‘Tuyết liên’.” (Tuyết liên = sen trắng. Nhưng đúng của câu thơ này phải là phù dung) Đây là câu đầu tiên Đoạn Thụy nói khi nhìn thấy Thiết Tây Á.

“Là phù dung đi. Không có văn hóa thực đáng sợ.” Thiết Tây Á khinh bỉ hướng Đoạn Thụy hơi nhú nhú cái mũi, hờn dỗi đáng yêu đến nói không nên lời, Đoạn Thụy thấy vậy tâm nhất thời bủn rủn mất một nửa. Đây mới là Á Á chân chính đi, một mặt đáng yêu này bị cô che giấu bằng vẻ ngoài khôn khéo lời đời và cô dùng sự kiên cường cùng ẩn nhẫn để áp chế mặt đó sinh sôi. Anh thật may mắn vì còn có thể nhìn được, nhìn được một mặt chân thực nhất của cô, cũng chỉ đối với anh mới biểu lộ ra một mặt này!

“Anh cảm thấy ‘Tuyết liên’ mới có vẻ phù hợp với khí chất lãnh diễm của em.”

“...” Đối với các loại đàn ông ở câu lạc bộ đêm hoặc hạ lưu hoặc cao nhã đùa giỡn Thiết Tây Á đều có thể không đổi sắc mặt, chứ không nói là mặt đỏ.

Nhưng nay mỹ nhân trên mặt hàm chứa ý xuân cùng má màu hoa đào, làm Đoạn Thụy bị câu đi ba hồn lạc mất bấy phách, tim đập cũng nhanh hơn hai nhịp, thừa dịp nghiêng người thay mỹ nhân thất dây an toàn, liền hôn lên đôi môi đỏ mọng nở nang, tự cứu lấy hồn phách của chính mình.

“Đúng vậy, rất giống với cô gái hoàn lương a! Cậu không biết sao?” Tề Hạo chỉ vào Thiết Tây Á, vẫn ngây ngô cười haha như trước, hồn nhiên không biết nguy hiểm đang tới gần.

“Cậu lần trước không phải âm ỹ muốn học kỹ xảo đấu và bắt sao, ca hôm nay tâm tình tốt, đến đây, sẽ dạy cậu mấy chiêu.”

Đề tài được chuyển quá nhanh, Tề Hạo không đuổi kịp suy nghĩ của Đoạn Thụy, “Di? Ai... Chờ một chút, chờ một chút... A...” Tiểu Hạo Hạo dưới ánh mắt như nắng sớm của người đàn ông đẹp như hoa vô tình bị đánh ngã một lần lại một lần.

Nếu như nói thời điểm vừa nhìn thấy Thiết Tây Á, Tề Hạo là kinh ngạc, vậy thời điểm hiện tại anh nhìn thấy Cố Dịch Huân chỉ có thể sử dụng từ hoảng sợ để hình dung!

Lão đại chỉ ưa dùng hai màu trắng đen, luôn một thân áo sơmi trắng sạch sẽ và tây trang đen phẳng phiu cùng màu với caravat thế nhưng... Thế nhưng... , anh cũng không quên lần chính mình lừa dối lão đại mặc quần bò đã bị chinh phục hại đến thế nào, nhưng hiện tại anh ấy cư nhiên lại mặc áo sơmi màu hồng nhạt! Đây là muốn nghịch thiên a! Quả nhiên muốn tới năm 2012 sao? Tề Hạo ưu tang lấy góc bốn mươi lăm độ nhìn lên trời cảm thán... (Hình như năm tác giả viết truyện là 2011)

Thiết Tây Á mắt nhìn Cố Dịch Huân giả dạng cười đến vẻ mặt mang ý vị thâm trường. Trên áo sơmi màu hồng nhạt mở ba cúc, lộ ra làn da màu đồng gợi cảm ở cổ, cơ ngực như ẩn như hiện, không sai không sai, nhan sắc rối loạn rất xứng làm người ta rối loạn, đem khí chất rối loạn bày ra vô cùng nhuần nhuyễn; tiểu nha đầu Diêu Diêu này quả nhiên lợi hại, không chỉ dám mua mà còn có thể làm a vương cam tâm tình nguyện mặc vào, rất có thực lực!

Đoạn Thụy đối với Cố Dịch Huân mặc cái gì đẹp mặt hay khó coi một điểm hứng thú cũng không có, nhưng thấy Thiết Tây Á nhìn chăm chăm vào lão đại cười đến ý tứ hàm xúc đều không rõ, không dấu vết di chuyển thân thể ngăn trở tầm mắt của người nào đó, theo đuổi nhiều năm như vậy thật vất vả mới bắt vợ tới tay, nhất định phải trông kỹ!

Lâm Á Bá nhìn chăm chăm vào Cố Dịch Huân, cẩn thận quan sát mỗi một biểu tình của anh, tuy rằng phần lớn thời gian Cố Dịch Huân đều là mặt không chút thay đổi vẫn lãnh nghiêm (lãnh đạm + nghiêm túc), nhưng là dựa vào giao tình nhiều năm, hẳn vẫn là có thể từ mỗi một động tác cùng khí chất tản mát ra mà phán đoán cảm xúc của anh, hiển nhiên giờ phút này anh đang sung sướng. Đôi mắt Lâm Á Bá u ám, Lucifer vì người phụ nữ kia đã thay đổi rất nhiều, đây... Cũng không phải một dấu hiệu tốt.

“Còn có việc sao?”

“...”

“Rất tốt, hôm nay kết thúc ở đây.” Một câu tổng kết chấm dứt các báo cáo.

“Cốc cốc cốc” Tiếng đập cửa nhẹ nhàng chậm rãi vang lên.

“Mời vào!”

“Lão đại, thư ký lúc trước đâu, vì sao đổi thành Nhã Di?”

Cố Dịch Huân từ trong văn kiện ngẩng đầu, thanh âm không nhanh không chậm trả lời: “Chu thư ký đang trong thời gian nghỉ kết hôn, Á Bá nói năng lực làm việc của Nhã Di không tệ, tạm thời điều đến, có vấn đề?”

“Nga, không có, chính là vừa thấy nên tùy tiện hỏi thôi. Vậy em đi trước, bye ~ “

“Ân.”

Thiết Tây Á mày liễu hơi nhíu, một bộ là biểu tình trầm tư. Á Bá là quản lý nhân sự và điều hành một số bộ phận, nhưng là phòng thư ký có các yêu cầu riêng khi chọn người, cho dù hẳn không chỉ thị thì phía dưới cũng còn rất nhiều người, vì sao lại muốn điều thuộc hạ của mình – Nhã Di căn bản là không am hiểu công việc của loại chức vụ này? Hơn nữa Á Bá gần đây rất âm trầm, rõ ràng là trong lòng có việc gì đó, hỏi hẳn, hẳn lại không nói. Đang nghĩ tới chuyện vừa rồi, mí mắt bên phải lại bắt đầu nhảy lên từng đợt, như điềm báo tâm thần không yên, cô luôn cảm thấy như là có chuyện gì sắp phát sinh, ai... Hy vọng là chính mình suy nghĩ quá nhiều đi!

“Á tỷ, đi thông thả!” Thiết Tây Á vừa đi ra ngoài, đột nhiên truyền đến tiếng nói ôn nhu như nước của Nhã Di làm phá tan sự trầm tư của cô.

Thiết Tây Á ngẩng đầu nhìn Nhã Di điềm đạm mà đáng yêu thanh thuần mà xinh đẹp, há miệng thở dốc tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chỉ thở dài, “Nhã Di, không thuộc loại gì đó của chính mình thì không cần gượng cười.” Mọi người đều là người trưởng thành, có chút không tiện nói cũng không nói rõ được, nhưng là thật sự không đành lòng thấy một thuộc hạ đắc lực do một tay mình bồi dưỡng đề bạt lại gượng gạo giấu giếm với chính mình.

“Á tỷ, em...” Nhã Di vội vàng nghĩ sẽ nhận cái gì.

Thiết Tây Á vỗ vỗ bả vai Nhã Di, giống như thở dài rồi nói “Chị đi rồi, tự giải quyết cho tốt.” Liên vội vàng rời đi.

Cố Dịch Huân bên này vẫn là tâm tình sung sướng xuân tâm nhộn nhạo, Lộ Diêu bên kia lại bị những chuyện bất quá làm cho không thể không phiền...

43. Chương 43: Khói Thuốc Súng Của Chiến Tranh

Lộ Diêu kịp thời gian vào phòng học, vỗ vỗ ngực cho thuận khí, hoàn hảo hoàn hảo, đến kịp trước khi giảng viên điểm danh.

Trong phòng học có một cái chớp mắt im lặng đến quỷ dị, so với lúc có giảng viên ở trong lớp dùng thước gõ xuống bàn để uy hiếp còn im lặng hơn, nhưng sau đó từ tiếng rì rầm nói nhỏ lại một lần ầm ầm vang lên, thỉnh thoảng có ánh mắt quái dị rơi vào trên người cô, sao lại thế này?

Đôi mi thanh tú hơi hơi nhíu lại.

“Mọi người đều làm sao vậy? Hôm nay có tin tức gì sao?” Lộ Diêu đi đến vị trí mà bạn cùng phòng giúp cô giữ rồi ngồi xuống, một bên thu thập sách vở một bên hỏi đại mỹ nhân ngồi bên cạnh.

Sở gia lấy ra chiếc máy tính cứng nhắc trong túi đặt ở trước mặt Lộ Diêu, “Tớ chỉ biết cậu còn chưa biết cái gì! Tự mình xem đi!” Trong giọng nói của Sở gia mang theo phần hận rõ ràng, làm Lộ Diêu tò mò phải nhìn cô vài lần, ai đắc tội với cô nương này vậy, mới sáng sớm tinh mơ đã bị cơn tức lớn như vậy?

Lộ Diêu cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên diễn đàn của nhà trường đều là cái bài viết và hình ảnh nói về chính mình cùng đại mỹ nhân. Cái gì mà “Hoa hậu giảng đường gặp gỡ với phú hào tuần suất”, cái gì “Tình yêu và bánh ngọt đều không thể buông tha” ... Mấy bài viết mang tính văn nghệ có vẻ hàm súc thực ra đều

thuộc loại ngấm ngấm hại người, cũng có những tác giả trực tiếp dùng ngòi bút làm vũ khí, giống như bài viết “Hoa hậu giăng đường bị bao dưỡng, có bằng chứng về chân tướng thực sự!” Hoặc như “Phú thương kim ốc tàng kiều, hoa hậu giăng đường cam nguyện làm tình nhân!” ...

Đã bị chỉ thẳng đích danh, chủ bài viết thì văn hay ảnh đẹp như có mặt tại hiện trường, còn thêm thắt được rất nhiều ảnh như dặt tay, hôn môi còn có ảnh chụp cùng nhau từ khu để xe rời đi, có Lộ Diêu cùng Cố Dịch Huân, cũng có đại mỹ nhân cùng một người đàn ông khác, chính là số lượng ảnh so với Lộ Diêu thì ít hơn một chút. Cái làm người khác chú ý chính là đề tài bài viết nói đến, bài viết gây sốt đến rối tinh rối mù, mọi người đều giống như gà chọi hưng phấn mà chú ý theo các hướng đi của tin bất quải, có lên án công khai có chửi rủa có chúc phúc có hâm mộ có bàng quan... Các phản ứng là không giống nhau.

“Có cảm giác gì?” Sở gia nhăn mặt nhìn Lộ Diêu mày càng nhíu càng chặt, cuối cùng cũng có điểm trấn định lại, coi như chuyện bình thường, nghĩ đến biểu tình của đại mỹ nhân sau khi nhìn thấy những bài viết này chính là bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn, cô lại bị tức giận làm cho khó chịu không thể ngồi yên! Chỉ là một trong những người đứng xem, là một người bạn tốt của hai đương sự này, cô phần nộ đến không thể chịu được, hai người nói hai người thể nào lại có thể bình tĩnh như vậy chứ?

“Chụp quá xấu a ~~ trình độ quá thấp!”

“Phốc...” Sở gia gần như phun ra một ngụm máu, quả thật muốn đem nha đầu này ra ột cái tát cũng không thể không kéo đến tường rồi đập đầu lên đó, phản ứng này so với phản ứng của Đại Ngọc còn đáng giận hơn! Thật sự là hoàng đế chưa lo thái giám đã vội, không ngờ người ngoài cuộc là cô lại tức giận đến sắp biến thành cóc, mà hai đương sự lại một chút việc nhỏ đều không có, ông trời người nói cho tôi biết rốt cuộc là ai có bệnh, a? A a a a...

Lúc trước Lộ Diêu đã nghĩ có một ngày có lẽ sẽ phát sinh loại chuyện này, cũng coi như đã có chuẩn bị tâm lý, cho nên cô nhíu mày căn bản không phải vì những bài viết kia, mà là... Người đàn ông bên cạnh đại mỹ nhân!

Trong mấy tấm ảnh chụp đều chụp được người đàn ông có bóng dáng cao ngất, duy nhất chỉ có gương mặt người đàn ông là chụp còn rất mơ hồ, nếu như nói Lộ Diêu nhìn thân hình kia giống như đã từng quen biết còn có chút nghi ngờ, thì khi nhìn đến ảnh chụp chiếc Porsche màu trắng đang chạy chậm chậm với biển số xe quen thuộc mà mỗi ngày đều ở trong gara nhà mình, hoàn toàn có thể xác định —— Lộ Viễn, anh trai cô!

Thì ra là thế

~~“Đinh linh linh...” Tiếng chuông tan học vang lên, tất cả sinh viên đều hướng cửa phòng học mà lao ra.

“Cậu không muốn biết là ai làm sao?” Sở gia chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Cậu?!”

“Hỗn đản! Gia là loại người này sao?”

“A... Tốt lắm, tốt lắm, đừng đánh, tớ sai rồi.”

“...”

“Tớ cùng Diêu Diêu vẫn đều tận lực che giấu, lúc hẹn cũng tận lực tránh tầm mắt của mọi người, rất ít khi lưu lại trường.” Đại mỹ nhân chưa mở miệng rồi cục cũng chu môi khê mở, nói câu đầu tiên về chuyện này.

“Đúng vậy, rất ít người biết hai chúng ta yêu đương thế nào, mà những ảnh chụp này rõ ràng đều là nắm chắc thời gian cùng địa điểm mới chụp được, vừa nhìn liền biết là do người quen, các cậu đoán sẽ là ai đây?” Lộ Diêu nhìn về phía Sở gia và Đại Ngọc chớp chớp đôi mắt to.

“...” Là tỷ muội sớm chiều ở chung, chỉ cần vài ánh mắt giao nhau, trong lòng mọi người đều hiểu rõ ràng.

“Ai? Tớ thấy rất kỳ quái, hai người các cậu như thế nào một điểm cũng không tức giận a?” Sở gia vẫn là nghi hoặc đến khó hiểu, hai cô nương này cũng quá vững vàng đi!

“Vì sao phải tức giận? Thanh giá tự thanh, tớ cao hứng là tốt rồi, làm sao quản được người khác thấy thế nào?” Đại Ngọc thành thật trả lời.

“...”

“Chuyện này cũng coi như sự thật a, anh ấy quả thật là phú thương, tớ quả thật có cùng anh ấy thông đồng nha ~~”

“...” Dừng... Ăn khớp, quá nhanh nhẹn quá dũng mãnh! Sở gia hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

“Mỹ nhân, nếu không có chuyện lần này, cậu có phải còn tính gặt tớ chuyện muốn biến thành chị dâu của tớ a?” Lộ Diêu nhíu mày, nhìn Đại Ngọc trên tức, cố ý áp chế cảm giác chua chát vừa xẹt qua đáy lòng, chị dâu...

“Chị dâu? Sao lại thế này?” Sở gia bắt lấy cánh tay đại mỹ nhân thể hiện sự kinh ngạc, muốn biết chân tướng!

“Khụ khụ... Ách... Cái kia... Là lần trước sau khi kết thúc bữa tiệc chào đón tân sinh viên là người mời chúng ta ăn cơm – Lộ Viễn, anh trai của Diêu Diêu.” Vừa nhắc tới thời điểm kia, hai gò má trắng nõn của Đại Ngọc liền nổi lên đỏ ửng, trong lòng lại tràn đầy vui mừng ngọt ngào, có chút ngượng ngùng cúi đầu nhìn về phía trước, bằng sơn mỹ nhân thẹn thùng quẩn bách.

“A... Các người không lương tâm! Gần nước được ban công, như thế nào không giới thiệu cho tớ một người a?”

“Cậu cần đàn ông sao? A!” Lộ Diêu khoa trương che miệng lại, cười khanh khách, “Thật ngại a, Sở Sở, đã xem nhẹ tính cách của cậu!” (đá xoáy vào cái @\$% mà Sở gia “nghiên cứu”)

“Ha ha ha...”

“...” Hồn dân!!

Ba người cười cười nháo nháo đi xa dần...

Tục ngữ nói rất đúng, nơi có người ở sẽ có giang hồ, nơi có phụ nữ ở nhất định sẽ có chiến tranh!

“Là tôi làm, thế nào. Tôi chính là không quen nhìn các người một thì giả bộ băng thanh ngọc khiết bộ dáng thanh cao không nhiễm khói lửa nhân gian, một lại giả bộ xinh đẹp quyến rũ bộ dáng thiên chân câu dẫn đàn ông, thực con mẹ nó không biết xấu hổ!” Trong lòng Y Đình hiểu được lấy địa vị bạn bè và thủ đoạn của hai người kia muốn tra ra là ai truyền ra những bài viết kia quả là dễ như trở bàn tay, cho nên cô cũng không tính gặt ai, trở lại ký túc xá liền nói toẹt ra.

Y Đình vừa nói dứt lời, ba người Lộ Diêu liền hoảng sợ, không nghĩ tới cô ta khinh địch như vậy lại thần nhiên nói ra tình hình thực tế.

Đại Ngọc vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh, chỉ là nhìn Y Đình, thần nhiên không có phản ứng gì, Lộ Diêu vẫn một bộ bình tĩnh như cũ, nhàn nhã tựa vào trên ghế; hai đương sự giống như đang nhìn một trò khôi hài không liên quan đến mình.

Sở gia luôn hướng đến hào khí trượng nghĩa, cũng không thể bình ổn lửa giận như hai người kia được, không thể nhìn bạn tốt chị em tốt của mình bị người khác làm hại được, vì thế rống giận đáp lại, “Người nha có thể nói tiếng người hay không, không nói được thì đừng nói!”

“Tôi nói không đúng sao? Hai người các cô đã từng vì trường học vì tổ chức làm một việc cống hiến nào chưa? Ngực lớn mà não nhỏ ngu ngốc, ý vào lợi thể của vẻ ngoài chỉ biết đi dụ dỗ đàn ông, hồ ly tinh! Tiểu tiện nhân! ...” Y Đình thấy Lộ Diêu và Đại Ngọc trầm mặc tưởng hai người đó chột dạ, nên càng nói càng hăng say, càng nói càng khó nghe.

Lộ Diêu và Đại Ngọc vẫn bất vi sở động như cũ, như đứa trẻ ngoan nhìn Y Đình một mình diễn tấu, trong đầu Lộ Diêu còn đang cân nhắc, một người bình thường vẫn cao ngạo thanh cao chính là phát ngôn ra những lời thế này?

Sở gia vốn nóng tính nên rốt cuộc không thể nghe tiếp, “Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, cốc nước trong tay chia năm xẻ bảy. “Miệng chó không thể phun ra ngà voi mà, người đừng có há mồm, mở miệng ra liền mang một mùi thối không chịu được!”

Khí thế và giọng nói của Sở gia không phải người bình thường nào cũng có thể so sánh, nên khí thế của Y Đình rất nhanh phải giảm xuống. Người người người... Người cả nửa ngày cũng không nói được một câu đầy đủ, thở phì phì đẩy cửa rời đi.

Lộ Diêu nhu nhu ánh mắt, “Vừa rồi là Y Đình sao? Chắc chắc chắc... Thực không nhìn ra được, dưới bề ngoài thanh tú lại văn tĩnh của cô ấy còn có thể che giấu như vậy... Ách...”

“Ác độc!” Cơn giận của Sở gia vẫn còn sót lại chưa tiêu hết, vẫn duy trì tư thế chống thất lưng mà bổ sung nói.

“Không, hẳn là sắc bén, nghe những lời mắng hai người chúng ta, một bộ, một bộ!” Đại mỹ nhân lắc đầu, vẻ mặt cảm thán.

“Ha ha, ha ha, tạo hóa thật sự là giảo hoạt lại tồn tại thần kỳ a, luôn thích mang người khác ra tế trước ánh mắt mọi người!”

Ba tiểu cô nương một điểm cũng không lo lắng ảnh hưởng do áp lực và sự phản đối mà dư luận mang đến, ở trong phòng ký túc xá vẫn nói vẫn cười. Hiệu trưởng lại gấp đến độ mồ hôi đầy đầu. Hai thần tài lớn Lord và Lộ thị, một bên ông cũng đắc tội không nổi, chuyện này liên lụy rất lớn, trong ảnh chụp có công chúa của Lộ thị còn có Cố Dịch Huân, nếu xử lý không tốt, tiền đầu tư cũng không cần nói, mà ông không sai biệt lắm cũng nên cuốn gói về nhà.

Hiệu trưởng trước tiên tìm được chủ nhiệm các phần tin tức, mạnh mẽ chỉnh đốn, phong tỏa diễn đàn, làm sáng tỏ mọi chuyện, phạt tượng trưng chủ nhiệm cùng mấy tên chim đầu đàn, dù sao vẫn cần chú ý đến tự do ngôn luận, hướng hồ sự việc cũng không có khuếch tán ra ngoài, cũng không tạo thành ảnh hưởng quá xấu. Toàn bộ quá trình đều đạt hiệu suất à trước nay chưa từng có, không chút nào ướm át bản thủ, buổi tối thời điểm Cố Dịch Huân tới đón Lộ Diêu, mọi việc đã xử lý xong.

“Làm sao vậy?” Cố Dịch Huân một tay khống chế tay lái, một tay đem bàn tay nhỏ bé của Lộ Diêu nắm trong lòng bàn tay mà vuốt ve, ôn nhu hỏi. Cô gái nhỏ vừa lên xe liền mệt mỏi, ngồi ở bên ghế phụ cắn cắn móng tay, một câu cũng không nói.

“Buồn bực.” Lộ Diêu rầu rĩ nói.

“A, tuổi chưa nhiều đã biết buồn bực.” Cố Dịch Huân vuốt vuốt cái đuôi ngựa của Lộ Diêu, “Nói xem, chuyện gì a?”

“Em sắp có chị dâu...”

“Chuyện tốt a.”

“Nhưng là trong lòng em luôn luôn có một loại cảm giác nói không nên lời, dù sao cũng là không thoải mái.” Lộ Diêu giống như gấu túi bám lấy cánh tay Cố Dịch Huân, bả đầu tựa vào trên bờ vai của anh.

“Ân, là phản ứng bình thường. Thời điểm anh trai em nhìn thấy em cùng anh ở chung một chỗ phản ứng so với phản ứng hiện tại của em còn nghiêm trọng hơn,” Cố Dịch Huân cười ôn nhu xoa đầu Lộ Diêu. Từ sau khi Lộ thúc cùng a di đi, Lộ Viễn và Diêu Diêu đều coi lẫn nhau là toàn bộ thế giới của chính mình, nhưng đột nhiên trong thế giới này lại nhiều ra một người, hơn nữa phải phân đi một phần chú ý cùng yêu thương, trong khoảng thời gian ngắn tất nhiên khó có thể tiếp nhận, “Quen dần thì sẽ tốt. Vừa vặn sắp được nghỉ hè, mang em đi Sri Lanka giải sầu, được không?”

“Thật sự?”

“Ân.”

“Ba! Dịch Huân ca ca là tốt nhất.”

“Gọi ông xã cho anh nghe một chút.”

“Không!”

“Anh trai em lúc ấy làm như thế nào với anh a?”

“...”

“Nói a ~”

“...”

“Ông xã ~ anh nói cho em biết đi?” Làm nũng ỉn.

“Hỏi anh trai em là được.”

“Hừ!”

“...”

Cửa kính xe mở nên những tiếng nói chuyện thầm thì đều bị gió thổi bay tán loạn, cho đến khi nghe không rõ ràng nữa, chiếc Ferrari màu bạc dần dần biến mất trong bóng đêm mênh mang...

44. Chương 44: Ước Định

“Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài muốn uống chút gì không?” Tiếp viên hàng không xinh đẹp hào phóng mang theo mỉm cười ôn nhu hỏi thăm vị hành khách trước mắt. Cô luôn luôn phục vụ tại khoang hạng nhất của các chuyến bay quốc tế, cho dù nhìn quen các ngôi sao, chính khách, tinh anh tài俊 của các giới, nhưng không thừa nhận cũng không được, người này là một người đàn ông cực phẩm.

Mái tóc đen dày rậm rạp thoải mái trên đầu không cố ý chải theo chiều nào, xõa tung mà hỗn độn, lại mang theo sự gợi cảm đòi mạng; ngũ quan lập thể thâm thúy, mắt phượng sắc bén, mũi cao thẳng, môi bạc tước, đường cong trên mặt lộ vẻ cương nghị, giấu ở phía dưới áo sơ mi màu đen là da thịt màu đồng của cổ và cơ ngực rắn chắc, đôi chân dài thẳng tắp chứa đầy lực lượng... Kiệt tác hoàn mỹ của thượng đế! Nếu như chỉ dựa vào bên ngoài xuất sắc cũng không đáng để các tiếp viên hàng không quá mức ưu ái như thế, nhưng điểm hấp dẫn nhất trên người đàn ông này chính là khí chất anh tắn ra xung quanh, một loại uy nghiêm làm cho người ta không dám nhìn thẳng, trầm ổn mà khí phách!

“Cà phê, cảm ơn.” Ngũ diệu khách khí xa cách mang theo một chút hàn ý, tựa hồ trừ bỏ đối với Lộ Diêu, còn lại đối với tất cả đều là một bộ lạnh như băng.

“Được, xin chờ một chút.” Giọng nam trầm thấp mà thuần hậu, ngay cả thanh âm cũng gợi cảm đến chết tiệt! Tiếp viên hàng không không khỏi âm thầm liếc người đàn ông vài lần.

...

“Mời từ từ dùng.”

“Vị tiểu thư này, xin hỏi có cần uống một chút gì không?” Thanh âm tiếp viên hàng không vẫn dịu dàng mềm nhẹ như trước, tiếp tục hỏi cô gái trẻ tuổi ngồi bên cạnh người đàn ông.

“Nga... Tôi cũng muốn cà phê, nhiều đường và sữa hơn một chút, cảm ơn!” Cô gái xinh đẹp ngồi dựa vào bên cửa sổ thu hồi ánh mắt đang nhìn ra bên ngoài, quay đầu nhìn về phía tiếp viên hàng không vừa nói vừa ngọt ngào mỉm cười, cười tươi như hoa! Ngũ quan tinh xảo giống như búp bê, làn da trắng nõn tinh tế, tóc đuôi ngựa xinh đẹp đáng yêu. Cô gái tươi cười không giống với mỉm cười chuyên nghiệp của tiếp viên hàng không được huấn luyện bài bản, mà giống như chứa ma lực của dương quang theo bản năng thẳng tắp chiếu đến từng góc trong lòng người, ấm áp mà thơm ngát, độ hảo cảm của tiếp viên hàng không đối với cô gái trước mắt nhất thời gia tăng.

“Cho cô ấy một ly nước suối.” Câu nói cường thế mà không thể làm trái, ánh mắt tiếp viên hàng không có chút khó xử dừng lại ở giữa hai người, không biết nên nghe ai mới tốt.

“Tôi không muốn uống nước, muốn uống cà phê!” Cô gái với một đôi mắt như hạnh nhân ngập nước mở to nhìn cô tiếp viên, thấp giọng kháng nghị, thanh âm cũng là hỗn độn ngọt dịu đến nói không nên lời.

“Không được.”

“Nước không có hương vị, không cần uống.” Cô gái bĩu môi, vẻ mặt bất mãn.

“Không sợ đau răng? Hay là muốn uống nguyên vị cà phê?”

“...”

“Làm sao vậy?” Cố Dịch Huân nhìn cái miệng nhỏ uống nước mà vẻ mặt lúc cười lúc nhăn giống như cái bánh bao của Lộ Diêu, cảm thấy dị thường đáng yêu, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Diêu, cười hỏi.

“Biết rõ còn cố hỏi!” Lộ Diêu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không để ý tới người đàn ông bá đạo ở bên cạnh.

“Lần trước là ai đau răng khóc nhè, còn thề son sắt nói không bao giờ ăn ngọt nữa, còn muốn anh giám sát, nhanh như vậy mà đã quên?” Cố Dịch Huân kéo cái đuôi ngựa của Lộ Diêu xoay đầu cô lại, điểm lên chóp mũi của cô, cười mắng.

“...” Giữ chặt ngón tay thon dài vừa đưa lên ở trước mắt chính mình, há mồm cắn.

“A, sửa thành cầm tinh con chó?” Cố Dịch Huân thu hồi tay, cúi đầu nhìn vẻ mặt không cam lòng của cô gái nhỏ, bám vào bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí, “Thật muốn uống?”

Bên màng nhĩ vẫn cảm truyền đến cảm giác ngứa ngứa làm cho Lộ Diêu rụt bả vai lại, cái đuôi ngựa theo động tác rụt lại mà nhoáng lên một cái.

“Như vậy... Thỏa mãn cái miệng nhỏ là tốt rồi!” Bên tai có tiếng cười xấu xa truyền đến, tiếp theo...

“Ngô!” Nụ hôn nồng nhiệt theo đúng tiêu chuẩn thật lâu, cái lưỡi ẩm ướt linh hoạt ở trong miệng Lộ Diêu công thành đoạt đất, khắp ngõ ngách đều không buông tha, nước bọt giao hào, rất nhanh trong miệng Lộ Diêu cũng tràn ngập hương vị cà phê nồng đậm.

Khi vừa lấy lại được tự do, phản ứng đầu tiên của Lộ Diêu là nhìn khắp bốn phía, may mắn, không ai chú ý tới bên này. “Lưu manh! Đang trên mây bay a ~” khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn non mềm nhũn một tầng phấn hồng, hơi thở vẫn dòn dập như cũ.

“Không phải em muốn sao? Anh thế nào lại thấy em còn chưa muốn đủ, àn?” Cố Dịch Huân cuối cùng dùng giọng mũi kéo dài câu nói, không tự giác khiến người khác có ý nghĩ kỳ quái.

“...” Khuôn mặt từ quả đào liền biến thành quả táo, ra vẻ bình tĩnh tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ cách một lớp kính.

“Ngủ một chút đi, đến nơi thì dậy.” Cố Dịch Huân kéo thảm màu bạc lên ột chút, nghiêng nửa thân người đem Lộ Diêu ôm vào trước ngực, âu yếm lông mi run rẩy và ánh mắt của cô.

“Àn, ” Lộ Diêu đem cánh tay Cố Dịch Huân ôm vào trong ngực, đầu tựa vào trước ngực anh, tìm vị trí nằm thoải mái nhất, “Anh cũng nghỉ ngơi một chút đi.” Thanh âm rầu rĩ từ trước ngực truyền đến.

“Được.” Cố Dịch Huân cũng chậm rãi nhắm mắt lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Giờ phút này bọn họ, đang trên đường bay đến Sri Lanka.

Đó là chuyện của rất nhiều năm trước. Ngày xuân ánh nắng tỏa khắp mọi nơi, nhưng tiểu Lộ Diêu lại ngồi một mình trên xích đu trong hoa viên khóc, cụ thể do nguyên nhân gì đã muốn cũng không nhớ được, chỉ biết là lúc ấy rất đau lòng, rất đau lòng. Sau đó trong hai mắt đầm lệ mông lung nhìn thấy có bóng người gầy gầy đang đến gần, là Cố Dịch Huân tới tìm Lộ Viễn.

“Tiểu bảo bối Diêu Diêu, làm sao vậy a?” Người thiếu niên cao gầy đã mơ hồ thấy được sau khi trưởng thành sẽ cao lớn tuấn lãng thế nào.

Lộ Diêu chính là khóc mà không nói lời nào, Cố Dịch Huân đành phải đem cô bé ôm ngồi ở trên đầu gối mình, kiên nhẫn dỗ.

Đột nhiên cảm giác trên tay có một giọt nước ẩm ướt lạnh lạnh, ánh mắt Cố Dịch Huân chợt lóe, mở miệng hỏi cô bé ở trong lòng, “Diêu Diêu, có biết nước mắt có hình dạng gì không?”

Cảm xúc của đứa nhỏ đến nhanh mà đi cũng nhanh, lực chú ý của Lộ Diêu lập tức bị dời đi, quên cả khóc. “Nước mắt có hình dạng sao?” Thanh âm mềm mại do mang theo giọng mũi.

“Đương nhiên a, nước mắt là như vậy, ” nói xong kéo bàn tay nhỏ trắng nõn hơi mập của Lộ Diêu vẽ ra hình dạng của nước mắt, “Trên thế giới này còn có một nơi, hình dạng của nơi đó giống như hình dạng của nước mắt.”

“Thật vậy chẳng? Là nơi nào a?”

“Nơi đó có tên là Sri Lanka, chờ Diêu Diêu trưởng thành ca ca mang em đi được không?”

“Được! Vậy ngoắc tay.” Cô bé liền nín khóc mỉm cười, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt do vừa khóc mà đỏ bừng, đôi mắt to dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng, cực kỳ giống thiên sứ đáng yêu.

“Vậy ngoắc tay.” Thanh âm không tự giác nhẹ nói.

Hôm nay sau nhiều năm, bọn họ rốt cục đi đến nơi năm đó đã ước định —— hòn đảo nhỏ có hình dạng giống nước mắt kia, là hòn ngọc của Ấn Độ Dương!

Dịch Huân ca ca vẫn nghĩ chính mình vì chuyện trên diễn đàn của trường và chuyện anh trai có bạn gái mà không vui, vừa vặn thừa dịp được nghỉ hè nên quyết định mang chính mình đi giải sầu. Kỳ thật chuyện trên diễn đàn cô không hề để trong lòng, ngày hôm sau mọi chuyện liền hoàn toàn bình ổn (yên bình + ổn định), nhà trường ra mặt làm sáng tỏ và bác bỏ tin đồn, trừng phạt Y Đình cùng vài người ác ý bịa đặt, mà Y Đình cũng chuyển ra ngoài phòng ký túc xá, nhắm mắt làm ngơ; về phần Đại Ngọc cùng ca ca, chính là chưa quen lắm mà thôi, từ từ tiếp nhận là được, tốt xấu cũng là người quan trọng của chính mình! (chính mình = Lộ Diêu)

Lần này đến Sri Lanka, cô hy vọng có thể làm cho Dịch Huân ca ca thả lỏng một chút.

Rất nhiều đêm khi cô mộng lung tung lại trong cơn buồn ngủ, đều thấy anh ngồi dựa vào đầu giường trầm tư cái gì đó; có một lần nửa đêm rời giường uống nước, vừa định đẩy cửa ra, lại thấy anh lẳng lặng ngồi hút thuốc trên ghế trước cửa sổ, ở trên khớp xương tay hiện rõ tàn thuốc rất dài, khói trắng lượn lờ vờn quanh người anh, một tay nhẹ nhàng đặt ở trên trán, thần sắc suy tư... Ánh trăng yên tĩnh chiếu vào trên người anh, tại khắc đó Lộ Diêu đau lòng! Cô sâu sắc cảm nhận được từ bóng dáng của anh phát ra một loại mỗi một cùng cô đơn. Cô nhanh chóng mà nhẹ nhàng đóng cửa lại, theo vách tường trở lại giường ngồi, là chuyện gì mà làm anh hao tổn tinh thần như vậy?

Cho tới nay mọi người đều đem người đàn ông kia trở thành người không gì có thể làm phiền não, ngay cả chính cô cũng cho là như vậy, lại quên mất anh bất quá cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, cũng sẽ có thất tình lục dục, cũng sẽ thương sẽ đau sẽ mệt...

Anh và anh trai cô giống nhau, luôn luôn che chở mọi sinh hoạt của chính mình bằng an nhàn trong tòa lâu đài riêng, không muốn chính mình bị liên lụy hay tiến vào thế giới của bọn họ, nên, cô ngoan ngoãn làm tốt vai người không rành thế sự, làm tốt vai tiểu công chúa điều ngoa bốc đồng. Tuy rằng không thể giúp gì, ít nhất cũng không gây thêm phiền toái cho bọn họ! (chính mình = Lộ Diêu)

Hy vọng gió biển và cảnh đẹp của Sri Lanka có thể giúp Dịch Huân ca ca giải tỏa mỗi một và thư giãn tinh thần...

Nghĩ nghĩ, cơn buồn ngủ dần dần đánh bại ý thức mơ hồ, cuối cùng lâm vào một mảnh hỗn độn khó có thể kháng cự.

45. Chương 45: Thời Gian Tĩnh Hảo

Trời xanh xanh, biển xanh xanh, biển trời nối tiếp, toàn bộ thế giới là một mảnh xanh thẳm, bờ cát, rừng cây, bờ biển... Yên tĩnh như vậy cảnh đẹp ấm áp như vậy, tốt đẹp làm cho người ta xúc động mà rơi lệ. Một

lớn một nhỏ, hai đường dấu chân thật dài, uốn lượn càng ngày càng xa...

“Nhanh chút nhanh chút a ~~” Người con gái lớn lên xinh đẹp tinh xảo giống búp bê túm lấy cánh tay của người đàn ông cao lớn liêu mạng đi về phía trước, gió biển mang mùi vị của nước biển thổi hỗn loạn mái tóc đen dài cùng chiếc váy hoa bằng loại vải nhẹ trên người cô, phiêu dạt mà lại Không Linh, người con gái không vươn một bàn tay để lại mái tóc bay tán loạn, “Bên kia có rất nhiều vỏ sò đẹp, anh nhanh chút đi thôi.” Thanh âm oán giận mềm mại ngọt ngào cũng giống như diện mạo vậy.

Người đàn ông mặc chiếc T- shirt đơn giản màu trắng cùng chiếc quần thoải mái màu vàng nhạt, kính râm màu đen che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy đường cong cương nghị của khuôn mặt, cái mũi cao thẳng và môi bạc tước; hai tay dứt túi quần, tư thái thảnh thơi mà nhã nhặn, người con gái kéo một cánh tay anh mới miễn cưỡng bước từng bước.

“Cố Dịch Huân!” Người con gái bị động tác chậm chạp của người đàn ông chọc giận, liền rời khỏi cánh tay người đàn ông, thở phì phì xoay người chạy đi, tự mình chạy đi kiếm vỏ sò, “Anh là hỗn đản thôi...” Vừa đi vừa lầm bầm những lời này.

Khóe miệng xuất hiện một chút ý cười nhu hòa, “Tức giận?” Cố Dịch Huân đi đến phía sau Lộ Diêu, vuốt lấy mái tóc đen như áo choàng sau người cô, anh tựa hồ đặc biệt vừa lòng với động tác này, mặc kệ là Lộ Diêu buồn thành đuôi ngựa hay là thả tung, anh đều thích vuốt tóc Lộ Diêu.

“Hừ!” Không để ý tới, xoay người tiếp tục kiếm vỏ sò. Cố Dịch Huân cũng không thèm để ý, thủy chung đứng ở bên người Lộ Diêu bảo trì khoảng cách không vượt quá năm bước chân mà nhìn cô.

Lộ Diêu rõ ràng cúi gằm đặt ở một bên, chân nhỏ trắng nõn trực tiếp đi trên bờ cát mềm mại, thỉnh thoảng nước biển ầm ập tràn lên cọ rửa bàn chân ngọc, sóng biển đánh cao vào bờ, sôi nổi. Rất nhanh, hai bàn tay nhỏ bé của Lộ Diêu ôm đầy vỏ sò, nhưng lại thấy rất nhiều cái hấp dẫn nữa, muốn nhặt thêm, nhưng nhìn trong tay lại luyến tiếc, rối rắm thật lâu...

“Dịch Huân ca ca!” Ngoái đầu lại cười nhìn, ngọt ngào cơ hồ muốn ngấy người chết.

“Không tức giận?” Cô gái nhỏ cười ngọt đến như vậy, lại có chủ ý quỷ quái gì đây, nhưng anh vẫn chậm rãi thông thả đi qua.

“Dịch Huân ca ca, anh lại đây một chút.” Lộ Diêu chớp đôi mắt to ngập nước, phóng điện rồi lại phóng điện, cố gắng phóng điện, tranh thủ dùng điện làm choáng váng người đàn ông tinh táo này, để đạt được mục đích.

“Làm sao vậy?”

“Giúp em nhặt một chút.”

“...” Cố Dịch Huân nhìn thứ gì đó mang các loại màu sắc trong tay Lộ Diêu liền nhíu mày.

“A! A a a...” Không đợi Cố Dịch Huân nói chuyện, Lộ Diêu đột nhiên phát ra một trận kêu thảm thiết kinh thiên động địa, vỏ sò đủ mọi màu sắc liên rơi hết, thân thể cũng theo đó ngã xuống.

Cố Dịch Huân cả kinh, vội vàng chạy tới kéo cánh tay Lộ Diêu ôm cả người cô vào trước ngực, “Sao lại thế này?” Cau mày hỏi.

“Ngô... Chân chân chân... Đau...” Lộ Diêu đá chân, càng không ngừng hít vào.

Cố Dịch Huân theo lời nói của Lộ Diêu nhìn lại, chỉ thấy một con cua to như bàn tay anh đang quặp chặt chân ngọc nhỏ nhắn của Lộ Diêu, “Đừng lộn xộn!” Dem cô gái nhỏ đặt ngòi ở trên đầu gối của chính mình, một bàn tay ầm ập nắm chặt mắt cá chân của Lộ Diêu, trầm giọng yêu cầu cô dừng động tác.

“Đau...” Thanh âm Lộ Diêu ủy khuất, vẫn bất an vặn vẹo thân thể.

“Chịu đựng! Lộn xộn sẽ càng đau!” Càng cử động thì con cua càng quặp chặt, ánh mắt sắc bén bị kính râm cách trở gắt gao nhìn chăm chăm chần nhỏ của Lộ Diêu cùng với... Con cua.

“Hừ...” Lộ Diêu rầm rì, lại đau lại ủy khuất, trông mắt nước mắt đã lưng tròng nhìn so với nước biển lại càng thêm trong sáng, tươi đẹp.

Quả nhiên chỉ tĩnh trong chốc lát, con cua liền buông ra, xoay sang hướng khác bò đi.

“Bắt nó về, lược!” Lộ Diêu bĩu môi, chỉ vào con cua lớn vừa mới khi dễ cô.

Con cua lớn như cảm nhận được sát khí truyền đến từ trên đỉnh đầu, ra vẻ run lên, tốc độ bò nhanh hơn nữa.

“A, chỉ là một con cua gọi làm sao được a?” Cố Dịch Huân quát nhẹ Lộ Diêu, “Đi thôi, trở về.”

“Chân đau, không đi được!” Lộ Diêu hít hít cái mũi, làm xấu.

“Cho nên?” Cố Dịch Huân nhủ mày.

Lộ Diêu đem cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ người đàn ông, “Anh công em đi!”

Ánh tà dương đỏ như máu chậm rãi nhuộm kín mặt biển, chỗ biển trời nối tiếp, quang ảnh chớp lên, nước biển và nền trời đều nhuộm một vàng sáng thần bí, cảnh vật ở ven biển cũng được dung hòa bằng một màu sắc mơ hồ. Ánh tịch dương lung linh, chiếu lên thân ảnh người đàn ông cao lớn cường tráng đang công một cô gái nhỏ xinh, dọc theo bờ cát từng bước một chậm rãi đi tới. Cánh tay người con gái ôm quanh cổ người đàn ông, trong tay cầm giày, hai chân ở hai bên người của người đàn ông tới lui có tiết tấu.

“Lại nghịch anh liền thả em xuống.” Cố Dịch Huân vỗ vỗ vào một bên hông nhỏ mướt mà của Lộ Diêu, ngữ điệu vừa trong trẻo vừa lạnh lùng nghiêm túc, trong giọng nói mang theo một tia hỗn hển. Cô gái nhỏ nằm úp sấp ở trên người anh, hai luồng đầy đặn mềm mại vốn đã gắt gao bám vào trên lưng dày rộng cứng rắn của anh, hơn nữa theo động tác của cô mà nhoáng lên một cái lại nhoáng lên một cái, xúc cảm mang tới càng thêm mãnh liệt, chính mình đối với cô lại không có sức chống cự, đây là buộc chính mình đem cô tử hình ngay tại chỗ!

“Ai nha!” Mông hơi đau làm cho Lộ Diêu vặn vẹo càng kịch liệt.

“Không được lộn xộn!”

“Vỏ sò của em còn hay không? Đừng làm rơi nga ~~” Lộ Diêu đem giày cầm bằng một bàn tay, một bàn tay còn lại vươn ra từ trước ngực người đàn ông sờ soạng xuống phía dưới.

Nhắc tới vấn đề này, sắc mặt Cố Dịch Huân càng đen. Lộ Diêu không nên mang theo vỏ sò kiếm được trở về, thật sự không có chỗ nào có thể để, Lộ Diêu vừa động một phen liền nhấc vạt áo của anh lên, sờ loạn khối cơ bụng cứng rắn ẩn ẩn lộ ra của anh. Tiếp theo lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đem tất cả vỏ sò thả vào, cứ vậy chiếc T-shirt nhãn hiệu D&G (Dolce&Gabbana, nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của Ý) liền bị hủy.

“Ân.” Bàn tay nhỏ bé lơ đãng lướt qua nơi mẫn cảm trước ngực, tiếng kêu rên cùng tiếng hít thở dồn dập của người đàn ông theo gió biển bay tới rất rõ ràng, phải cam chịu tiểu yêu tinh này!

“...”

“Không nghĩ ở trong này bị ăn luôn thì đừng lộn xộn!” Trong thanh âm trầm thấp lộ ra một tia khàn khàn.

“...” Lộ Diêu không dám lộn xộn. Đã chiến? Cô còn chưa có đạt đến trình độ kia!

“A ân... A...” Hơi nước tràn ngập trong phòng tắm rộng lớn, nóng hôi hổi, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng nước “rầm rầm” che giấu tiếng rên yêu kiều đứt đoạn của phụ nữ cùng tiếng thở dốc ồ ồ của đàn ông.

Thân thể màu đồng cùng thân thể màu trắng nằm trong bồn tắm mát xa lớn đủ cho bốn người, người đàn ông gắt gao ôm cô gái nhỏ trong lòng giống như muốn dung nhập vào máu thịt mình, thân hình cao lớn đem cô gái dưới thân bọc kín mít, chỉ có thể nhìn thấy cánh tay trắng nõn và cặp đùi đẹp quần quanh thân người đàn ông, thắt lưng người đàn ông một khắc cũng không ngừng dùng lực lớn để kích thích, nước trong bồn tắm lớn theo động tác kịch liệt của con người không ngừng tràn ra bên ngoài.

Động trong chốc lát, Cố Dịch Huân có chút mệt, ôm chặt Lộ Diêu, thân thiết hôn khoe miệng cô, “Bảo bối ngoan, tự mình động.” Nâng cô gái nhỏ dậy chuyển thành ngồi trên người chính mình.

“Ân...” Động tác đột nhiên dừng lại, Lộ Diêu hừ hừ, không thoải mái xoay xoay cái eo thon nhỏ một chút, một lát sau khi nghe được lời nói của Cố Dịch Huân liền giật mình, động? “Muốn động như thế nào a?”

Tuy rằng thời điểm cùng Sở gia xem cái giáo dục đen tối kia có thấy qua, nhưng lý luận và thực tiễn là tách rời, khi chân chính phải làm vẫn là có một chút khó khăn.

“Như vậy.” Cố Dịch Huân tà tứ cười, cầm eo nhỏ của Lộ Diêu hướng dẫn cô di chuyển từ trên xuống dưới. Lộ Diêu từ nhỏ đã học võ đạo, năng lực linh hội đối với các loại động tác là phi thường nhanh chóng, nên rất nhanh liền nắm được mấu chốt, chính mình từ vị trí ngồi bắt đầu vận vẹo liên tục. Mái tóc đen trơn bóng như vẩy mực bị ướt nhẹ theo động tác cao thấp mà tung bay, phân tán ở trên lưng, trên vai, còn có một ít dính vào trên khuôn mặt, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, hồng nhan tóc đen, Lộ Diêu thoát nhìn như thiên sứ sa đọa ở nhân gian, quyến rũ kiều diễm nói không nên lời. Cố Dịch Huân thấy cô gái nhỏ như vậy tựa như say, thậm chí quên cả động, nằm ở dưới thân Lộ Diêu mà thất thần nhìn cô.

Nhìn biểu tình say mê của người đàn ông, Lộ Diêu cực kỳ hưng phấn, lần đầu tiên có cảm giác thành tựu như vậy!

...

Một hồi tắm rửa sạch sẽ này mất gần một giờ, thẳng đến khi nước lạnh, Cố Dịch Huân sợ Lộ Diêu cảm mạo rốt cục cũng chấm dứt qua loa, thay cô lau khô thân thể rồi dùng khăn tắm bọc lại thật kỹ bế ra ngoài.

“Có đói bụng không?” Cố Dịch Huân theo thói quen hôn môi và mắt Lộ Diêu, nhìn cô gái nhỏ sau khi ngâm nước cả người đều lộ ra màu phấn hồng, ôn nhu hỏi.

Cao triều vừa mới qua đi, cả người Lộ Diêu không còn khí lực tứ chi mềm nhũn, lúc này nghe anh hỏi vậy càng cảm thấy trong bụng trống trơn, càng không ngừng hướng Cố Dịch Huân gật đầu, bộ dáng ngoan vô cùng.

Khách sạn năm sao phục vụ tuyệt đối tốt, chỉ sau 15 phút thông điện thoại, bữa tối phong phú liền đưa đến trong phòng. Lộ Diêu ăn uống no đủ, duỗi thân cùng tứ chi thoải mái nằm ở trên giường lớn mềm mại, rốt cục khôi phục khí lực! Đột nhiên trên chân có một trận xúc cảm lạnh lạnh, Lộ Diêu khởi động thân trên ngẩng đầu xem xét.

Cố Dịch Huân chính là đang cầm tuýt thuốc mỡ giảm sưng mà Waiter vừa mới đưa tới thoa lên ngón chân của Lộ Diêu, chỗ bị con cua kẹp có chút sưng đỏ, cùng với da thịt trắng nõn trên cái chân đáng yêu của cô gái nhỏ làm thành hai màu đối lập.

“Còn đau không?” Ôn nhu hướng chân nhỏ của Lộ Diêu thổi thổi.

“Anh đoán xem, đoán đúng thì em liền nói cho anh!” (Cô Hồng: Ai tới nói cho tôi biết, trên thế giới này còn hay không có người nhảm chán như vậy? A a a a...) Lộ Diêu tiếp tục dang tay dang chân nằm ở trên giường, dùng cái chân nhỏ giống như nhộng lay lay cánh tay Cố Dịch Huân.

“Ba!”

“Ai nha, anh làm sao nha!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Diêu nhăn lại, bị biểu tình thối của Cố Dịch Huân làm khó hiểu, “Thối hỗn đản...” Nâng chân lên đá đá, đá một hồi lại phát hiện người đàn ông ngồi ở bên giường vẫn không nhúc nhích mặc cô chà đạp. Ần? Đá đá, không phản ứng, lại đá, vẫn là không phản ứng, “Ai, anh làm sao vậy?”

“Em... Lộ hết!” Lời còn đang nói, người đã muốn lấy tư thế hổ đói đem Lộ Diêu vây giữa thân thể anh và mặt giường, bàn tay mang theo ma lực lướt dọc theo đường cong thân thể rồi chậm rãi trượt xuống dưới.

“...” Mặt Lộ Diêu “bá” một chút hồng đến tận bên tai, quên chính mình bên trong không mặc gì! “Hỗn đản, đồ lưu manh! Không sớm nhắc nhở ta!”

“Cảnh đẹp trước mặt, em thấy có người đàn ông nào lại cự tuyệt không?” Cố Dịch Huân cắn vành tai Lộ Diêu ái muội nói.

“...” Lộ Diêu thẹn quá thành giận, oán hận đã tổn hơi thừa lời, mở miệng anh đào nhỏ xinh ra đánh thẳng tới phía người đàn ông, miệng còn lẩm bẩm, “Cẩn anh cẩn anh, cẩn chết anh! Đồ lưu manh nhà anh!”

“A, có khí lực? Tốt lắm, chúng ta tiếp tục đi.”

“Ngô!”

Lấy hôn giam giữ, lại một hồi vận sức chờ đại chiến phát động...

Sáng sớm, ánh mặt trời cùng nước biển phản xạ ra ánh sáng chiếu vào trong phòng, một mảnh quang ảnh chớp lên, gió biển thổi vào làm cửa sổ sắt đất rung lên trong không khí, mang đến từng trận mùi vị nước biển cùng mùi hương của các loại thực vật. Bờ biển ngay bên ngoài khách sạn, nên mỗi người khách trong từng phòng dù nằm ở trên giường cũng có thể thấy được màu xanh của biển hòa với trời xanh mây trắng, tầm nhìn thật tốt.

Trên giường hai người cực kỳ yên bình, dựa sát vào nhau, lưu luyến mà say đắm, thời gian tĩnh hảo...

“Ong ong ong...” Di động trên đầu giường không ngừng rung.

Người đàn ông tỉnh lại, cúi đầu nhìn nhìn cô gái nhỏ trong lòng, xác nhận không có đánh thức cô, mới khẽ hôn xuống đôi môi đỏ mọng của giai nhân rồi đi đến bên cửa sổ nhận điện thoại.

“Uy?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, hoàn toàn không giống người vừa tỉnh ngủ.

“...”

“Cái gì?!” Thân sắc kinh ngạc khó nén.

“...”

“Được, tôi sẽ nhanh chóng trở về!”

46. Chương 46: Hôn Lễ 1

Có người nói, 1 phút trôi qua dài hay ngắn quyết định bởi việc bạn đang đứng bên ngoài toilet hay đang ngồi trong toilet; bởi vậy có thể thấy được thời gian tốt đẹp luôn trôi đặc biệt nhanh.

“Ai...” Lộ Diêu lại một lần nữa thở dài, ngồi dựa vào bên giường, lấy góc bốn mươi lăm độ mà ưu thương nhìn ra nơi xa có bầu trời xanh xanh hòa cùng biển xanh xanh, thật sự không nghĩ rời đi a! Cảnh đẹp, mỹ thực, sắc đẹp... Thời gian một tháng giống như nháy mắt liền bay qua bên người, Lộ Diêu vốn định giúp Cố Dịch Huân thả lỏng tâm tình giải tỏa áp lực, kết quả chính mình chơi vui đến quên cả trời đất, ngồi ở bên chân Cố Dịch Huân đang thu thập hành lý nhìn nhìn, về mặt ủ rũ.

Cố Dịch Huân cúi đầu nhìn cô gái ngồi bên chân chính mình đang thu lại thành một đoàn, vươn tay xoa xoa cái đầu như lông xù, “Có cơ hội lại mang em đến đây, đừng thờ dài.”

Mới là lạ! Chẳng lẽ cái nếu sẽ dài mười mấy năm nữa sao? Năm đó đáp ứng mang chính mình đến đây, kết quả chờ tới bây giờ mới thực hiện, tiếp theo... Hừ!

“Diêu Diêu.” Ngữ khí bất đắc dĩ.

“Làm sao!” Không có tin tức tốt.

“Hộ chiếu bị làm sao?”

“Em làm sao mà biết, không phải vẫn đặt ở chỗ anh sao.” Thường cái nhìn mang theo xem thường không rõ ràng.

“Em xác định muốn để anh đi lấy hay tự mình cầm đến?” Động tác nhỏ của cô cho tới bây giờ luôn trốn không thoát con mắt sắc bén của anh, ánh mắt sắc bén như đao đảo qua đảo lại phía trước bộ ngực no đủ như ẩn như hiện của Lộ Diêu.

“...” Lộ Diêu run lên, tình hình chiến đấu thăm thiết tối hôm qua một lần nữa hiện lên trước mắt, không cam lòng lấy hộ chiếu ra đưa cho người đàn ông giáo hoạt.

“Vé máy bay.”

“Ngô...” Cái này cũng biết?!

“Vì sao đột nhiên phải lập tức trở về nhà? Lúc trước cũng không nghe anh nói gì.” Lộ Diêu kéo kéo ống quần Cố Dịch Huân, thanh âm nhỏ nhẹ.

Cố Dịch Huân buông đồ trong tay ra, đem Lộ Diêu ôm lấy đi đến thả lên trên giường, nâng mặt cô lên để chóp mũi chạm chóp mũi, con ngươi đen sâu không thấy đáy nhìn vào đôi mắt to trong sáng của cô không nhanh không chậm nói, “Bởi vì Thiết Tây Á và A Thụy muốn kết hôn.”

“Nga.” Lộ Diêu ngơ ngác gật gật đầu. Khoảng cách gần như thế, thậm chí ở trong đôi mắt đen như điệu thạch của người đàn ông này cô có thể thấy được ảnh ngược chính mình một cách rõ ràng, vẻ mặt mang ánh mắt chuyên chú, tâm Lộ Diêu lập tức mất đi tự chủ nhảy lên theo tần suất.

Một lát sau...

“?! Kết hôn? Anh nói ai muốn kết hôn?!” Lộ Diêu “tăng” một chút từ trên giường lập tức đứng lên, nghe lầm sao? Á tỷ cùng với Đoạn Thụy kết hôn!

Cố Dịch Huân né tránh cái người thiếu chút nữa đánh lên cái mũi mình, đứng thẳng người, “Thiết Tây Á và Đoạn Thụy.” Thanh âm trầm ổn từng chữ một giải thích nghi hoặc của Lộ Diêu.

“...” Việc này, rốt cuộc là từ thời điểm nào lại lấy tốc độ của ngựa thần (ý nói phát triển nhanh) bắt đầu a? Á tỷ giữ bí mật mọi chuyện thật sự là quá tuyệt, người này nếu ngày trước tham gia vào cơ quan tình báo quốc gia tuyệt đối sẽ là trụ cột!

“Xem ra một tháng này không sai a, nhìn cái khí sắc này, cuộc sống quả là rất dễ chịu.” Thiết Tây Á nhìn người đối diện trêu ghẹo nói.

“Coi như hết, em nào có lợi hại bằng chị nha, vài ngày không gặp mà ngay cả chồng cũng đã tìm tốt, nhìn xem trang bị trên người này, chắc chắc chắc... Nữ vương biến thân thành tiểu tươi mát, vì ai mà cả phong cách cũng thay đổi a?” Lộ Diêu cười xấu xa nhìn chằm chằm Thiết Tây Á một thân ngắn gọn là váy liền màu lam, “Chia xẻ quá trình đi?” Buông ống hút trong tay ra, hưng trí bừng bừng thu thập tin bất quái.

Thiết Tây Á thoáng mất tự nhiên vuốt vuốt tóc, hai má trắng trong thuần khiết nhiễm một tầng phấn hồng, “Tiểu hài tử, đừng hỏi nhiều như vậy.”

“Thiết ~ mọi người đừng luôn lấy lời này nói em, em không phải tiểu hài tử, được chứ. Nói một chút đi, nói một chút đi.”

“...”

Ngay cả Cố Dịch Huân và Lộ Viễn cũng rần rần như vậy mà cũng không cưỡng được trước thói xấu nhõng nhẽo làm nũng của Lộ Diêu, Thiết Tây Á tự nhiên cũng không phải ngoại lệ, cuối cùng vẫn là chọn một ít trọng điểm nói cho Lộ Diêu nghe.

“... Ân, đại khái là như thế này. Cho tới bây giờ không nghĩ tới chị còn có thể thu hoạch được một phần tình yêu như vậy, còn tưởng rằng cứ như vậy cô đơn cả đời, cảm tạ ông trời cảm tạ anh ấy.” Trong thanh âm uyển chuyển che giấu thật nhiều khúc chiết cũng là thật nhiều chua xót, người nghe được chỉ có thể cảm nhận được cô ấy thản nhiên hạnh phúc cùng cảm kích, tựa như con người của chính cô ấy, mọi nỗi khổ đều lặng lẽ nuốt xuống, triển lãm trước mặt người khác vĩnh viễn là một bộ dáng xinh đẹp cùng bề ngoài được che giấu bằng sự nhẹ nhàng băng quơ.

“Quá cảm động a, ” Trên cánh tay Lộ Diêu nổi một tầng da gà, “Đoạn Thụy luôn lạnh như băng không thương hay quan tâm người khác, bộ dạng như vậy... Ách... Chị biết, em luôn hoài nghi anh ấy là thích đàn ông, không nghĩ tới a không nghĩ tới, nguyên lai là si tình với chị, còn ôm khổ tình đi sau chị mười năm có dư! Toàn bộ đều vì một người, nghĩ không cảm động cũng không được! Chị, chị nhạt được bảo vật rồi.”

“Ha ha, ” Thiết Tây Á bị Lộ Diêu nói một phen chọc cho cười, trên mặt không còn là nụ cười yêu dã hay cố ý khoe khoang phong tình, mà là ý cười nhu hòa chân thật thân thiết, “Nếu so sánh thật đúng là rất có hình tượng, trở về sẽ nói cho anh ấy nghe.”

“Đừng đừng đừng, chị, chị trăm ngàn lần đừng nói, em sợ ‘mỹ nhân lạnh lùng’ tấu em.” Lộ Diêu hướng Thiết Tây Á nhăn mặt nhăn mũi, vẻ mặt vô cùng đáng thương, làm Thiết Tây Á cười duyên không nói.

“Có đại thần nhà em bảo vệ, ai dám động em a? Bọn chị còn muốn tiếp tục ở trên địa cầu này a.”

“...”

“Tỷ tỷ, chị nhất định sẽ hạnh phúc!” Lộ Diêu cầm tay Thiết Tây Á, kiên định nói. Chuyện hồi nhỏ của Á tỷ cô đã nghe tiểu Hạo Hạo nói một chút, cô biết lúc trước Á tỷ thật sự vất vả, chị ấy có thể bước từng bước nhỏ để nhận phần tình yêu này cũng không dễ dàng, nhưng là trực giác của cô mách bảo người đàn ông với bộ dạng sống mái không quan tâm luôn trầm mặc kia nhất định sẽ cho chị ấy hạnh phúc!

Thiết Tây Á nhìn Lộ Diêu, mỉm cười. Thiên ngôn vạn ngữ chỉ đổi thành một câu, cảm ơn...

“Cùng đi thử lễ phục đi, em là phù dâu của chị nhé!”

“Tốt!”

Hai mỹ nữ tuyệt sắc một lớn một nhỏ ngồi ở bên cửa sổ quán cà phê, nhẹ giọng nói nói cười cười, tự nhiên thành một phong cảnh tuyệt đẹp.

“Hôn lễ chuẩn bị như thế nào rồi?” Cố Dịch Huân dẫn đầu đi xuống lễ đài, vừa đi bộ ra ngoài vừa hỏi.

“Àn, hoàn hảo, hết thảy làm từng bước, mọi người đúng giờ tham gia là ổn.”

“Lúc trước một tiếng cũng không nói lộ ra, không sai đi, cậu sắp vượt qua thay thế Á Bá rồi.” (Ý CDH là Á Bá luôn âm trầm, mà nay Đoạn Thụy lại giữ kín chuyện t/y này nên vượt Á Bá về âm trầm rồi)

Đoạn Thụy sờ sờ cái mũi, “Cô ấy... Vẫn chưa có cảm giác an toàn, em nghĩ làm vậy sẽ tốt hơn, hơn nữa, sợ cô ấy xấu hổ.”

“A, người đàn ông tốt tuyệt đối đây!” Cố Dịch Huân đậm cười trêu chọc.

“So với anh hẳn là còn kém một chút.” Theo lời nói của A Hạo, trình độ anh sủng tiểu công chúa nhà anh đã sắp nghịch thiên, tôi chỉ là che giấu một chút tình hình thực tế mà thôi, lại bị tấu thảm như vậy, Đoạn Thụy nhu nhu bả vai oán thăm, vẻ mặt vẫn hoàn hảo không biểu lộ, bằng không ngày mai kết hôn sẽ bị làm hỏng. Á Á... Sắp kết hôn... Nghĩ vậy, khoe miệng không khỏi lướt qua một chút ý cười nhu hòa.

“Đa tạ!”

“...”

“Đi đây, đến lúc đó sẽ tặng đại lễ cho cậu!”

“Tạm biệt!”

47. Chương 47: Hôn Lễ 2

Cánh cửa lớn đem sự ồn ào bên ngoài ngăn cách, trong phòng nghỉ thật im ắng, chỉ có âm thanh on gong rất nhỏ của điều hòa đang phả ra khí lạnh. Cô dâu một thân là áo cưới trắng tinh đang im lặng ngồi ở trên ghế đến xuất thần, phía xa xa bên ngoài cách cửa sổ là lá cây khô đang bị ánh mặt trời và gió cuốn đi.

Tóc xoắn thật dài toàn bộ đều được vắn lên cao, được che ở trong chiếc khăn sa trong suốt ở trên đầu, lộ ra cái gáy đẹp thon dài tao nhã, ngũ quan lập thể của cô dâu gần như hoàn mỹ, làm cho khuôn mặt vốn là kinh diễm lại càng thêm diễm lệ vô song; dưới ngực của chiếc áo cưới trắng tinh được thiết kế tinh tế, giống như đóa hoa tầng tầng lớp lớp tản ra xung quanh, sa mỏng trong suốt cùng các họa tiết hoa văn phức tạp, lại được gắn lên rất nhiều hạt thủy tinh lấp lánh, mộng ảo đến tột đỉnh, nhà thiết kế Lạc Khắc thiết kế những bông hoa nhìn như đơn giản, quần xung quanh cả người và chiếc eo thon nhỏ, đem những ưu điểm của cô dâu bày ra vô cùng nhuần nhuyễn, đẹp đến làm cho người ta hít thở không thông.

Ánh mặt trời tháng tám xán lạn đến chói mắt, trong trẻo như nước lại mang theo một độ nóng nhất định, một mảnh chói lọi giống như muốn đem mảnh đất lớn châm lên lửa; tràn ngập không khí là sự oi bức, Thiết Tây Á cảm thấy có chút hít thở không thông, hai tay nắm chặt toát ra một tầng mồ hôi tinh tế. Hạnh phúc tới quá nhanh quá mãnh liệt, đến bây giờ cô còn có một loại cảm giác như đang nằm mơ không phải hiện thực, mang theo sự khủng hoảng lo được lo mất.

“Chị Á, ăn trước một ít điểm tâm và uống miếng nước đi, em vừa đi ra ngoài nhìn một chút, rất nhiều người nha, phỏng chừng một lát nữa có bị ép buộc, chị vẫn nên bổ sung trước chút sức lực đi.”

Thanh âm vui vẻ ngọt ngào xua đi không khí yên lặng và mang đến áp lực, Thiết Tây Á xoay người nhìn về phía Lộ Diêu đang đi vào. Hôm nay Lộ Diêu làm phù dâu nên mặc áo trắng ngắn tay cùng với quần lụa mỏng, trên ngực có gắn hoa, phía sau thắt lưng mang đai, từng chi tiết đều dung nhập những yếu tố mà đương thời đang lưu hành, giản lược mà không đơn giản, hành động lại phiêu dạt linh động, Lộ Diêu mang nụ cười khê và khí chất quyến rũ nhưng cũng không có vẻ giọng khách át giọng chủ.

Lộ Diêu vào cửa liền buồng này nọ ra, lại phát hiện sắc mặt Thiết Tây Á tái nhợt, thần sắc không đúng lắm, “Chị Á, làm sao vậy? Có phải quá mệt mỏi hay không?” Bốn giờ sáng đã rời giường, hoá trang, thay quần áo ép buộc đến bây giờ đã hết hơn bốn tiếng cũng không ăn chút gì, hẳn là vừa mệt vừa đói đi.

“Diêu Diêu, chị...” Thiết Tây Á nhìn Lộ Diêu, mày hơi nhíu lại, nhưng là muốn nói lại không biết nên nói cái gì, lòng như treo ở giữa không trung cũng không nói lên được là vì tư vị gì.

“Chị, chị có phải đang khẩn trương hay không?” Lộ Diêu ha ha nở nụ cười, lông mi thật dài như vậy làm lộ ra hai Tiểu Bạch sắp xếp chỉnh tề (ý chỉ đôi mắt đen), bộ dáng vừa ngoan vừa ngọt ngào, “Đây là chứng bệnh sợ hãi trước hôn nhân đi, chị trăm ngàn lần đừng học máu xấu của những cô dâu đến trước thời khắc hoàng kim của ngày tổ chức hôn lễ lại phóng bỏ câu để lại thư cho chú rể rồi trốn đi a, Thụy ca của em là người đàn ông tốt, chị cứ yên tâm đi, an an ổn ổn làm cô dâu xinh đẹp hạnh phúc nhất là được rồi. Đến đây, trước tiên uống chút nước cho nhuận hầu.”

Nước đá nhập hầu, một trận thấm lạnh sung sướng, Lộ Diêu riu ra riu rít vừa thông suốt vừa trêu chọc, tâm trạng bỗng rồi thoáng yên ổn một chút, “Chị cảm thấy hôm nay giống như một giấc mộng, sợ rằng khi tỉnh mộng hết thấy lại quay trở lại như lúc trước.” Thiết Tây Á bộc lộ lo sợ, giống như thở dài lại như nhẹ nhàng nói.

Lộ Diêu nhìn Thiết Tây Á cảm thấy trong lòng ề ảm, có đôi khi bề ngoài thoát nhìn là người kiên cường kỳ thật lại rất yếu ớt, người tỷ tỷ này của cô hẳn là đã đến bến bờ hạnh phúc! Lộ Diêu ôm lấy cánh tay Thiết Tây Á, hai người sóng vai ngồi xuống, “Con người khi ở cạnh hạnh phúc luôn cảm thấy sắp đạt tới hạnh phúc, còn khi đã ở trong hạnh phúc lại lo được lo mất. Tỷ tỷ, chị hiện tại chính là rơi vào trạng thái này đi! Người phụ nữ hạnh phúc, đừng suy nghĩ nhiều.”

“A, ” Thiết Tây Á bị những lời nói của Lộ Diêu chọc cho nở nụ cười, “Tuổi không lớn, không nên giảng những đạo lý lớn a? Dịch Huân ca ca của em dạy sao?”

Lộ Diêu nhăn mặt nhăn mũi hướng Thiết Tây Á, “Mới không phải đâu, chị cảm thấy anh ấy là ngòvôi cảm tính như vậy sao? Là chị Ái Linh nhà em nói cho em đó.”

“Chị Ái Linh? Trương Ái Linh?”

“Ừ!” Gật đầu như gà con mổ thóc.

Cô dâu và phù dâu có thể ngồi trong phòng nghỉ mát mà nói chuyện phiếm, chú rể và bạn chú rể lại không có vận khí tốt như vậy, Tề Hạo cùng Đoạn Thụy tiếp đón khách mời nói đến miệng khô lưỡi khô.

Thiết Tây Á là chị cả trong giới giải trí của thành phố S, Đoạn Thụy lại là tài tướng đắc lực dưới trướng của Cố Dịch Huân, bằng địa vị của hai người trong tập đoàn Lord, cúi đầu dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết hôm nay sẽ có rất nhiều người đến. Huống chi Đoạn Thụy còn có ý đồ, cố ý bao toàn bộ khách sạn, chỉ vì muốn chiêu cáo thiên hạ người phụ nữ này từ nay về sau là của anh! Khách mời bên phía Thiết Tây Á chính là những người trong giới giải trí, ngôi sao, người mẫu, các thực nữ danh gia; khách mời bên phía Đoạn Thụy lại là những nhân vật nổi tiếng, hai giới hắc bạch đều tập hợp đủ cùng truyền thông, một lễ

cưới cơ hồ tụ hội toàn bộ giới thượng lưu trong xã hội thành phố S, trong lúc nhất thời ngọn đèn lóe ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng cơ hồ chiếu rọi khắp khách sạn rộng lớn ra đến tận cửa lớn.

“Thụy ca, sau khi tiệc cưới kết thúc anh phải cho em một cái hồng bao lớn một chút nha, một muốn chết người.” Tề Hạo một bên cầm lấy cốc nước ở bàn bên cạnh để giải khát, một bên hướng về phía Đoạn Thụy ồn ào đòi công, một điểm hình tượng người đàn ông anh tuấn tiêu sái nho nhã cũng không cố duy trì.

Đoạn Thụy một thân là tây trang trắng tinh của chú rể, diện mạo yêu nghiệt làm điên đảo chúng sinh, làm không ít tiểu cô nương khi nhìn thấy liền mê mẩn mặt đỏ tim đập. “Được!” Hôm nay Đoạn Thụy nói chuyện tốt đến thần kỳ, đáp ứng một cách đặc biệt vui vẻ. Quả nhiên là người có việc vui tinh thần liền tốt lên, ngay cả khi xã giao cũng không bày ra bộ mặt than (ý nói mặt đen, lạnh) như lúc trước, tuy rằng ý cười nhạt đến cơ hồ không có, nhưng vẫn là nở nụ cười.

“Cha mẹ tôi đã an bài tốt?”

“Yên tâm, hai người đó đang ở phòng nghỉ trên lầu nghỉ ngơi, đợi đến giờ sẽ xuống.”

“Á Bá có đến không?”

“Ai biết a? Cái người này gần đây luôn thần long kiến thủ bất kiến vĩ [1], có cần nhân hỏi cũng không biết bạn việc gì! Huynh đệ kết hôn thế nhưng còn không thấy mặt cậu ta.”

“Được rồi, tiếp đón khách trước đi đã.”

“A... Ca, em sửa chủ ý, em muốn phá lệ thêm hai hồng bao!”

“Kết thúc nhiệm vụ nói sau.”

“...” Đoạn thối!

Khách khứa lục tục đến đông đủ, chín giờ mười tám phút, lễ cưới chính thức bắt đầu.

Nhạc nền bắt đầu hôn lễ vang lên, tất cả đèn trong đại sảnh khách sạn dần dần tối đi, trên lễ đài tràn ngập sương mù, chỉ có một ánh sáng duy nhất chiếu lên lối vào của cô dâu, trong朦胧 lung lộ ra đường đi rõ ràng.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, thân ảnh yếu điệu với lễ phục trắng tinh xuất hiện trước mắt mọi người, tấm lụa trắng trong suốt che khuất khuôn mặt tuyệt diệu, trên áo cưới xa hoa khảm thật nhiều hạt thủy tinh tinh xảo phát sáng chói mắt, vô cùng xa hoa. Cô dâu xinh đẹp bước từng bước một, thong thả mà kiên định đi qua chiếc cổng vòm được cấu thành bởi những quả bóng bay màu hồng, bước chân giẫm lên làm phân tán những đóa hoa phấn hồng trên thảm, hướng đến người đàn ông phía trước.

Đoạn Thụy yên lặng nhìn người phụ nữ trước mặt đang chậm rãi hướng chính mình đi đến, chuyên chú quan sát vẻ mặt cô, thậm chí quên cả hô hấp, chỉ có thể cảm giác được tâm chính mình đang vang lên những tiếng bang bang bang bang, Á Á, rất cục... Trong mắt em chỉ có mình anh. Mỗi một bước của người phụ nữ tựa hồ giẫm nát lòng anh, từng đợt bủn rủn đau đau, người phụ nữ này nguyện ý vì anh mà dùng cảm tiêu sái bước ra nhà giam chính bản thân cô nhiều năm qua, từ nay về sau anh sẽ cho em càng nhiều tình yêu, để cho anh tới yêu thương em.

Đoạn Thụy bước lên trước đón nhận, nắm chặt tay Thiết Tây Á, dưới sự hướng dẫn của người dẫn chương trình dần hoàn thành các nghi thức. Đến khi hai người trao đổi tín vật, những người khác có lẽ không nhìn được rõ lắm, nhưng đứng ở phía sau hai người nên Lộ Diêu nhìn được rõ ràng tay giao nắm của bọn họ đang run nhè nhẹ. Mười năm, tổng cộng cả cuộc đời có được bao nhiêu cái mười năm? Và có bao nhiêu người có thể trong mười năm dài đằng đẳng này cam tâm chờ đợi, không rời đi nửa bước? Hạnh phúc này, đến thật không dễ.

“Ô ô nha ~” đám người tuôn ra từng trận hoan hô gọi tâm tư đang phiêu du của Lộ Diêu trở về, chú rể đã vén tấm lụa mỏng trên mặt cô dâu lên và hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô dâu.

“Chú rể và cô dâu nói một chút về tình sử của hai người đi, ai theo đuổi ai nha? Như thế nào lại thành công a?”

“Đúng vậy, đúng vậy, mau nói một chút!!”

“Được, nói một chút, nói một chút...”

Không biết là người nào ồn ào, khiến ọi người vỗ tay phụ họa, tiếng vỗ tay tiếng hoan hô vang lên không ngừng. Người chủ trì thấy thế đem micro chuyển cho hai nhân vật chính.

Thiết Tây Á từ trong lòng Đoàn Thụy ngẩng đầu lên, hướng anh mỉm cười, chu môi khê mở, chậm rãi kể lại một đoạn chuyện xưa tựa như đã phủ đầy bụi. Đám người đang xôn xao ồn ào bỗng nhiên yên lặng, mọi người theo tiếng nói mềm mại như chim hoàng oanh của cô dâu mà dung nhập vào câu chuyện xưa, trở lại thời thanh xuân ngây ngô của người thiếu nam thiếu nữ năm đó, tiếc nuối vì chỉ gặp thoáng qua; mười năm yên lặng bảo vệ, cam khổ (cam nguyện + đau khổ) tự biết; mãi cho đến hôm nay mới tu thành chính quả, nắm tay nhau cùng tiến tới hôn nhân...

Thanh âm của cô dâu mềm nhẹ trong không gian yên tĩnh thật lâu, mới có người phản ứng, vẫn là những tiếng ngượng mệ và cảm động, phần tình yêu này làm cho người ta càng chú ý, phần thâm tình này làm cho người ta càng thêm khó quên! Thiết Tây Á trong lúc kể lại chuyện xưa bên khóe miệng luôn mang theo ý cười thản nhiên mà hạnh phúc, tựa vào trong ngực ấm áp của Đoàn Thụy, mười ngón tay đan nhau.

“Tình yêu có cỡ nào động lòng người a! Câu chuyện này lưu trữ lại sau này chúng ta lại có thể kể lại, hiện tại chúng ta nên tiếp tục nghi lễ tiếp theo, xin mời chú rể và cô dâu hãy nói lời muốn nói nhất với đối phương.” Thanh âm của người dẫn chương trình vang lên vừa đúng lúc. “Lần này mời chú rể nói trước đi.”

“Khụ khụ, ” Đoàn Thụy khụ nhẹ hai tiếng để thanh cổ họng, “Àn... Con người của tôi không giỏi ăn nói, hay dùng một bài hát để biểu đạt tâm ý vậy.” Vừa dứt lời, giai điệu du dương của nhạc dạo truyền đến, Đoàn Thụy đem kiều thê trong lòng xoay người, nhìn thẳng vào mắt cô, thâm tình mở miệng:

Chỉ một lần giữa đám đông liếc mắt nhìn thấy em

Mà lại không thể nào quên được dung nhan của em

Từ đó anh bắt đầu cô đơn tưởng niệm

Nhớ em khi em nơi chân trời

Nhớ em khi em ở trước mắt

Nhớ em khi em lấp đầy trong tâm trí

Nhớ em khi em ở trong tim

Tình nguyện tin tưởng chúng ta kiếp trước hữu duyên

Kiếp này chuyện tình yêu xưa sẽ không lại thay đổi

Tình nguyện dùng cả đời này chờ em phát hiện

Anh luôn bên cạnh em

Chưa bao giờ rời xa

Chỉ một lần giữa đám đông liếc mắt nhìn thấy em

Mà lại không thể nào quên được dung nhan của em

Từ đó anh bắt đầu cô đơn tưởng niệm

Nhớ em khi em nơi chân trời

Nhớ em khi em ở trước mắt

Nhớ em khi em lấp đầy trong tâm trí

Nhớ em khi em ở trong tim

Tình nguyện tin tưởng chúng ta kiếp trước hữu duyên

Kiếp này chuyện tình yêu xưa sẽ không lại thay đổi

Tình nguyện dùng cả đời này chờ em phát hiện

Anh luôn bên cạnh em

Chưa bao giờ rời xa

Chỉ một lần giữa đám đông liếc mắt nhìn thấy em...

Âm cuối bay xa, bài hát truyền kỳ được Đoạn Thụy hát một cách thâm tình mà lại lưu luyến, trong thanh âm đậm mạc lạnh như băng lại lộ vẻ ôn nhu quyến luyến, tại một khắc kia tất cả mọi người đều cảm thấy người đàn ông này căn bản không phải đang ca hát, mà là dùng linh hồn của chính mình để độc thoại lại tình yêu của mình, vì người phụ nữ anh đang nắm tay, vì cô mà dùng tình yêu cả đời.

Có thời điểm, yêu, thật sự có thể chỉ một cái liếc mắt liền thành vạn năm...

Thiết Tây Á rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa, nước mắt như đê vỡ chảy dài xuống hai bên má, cô cũng có quyền lợi hạnh phúc, cô thật sự tìm được hạnh phúc của chính mình! Nặng nề tiến vào trong lòng người đàn ông, chôn thật sâu trước ngực anh không bao giờ rời đi nữa, nước mắt ẩm áp thấm ướt vạt áo trước ngực người đàn ông. “A Thụy, em yêu anh.” Nghẹn ngào, cơ hồ không kiềm nén nổi. Đoạn Thụy đưa tay lên sau đó thu cánh tay thật nhanh, ôm chặt đến mức khiến thắt lưng Thiết Tây Á sinh đau, nhưng là ai cũng không muốn buông lẫn nhau.

Đại đa số phụ nữ có mặt đều cảm động đến lệ nóng quanh tròng mắt, đàn ông đều là vẻ mặt thổn thức, ở bàn gần nhất bên cạnh lễ đài, mẹ Đoạn Thụy cũng đang cầm khăn tay lau nước mắt. Năm đó bởi vì chuyện làm ăn mà muốn dùng hôn nhân của con trai, nên con trai liền rời nhà trốn đi, sau đó số lần về nhà chỉ thể đếm trên đầu ngón tay, nhiều năm lạnh lùng nhạt nhẽo như vậy, bên người ngay cả một người bạn gái cũng không thấy, bà còn tưởng rằng... Ai... Đều đã qua, hoàn hảo hoàn hảo, bà còn tưởng rằng đời này sẽ không thấy được con trai kết hôn sinh con.

Lộ Diêu vẫn đứng bên cạnh nhìn, hốc mắt đã sớm đỏ lên, lúc này lại cảm động đến lệ rơi không ngừng, trong lúc nhất thời cảm khái ngàn vạn, Cố Dịch Huân thấy vậy mà đau lòng. Cố Dịch Huân thừa dịp nhiều người hỗn loạn, đem Lộ Diêu kéo đến dưới lễ đài gắt gao ôm vào trong ngực, tinh tế vừa hôn vừa dỗ.

Toàn bộ hội trường đều bị loại không khí ẩm áp cảm động này bao phủ, tất cả mọi người im lặng, không ai đành lòng phá hư bầu không khí này... Thời gian giống như dừng lại tại thời khắc này, chỉ nhớ đến những điều tốt đẹp.

[1] Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: Rồng thần chỉ thấy đầu không thấy đuôi. Câu này là ngạn ngữ, ám chỉ sự thần bí, bí ẩn.

48. Chương 48: Phong Ba Tái Khởi

Yến tiệc của lễ cưới được tổ chức tại lầu hai, những chiếc bàn thật dài được bày đầy các loại món ngon cùng rượu ngon tùy ý khách mời nhắm nháp (đại loại là tiệc đứng), những người phục vụ mặc đồng phục là áo trắng đen quần vàng không ngừng đi lại giữa các bàn, bổ sung thêm nhiều đồ ăn mới, âm nhạc nhẹ nhàng dễ chịu, trên yến hội ăn uống linh đình, rất náo nhiệt.

Lộ Diêu và Tề Hạo phải đồng hành với hai nhân vật chính đi tiếp đón khách mời, kính rượu, rót cục đọi cho đến khi kết thúc màn xã giao, Lộ Diêu khẩn cấp hướng toilet chạy, sắp ới rồi...

Lộ Diêu đem tất cả mọi thứ trong dạ dày phun ra sạch sẽ, tựa vào bên cạnh bồn cầu thở dốc, cửa toilet mở ra rồi lại đóng lại, một giọng nói quen thuộc mềm nhẹ truyền vào lỗ tai.

“Có việc gì anh nói đi.” Giọng nói nhỏ nhẹ, mềm mại mà ngọt ngào, thanh âm này thật là dễ nghe, đã nghe qua ở nơi nào nhỉ?

“ ... ”

“Đúng thì thế nào? Chuyện của em không cần anh lo cho!”

Ngô... Giống như tức giận, giọng nói lên cao, bất quá vẫn là nghe tốt như vậy, Lộ Diêu nhàm chán nghĩ. Chẳng lẽ là cãi nhau với người yêu? Trong lòng Lộ Diêu cười trộm, lúc này mà đi ra ngoài sợ sẽ làm người phụ nữ bên ngoài thấy xấu hổ, vì thế liền im lặng ngồi trên bồn cầu nghe.

“ ... ”

“Cho dù anh ấy không thương em em cũng nguyện ý vì anh ấy sinh đứa nhỏ, huống chi anh ấy đối với em tốt như vậy!”

A, là người phụ nữ si tình nha! Xem ra có tin bất quái, tam giác tình yêu vướng vào khúc mắc giữa yêu và hận muốn ngừng mà không ngừng được? Bất giác sinh lòng hiếu kỳ, toàn bộ đầu Lộ Diêu đều dán lên trên cửa, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Chính là... Giọng nói này thật sự rất quen thuộc nha, rốt cuộc đã nghe qua ở nơi nào chứ? Lộ Diêu một bên vểnh tai nghe một bên tự hỏi chính mình.

“ ... ”

“Tiểu công chúa của Lộ thị thì thế nào?”

Ân? Tiểu công chúa của Lộ thị... Giống như đang nói chính mình a, làm sao có thể nhắc tới chính mình? Lòng hiếu kỳ của Lộ Diêu hoàn toàn bị câu dẫn, muốn mở cửa đi ra bên ngoài để xem người đang nói chuyện rốt cuộc là ai. Người phụ nữ ở phía sau vừa vặn xoay người, quay lưng đối diện với Lộ Diêu chỉ đứng cách một gian, là cô ta! Là công thần trong đêm đón gió tẩy trần sau khi trở về từ Bắc Mỹ mà chị Á nói với Dịch Huân ca ca, hình như tên là... Là Nhã Di! Sau đó lại gặp qua vài lần trong văn phòng Dịch Huân ca ca, nói là thay thế người thư ký lúc trước, chuyện công ty Cổ Dịch Huân cho tới bây giờ cô cũng chưa từng hỏi đến, đối với sự điều động nhân sự như thế cũng không quá để ý, nhưng là hiện tại... Một màn nữ thư ký xinh đẹp cùng tổng tài anh tuấn lại không ngừng hiện ra trong óc, tâm Lộ Diêu đột nhiên bang bang một cái rồi nhảy lên theo gia tốc, một loại dự cảm không tốt xuất hiện đầy đầu.

“ ... ”

“Chính là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện mà thôi, trừ bỏ làm nũng cùng đùa giỡn cười cười thì một điểm cũng không thể giúp Dịch Huân, Dịch Huân cùng cô ấy ở một chỗ sớm muộn gì cũng mệt cũng chán, hiện tại là sung thì thế nào chứ? Một ngày nào đó anh ấy sẽ chán ngấy, việc em mang thai không phải là chứng minh tốt nhất sao?”

Dịch Huân? Gọi thân thiết như vậy, hơn nữa, mang thai?! Toàn thân Lộ Diêu hơi hơi run rẩy, người phụ nữ này hoài thai đứa nhỏ của Cổ Dịch Huân!! Thời điểm nào thì phát sinh chuyện này? Không biết có phải do tác dụng của cồn hay không, Lộ Diêu cảm thấy từng đợt mê muội, trước mắt lúc sáng lúc tối. Sau đó Nhã Di nói gì nữa Lộ Diêu cũng không biết, bởi vì trong đầu cô giờ phút này đã bãi công, quanh lổ tai chỉ còn tiếng ong ong, không ngừng quanh quẩn cũng chỉ có hai chữ: đứa nhỏ đứa nhỏ đứa nhỏ... Cô cố gắng nắm lấy bức vách ngăn trong toilet mới có thể miễn cưỡng ổn định thân thể của chính mình.

Giống như qua thật lâu, lại giống như chỉ trong nháy mắt, trong toilet lại khôi phục yên tĩnh, Lộ Diêu chậm rãi đi ra ngoài, đứng trở lại bên cạnh bồn rửa mặt, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc của chính mình trong gương thật dọa người, một lần lại một lần dùng nước lạnh cọ rửa hai tay của chính mình, muốn dùng độ ẩm lạnh lẽo này làm cho chính mình tỉnh táo lại.

Trong đầu cô có hai thanh âm đang kêu gào đối chiến. Một thanh âm nói: Lộ Diêu mày thật khờ thật thiên chân, đàn ông trên thế giới này đều là ăn trong bát nhìn trong nồi, chỉ cần có chút tiền có chút địa vị người nào lại không nghĩ muốn ba vợ bốn cô hầu mới là hưởng hết tề nhân chi phúc? Đàn ông mà đáng tin, heo mẹ cũng biết treo cây! Mày tỉnh lại đi. Một thanh âm lại cực lực phản bác: Diêu Diêu, mày phải tin tưởng anh ấy! Người đàn ông giống như Cổ Dịch Huân, nếu như anh ấy không thương mày, căn bản ngay cả liếc mắt nhìn mày một cái cũng lười, thì làm sao có thể sung sướng quan tâm mày như thế, vừa rồi khi thấy mày khóc liền khẩn cấp ôm mày vào trong ngực nhẹ giọng nói lời an ủi, khi thấy mày uống rượu lại toát ra thần sắc lo lắng?

Ánh mắt trống rỗng mông lung của Lộ Diêu dần dần khôi phục sự tỉnh táo, đúng, không thể chỉ tin lời nói của một bên, cô muốn tìm Dịch Huân ca ca hỏi cho rõ ràng! Cô không tin người đàn ông một giây trước còn ôm cô dưới ánh trăng mà giây tiếp theo lại cùng người phụ nữ khác mây mưa thất thường, còn để cô ta có đứa nhỏ! Lộ Diêu ổn định lại thần sắc, sửa sang lại quần áo và tóc rồi hướng phía có tiếng người ồn ào trong yến tiệc đi đến.

Cố Dịch Huân tránh mọi người, đứng ở ngoài ban công lầu hai hóng gió. Lúc này đã là đầu thu, gió ban đêm đã có chút lạnh, mùi hoa hỗn loạn thả nhiên theo gió nhẹ nhàng bay tới, Cố Dịch Huân nhắm mắt lại hít vào một hơi thật sâu, thế này mới cảm giác phiền chán trong lòng giảm đi một chút, gần đây không biết vì sao luôn có cảm giác bất an khó hiểu, phiền chán dị thường.

“Một người đứng ở chỗ này nghĩ gì vậy?” Lâm Á Bá từ phía sau vỗ vỗ bả vai Cố Dịch Huân, thông thả bước đến bên người Cố Dịch Huân hai người sóng vai tựa vào trên rào chắn.

“Không có, ra ngoài hít thở không khí, bên trong quá ồn ào.”

“Àn, bên trong chính là rất làm ầm ĩ, mọi người ầm ĩ cả buổi tối muốn làm ồn ào việc động phòng thì phải, A Thụy tức giận đến mặt mũi trắng bệch.” Lâm Á Bá tựa lan can nhìn chăm chú vào mọi người trong đại sảnh đang cười đùa, lộ ra ý cười đã lâu không thấy, ngữ khí nhẹ nhàng.

“A Thụy và Thiết Tây Á đều có chôn vùi, cậu thì sao?” Đêm nay không khí rất tốt, mọi người đều thả lỏng mà trước nay chưa từng có, Cố Dịch Huân nhin không được bất quá một chút chuyện riêng tư với Lâm Á Bá.

Thần sắc Lâm Á Bá trong nháy mắt liền mất tự nhiên, nhưng rất nhanh làm cho người ta không thể nào nhận ra, trả lời cũng thật nhanh, “Em cũng sắp.” Vẫn như cũ là ngữ khí trêu đùa thoải mái.

Cố Dịch Huân nghe có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, “Thật sự?” Ngữ khí hoài nghi.

“Đúng vậy, Nhã Di hẳn là một lát nữa sẽ đến xin phép anh.”

Bạc môi Cố Dịch Huân giơ lên một độ cong sung sướng, “A, khó trách cậu lại chủ động điều cô ấy đến phòng thư ký, thì ra là thế. Chuyện tốt tới gần?”

Lâm Á Bá không nói chuyện, làm như cam chịu, xoay người tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Cố Dịch Huân mà nhìn về phía đèn đuốc lóe ra hình dáng của Diêu Diêu, trong thấu kính trong suốt chiếu ra quang ảnh lay động, ai cũng không nhìn được trong mâu quang (con mắt) ú ám của hắn đang che giấu điều gì.

Ở sâu trong nội tâm Cố Dịch Huân một tảng đá lớn rốt cục rơi xuống đất, phát ra một tiếng vọng nho nhỏ.

“Cùng nhau uống một chén?” Lâm Á Bá cầm lấy ly rượu hồng vừa đặt ở cửa sổ lên, đưa cho Cố Dịch Huân một ly.

“Cheers!” Cố Dịch Huân nâng chén.

“Cheers!” Thanh âm của hai chiếc ly chân dài va vào nhau thanh thúy vang lên, hai người đàn ông nâng ly uống một hơi cạn sạch.

“Được rồi, không quấy rầy anh, em đi về trước.”

“Àn.”

“Cố tổng! Không quấy rầy đi?” Nhã Di liền bước nhẹ nhàng, chậm rãi đi đến phía sau Cố Dịch Huân.

Nhanh như vậy đã tới rồi? Cố Dịch Huân nghe được thanh âm mềm nhẹ uyển chuyển của Nhã Di, xoay người. “Có việc?”

“Àn... Muốn xin phép ngài.”

“Nga?” Cố Dịch Huân nhíu mày, “Lý do?”

“Tôi... Tôi mang thai.” Nhã Di cúi đầu, thoát nhìn diễm đam đáng yêu lại không che nổi thẹn thùng, ở khóe miệng lại có ý cười mà một chút ý tứ hàm xúc cũng không rõ.

“Mang thai!” Cố Dịch Huân nghĩ tới Thiết Tây Á xin phép có thể là muốn kết hôn, không nghĩ đến dĩ nhiên là nguyên nhân này. Tiểu tử Á Bá kia và A Thụy đều giống nhau, không hề rằng nửa lời lại xuống tay nhanh như vậy! “Àn... Được, ngày mai cô bàn giao lại công việc một chút, trở về chăm sóc thân thể tốt là được rồi.” Nghĩ đến người phụ nữ yếu đuối nhu nhược trước mắt này sắp trở thành người đi cùng Á Bá nửa đời, nghĩ tới Cố Dịch Huân không còn lãnh khốc giống lúc trước nữa, vẻ mặt cũng ôn hoà đi không ít.

“Cám ơn Cố tổng, vậy tôi xin đi trước?”

“Được.”

“A...” Nhã Di kinh sợ kêu một tiếng, thân thể mất đi cân bằng hướng mặt đất ngã xuống.

Cố Dịch Huân tay mất lạnh lẽo, một phen nắm lấy eo nhỏ của Nhã Di, “Cẩn thận!” Phù, sau khi cô ta đứng vững mới nhẹ giọng dò hỏi, “Không có việc gì đi?”

Nhã Di kinh hồn chưa kịp ổn định lại vỗ vỗ ngực, trong đôi mắt lộ ra ánh lệ, diêm dâm đáng yêu nhìn về phía Cố Dịch Huân, “Cám ơn, làn váy quá dài, không cẩn thận giẫm lên một chút. May mắn ngài đứng lúc đỡ được tôi, bằng không...” Người phụ nữ nghẹn ngào nói không ra lời, bàn tay trắng nõn mềm mại gãi gao che chở ở trên bụng, nước mắt theo đó một giọt lại một giọt rơi xuống trên nền đá cẩm thạch.

Cố Dịch Huân vỗ nhẹ sau lưng đang run nhè nhẹ của Nhã Di, “Không có việc gì là tốt rồi, về sau cẩn thận một chút.”

Đột nhiên, tay Cố Dịch Huân run lên, thân thể nóng lên, cảm giác trước mắt có chút mơ hồ.

“Cố tổng, ngài có khỏe không?” Thân thể Nhã Di sát lại Cố Dịch Huân, đỡ lấy cánh tay anh, hỏi.

“Không có việc gì, có thể là vừa rồi uống hơi nhiều nên lúc này có chút hơi choáng, hóng gió một lúc là tốt rồi.” Cố Dịch Huân đỡ lấy lan can, ngón tay thon dài xoa xoa huyết thái dương để giảm bớt cảm giác choáng váng không rõ ràng, càng không ngừng nói chuyện để bảo trì sự thanh tỉnh. Hôm nay tuy mọi người đều có ý muốn say, nhưng vừa rồi tựa hồ uống không nhiều lắm, nhưng là lúc này đã muốn say.

“Vậy tôi đi trước, Á Bá còn đang chờ tôi.”

“Àn.”

Bước chân Nhã Di mềm mại tảo nhả đi vào trong sảnh với đèn đuốc huy hoàng, hành động che giấu ánh mắt sợ hãi đang quét qua chỗ rẽ nơi có thân ảnh màu trắng đứng đó đã lâu, lộ ra một chút bí ẩn cùng thần thái nhu nhược không tương xứng với ý cười trào phúng trên môi.

Lộ Diêu tránh ở chỗ rẽ đem hết thấy thu vào trong mắt, chỉ là không nghe rõ đối thoại của bọn họ, nhưng cũng có thể theo thần sắc cùng động tác đoán được phần nào.

Từ góc độ của cô nhìn thấy, hai người vô cùng thân thiết không coi ai ra gì, còn nói nhỏ điều gì đó. Thân thể hai người dựa vào gần như vậy, người phụ nữ mặc lễ phục màu vàng nhạt, thoát nhìn thanh thuần quyến rũ lại thẹn thùng động lòng người, nhẹ nhàng mà tựa vào trên người của người đàn ông, tay đặt lên bụng trên mặt lộ rõ ý cười hạnh phúc; Cố Dịch Huân đem cô ta ôm một nửa vào trong ngực vỗ nhẹ sau lưng cô ta, còn cười ôn nhu với cô ta!

Cảnh tượng đó đối với Lộ Diêu quả thực là ngược tâm, nháy mắt mấy cái để xua đi hình ảnh vừa rồi, áp chế sự ứt át đang lớn dần trong hốc mắt, hai tay gãi gao nắm chặt thành quyền đến mức các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch, móng tay dài trong suốt đâm vào da thịt non mềm trong lòng bàn tay, làm chảy ra chất lỏng đỏ tươi ấm áp, lại như bình tĩnh chưa từng thấy. Điểm nhỏ đau đớn này làm sao địch được với sự đau đớn trong lòng vào giờ phút này!

Bất buộc chính mình tỉnh táo lại, Lộ Diêu đi đến chỗ người đàn ông cao lớn lạnh lùng đang đứng ở ngoài ban công, cước bộ vội vàng mà lảo đảo, Dịch Huân ca ca, chuyện này nhất định là hiểu lầm đúng hay không? Em có thể tin tưởng anh đúng hay không? Lộ Diêu ở trong lòng liều mạng thuyết phục chính mình, lại không biết ở trong tiềm thức của phụ nữ vào loại tình huống này luôn không ngừng tự thôi miên chính mình, cũng đã chứng minh cô tin hơn một nửa rồi.

“Dịch Huân ca ca...”

49. Chương 49: Mê Dạ

“Dịch Huân ca ca...” Thanh âm quá mức buộc chặt mang theo một tia run sợ, Lộ Diêu gọi Cố Dịch Huân, lại dừng lại, không biết phải nói từ đâu.

Nghe được tiếng gọi của Lộ Diêu, Cố Dịch Huân cảm thấy cảm giác choáng váng mờ ảo coi như giảm bớt một chút, “Diêu Diêu, ” cước bộ có điểm loạn choạng, thân hình không vững đi hướng Lộ Diêu, đem thân thể mềm mại của cô ôm vào trong lòng, trong nháy mắt lại cảm giác được rất nhiều xúc cảm cùng thỏa mãn. Thanh âm ngọt ngào quen thuộc, mùi huân y thảo thoang thoảng quen thuộc, sự mê loạn ồn ào náo động lúc trước hết thấy cũng không thấy, người cũng thanh tỉnh một chút, “Bạn xong rồi?”

Cố Dịch Huân tới gần một chút, Lộ Diêu liền ngửi thấy mùi nước hoa mang vị của hoa nhài trên người anh, không phải của anh cũng không phải của chính mình, đó là ấn ký của một người phụ nữ khác lưu lại trên người anh! Mùi hương quý mị quanh quẩn quanh chớp mũi đã tạo thành một đạo cuối cùng đánh vào tâm, Lộ Diêu cũng không còn biện pháp để tỉnh táo lại. Một phen đẩy người đàn ông đang đặt mặt trên vai mình ra!

Anh làm sao có thể như vậy? Một khắc trước còn ôn nhu che chở cho người phụ nữ hoài lứa nhỏ của anh, giây tiếp theo liền ôm mình thấp giọng thì thầm, anh... Thật là đại hỗn đản! Ánh mắt từng thiên chân vô tà giờ phút này lại bị bịt kín bởi oán giận cùng lên án, như tràn ngập sương mù dày đặc, trong suốt không hề còn nữa.

Con người vào thời điểm phần nộ sẽ khác hẳn với bình thường, Lộ Diêu lại đang tức giận kinh người, Cố Dịch Huân không hề phòng bị hơn nữa đầu còn choáng váng, nên bị đẩy cho lao đảo lui vài bước, thẳng đến khi sau thất lưng đụng lên lan can mới ngừng lại được, thành linh xảy ra động tác làm di chuyển trên diện rộng nên trước mắt anh không ngừng lúc sáng lúc tối cùng tai bị ù theo từng trận. Cố Dịch Huân nắm lấy tay vịn lan can để đứng vững, mày kiếm nhíu lại vì màu đen đặc trước mắt, “Sao lại thế này?” Ngữ khí lạnh lẽo mang theo sự tức giận rõ ràng.

Nhìn vẻ mặt người đàn ông là biểu tình ảm đạm cùng bất mãn, sự tức giận trong Lộ Diêu như nước vỡ đê càng không thể vãn hồi, “A, anh còn không biết xấu hổ hỏi em làm sao vậy, anh làm chuyện tốt gì chính anh không biết sao?” Lộ Diêu nhìn Cố Dịch Huân mà trào phúng cười ra tiếng, đúng là cố làm ra vẻ, đàn ông đều như vậy sao?

Đôi mắt u ám nhìn Lộ Diêu có chút như bệnh tâm thần mà không rõ vì sao, vừa rồi vẫn còn rất tốt mà, rốt cuộc bị cái gì kích thích? “Em rốt cuộc làm sao vậy, phát điên cái gì?” Mi tâm Cố Dịch Huân nhíu lại càng nhanh, ngữ khí lạnh lẽo giống như muốn làm người ta đông cứng.

Nhanh như vậy liền thất sủng sao? Dưới đáy lòng Lộ Diêu liền mạng cười nhạo chính mình, cô cảm thấy bản thân mình chính là một đứa ngốc! Cố Dịch Huân đối với chính mình luôn hướng tới ôn nhu ấm áp, thêm cả sủng nịch, nay ban tặng hết cho Nhã Di cùng đứa nhỏ của cô ta, hay là do lần đầu tiên anh dùng ngữ điệu lạnh như băng nói với chính mình, nên Lộ Diêu thực dễ dàng bị tổn thương do giá rét, xem ra mẫu quý nhờ từ một điểm cũng không sai.

“Nhã Di mang thai đúng không?” Thanh âm Lộ Diêu có chút vô lực, tựa như cô đã biết sẵn đáp án từ trước, nhưng buồn cười là còn muốn ôm một chút hi vọng cuối cùng, kỳ vọng kỳ tích sẽ xuất hiện, có thể từ miệng của anh nghe thấy chữ “Không”, nhưng mà...

“Đúng, làm sao mà em biết?” Cố Dịch Huân có chút kinh ngạc, anh chưa từng nói cho cô biết, mà cô gái nhỏ cũng không quan tâm người và chuyện trong công ty, cô làm thế nào lại biết.

“Em vì sao không thể biết? Hay là anh không hy vọng em biết?” Lộ Diêu hoàn toàn tan nát cõi lòng, từng mảnh hỗn độn.

Cố Dịch Huân tuy rằng đầu vầng mắt hoa, nhưng thần chí coi như vẫn còn thanh tỉnh, thần kinh bị chất kích thích làm trĩ độn rất cực cũng thấy một tia không thích hợp, “Em ngoan ngoãn đi, không cần náo loạn,

anh hiện tại không thoải mái, có chuyện gì về nhà nói sau.” Cố Dịch Huân đè ép mi tâm, thanh âm khàn khàn lại lộ ra ngữ khí bá đạo đáng tin mà chân thật.

“Em không bao giờ muốn nói chuyện với anh nữa!” Lộ Diêu hướng Cố Dịch Huân hô một câu, xoay người chạy cũng không quay đầu lại một lần, chỉ có âm cuối mang theo tiếng khóc nức nở còn phiêu đảng trong góc yên tĩnh này.

Mi tâm Cố Dịch Huân càng nhú chặt cùng cảm giác khó chịu tăng lên, nhìn theo phương hướng mà thân ảnh kiều nhỏ vừa biến mất, thở dài khe khẽ, cô gái nhỏ bốc đồng! Tận lực duy trì thân thể vững vàng để làm giảm bớt sự choáng váng cùng cảm giác huyền hoặc, Cố Dịch Huân đuổi theo hướng Lộ Diêu vừa rời đi.

Hai người đêm nay một thì có tâm sự, một thì thân thể không khỏe, nhưng ai cũng không có phát hiện ra đối phương không ổn, nếu như có một người có thể cẩn thận quan sát một chút, có lẽ sẽ không xuất hiện đủ loại tiếc nuối sau này.

“Lộ tiểu thư, sắc mặt của cô không tốt lắm, là không thoải mái sao?” Nhã Di sớm chờ đã lâu, thấy Lộ Diêu nổi giận dùng dùng chạy đến, phảng phất như không có chuyện gì đi lên phía trước quan tâm hỏi.

Lộ Diêu nghe thấy thanh âm của cô ta chỉ cảm thấy làm ra vẻ cũng làm người ta thấy ghê tởm, lúc trước làm sao có thể cảm thấy dễ nghe? “Tôi không sao, cảm ơn đã quan tâm.” Ngữ khí mặc dù không tốt, nhưng vẫn là duy trì phong độ đúng mực xứng với danh hiệu thực nữ.

Nhìn thấy tình địch còn có thể sắc mặt như thường mà đối mặt, thậm chí còn tỏ vẻ quan tâm, khó trách đồ lưu manh kia lại thích, cảm thấy chính mình quá tùy hứng quá điều ngoa (điều ngoa theo nghĩa được nuông chiều nhé, không phải kiểu nói điều), cho nên làm một người đóng vai người tốt am hiểu mọi chuyện mang ngữ điệu ôn nhu đến an ủi sao? Phụ nữ một khi không còn tín nhiệm một người, nghi kỵ, hoài nghi sẽ như cỏ dại điên cuồng mà sinh trưởng, lớn mạnh không ngừng.

Nhã Di còn tưởng rằng cuộc điện thoại trong toilet cùng biểu diễn tình cảm trên ban công vừa rồi cũng đủ kích thích tiểu nữ hài này hồng luôn chứ, không nghĩ tới tiểu công chúa điều ngoa này cũng không giống như vẻ vô dụng thoát nhìn qua, ít nhất cho tới bây giờ còn thực trấn tĩnh, không xuất hiện biểu tình khốc nháo như cô đã dự đoán trước, hiện tại làm cho cô có một chút vô thổ. Âm thầm tức giận chính mình làm sao có thể bị một tiểu nữ hài làm rối loạn trận tuyến, tiếp tục dựa theo kế hoạch đã định ra từ sớm sẽ đốt thêm một chút lửa nữa. Cố Dịch Huân, Cố Dịch Huân, Cố Dịch Huân... Vì chạm được đến người đàn ông này, cô không tiếc hết thảy cũng muốn hủy đi tất cả rào cản ở phía trước.

Nhã Di bộ dáng nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Lộ Diêu, mặt mang nụ cười mỉm tới gần bên tai Lộ Diêu thì thầm, “Cô nghe được đúng không? Tôi hoài đứa nhỏ của anh ấy!” Lộ Diêu đứng quay lưng với hành lang cùng chỗ mọi người trong đại sảnh, mà Nhã Di cùng Lộ Diêu là mặt đối mặt, vừa vặn đối diện với đám người trong sảnh, người ở bên ngoài nhìn vào là hai người phụ nữ đang ghé tai nói chuyện, mà người phụ nữ đối diện với mọi người lại là mặt mang mỉm cười, nhìn bề ngoài bức tranh này không thể nghi ngờ chính là hai người phụ nữ đang nói chuyện bí mật riêng tư, nhưng nội bộ gió nổi mây phun thì chỉ có đương sự mới hiểu.

“Có! Cô là cố ý.” Câu nói này không phải một hỏi câu, mà mang ngữ khí của câu trần thuật.

“Đúng vậy. Tuy rằng thực tàn nhẫn, nhưng quả thật là sự thật, tôi mang thai ! Ba ba của cục cưng là...”

“Không cần nói nữa!” Lộ Diêu cất cao giọng quát bảo cô ta ngừng lại lời định nói.

“Sợ? Thừa nhận đi, tôi mới là người phụ nữ thích hợp nhất, có thể hỗ trợ sự nghiệp của anh ấy, có thể an ủi anh ấy khi anh ấy cảm thấy mệt mỏi; cô thì sao? Trừ bỏ làm nũng đùa giỡn hay đi dạo phố mua sắm, cô còn có thể làm gì? Bất quá chỉ là đồ chơi của đàn ông khi cảm thấy nhàm chán mà thôi, có từ rất thích hợp với cô, ‘Bình hoa’ !” Trên mặt Nhã Di ngay cả nhu nhược mỉm cười cũng biến mất, mang theo chỉ còn ý cười độc ác cùng hàm xúc châm chọc khi cướp lấy thứ của người khác.

“Nói bậy! Cô là người phụ nữ phá đám!” Những lời này là lời thật tâm, Lộ Diêu rốt cuộc cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, kích động hướng Nhã Di phản nộ mà quát.

“Bị tôi nói trúng tâm sự then quá thành giận?” Ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn, thấy thân ảnh cao lớn màu lam đang hướng bên này mà đi đến, Nhã Di có chút vội vàng lại mở miệng, “Đồ chơi! Bình hoa!”

“Cô câm miệng!” Về mặt Lộ Diêu vô cùng chán ghét đẩy người phụ nữ làm người ta chán ghét bên người mình ra.

“A...” Nhã Di kinh hô một tiếng, hai tay gắt gao che chở bụng, giống như lá mùa thu phiêu du trong gió rồi nhẹ rụng chậm rãi ngã rơi trên mặt đất, vừa nhấc đầu lên, trong hốc mắt đã chứa đầy nước mắt.

“Lộ tiểu thư, cô...” Lời còn chưa nói hết lệ đã rơi, khóc như hoa lê mùa xuân mang theo mưa, nhìn vào bộ dáng đó, người đàn ông nào thấy cũng nhịn không được muốn đem cô ta bảo hộ ở sau người.

Khi Cố Dịch Huân đến gần nhìn thấy chính là cảnh tượng này, cô gái nhỏ của anh đem người phụ nữ của Á Bá đẩy ngã xuống đất, vạn nhất đứa nhỏ có chuyện gì, cô làm thế nào cho Á Bá một cái công đạo? Cô gái nhỏ vô pháp vô thiên này thật sự chính mình đã chiều hư, quá tùy hứng! Không khí trong phòng ồn ào náo động cùng oi bức, ngọn đèn sáng ngời cùng sự tức giận dâng lên làm cho trước mắt anh xuất hiện hình bóng cứ chớp lên.

“Diêu Diêu!” Lớn tiếng quát bảo Lộ Diêu ngưng lại động tác, ngữ điệu lạnh lẽo không chút nào che giấu tức giận, Cố Dịch Huân cước bộ nhanh hơn tiến lên giữ chặt bàn tay đang giơ lên của Diêu Diêu, “Không cần quá đáng.” Ngữ điệu không rõ hỉ giận, bàn tay to buông cổ tay Lộ Diêu ra, thân thủ nâng Nhã Di té ngã trên mặt đất dậy. “Không có việc gì chứ?”

“Em không sao, Cố tổng, Lộ tiểu thư không phải cố ý đẩy em, là em không cẩn thận đứng không vững.” Một câu nói kiểu trong bông có kim, nhìn như vì Lộ Diêu mà giải thích, kì thực lại là nhằm vào.

“Con của chúng ta...” Nhắc tới đứa nhỏ Nhã Di khóc càng thương tâm, tựa vào trên cánh tay Cố Dịch Huân tựa hồ giây tiếp theo sẽ té xỉu.

Cố Dịch Huân cũng không chú ý tới lời nói hàm hồ của Nhã Di, chỉ lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng cô ta, nhịn xuống thân thể truyền đến từng trận không khoẻ cùng mùi nước hoa gay mũi mà kiên nhẫn khuyên giải an ủi.

Lộ Diêu nhìn Nhã Di từ bông hoa khích người biến thành hoa nhài nhỏ, trong lòng một phen lửa giận hừng hực thiêu đốt, phần nộ nhằm phía hai người đi qua muốn đẩy người phụ nữ làm bộ làm tịch đang tựa vào trên người của người đàn ông của mình, “Dịch Huân ca ca, cô ta là cố ý! Cô ta...”

“Không cần tùy hứng, hôm nay là đám cưới của Thiết Tây Á và A Thụy.” Một câu làm cho Lộ Diêu bưng tỉnh, yên lặng đứng yên tại chỗ, ngữ khí lạnh như băng đậm mạc như vậy, tựa như... Nước mắt không khống chế được mãnh liệt trào ra.

“Tôi chán ghét anh! Đại hỗn đản!” Thanh âm giầy cao gót gõ xuống mặt đất càng lúc càng xa, Cố Dịch Huân vừa định đuổi theo, lại bị Nhã Di kéo ống tay áo lại.

“Cố tổng, bụng tôi có điểm không thoải mái, ngài có thể giúp tôi qua bên kia ngồi nghỉ một chút.”

“...”

Vừa bắt đầu động tác, lại bị cảm giác mê muội mãnh liệt đánh úp lại, làm Cố Dịch Huân không thể kiềm lại nữa, cuối cùng rơi vào một mảnh bóng tối.

50. Chương 50: Diệt Thực Diệt Giả

“Người ngất rồi?”

“Vâng, bây giờ vào phòng nào.”

Trên hành lang tối sâu thăm thẳm, có hai người khe khẽ nói nhỏ, do ngọn đèn quá mờ nên không thấy rõ diện mạo, chỉ có thể theo thanh âm và hình dáng thân thể mà nhìn ra là một nam và một nữ.

“Tôi dùng lượng thuốc lớn gấp đôi so với những tình huống bình thường, không nghĩ tới anh ấy có thể không chế được thời gian dài như vậy!” Ngỡ khí người đàn ông mang ý vị sâu xa, hình như có tán thưởng cũng có thở dài.

“Ai bảo anh ấy là Lucifer!” Người phụ nữ không hề chần chờ nói tiếp, thanh âm không tự giác lên cao, không che giấu được sự hân hoan cùng tự hào, giống như người đàn ông trong phòng mà bọn họ đang nói tới chính là trời của cô ta cũng là hết thủy sinh mệnh của cô ta.

Người đàn ông nâng cánh tay lên, hẳn là nhìn đồng hồ, trầm giọng nói, “Có thể, một lúc nữa được hiệu sẽ bắt đầu phát huy tác dụng, kế tiếp cứ theo kế hoạch mà tiến hành, cẩn thận một chút, cho dù anh ấy rơi vào tình huống thần chí không rõ ràng cũng không thể khinh thường.”

“Yên tâm, tôi hiểu được.” Người phụ nữ nhẹ nhàng xoay người rời đi, dáng người uyển chuyển, khuôn mặt ngây thơ, đúng là Nhã Di với một thân lễ phục màu vàng nhạt.

“Dịch Huân ca ca! Dịch Huân ca ca! Tỉnh tỉnh.” Bàn tay nhỏ bé non mềm nhẹ nhàng đẩy đẩy cánh tay rắn chắc của người đàn ông.

“Àn...” Cổ Dịch Huân thân thủ nhu nhu cái trán, cảm thấy cảm giác hỗn loạn dịu đi một chút, hai tay đang đặt bên người dùng một chút lực để chống thân thể ngồi tựa vào đầu giường, mắt phượng mở một nửa nhìn bốn phía chung quanh cùng hoàn cảnh hiện tại, trong con mắt lợi hại chợt lóe qua một tia nghi ngờ.

“Uống nhiều rượu như vậy, nên bị say? Còn té xỉu ở dưới lầu, rất mất mặt nga.” Lộ Diêu hơi lè đầu lưỡi, trách cứ Cổ Dịch Huân, “Đứng lên uống nước đi.”

Cổ Dịch Huân lúc này cảm thấy cả người như có lửa nóng miệng khô lưỡi khô, liền kéo bàn tay cầm ly nước ấm của Lộ Diêu xuống, “Đừng nào loạn?” Thanh âm vẫn có chút ám ách, ngăn cản.

“Em... Em nào có?” Lộ Diêu làm động tác cúi đầu đặt ly nước xuống, trên mặt cười lại nhiễm một tầng mây hồng, rõ ràng lo lắng bất chước không đủ.

“Không có? Rất tốt, đến đây chúng ta làm một chút chuyện yêu đương đi!” Nhìn bộ dáng cô gái nhỏ xinh đẹp quyến rũ, dưới thân Cổ Dịch Huân liễu trại đã sớm nổi lên cao cao. Bàn tay mang theo lửa nóng cầm cánh tay mảnh khảnh của Lộ Diêu mãnh lực kéo xuống bên người, chiếc váy trên người Lộ Diêu lúc này tuy là có chết cũng không ở chiếc nơ hình con bướm, nhưng với động tác kia đã chảy xuống bên chân, bên trong là váy ngủ siêu ngắn bằng ren đen gợi cảm toàn bộ lộ ra ngoài không khí.

Lộ Diêu ngã vào trên người Cổ Dịch Huân, vào trong ngực trần của anh, thân thể giống như không có xương bám vào trên người người đàn ông, làm cho người đàn ông chìm đắm trong cảm giác mềm mại. Tứ chi mảnh khảnh nhìn một cái không sót gì, trước ngực mềm mại phập phồng như ẩn như hiện, váy ngủ ren căn bản là không che được thân thể trơn mềm trắng nõn của cô, hoặc phải nói là váy ngủ kia mặc trên người vốn không phải muốn che lấp thân thể, càng xác thực rằng nó chỉ dùng để... Đốt lửa!

Cổ Dịch Huân hơi tỉnh lại một chút cố gắng dùng ý chí để áp chế dục vọng, nhưng lửa nóng bỗng như núi lửa hoàn toàn bùng nổ, dòng nham thạch cực nóng nóng chảy đem hết thủy đốt thành tro bụi, ôm Lộ Diêu xoay người một cái đem cô đặt ở dưới thân.

Váy ren đen khêu gợi bị xé thành các mảnh nhỏ, bàn tay mang theo ma lực lướt qua gây từng đợt tê dại run rẩy, ở dưới bàn tay điều luyện của Cổ Dịch Huân, phủ xuống từng chỗ, người phụ nữ rất nhanh liền bị hòa thành một dòng xuân thủy, nhu thuận như một con mèo nhỏ tựa vào vai anh nhẹ giọng ngâm nga, hai chân trắng mịn khẩn cấp bò lên thắt lưng người đàn ông, càng không ngừng dùng sức vòng nhanh và cọ xát, nơi tròn trịa bắt đầu hướng lên phía trên, thỉnh thoảng dùng huyệt khẩu đã muốn ướt át cọ xát vào lửa nóng cứng như sắt thép của người đàn ông.

“Câu dẫn anh, àn?” Ánh mắt Cổ Dịch Huân bị một mảnh mờ lung bao phủ, vô cùng kinh ngạc trước sự nhiệt tình của cô gái nhỏ, nhưng thân thể khát vọng đã không thể nghĩ nhiều, thắt lưng hạ xuống một cái thật sâu nhập vào nơi ẩm ướt ngày nhớ đêm mong kia.

“A...” Lộ Diêu thoải mái thở dài một tiếng, nghe được lời nói của Cổ Dịch Huân khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm hồng nhuận, nhưng không giống như lúc trước vui đầu vào trong ngực hoặc bên cổ màu đồng của Cổ

Dịch Huân quyết làm đà điểu, mà là chủ động dâng lên đôi môi đỏ mọng, vươn cái lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng mà liếm hôn bạc môi của người đàn ông, muốn cây mở làm anh hoan nghênh cô vào thành tuần tra.

Người phụ nữ say mê trong động tác kịch liệt mà cuồng dã như mãnh thú của người đàn ông, thất thần thì thảo tên của người đàn ông, “Dịch Huân... Dịch Huân...”, một tiếng gọi triền miên mà ai uyển, bao hàm sự thâm tình.

Lý trí Cố Dịch Huân đang bay lên chín tầng mây lại tại tiếng gọi này mà quay lại, Dịch Huân? Đột nhiên thân thể cứng đờ, tất cả động tác đều ngừng lại, mắt phượng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt kiều mỹ đang cười ở trong lòng, vẫn không nhúc nhích.

“Àn... Làm sao vậy? Vì sao lại dừng lại?” Lộ Diêu cau mày nùng nịu hỏi, lúc này cô cũng sắp đến lại dừng lại, làm cho cô khó chịu càng không ngừng vịn vịn thân thể.

Cố Dịch Huân vẫn không nhúc nhích như trước, chống thân thể lên phía trên người phụ nữ, trong con người lợi hại ló ra ánh sáng, làm cho người ta không thấy rõ được.

“Dịch Huân...” Thanh âm ủy khuất lại mang theo cả khóc nức nở cùng ôn nhu, nhẹ nhàng, “Làm cho người ta ra thôi ~” Cố Dịch Huân nhưng lại ngoài dự đoán lập tức bức ra ngoài.

Người phụ nữ dưới thân kinh ngạc trợn to đôi thủy quang ngập sương mù nhìn về phía Cố Dịch Huân, biểu tượng nam tính của anh vẫn cứng rắn đứng thẳng như cũ, khoảng cách gần như thế cô thậm chí có thể cảm giác được độ ấm cùng mạch máu đang nhảy lên trên lửa nóng của anh, nhưng là anh lại đột nhiên rời đi. Nghĩ đến người đàn ông hằn là chán ghét tư thế này, Lộ Diêu nhu thuận đến ngồi chồm hổm trước người đàn ông, miệng anh đào nhỏ khẽ nhếch, hướng lửa nóng của người đàn ông cúi thân xuống...

Lộ Diêu nổi giận dưng dưng chạy ra khỏi phòng yến hội huy hoàng, mới đi khỏi cửa lớn không quá vài bước chân, thân thể đột nhiên bị một đôi cánh tay lớn giam cầm lại, tiếp theo chóp mũi truyền đến một trận mùi gay gay, còn chưa phản ứng được đây là xảy ra chuyện gì, bóng tối đã nuốt sống mọi ý chí tồn tại của cô.

Thân thể tinh tế cuộn tròn trên sàn nhà lạnh như băng, không thể xác định rõ hoàn cảnh xung quanh, lan khắp thân thể là cảm giác lạnh lẽo làm người phụ nữ nằm trên mặt đất phải rùng mình, ý thức dần dần sáng tỏ.

Lộ Diêu mở mắt ra chỉ thấy bốn phía là một mảnh bóng tối không có thứ gì khác, muốn hoạt động thân thể đã chết lặng một chút, lại phát hiện tay bị trói ở sau lưng, chân cũng bị dây thừng trói chặt, không thể động đậy. Tình huống bị động như thế làm cho cô kinh hãi không thôi, thân thể vì sợ hãi mà run lên nhẹ, yết hầu phát ra tiếng rên nhỏ. Cẩn thận nhớ lại, dường như từ lúc chính mình đi ngoài khách sạn liền không còn ý thức nữa, không biết chính mình đã ngủ bao lâu, ca ca cùng... Tên xú nam nhân kia có phát hiện không thấy mình hay không?

“Ba!” Cùng với tiếng vang thanh thúy của chốt mở trong phòng nhất thời đèn đuốc cũng sáng trưng. Ánh sáng xuất hiện thành hình như đâm vào mắt làm Lộ Diêu phải nhắm hai mắt lại, thẳng đến khi thích ứng với ánh sáng trong phòng mới chậm rãi mở to mắt.

Trong gian phòng này chỉ có một cách cửa để liên kết với bên ngoài, thậm chí ngay cả cửa sổ cũng không có, trong phòng trống không cái gì cũng không có, căn bản không có biện pháp nào để dựa vào cảnh sắc ngoài phòng và cách bài trí bên trong mà phán đoán đây là nơi nào và tình huống hiện tại là sao, mặt mày Lộ Diêu càng nhăn chặt lại.

“Lộ tiểu thư thưởng thức đủ chưa?” Thanh âm chói tai xa lạ của người đàn ông truyền đến, Lộ Diêu lúc này mới phát hiện trong phòng còn có những người khác, nguyên lai người đàn ông vẫn ngồi ở góc tối trong gian phòng.

“Anh là ai? Vì sao bắt tôi?” Lộ Diêu dùng hết sức để ngăn chặn sự run rẩy trong thanh âm, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế dựa.

“Nếu Lộ tiểu thư tỉnh vậy mời cùng tôi xem thứ này đi.” Câu trả lời cũng không phải câu hỏi của cô, người đàn ông đứng lên đi tới, mặt dùng mặt nạ bảo hộ che lại nên không nhìn thấy, chỉ lộ ra một đôi mắt dài nhỏ, thân ảnh cao ngất hơi gầy. Chậm rãi đi tới gần Lộ Diêu, giải khai dây thừng trên chân cô, tay lại vẫn bị trói như cũ.

“Tôi có thể cho anh tiền, anh thả tôi ra.” Trong nháy mắt người đàn ông động đến mình thân thể Lộ Diêu liền co rúm lại một chút, đôi hạnh nhân trong suốt yên lặng nhìn về phía mặt nạ bảo hộ của người đàn ông lộ ra ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Đi thôi, không cần có ý đồ đào tẩu, bằng không cô sẽ hối hận.” Ngữ khí người đàn ông che mặt tĩnh như cục diện đáng buồn hiện tại vậy.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

“Lộ tiểu thư không cần khẩn trương, sau khi xem xong nhất định sẽ thả cô đi.”

Muốn cô xem cái gì?! Lộ Diêu mở to hai mắt nhìn, làn da người đàn ông màu đồng, làn da người phụ nữ lại trắng nõn, ở trong mắt cô xem ra thật chói mắt, một đoạn không tiếng động nhưng rõ ràng là người đàn ông cùng người phụ nữ đang biểu diễn vũ điệu nguyên thủy lại xấu xí đến như vậy. Nhìn trên màn hình là hình ảnh hai người cùng dây dưa một chỗ, cùng khỏa thân, trong đôi mắt đẹp dâng đầy bất khả tư nghị, người đàn ông luôn miệng nói yêu thương chính mình kia thế nhưng có thể ở thời điểm chính mình tức giận rời đi sau đó lại chẳng quan tâm, ngược lại còn cùng một người phụ nữ khác liều chết triền miên! Đầu óc đàn ông thật sự được quy định bởi nửa thân dưới sao?

Tuy rằng biết hai người lúc trước nhất định cũng làm qua, bằng không cũng sẽ không có đứa nhỏ, nhưng là khi chân chính nhìn thấy lại là hai cảm giác hoàn toàn khác, thị giác bị kích thích mãnh liệt làm cho tâm cô đau đến chết lặng. Cố Dịch Huân, anh là tên hỗn đản, kẻ lừa đảo!

“Trời tới tới nơi này vì muốn tôi xem cái này sao?” Thanh âm Lộ Diêu mơ hồ vô lực.

“Cảm giác như thế nào?” Thanh âm của người đàn ông trầm lặng giống như không khí, có chút không được vui sướng vì chưa đạt tới mục đích.

“Như anh mong muốn. Bây giờ tôi có thể đi sao?”

“Tôi đưa cô đi.” Người đàn ông bịt kín hai mắt Lộ Diêu, mang theo cô chậm rãi đi về phía trước.

“Chi...” Tiếng phanh xe đột ngột ở đầu đường vào lúc rạng sáng vắng vẻ lại càng chói tai hơn, một chiếc xe tải màu trắng dừng ở ven đường, có người rơi từ trên xe xuống dưới, trong nháy mắt bánh xe liền xoay làm chiếc xe rời đi như lúc đến đều là nhanh chóng biến mất trong bóng đêm mê mẩn.

Lộ Diêu ngã ngồi bên lề đường, đầu gối và da thịt mềm mại trên cái mông nhỏ đều bị cọ xát với mặt đường cứng rắn gây thương tổn, trên miệng vết thương còn dính đất cát, vết máu theo da thịt trắng nõn mềm nhũn chảy xuống, nhìn chật vật đến ghê người. Cố kiềm nén đau đớn do vết thương mang lại, Lộ Diêu kéo miếng vải đen bịt kín trên mắt xuống, cúi đầu nhìn chiếc CD mà khi xuống xe người đàn ông che mặt nhét vào trong tay cô, nước mắt lúc này mới như từng hạt châu tuôn rơi không cách nào kiểm soát, một hạt lại một hạt rơi trên mặt đường nhựa, choáng váng nhìn ánh sáng phát ra từ chiếc CD trong tay. Lưu lại làm kỷ niệm? Kỷ niệm cái gì chứ?

Lộ Diêu liền ngơ ngác ôm quyền ngồi trên hè đường không biết suy nghĩ việc gì, thẳng đến khi mặt trời bắt đầu lên cao, dòng xe cộ trên đường đông dần lên, mới đứng lên hoạt động tứ chi cứng ngắc, hướng về nơi có kiến trúc cao ngất trong mây mà đi đến.

51. Chương 51: Chia Tay

Lộ Diêu đã muốn phần nộ từ lưng thẳng lên đến đỉnh đầu, dọc theo đường đi trong đầu càng không ngừng hiện lên hình ảnh của hai người thân mật ôm nhau và nói chuyện ở ban công trong yến hội, trên hành lang bóng dáng anh lạnh lùng đưa tay hướng một người phụ nữ khác, ánh đèn mờ nhạt trong phòng, hình ảnh hai thân thể trần trụi chắt chẻ giao triền. Cô không biết khi gặp Cố Dịch Huân sẽ phải làm gì, nhưng là cô tuyệt không tha thứ cho anh!

“Cố Dịch Huân ở đây sao?”

“Lộ tiểu thư, ” thư ký thực tập nơm nớp lo sợ đứng lên, nhìn vẻ mặt tức giận muốn hỏi tội của Lộ Diêu mà cẩn thận chào, thời điểm cô đến đây làm đã được Tề tổng dạy qua, làm thư ký cho tổng tài, ngoài làm tốt công việc đúng chức trách, một việc khác càng phải nhớ cho kỹ chính là: Cho dù có đắc tội tổng tài cũng không được đắc tội với Lộ tiểu thư! “Tổng tài ngài ấy...”

“Ồ hay không ở?” Trong giọng nói tràn ngập hàn ý bức người, cực kỳ giống người đàn ông kia.

“Ồ... Ồ!” Tiểu thư ký thực tập lập tức run lên, vị Lộ tiểu thư này thoát nhìn tuổi cũng không lớn hơn cô, nhưng là rất có phong thái của nữ vương a, khí thế thật lớn!

“Oành!” Cánh cửa văn phòng được làm bằng gỗ lim khắc hoa hung hăng đập vào vách tường, sau đó lại bắn trở về vị trí cũ. Cố Dịch Huân bị thanh âm lớn đó phá tan sự trầm tư, thu hồi ánh mắt đang nhìn ra phía xa, mặt cùng mày kiểm nhãn lại quay đầu lại nhìn.

Lộ Diêu một cước đá văng cánh cửa lớn, đợi đến khi vào cửa, lại “Oành” một tiếng nhắc chân mang cánh cửa đóng lại, cô tính tìm Cố Dịch Huân tính sổ, nhưng còn chưa tính đến hiện trường trực tiếp, làm cho toàn mọi người trong công ty đều phải nhìn đến.

“Diêu Diêu?” Chân dài vừa động vài bước, người đã đi đến bên người Lộ Diêu. Ngửi được mùi huân y thảo quen thuộc, cảm nhận được hơi thở quen thuộc, Cố Dịch Huân xác định lần này không phải ảo giác, đứng ở trước mặt anh chính là Lộ Diêu.

“Nhìn thấy em rất kinh ngạc sao? Hay là anh không nghĩ nhìn thấy em?” Giọng nói nồng đậm mùi thuốc súng, tràn ngập khiêu khích.

“Vẫn còn bức bối? Tối hôm qua là anh không tốt, không cần náo loạn.” Ánh mắt cô gái nhỏ hồng hồng, mí mắt hơi trĩu xuống hiển nhiên là đã khóc, Cố Dịch Huân rút hai tay cầm ở trong túi quần ra đem Lộ Diêu ôm vào trong ngực cẩn thận an ủi.

Lộ Diêu hơi hơi nghiêng người, bởi vì vết thương trên đùi truyền đến một cảm nhận sâu sắc, thân thể không thể khống chế được lung lay nhoáng lên một cái, “Anh không có gì muốn nói với em sao?”

Động tác rất nhỏ nhưng vẫn bị Cố Dịch Huân thu vào đáy mắt, ánh mắt lợi hại nhìn quét một vòng, khi nhìn đến vết thương giữa đồng áo váy hỗn độn trên đùi Lộ Diêu, đồng tử lập tức co rút lại một hồi, một tay kéo nhanh Lộ Diêu vào trong lòng rồi ôm lên đặt ngồi trên đầu gối mình.

“Tối hôm qua đi nơi nào, vì sao còn mặc quần áo tối hôm qua? Vì sao lại bị thương?” Ngữ khí ôn nhu hỏi.

“A... Không cần anh quản! Anh buông! Buông! Hỗn đản, anh buông!” Giờ phút này sự ôn nhu của Cố Dịch Huân ở trong mắt Lộ Diêu không khác gì sự áy náy ngụy trang sau khi lừa gạt, cảm thấy chột dạ sao? Cho nên biểu hiện ra một bộ quan tâm cô, lấy bộ dáng đối trá để bù lại. Lộ Diêu ngữ khí kích động, thân thể liều mạng vịn vẹo giấy dựa, ý đồ thoát đi cái ôm ấp làm cho cô không tự chủ nghĩ muốn sa vào, nước mắt không khống chế được lại trào ra.

Kịch liệt giấy dựa không biết đã dịch chuyển đến nơi nào, Cố Dịch Huân đột nhiên buồn bực hừ một tiếng, bạc môi khẽ nhếch, trên trán lộ ra một tầng mồ hôi lạnh, tựa hồ đang ẩn nhẫn cái gì đó, vội vàng đi hướng sofa đem Lộ Diêu đặt ở phía trên gấu gao ôm lại. “Diêu diêu ngoan, không cần nháo.”

“Ồ trong mắt anh, vô luận em làm cái gì đều là hồ nháo, đúng không?” Động tác giấy dựa đương như làm hao hết khí lực của Lộ Diêu, lúc này cô đã khóc đến khàn cả giọng, chính là càng không ngừng nôn khan, hơi thở mong manh thì trào.

Cố Dịch Huân vỗ nhẹ lưng Lộ Diêu giúp cô thuận khí, nhìn bộ dáng của cô gái nhỏ, tâm anh từng trận co rút đau đớn. “Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì.” Ngữ khí trầm ổn bá đạo không cho phép trốn tránh. Nếu như hiện tại anh còn cho rằng cô gái nhỏ chỉ là giận dữ vì chuyện tối hôm qua, thì anh sẽ không xứng làm lãnh tụ của “Dạ”, phản ứng lớn như vậy còn có vẻ mặt thương tâm tuyệt vọng, chẳng lẽ... Mắt phượng lãnh liệt hiện lên một ánh sáng nguy hiểm lạnh lùng.

Cả người Lộ Diêu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xui lơ vô lực, tựa vào cánh tay Cố Dịch Huân không ngừng thở từng ngụm, rất cực đợi cho cảm xúc ổn định lại chút chút mới mở miệng, “Em mệt mỏi, trò chơi của anh, em chơi không nổi, chúng ta chia tay đi.” Đường như tâm đã lao lực quá độ thần sắc đều mất hết.

Cố Dịch Huân khi nghe đến hai chữ kia thì tâm đột nhiên như không còn gì nữa, tiếp theo gân xanh trên trán nổi hết lên, không thể át chế được sự tức giận, nhưng mà ngữ khí lại càng nhẹ nhàng bình tĩnh, “rõ ràng, tỉnh táo,” bạc môi gian nan khẽ mở một bên đem từng chữ một của Lộ Diêu lập lại một bên nói, “Em xác định? Chân tướng sự việc rốt cuộc như thế nào em đã rõ ràng?”

“Tôi tận mắt thấy anh còn muốn nói dối sao?” Lộ Diêu đem cái đĩa vẫn nắm trong bàn tay đập xuống mặt Cố Dịch Huân, “Hỗn đản, kẻ lừa đảo, tôi không cần anh!” Thanh âm khàn khan quát lên, cảm xúc lại một lần nữa bị phá hỏng, “Vương bát đản, anh buông ra.” Dùng hết tất cả khí lực còn lại nhằm thoát khỏi cánh tay cứng như thép của Cố Dịch Huân, nhưng anh lại không chút sức mẻ, dưới cơn giận dữ Lộ Diêu cúi đầu mau chóng cầm lên cánh tay anh.

“Ti...” Cố Dịch Huân chỉ hô một tiếng nhỏ khi Lộ Diêu cắn tay anh, hơi nhúu mày, sau đó vẫn không nhúc nhích gì mặc cho cô phát tiết, ánh mắt khóa chặt trên cái đĩa rơi trên mặt đất, anh đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Hương vị nhẹ nhàng ngọt ngào kích thích đầu lưỡi, từ dây thần kinh truyền thẳng đến đại não, đó là —— máu! Lộ Diêu ngừng động tác lại, cô cần bản vô dụng đã dùng quá nhiều khí lực, chính là muốn làm cho anh đau để anh buông cô ra, cô thừa nhận cho dù người đàn ông này có phản bội cô, cô vẫn luyến tiếc vẫn đau lòng, nhưng làm sao có thể làm anh chảy máu? Hai tay không chịu sự khống chế của bản thân nâng cánh tay anh giơ lên trước mắt, tay áo sơ mi chỗ bị cắn đã bị máu thấm qua.

Cố Dịch Huân nhìn vết máu tươi chói mắt thấm trên vải áo tuyết trắng lại cười đến đặc ý, giống như người bị thương không phải là chính mình, “Đau lòng?”

Con người Lộ Diêu lóe lóe, nhìn tươi cười trên tức trên mặt Cố Dịch Huân, càng thêm tức giận, người đàn ông hư hỏng này chính là hiểu rõ cô cho nên mới khi dễ cô như vậy sao? Bỏ tay Cố Dịch Huân ra, liền đứng dậy rời đi.

“Ngô... Anh buông ra, ngô ~~” thân thể bị khống chế không thể nhúc nhích, miệng cũng bị che kín, muốn mở miệng cự tuyệt lại mang đến cơ hội cho cái lưỡi kia thừa dịp xâm nhập, cái lưỡi nóng ẩm ướt của người đàn ông tiến quân thần tốc, ôm lấy cái lưỡi trốn tránh của Lộ Diêu bắt đầu giao triền nhảy múa.

Lộ Diêu liều mạng lắc đầu muốn thoát khỏi nụ hôn cường thế của người đàn ông, Cố Dịch Huân gặt gao ấn cái gáy của cô chẳng những không cho phép cô thoát đi ngược lại hôn càng sâu, cách thức hôn sâu nóng bỏng tiêu chuẩn làm cho Lộ Diêu dần dần cảm thấy sự khó thở, ngay cả đứng cũng đứng không vững. Người đàn ông này thật sự là quá xấu quá đáng giận, Lộ Diêu oán hận ngậm mắng cho đến khi ngắt đi.

“Lâm tổng, ngài tìm tổng tài sao?” Thư ký thực tập đi toilet về thấy Lâm Á Bá bồi hồi đứng trước cửa phòng Cố Dịch Huân.

“Hừ...” Lâm Á Bá làm tư thế chớ có lên tiếng, hạ giọng trả lời, “Không có chuyện gì, tổng tài đang bận tôi lần sau lại đến.” Lập tức khoát tay áo xoay người rời đi, khoe môi nhếch lên như có như không một ý cười trào phúng, tiểu nữ hài chính là tiểu nữ hài, còn quá đơn thuần.

Lộ Diêu thấy được chỉ là một nửa mà thôi, đoạn phần khích động sau đã bị hấn cắt bỏ.

Khi Nhã Di cúi đầu sắp bao trùm toàn bộ phần cứng rắn của anh, Cố Dịch Huân đột nhiên ra tay nắm cổ người phụ nữ, đôi mắt phượng hẹp dài đổ sập làm cho người ta kinh hãi, “Người là ai?” Nếu không phải dùng lý trí để áp chế đau khổ, dục vọng trong mắt mãnh liệt như hồng thủy dâng lên ngập trời, đã sớm vỡ òa.

“Em... Khụ khụ, em là Lộ... Lộ Diêu a, khụ, Dịch Huân, anh mau buông... Buông tay!” Mặt người phụ nữ đã muốn phình to như con lợn béo hồng, hít thở không thông cùng sợ hãi khiến cô liều mạng kéo bàn tay to trên cổ.

“Người không phải cô ấy.” Ngữ khí khẳng định để lộ ra uy nghiêm của đế vương, chân thật đến đáng tin. Mặc dù hiện tại anh thấy người phụ nữ này và Diêu Diêu giống nhau như đúc, nhưng là tỉnh táo cẩn thận nhớ lại, sẽ phát hiện hương vị của cô, thanh âm của cô, phản ứng của cô khi ở trên giường, cách người này và Diêu Diêu xưng hô với anh hoàn toàn khác nhau!

Cố Dịch Huân chú ý tới sắc mặt biến hóa của người phụ nữ, thoáng thả lỏng lực đạo trên tay, “dizzle?” Anh nghĩ nguyên nhân thân thể khác thường cũng không hẳn vì A Thụy hòa Thiết Tây Á kết hôn mà anh cao hứng uống nhiều, mà là dizzle, một loại thuốc làm cho người ăn phải sẽ sinh ra ảo giác và dục vọng, một loại mê dược của dục vọng, không màu sắc không mùi vị nên không dễ phát hiện, có thể làm độ miễn cảm của mọi giác quan tăng lên 40%, trong xã hội thượng lưu ở Âu Châu thường sử dụng thứ thuốc này.

“Đừng nhúc nhích!” Cố Dịch Huân quát người phụ nữ đang có ý đồ muốn đánh lên người anh ngừng lại, lý trí anh rất cực gần như không khống chế được, thân thể anh không chịu nổi một điểm khiêu khích nào. Máu tựa hồ đang sôi trào, biểu tượng nam tính trưởng đến phát đau, dục vọng thiêu đốt khắp người, bức thiết cần hung hăng ra vào thân thể ôn nhu của phụ nữ để giúp anh giảm bớt cảm giác khó chịu, nhưng chút ít lý trí còn sót lại nói cho anh biết là không thể, người phụ nữ kia không phải Diêu Diêu!

Bỏ người phụ nữ trong tay ra, lập tức rời khỏi giường mà ga trải đã thành những mảnh vãi, toàn bộ gân xanh trên mu bàn tay đều nổi lên, bàn tay to bởi vì áp chế dục vọng mà run rẩy nhẹ, ở trong ánh mắt kinh ngạc của người phụ nữ, Cố Dịch Huân đem cô gắt gao trói chặt ở trên giường, chính mình lại đi vào phòng tắm.

Nhã Di sưng sốt thật lâu mới lấy lại tinh thần, không, cô thật vất vả mới chạm được đến người đàn ông giống như thiên thần, có thể cùng anh thân mật như thế, như thế nào lại có thể thất bại trong gang tấc!

“Ân... A... Dịch Huân, anh tới đi ~~ làm cho người ta ra đi ~~ “

“A... Không cần a...”

“Ân... Tuyệt quá!” Người phụ nữ vẫn cố tự mình rên rỉ kêu mị, không có người kháng cự được được lực của dizzle, cô biết chỉ cần trêu chọc thêm một chút, người đàn ông kia nhất định sẽ trở lại, giống vừa rồi tựa như dã thú hung hăng muốn chinh mình.

Nước lạnh như băng hắt từ đầu xuống, tay phải một khắc càng không ngừng hoạt động, sau một trận run rẩy rất cực thoáng bình tĩnh chút, nhưng ngoài cửa người phụ nữ rõ ràng biết tình trạng hiện tại của anh, lại dứt quang kêu rên, thanh âm từ trên giường xâm nhập vào, lại lần nữa làm sung huyết, tra tấn dục vọng của anh, như lửa đốt người, cước bộ không tự chủ lại muốn hướng cửa đi ra.

“Shit!” Cố Dịch Huân phát ra một tiếng như tiếng gầm nhẹ của mãnh thú, tay nắm thành quyền mang tư thế lôi đình đâm thẳng về phía gương thủy tinh trong phòng tắm, từ một khe nứt vì bị lực tác dụng dần dần hướng ra xung quanh khuếch tán thành một đóa hoa nở rộ, tầng tầng lớp lớp. Thu hồi nắm tay, thủy tinh rầm rầm rơi xuống đã vỡ nát, chỗ các đốt ngón tay có vết màu hồng dần tản ra thành từng giọt rơi trên đất.

Cố Dịch Huân đem vôi hoa sen phía trên đầu mở ở mức lớn nhất, tiếng nước ào ào làm cho tiếng rên rỉ của người phụ nữ nhỏ dần dần cho đến khi không còn rõ ràng như trước nữa, xoay người nhặt một mảnh thủy tinh nhỏ rơi xuống lên rồi trở về phía dưới vôi sen hạ, khi cảm thấy thân thể không thể ức chế được xúc động liền dùng miệng thủy tinh bén nhọn lướt qua cánh tay, lấy sự đau đớn và màu đỏ tươi của máu để thanh tỉnh lại ý thức của chính mình.

Cả một đêm, thẳng đến khi công hiệu của thuốc dần mất đi, nước lạnh hỗn hợp máu loãng hợp nhất mà chảy, máu trong phòng tắm dùng cụm từ chảy thành sông cũng không hình dung đủ. Tuy rằng Cố Dịch Huân xuống tay thực có chừng mực, vết rách không quá lớn cũng không nguy hiểm, nhưng máu thịt bị tra tấn cả một đêm nên cũng suy yếu cực kỳ.

Cố Dịch Huân xử lý miệng vết thương đơn giản rồi đi ra phòng tắm, bởi vì mất máu mà sắc mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng phủ một tầng xám trắng, chỉ có đôi mắt hẹp dài tỉnh táo vẫn là sáng rõ tinh nhạy. Người phụ nữ tối hôm qua đã nằm ngủ trên giường, đi đến bên giường nhặt lên quần áo của chính mình, lại phát hiện người phụ nữ kia lại chính là Nhã Di!

Mặc chỉnh tề quần áo rồi cầm lấy điện thoại phòng của khách sạn, “A Hạo, tầng 12 khách sạn tối hôm qua.”

Mười phút sau

“A!” Tề Hạo vội vàng chạy tới, sau khi nhìn đến người phụ nữ xích lõa trên giường liền kinh ngạc kêu lên rồi quay sang, “Ca, anh cũng không cho chị dâu nhỏ cái chặn.”

“Không phải cô ấy.”

“A? Nga ~~ anh... Anh anh anh... Anh ăn vụng!”

“Hồn! Xem ra trước mắt, cậu nên đưa tôi đi bệnh viện.”

“Ca, anh làm sao vậy?” Sắc mặt Tề Hạo nghiêm túc lại, nhìn về phía khuôn mặt tái nhợt của Cố Dịch Huân.

“Đi thôi.”

“...”

Lâm Á Bá trời tỉnh vạn tỉnh cũng chưa tỉnh đến Cố Dịch Huân uống xong lượng dizzy nhiều hơn bình thường mấy lần còn có thể bằng cảm giác phán đoán được người phụ nữ bên cạnh không phải Lộ Diêu, tính toán sai này làm hắn tổn thất một quân cờ, hay là đến sớm lên tiếng mới tốt.

52. Chương 52: Nghi Ngờ Lớn

Cố Dịch Huân tiếp được thân thể mềm yếu của Lộ Diêu khi vừa trượt xuống rồi ôm lấy, cân nhắc đầu tiên là ôm cô gái nhỏ trong lòng đi xuống lầu, lái xe thẳng đến biệt thự của nhà họ Lộ.

“A Diêu, ở đâu?”

“...”

“Đã về nhà.”

“...”

Cố Dịch Huân thay quần áo cho Lộ Diêu, vừa lau rửa thân thể cho cô xong thì vừa vặn có người trở về.

“Diêu Diêu làm sao vậy?”

“Đang ngủ. Đi ra ngoài nói.”

Lộ Viễn đặt nước lên trên bàn, ngồi vào vị trí đối diện với Cố Dịch Huân, thể này mới chú ý tới trên áo sơ mi của anh có vết máu, mày nhíu lại, “Cậu bị thương, đã phát sinh chuyện gì?” Trừ bỏ chuyện lần trước ở pub Link vì Lộ Diêu mới ra tay hơi nặng với bên ngoài, nhiều năm như vậy cũng không thấy người này tự mình động tay, càng miễn bàn sẽ bị thương, xem ra chuyện lần này không đơn giản.

“Việc nhỏ thôi, tôi sẽ xử lý, sau này sẽ nói với cậu, cậu thay tôi chăm sóc Diêu Diêu.”

“Đương nhiên! Nó là em gái tôi, còn cần cậu nói.” Thân thể Lộ Viễn ngả ra phía sau, thích ý ỷ vào trên sofa, một bộ dáng chỉ có công tử phong lưu mới có, “Như thế nào lại chọc tới nó? Còn muốn tôi từ công ty lập tức trở về.”

“Một lời khó nói hết.” Cố Dịch Huân uống miếng nước, nói giống như cảm khái.

“Mẹ nó đừng giở giọng với lão tử, bên cạnh cậu có bao nhiêu cường phong giờ lại xuất hiện yêu nghiệt thiêu thân gì.”

Cố Dịch Huân day day huyết thái dương không nói chuyện.

“Quả nhiên thu dọn nhanh gọn sạch sẽ như vậy, lại chọc em gái ta thương tâm vậy thì đừng trách đại cữu tử ta không khách khí!”

“A, được rồi, không đùa giỡn với uy phong của đại cữu tử,” một ý cười mỗi một xuất hiện, Cố Dịch Huân hướng Lộ Viễn khoát tay áo, “Tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

“Lái xe cẩn thận!” Lộ Viễn nhìn theo hướng bóng dáng cao ngất thẳng tắp của Cố Dịch Huân dần biến mất, trầm ngâm một lát, cầm lấy điện thoại trong tay ấn xuống một dãy số.

“A... Lâm Á Bá, Lâm Á Bá, cứu tôi, anh nhanh chút thả tôi ra ngoài a!” Nhã Di bị giam một ngày một đêm nên tinh thần đã gần như hoảng loạn, thấy Lâm Á Bá xuất hiện ở cửa nhất thời kích động đứng lên, như người tâm thần kêu to, động tác lớn làm thân thể bị buộc vào cái ghế dựa lão Báo, cả người nặng nề ngã xuống mặt đất.

“Hừ...” Lâm Á Bá mở cửa ra, thong thả chậm rãi bước đến gần người phụ nữ tóc tai hỗn độn sắc mặt trắng bệch nhìn giống như một nữ quỷ, “Ai làm tiểu mỹ nhân điếm đàng đáng yêu của chúng ta biến thành bộ dạng này, thật sự là không hiểu thương hoa tiếc ngọc.” Lâm Á Bá ngồi xuống nâng Nhã Di bị ngã dậy, vẻ mặt và bộ dáng là tiếc hận.

“Lâm Á Bá, anh là tới cứu tôi đúng không?”

Lâm Á Bá thay Nhã Di sửa sang lại tóc mai phân tán ở hai bên má, ngũ khí ôn nhu như tình nhân mà nói nhỏ, “Em yêu, việc này anh thật sự làm không được.” Người Cố Dịch Huân muốn giam giữ, chưa từng có người nào dám tự mình thả ra, cho dù là hắn cũng phải kiêng kị ba phần.

“Không, anh nhất định có thể! Nếu như anh không cứu tôi ra ngoài, chỗ có trách tôi nói cho Cố Dịch Huân anh... A...”

Nhã Di kêu lên sợ hãi, tất cả lời chưa kịp nói bị chặn lại trong yết hầu, bàn tay to tái nhợt như tử thi lạnh như băng của Lâm Á Bá chậm rãi buộc chặt. Lại một lần nữa bị khủng hoảng vì hít thở không thông, mắt Nhã Di hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Em yêu, em đang nói cái gì? Việc này không phải em gạt anh làm sao? Ngay cả anh cũng bị em lợi dụng, đúng không?” Lâm Á Bá thủy chung mang theo ý cười ấm áp ôn nhu.

“Khụ khụ khụ...” Nhã Di rốt cục có thể hô hấp lại vội hít vào không khí mới mẻ, lại không ngừng ho, thật lâu mới có thể lấy lại đường khí, “Người... Người là đồ tiểu nhân!” Nhìn khéo miệng người đàn ông gọi lên ý cười, chỉ cảm thấy lòng mình càng không ngừng trầm xuống, vẫn là cảm giác rét lạnh đến tận xương.

Cô như thế nào lại quên, người đàn ông trước mắt này là Abe âm hiểm độc ác a, là ma quỷ không hơn không kém, cô không nên ngẫu nhiên vì biểu lộ nhu tình không dành dành của người đàn ông kia mà mù quáng lâm vào yêu mến, mà đồng ý cùng ma quỷ làm giao dịch, không nên... Á tỷ, vì sao lúc trước em không chịu nghe lời của chị, muốn cười chính mình đã phạm vào điều tối kị? Nhưng hiện tại khi hoàn toàn tỉnh ngộ thì đã quá muộn, nước mắt tuôn rơi, không biết vì chính mình đang hối hận hay là sợ hãi cho tương lai của chính mình.

“Đừng khóc, bảo bối nhỏ, ” Ngón tay thon dài của Lâm Á Bá chạm vào nước mắt trên gương mặt Nhã Di, “Cô ngoan ngoãn có lẽ tôi sẽ cứu cô ra ngoài, nếu như...” Đầu ngón tay lạnh lẽo lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trơn mềm.

Như cái gì Lâm Á Bá cũng không nói, nhưng là từng trận hàn ý âm trầm lại theo một điểm đụng chạm của hắn mà khuếch tán đến toàn thân. Cảm giác được người phụ nữ đang run rẩy, ý cười của Lâm Á Bá càng thêm ôn nhu, “Đã hiểu sao?”

Rưng rưng gạt đầu.

Bờ môi lạnh như băng khẽ hôn lên thái dương người phụ nữ, Lâm Á Bá phong độ lững thững rời đi.

Trong bóng tối có một ánh lửa vô cùng rõ ràng, sương khói lượn lờ bay, ở trong bóng tối Cố Dịch Huân đang tự mình ngấm lại tất cả, ánh lửa kia dần cháy, nó cháy đến điểm cuối rồi biến thành tro tàn, quanh chóp mũi tản ra một hương vị làm say lòng người. Ngoài cửa sổ bầu trời từ màu xanh biến thành màu đen, rồi lại từ màu đen biến thành màu xanh, Cố Dịch Huân vẫn trầm mặc, không có người nào biết trong đôi mắt phượng kia đang cất giấu điều gì.

Ánh sáng mỏng manh từ di động lóe lên, có điện thoại.

“Cố Dịch Huân.”

“Dịch Huân, Lộ Viễn đây.”

“Àn, Diêu Diêu thế nào?”

“Khóc một lúc rồi lại ngủ, tư liệu tôi điều tra được đã cho người gửi cho cậu, tôi nghĩ mấy chuyện này tôi có thể tra được, tổ chức tình báo của cậu cường đại như vậy nhất định cũng tra được đi. Tôi chỉ muốn hỏi cậu, cậu tính làm thế nào?”

“Tôi...”

“Cậu do dự.”

“...”

” A Huân,” dùng cách gọi thân mật nhất của hai người, Lộ Viễn lại dừng lại, ngừng một lát sau mới mở miệng, “Cậu... Là không muốn tin hay là không thể tin được?”

“...”

“Trước mắt cứ như vậy, tạm biệt.”

“Àn.”

Vừa buông điện thoại, Tề Hạo lại một lần nữa đẩy cửa nhẹ nhàng đi vào trong phòng ngủ tối đen, “Ca, ” hướng về phía bóng dáng bên cửa sổ rồi nói, “Ăn một chút gì đi, anh đã ngồi như vậy lâu rồi, người là sắt cơm là cương, không ăn cơm thân thể sẽ không chống đỡ được a”

Sau khi anh nghe đại ca mang Nhã Di về giam và nhật đoạn băng ghi âm về thì đại ca vẫn ngồi bên cửa sổ không nhúc nhích, không ăn cơm không ngủ được cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, mặt lạnh như băng dù vạn năm cũng không thay đổi nên nhìn không ra được điều gì. Tề Hạo đành phải cách ba bốn tiếng lại lặng lẽ tiến vào nhìn một lần, đã thế người lại đang bị thương, thực sợ chỉ không chú ý một chút người sẽ ngất đi.

Nhã Di, cái người phụ nữ chết tiệt! Tề Hạo nghĩ đến vừa rồi đi hỏi người đàn bà kia cô ta lại khóc thành bộ dạng đầm đìa đáng yêu như hoa lê trong mưa mà phát chán ghét, hiện tại kiểu đàn bà tiểu tao như thế nơi nào cũng lưu hành nháy mắt một cái lại hé ra mặt nạ trang thuần vô tội sao? Anh nhật được cái đĩa ghi hình trong văn phòng đại ca nên ký ức về nó vẫn còn mới mẻ, biểu tình dâm đãng kia, chắc chắn... Such a bitch (Như 1 con chó cái) kẻ thứ ba đi phá tình cảm của người khác hẳn là đều phải xuống địa ngục.

“Đi thôi, ăn cơm đi.” Cố Dịch Huân hít vào một hơi thật sâu, đứng lên cùng Tề Hạo đi đến phòng ăn. Người phụ nữ kia... A, vừa nghĩ đến để ả hồ lộng như vậy sao, trăm ngàn chỗ hở trong lời nói anh sao lại nghe không hiểu? “Ca, Nhã Di xử trí như thế nào? Lâm ca nơi đó...”

“Trước đóng cửa, thông báo cho Á Bá ngày mai đến văn phòng gặp tôi.” “Vâng.” Tề Hạo thấy Cố Dịch Huân không muốn nhiều lời, sau khi trả lời liền cúi đầu ăn cơm không nhắc lại nữa.

“Lucifer, anh tìm em?”

“Ngồi.”

“Đây là thư đến công ty bên Nhật, cậu chuẩn bị một chút rồi qua đó đi.”

Bàn tay to màu đồng hiện rõ các khớp xương, đầu ngón tay sạch sẽ lưu loát ấn phong thư đến hướng đối diện.

“A, em không cần chữa thương, Nhã Di... Dù sao có con của em, em còn muốn chăm sóc cho cô ấy.” Lâm Á Bá trong nháy mắt nhìn đến phong thư, trên thấu kính lướt qua một ánh sáng chói mắt, sau đó lập tức khôi phục bình thường, quay đầu nhìn về phía xa xa ngửi khí chưa xốt dị thường.

“Á Bá, có một số chuyện không cần nói hết mới là hiểu, cậu biết tôi biết là tốt rồi, đi Nhật Bán đối với mọi người đều tốt.”

“Biết cái gì? Lucifer, anh đang nói cái gì? Chẳng lẽ anh đối với Nhã Di... Nếu như là như vậy, em có thể rời đi.”

Cố Dịch Huân bởi vì lời nói của Lâm Á Bá mà bắt đầu nhăn mày, “Abe! Đừng để tôi lặp lại lần thứ hai, cậu có thể đi ra ngoài.”

Lâm Á Bá chậm rãi đứng lên, thân thể đơn bạc gầy yếu tựa hồ giây tiếp theo sẽ ngã xuống, kéo xuống tất cả ngục trang đối trá, thanh âm nhẹ mà lạnh như băng, “Anh biết được những gì? “Tất cả.”

Hai người ngồi xuống trước bàn bất động tựa như pho tượng, giống như có bàn tay to vô hình đang ấn xuống tất cả, làm dừng mọi hình ảnh.

53. Chương 53: Ngã Bài

Hai người vẫn lẳng lẳng đối diện, thời gian giống như quay lại buổi chiều tươi sáng đầy nắng của nhiều năm trước, ở đầu đường huyền ảo, bọn họ cũng từng đối kháng nhau như vậy, chính là hiện tại, hoàn toàn khác biệt.

Không biết gió từ nơi nào thổi tới, thổi qua phòng ngoài, làm rối loạn các văn kiện trên bàn phát ra tiếng vang ào ào.

Lâm Á Bá bỗng nhiên cười đến thê lương mà châm chọc, “A, đều đã biết sao?”

“Đúng.”

Tuy rằng kế hoạch của Á Bá thực chu mật, lời nói của Nhã Di cũng hợp tình hợp lý, nhưng là người thông minh sẽ nghĩ đến nghìn điều, Á Bá đã quên điều gì đó tựa như vô cùng quan trọng —— dizzle! Nhã Di nói đó là Johny cho ả khi ả nằm vùng ở Bắc Mỹ, nhưng ả lại không biết lão Tom là một người vô cùng cố chấp lại rất nguyên tắc, hẳn gây hiềm khích vì vũ khí nhưng lại chưa từng nhúng tay vào được phẩm, cũng không cho phép thuộc hạ của mình nhúng tay vào, bỏ qua điểm ấy không nói, loại người như Johny và Tim tuy thô nhưng lại khinh thường loại thủ đoạn này nọ, bọn họ cho rằng dùng loại thủ đoạn này là nghi ngờ và coi rẻ năng lực của bọn họ! Mà chính xác là hai tháng trước Á Bá từng ngầm mua nó ở Pa-ri khi đến Pháp.

Hơn nữa chính là... Á Bá chưa bao giờ là người đa tình và có tình nhân! Đột nhiên lại đối với một người phụ nữ tình sâu ý nặng mà dứt khoát lâm vào si tình quả thật cũng rất đáng để nghi ngờ.

Tư liệu gửi đến từ bên kia cùng tin tình báo do thuộc hạ thu thập được đã chứng minh Nhã Di giả mang thai; lại có ảnh chụp của hắn khi ở Pháp; có cả ảnh chụp hắn cùng tên đàn ông bị Gay đi lại, hắn cứ mang lớp ngục trang dày như vậy cũng thực là ẩn nấp tốt; còn có...

“Không, anh không biết, anh căn bản là không biết! Tôi yêu...”

“Á Bá, không cần nói!”

“Như thế nào? Cố Dịch Huân anh cũng sẽ sợ sao? Nếu đã đi tới bước đường này, vậy thì làm cho rõ đi. Đúng, hết thảy đều là tôi làm, Nhã Di bắt quả chỉ là một quân cờ thôi, tôi cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới giấu giếm anh chuyện gì, hoặc phải nói tôi càng muốn làm cho anh biết tất cả những chuyện này chính là tôi làm, bởi vì —— Tôi! Yêu! Anh!” Lâm Á Bá không biết đã gỡ chiếc kính trên mắt xuống từ khi nào, ánh mắt cuồng nhiệt không chút nào trốn tránh, thẳng tắp nhìn chằm chằm đôi mắt tinh anh hẹp dài của Cố Dịch Huân.

“Cậu...” Việc mà mấy ngày qua suy đoán đã được chứng thực làm anh không kịp phòng thủ, những gì còn tồn lại trong tâm làm anh không biết nên phản ứng như thế nào, cũng chỉ có thể dờ dẫm ngồi trên ghế, trong óc giống như bị từng đợt gió đông lạnh thấu xương tàn sát bừa bãi, để lại một mảnh trống không, yểu hèn như bị can thiệp làm không phát âm thanh ra được.

“Cảm thấy kinh ngạc sao, cảm thấy bất khả tư nghị sao? Tận tình khinh bỉ tôi cười nhạo tôi là được rồi, tôi không cần, từ ngày tôi bắt đầu phát hiện chính mình yêu thương anh tôi chỉ biết tôi xong rồi, cũng bắt đầu từ ngày đó trừ anh ra tôi cái gì cũng không cần.”

Cố Dịch Huân nhìn về phía Lâm Á Bá, ánh mắt khó hiểu dần tối đi.

“Ở đầu đường Nhật Bản chúng ta từng xích mích, sau đó chúng ta cùng nhau sáng lập ‘Dạ’ sáng lập Lord, tôi nhìn anh sáng lập một bang hắc đạo cùng một thần thoại trong thương giới, hào quang vạn trượng của anh, làm cho tôi từng chút từng chút rơi vào luân hồi. Tôi biết anh thích phụ nữ, cho nên nhiều năm như vậy tôi một mực yên lặng làm bạn anh, tôi đã cho rằng cuộc sống của tôi sẽ như vậy mà trôi qua, miễn là thời thời khắc khắc có thể bồi ở bên cạnh anh là tốt rồi, cho dù là cô độc tôi cũng vui vẻ đón nhận.” Thần sắc Lâm Á Bá dần dần mê ly, giống như lâm vào một kí ức tốt đẹp, mang theo ý cười thản nhiên ấm áp, ôn nhuận như nước.

“Nhưng là sau khi nữ nhân kia xuất hiện, anh liền thay đổi. Tôi nghĩ cô ta và những người đàn bà trước kia của anh không có gì khác nhau, chỉ là vì cô ta là em gái của Lộ Viễn mà các người từ nhỏ đã quen biết cho nên anh đối với cô ta tốt hơn một chút mà thôi, tôi vẫn nói với chính mình như vậy. Nhưng tôi dần dần phát hiện chính mình sai lầm rồi, hơn nữa sai rất lớn, Diêu Diêu vượt qua những gì tôi dự đoán, anh nhưng lại vì cô ta mà thay đổi nguyên tắc của chính mình nhiều lần! Sự lãnh khốc, hời hợt lãnh đạm hay hào hùng vạn trượng của anh không còn thấy! Sự trầm ổn, bình tĩnh, sát phạt quyết đoán của anh cũng không thấy nữa! Vì cô ta thế nhưng anh lại ra tay quá nặng với vài tên lưu manh nhỏ, vì cô ta anh thay đổi phong cách mặc quần áo tưởng như vạn năm không đổi, vì cô ta anh có thể bỏ công ty một tháng chẳng quan tâm... Anh trở nên càng ngày càng nhân từ càng nường tay, càng ngày càng không giống anh, thậm chí anh lại vì một nữ nhân mà rửa tay chậu vàng, buông cả giang sơn chính mình đã gây dựng?!”

Lâm Á Bá càng nói càng kích động, ngực kịch liệt phập phồng, giống như một con thú rơi vào cảnh khốn cùng đang phát điên rít gào.

“Từ khi đó tôi chỉ biết, tôi không thể cứ mặc kệ như vậy, tôi nói với chính mình nhất định phải làm cô ta rời khỏi anh, làm cho cô ta không thể ở bên cạnh anh và biến mất khỏi sinh mệnh của anh.”

Cố Dịch Huân vẫn lẳng lặng nhìn Lâm Á Bá, mặt hần phát tiết, nhưng khi nghe hắn nói muốn làm Diêu Diêu biến mất trong sinh mệnh của chính mình, hai tay theo bản năng nắm lại, buộc chặt.

“Á Bá, đừng làm mọi người trở nên quá mức khó chịu, trước khi mọi việc chưa quá tệ.” Cố Dịch Huân đã tìm về thanh âm của chính mình, ngữ khí lạnh lẽo mà khí phách.

“Không, tôi muốn nói hết, tôi biết sau hôm nay sẽ không còn cơ hội nữa.” Suy nghĩ của Lâm Á Bá tựa như một đũa tre từ từ hứng khi không chiếm được món đồ chơi yêu thích.

“Anh vì muốn cho cô ta một cuộc sống an nhàn, lại cùng đám hồ báo sài lang kia đấu trí so dũng khí, mỗi ngày chỉ ngủ mấy tiếng còn muốn thỉnh thoảng đề phòng ám chiêu của bọn họ, thời điểm anh mỗi mệt, thời điểm anh bị thương, cô ta ở nơi nào? Cô ta còn tiêu dao đi dạo phố mua sắm!”

“Nữ nhân kia chỉ biết liên lụy anh chỉ biết gây phiền toái cho anh, đã không biết gì còn tùy hứng, động một chút là làm loạn là cáu giận, cô ta đáng giá để anh như vậy sao? Vì cô ta làm khổ chính mình, đáng giá sao? Hừ, nữ nhân, nữ nhân thì có ích lợi gì? Loại bình hoa này căn bản là không xứng cùng anh đứng chung một chỗ! Sóng vai cùng anh chỉ có tôi, chỉ có tôi!”

“Á Bá, tuy rằng như vậy thực tàn nhẫn, nhưng tôi không thể không nói. Tôi cho tới bây giờ cũng chưa tính muốn để Diêu Diêu trở thành nữ nhân sống vai cùng tôi. Tôi có năng lực này vì muốn chống đỡ muốn cho cô ấy một mảnh trời sáng sủa, sẽ không để cô ấy phải trải qua mưa gió, nhìn cô ấy bị thương tôi sẽ so với ai khác sẽ đau đớn gấp bội!” Trong mắt Cố Dịch Huân tràn ngập một tầng sương mù lo lắng, mang theo vẻ trầm trọng không che giấu được.

Có một tiếng thở dài nhẹ nhàng, từ rất xa rất xa trong không trung bay tới, là vận mệnh sao?

Người ta nói ra tình yêu quyết tuyệt như thế, Lâm Á Bá như mất hết sinh lực ngã ngồi lên ghế, bàn tay tái nhợt có thể nhìn thấy gân xanh và mạch máu nâng lên che lại hai mắt, thì thảo nói nhỏ “Vì sao, vì sao...”

Cố Dịch Huân giống như cũng bị cuốn hút, ngữ khí bị thương mà chua xót, “Tôi cam tâm tình nguyện dùng chính mình thế (thế ở đây là chống đỡ, không phải thay thế nhé!) mưa gió để cô ấy có một cuộc đời vô ưu! Bởi vì tôi yêu cô ấy, cho nên mới nguyện ý sủng cô ấy, sủng cô ấy đến vô pháp vô thiên, trừ bỏ tôi ra thì ai cũng chịu không nổi, như vậy cô ấy mới có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi.”

“Anh thật sự... Thật sự... Quá tàn nhẫn...” Giọt lệ trong suốt lướt qua khe hở của bàn tay, rơi xuống thành từng mảnh nhỏ. Ai nói đàn ông không có nước mắt? Chỉ có thể nói, người đó, tổn thương chưa đủ sâu.

Cố Dịch Huân thở dài, “Á Bá, nên quên đi, đổi một hoàn cảnh khác để sống tốt hơn.” Anh biết anh xác thực mình rất tàn nhẫn, nói thẳng chuyện tình cảm vô luận như thế nào đối với một người luôn luôn là sự tra tấn tàn khốc, đau dài không bằng đau ngắn, dao sắc chặt đau rồi (giải quyết nhanh gọn, dứt khoát) như vậy, đối với anh, đối với hắn, còn có đối với cô ấy, đều tốt!

Trên xích đu trong hoa viên, hai người đang ngồi có khuôn mặt tương tự.

Lộ Diêu hí hóp mắt tựa vào trên người Lộ Viễn, quanh chớp mũi có mùi hoa tự nhiên, là muốn đến đây để xem hoa nở rộ lần cuối cùng (cuối mùa), xích đu nhẹ nhàng đu đưa cực kỳ giống chiếc nôi của trẻ con, Lộ Diêu buồn ngủ.

Sau thời gian yên tĩnh của buổi trưa, mặt trời tỏa một độ ấm vừa phải, gió thu mát mẻ chậm rãi thổi, mỗi một lỗ chân lông trên toàn thân đều được thư giãn, hít lấy không khí mới mẻ của thiên nhiên. Ưu điểm duy nhất của khu biệt thự cao cấp — phong cảnh quả thật thoát tục.

“Diêu Diêu.”

“Àn...” Trong không gian mông lung có người gọi tên chính mình, mơ hồ trả lời, chờ câu tiếp theo.

“Ca ca làm ảo thuật cho em xem được không?”

Đôi mắt to ngập nước chậm rãi mở ra, tràn đầy nghi hoặc, “Ca, học làm ảo thuật từ khi nào?” Đây là người thân, vô luận bình thường âm ỉ hay nháo loạn như thế nào, ở thời điểm bạn cần nhất định sẽ xuất hiện bên cạnh bạn, yên lặng ở cạnh bạn cho bạn sức mạnh vô cùng lớn, đó là cảm giác yên tĩnh mà lại an tâm.

“Nhìn cho kĩ.” Lộ Viễn cúi người hái một đóa hoa, hai tay vừa di chuyển đóa hoa đỏ tươi thắm nhưng biến thành một cái khăn màu đỏ bằng tơ lụa.

“Nha! Rất thần kỳ. Làm như thế nào a?” Tuy rằng trên tivi thường xuyên xem được những loại ảo thuật tương tự như vậy, nhưng dù sao cũng là cách một lớp màn hình, luôn cảm thấy có một loại cảm giác sai lệch nào đó, hiện tại ở ngay trước mắt mà chính mình cũng không phát hiện được một sơ hở nào, nên rung động tò mò muốn nghĩ.

“Hoa ở chỗ này, Diêu Diêu lấy bông hoa vừa hái ở trong tay áo này ra. Rất đơn giản, chính là phải hiểu được cách lợi dụng điểm mù của thị giác.”

Lộ Diêu lấy hoa và chiếc khăn lụa cầm lên tay để nghiên cứu.

“Diêu Diêu, có đôi khi tận mắt nhìn thấy cũng không nhất định là thật.”

“Cho anh, em phải đi rồi.” Những thứ trong tay để lại trên người Lộ Viễn, đứng dậy hướng phòng trong đi đến.

“Diêu Diêu! Trốn tránh sẽ không giải quyết được vấn đề.” Lộ Viễn vươn cánh tay dài ra bắt lấy cổ tay của Lộ Diêu, lại lôi kéo cô ngồi trở lại xích đu.

“Em đói bụng, em muốn đi ăn chút gì đó!”

“Chẳng lẽ em không cảm thấy kỳ quái sao, vì sao em xem cái đĩa đó ghi hình mà lại không ghi tiếng, vì sao Nhã Di nói chính mình mang thai nói đứa nhỏ trong bụng cô ta là bảo bối, đảo mắt sau đó lại có thể kịch liệt như vậy cùng A Huân...” Nhìn thấy ánh mắt hung ác giống như muốn giết người của em gái, Lộ Viễn im miệng đúng lúc vòng vo nói sang đề tài khác, “Còn có, em đã thấy người đàn ông nào sau khi làm tình lại có bộ dạng suy sụp giống như cậu ấy chưa?”

“Em có tìm A Huân hỏi cho rõ ràng không? Đơn giản là một đoạn băng ghi hình không biết là thật hay là giả mà đi phủ định tất cả về cậu ấy, em cảm thấy như vậy có đúng không? Cho dù là đúng như vậy, em có phải nên cho người ta một cơ hội giải thích chứ không phải lập tức phán quyết hình phạt cho cậu ấy?”

Tiếng nói nhu hòa trầm thấp vờn quanh tai, dẫn dắt từng bước. Lộ Diêu không tự giác theo lời nói của Lộ Viễn mà bắt đầu tự hỏi, giống như thật sự không cho anh cơ hội giải thích! Cảm xúc của chính mình lúc

ấy chỉ có kích động, một lòng nhận định chính mình bị phản bội bị lừa gạt, nên xem nhẹ rất nhiều chi tiết, sắc mặt cô tái nhợt khi nhớ đến vết máu trên cánh tay, nhưng là...

“Nhưng anh ấy quả thật cùng nữ nhân khác đã làm, không phải sao?!” Lộ Diêu nhớ lại cảnh tượng đã thấy vào lúc đó trong lòng lại giống như bị nhét vào một đồng bóng, vô cùng khó chịu.

“A, em không phải luôn gọi cậu ấy là ‘Đồ lưu manh’ sao, lưu manh sẽ không chú ý nhiều như vậy cũng không biết đâu là điểm dừng, vậy mà em còn muốn cùng một lão nam nhân, hay đó vẫn là một lão nam nhân bị kê đơn vào một vấn đề rối rắm này sao?” Lộ Viễn vẫn chú ý nhìn sắc mặt của em gái, biết trong lòng cô đã có dao động, lúc này lại bắt đầu nổi lên vui đùa.

“Kê đơn?”

“Xuân được hòa cùng thuốc tạo ảo giác thành hỗn hợp mê dược cao cấp, cậu ấy đem Nhã Di trở thành em! Sở dĩ chỉ có hình ảnh không có âm thanh là vì cậu ấy vẫn gọi tên của em.”

“...”

54. Chương 54: Tình Nghĩa Lưỡng Nan Toàn

“Xuân được hòa cùng thuốc tạo ảo giác thành hỗn hợp mê dược cao cấp, cậu ấy đem Nhã Di trở thành em! Sở dĩ chỉ có hình ảnh không có âm thanh là vì cậu ấy vẫn gọi tên của em.”

“...”

Lộ Diêu trầm mặc, vẫn biết chuyện này có thể có nguyên nhân khác, nhưng mỗi lần nghĩ đến nam nhân dùng lực mà giữ lấy người ở phía dưới từng chút, động tác dùng sức làm cho đường cong cơ bắp ở trên lưng càng hiện rõ ràng, cùng với nữ nhân ôn nhu thuận theo và leo lên, cặp chân trắng nõn nhanh chóng quấn quanh lưng nam nhân, cô lại không thể kiềm chế được cảm giác run rẩy.

Hình ảnh kia cho cô một cú đánh quá mức mãnh liệt, chúng ta có thể bình luận hay thưởng thức đối với hình ảnh trong phim điện ảnh, lấy thái độ giải trí để xem, hoàn toàn là vì những hình ảnh đó không liên quan hay làm mình đau khổ, chỉ khi thay bằng khuôn mặt quen thuộc, hơn nữa là của người thân mật nhất, như vậy... Sẽ mang đến chấn động khó tưởng tượng.

“Diêu Diêu, vì sao không lựa chọn tin tưởng cậu ấy?”

“Em... Nhưng là, anh, xem được... Cái kia, anh nói em phải tin tưởng như thế nào?” Thanh âm Lộ Diêu mang theo khàn khàn nhẹ nhàng.

“Bảo bối, còn nhớ cái lần Thiết Tây Á trở về không, lúc đó tựa hồ em luôn không tin tưởng vào chính mình?” Lộ Viễn thương tiếc sờ sờ đầu Lộ Diêu, giống vô số lần anh đã làm như vậy.

“Diêu Diêu là tiểu công chúa của Lộ thị, là bảo bối của nhà chúng ta, là tâm can của Dịch Huân, thời điểm gặp phải loại sự tình này không phải hẳn là ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái tiến lên PK cùng nữ nhân đáng chết kia sao, làm sao có thể lùi bước, còn vụng trộm khóc nữa! Dịch Huân ca ca của em nếu biết được không biết sẽ thương tâm bao nhiêu.”

“Anh ấy... sẽ sao? Em thực sự quan trọng như vậy?” Long mi đen cong cong khẽ chớp, làm như hơi hơi bất an.

“Ai...” Lộ Viễn thở dài, buồn buồn bình luận một câu, “Xem ra cậu ấy cái gì cũng không nói cho em.”

“Nói cho em biết cái gì?”

“Em có biết Dịch Huân có chút sản nghiệp... Ân... Không thích hợp mang ra ngoài ánh sáng.”

“Ân.” Có một lần Lộ Diêu đi tìm Cố Dịch Huân thấy anh đứng ngoài cửa gọi điện thoại nên dứt quãng nghe thấy anh nói vũ khí gì đó, giao hàng linh tinh, khi đó cô liền đại khái đoán được một chút.

“Cái lần Thiết Tây Á trở về, anh đi tìm cậu ấy, cậu ấy thế nhưng nói nguyện ý vì cho em một tương lai an nhàn vô ưu mà rửa tay chậu vàng, tẩy trắng tất cả sản nghiệp! Có lẽ em không biết cậu ấy buông xuống như vậy là đại biểu cho cái gì, mà bước trung gian này lại có bao nhiêu gian nan hiểm trở, nhưng anh có thể nói cho em, chuyện này đủ chứng minh sự quan trọng của em ở trong lòng cậu ấy, quan trọng đến mức cậu ấy nghĩ vì em mà buông cả giang sơn!”

“...”

Lộ Viễn nói mà không e dè ánh mắt vừa nghi hoặc vừa khiếp sợ của Lộ Diêu, yên lặng nhìn cô, “Đúng vậy, anh lúc ấy cũng thực khiếp sợ, anh khuyên cậu ấy phải thận trọng, nhưng kết quả là... Cậu ấy đang từng bước một cố gắng và làm được.” Lông mi trên khuôn mặt đẹp hơi nhếch lên, rõ ràng là sự tán thưởng cùng thuyết phục, vì quyết đoán cùng nghị lực của Cố Dịch Huân.

“Có muốn xem đoạn băng có âm thanh mà đã bị cắt bỏ? Chân tướng sự thật, thực phần khích!”

“...” Lộ Diêu không lên tiếng, chính là gật gật đầu.

Rèm cửa sổ dày che kín trong phòng đến không còn một kẽ hở, không gian là một mảnh tối đen, giống như đêm đông đen đặc, có một loại trầm trọng mà nghiêm túc đang diễn ra.

Cố Dịch Huân ở trong bóng tối đó, chậm rãi chạy xe của chính mình, suy nghĩ dần bay xa. Hết thấy xung quanh với anh đều không liên quan, anh không nghe thấy, anh không nhìn thấy, linh hồn giống như thoát ly khỏi thân thể mà phiêu du trong không trung hư vô, du đãng du đãng...

Trong đầu anh lướt qua rất nhiều hình ảnh: cái gì đó xa xôi lại rõ ràng như ngày nắng mùa xuân năm đó, ở đầu đường nước Nhật dưới gốc cây anh đào nở đầy hoa có người thiếu niên nghèo túng chưa có được dáng vẻ hào sảng, một đôi mắt sáng quắc linh động so với ánh mặt trời giữa trưa còn lớn hơn, hăng hái hơn; làm cho người ta đã gặp là không quên được ánh mắt lạnh lẽo lóe sáng dưới cặp kính đen, nhìn ôn hòa vô hại thực tế lại âm hiểm giả dối, khôn khéo đến mức làm tất cả đối thủ đàm phán khi nhìn thấy mà khiếp sợ; khuôn mặt tới nhợt trần đầy đau thương, thân ảnh khi rời đi đơn bạc mà gầy yếu lão đảo, hắt lại đem tất cả tình sầu của hắn ra, nhưng hắn... Hắn muốn mang tình yêu của hắn cho đến không dậy nổi, cũng không thể cho như vậy! Không nghĩ tới, cùng nhau trải qua vô số sóng gió, vốn là huynh đệ tốt sinh tử có nhau, đến cuối cùng tổn thương hắn sâu nhất cũng là chính mình.

Điện thoại ở trên bàn càng không ngừng chấn động, Lộ Viễn chân dài chuyển động, vài bước đã đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy điện thoại.

“Xin chào, ai vậy?”

“Lộ ca, em là Tề Hạo.”

“A Hạo? Có việc gì?”

“Sau khi Á Bá rời đi thì đại ca liền đem mình nhốt trong phòng, đã hai ngày nay, anh ấy không ra khỏi cửa cũng không cho chúng em tiến vào, ai khuyên cũng không được. Bắt đầu từ mấy ngày trước như thế nào anh ấy cũng không nghỉ ngơi, cơm cũng chưa có bữa nào ăn cho tốt, lại cứ ép buộc bản thân như vậy thì ngay cả người sắt cũng chịu không nổi! Chúng em đều gấp đến độ xoay vòng vòng, nhưng là một điểm nhỏ cũng không thể giúp được, tiểu tẩu tử hết giận chưa a, nếu được thì đưa tiểu tẩu tử đến xem đi!” Trong giọng nói của Tề Hạo không che giấu được lo lắng.

“Tốt, tôi đã biết, lập tức đến.”

“Thế nào?” Lộ Viễn vội vàng hỏi.

“Lộ ca, tiểu tẩu tử, hai người có thể mở cửa không. Bên trong một chút âm thanh cũng không có, chúng em cũng không biết tình huống cụ thể!”

“Các người một lần cũng chưa tiến vào xem qua?”

“Ca lên tiếng, ai cũng không được quấy rầy, chúng em...”

“Á Bá đâu?”

“Đi rồi, vô thanh vô tức (không tiếng động, không thông báo) đi rồi, Thiết Tây Á cùng Thụy ca còn đang đi hưởng tuần trăng mật, em cũng không dám quấy rầy, hiện tại em có một cái đầu mà phải ôm hai chuyện lớn!”

“Vì sao lại như vậy, anh, anh có phải còn có chuyện gì gặt em đúng không?” Diêu Diêu vẫn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, cô phi thường khẳng định nhất định đã xảy ra chuyện gì khác nữa, bằng không Dịch Huân ca ca luôn luôn mạnh mẽ sẽ không đem chính mình thành như vậy.

“Cái kia, chúng tôi đi trước chuẩn bị chút đồ ăn cho đại ca.” Lộ Viễn hướng ánh mắt đến Tề Hạo, dù sao loại chuyện riêng tư này vẫn là càng ít người biết càng tốt, Tề Hạo ngầm hiểu, mang theo những người khác cùng nhau rời đi, chỉ chừa lại hai huynh muội nhà họ Lộ ở phòng khách.

“Á Bá...” Lộ Viễn nói chuyện giữa Dịch Huân và Á Bá cho Lộ Diêu, có một số việc cần thiết phải biết, mới có thể đúng bệnh hốt thuốc.

Lộ Diêu sau khi nghe qua, trầm mặc thật lâu, cô còn có thể nói cái gì đây, chỉ có thể đổ thừa cho vận mệnh ông trời đã chiếu cố cô như vậy, không tiếp nhận thì cô chỉ có thể tịch mịch cùng buồn tẻ thôi, làm cho cuộc sống của cô thật sự là tràn ngập tính hài kịch, tình địch của cô người sau so với người trước càng nhanh nhẹn dũng mãnh hơn, tình địch là một người đàn ông rất cuộc nên cho là may mắn hay nên cảm thấy bị ai đây?

“Làm phiền lấy giúp tôi cái búa.” Lộ Diêu nói với một người đàn ông cao lớn uy mãnh mặc tây trang đứng ở cửa.

“Tiểu tử, cô muốn làm gì?”

“Vô nghĩa, đương nhiên là phá cửa.”

“Đừng! Ca nói không cho phép bất cứ ai quấy rầy.”

“Chẳng lẽ anh phải chờ tới khi anh ấy ở bên trong biến thành thi thể mới có thể vào sao?”

“Ách...” Tiểu tử đột nhiên sắc bén không giống lúc bình thường! Cũng là, người đại ca xem trọng làm sao có thể kém chứ.

“Tử tử, không được a, vạn nhất đại ca trách tội xuống...”

“Tôi phụ trách!” Lại một người đàn ông mặc tây trang khác, lời còn chưa kịp nói hết đã bị Lộ Diêu dồn mười phần khí từ đan điền lên rống lớn một tiếng chặn ngang.

“Còn thất thần gì nữa, chạy nhanh đi tìm!” Lộ Diêu vượt vượt cổ họng, mười mấy người đàn ông cao lớn thô kệch tất cả đều bị chấn động, sững sốt thật lâu. Thẳng đến khi thanh âm thúc giục của Tề Hạo truyền đến mới phản ứng lại.

Có tiếng bước chân ồn ào náo động hòa cùng tiếng nói chuyện, còn có tiếng vật thể lớn va chạm vào nhau, Cổ Dịch Huân cau mày, thật ồn ào!

“Oành!” Một tiếng, cửa phòng ngủ liền bị phá bật mở, có ánh sáng chiếu vào, xé rách màn che đen đặc.

Cổ Dịch Huân bị ánh sáng thành linh chiếu vào làm mắt trướng đau như bị đâm, theo bản năng che mắt lại. Lộ Diêu lúc này mới nhìn rõ người đàn ông nằm trên giường.

Râu mọc theo đường cong cương nghị của khuỷu mắt kéo dài đến cằm, trong ánh mắt bất mãn hiện rõ màu đỏ của tơ máu, môi khô nứt, mái tóc hỗn độn, trên người còn mặc nguyên tây trang, lại bị ép buộc mà tràn đầy nếp uốn, cả người tiêu tụy kỳ cục! Anh đã bao lâu không nghỉ ngơi cho tốt?

Trong lòng Lộ Diêu giống như bị các khối vãi chèn lên, tinh tế mà đau đớn sâu sắc. Phải có bao nhiêu bị thương mới có thể làm ột người lãnh đạm như anh dễ dàng buông thả chính mình lơi thoi thành cái dạng này, trong ấn tượng của cô anh luôn luôn ăn mặc gọn gàng và sạch sẽ, cho dù thân mật như cô, cũng chưa từng thấy anh có một tia không hoàn mỹ.

Là ai nói anh lãnh khốc vô tình? Nghĩ đến ngữ khí chân thật vững vàng khẳng định với một nữ nhân khác nói “Cô không phải cô ấy!” Đó là một loại ấn nhận, nghĩ đến anh vì chống cự được lực mê hoặc mà không

tiếc tự mình tổn hại thân thể của chính mình để bảo trì sự tỉnh táo, máu tươi đầm đìa cánh tay kia không lúc nào không nhắc nhở cô thâm tình cùng chuyên tâm của người đàn ông này; nhìn thấy anh vì khúc mắc với huynh đệ mà hao tổn tinh thần đến vậy, cô càng hiểu người đàn ông này có bao nhiêu trọng tình trọng nghĩa! Cô thật muốn nắm cổ áo phỉ báng những người của anh mà nói cho bọn họ ý nghĩ như vậy có bao nhiêu vớ vẩn!

Nhẹ nhàng mà đi đến bên người người đàn ông rồi ngồi xuống, “Dịch Huân ca ca.” Lộ Diêu không biết lúc này trừ bỏ gọi tên của anh còn có thể vì anh làm cái gì.

Cổ Dịch Huân thấy rõ người trước mắt là Lộ Diêu, một tay kéo lấy người trước mặt vào trong lòng ôm thật chặt, bị một lực lớn ôm vào Lộ Diêu liền hoài nghi không biết giây tiếp theo thật lưng và cánh tay của mình có bị anh làm đứt hay không! Không đợi cho Lộ Diêu mở miệng, nụ hôn bá đạo cuồng quyền (điên cuồng + quyền luyến) đã đem cô nuốt hết vào, vùi lấp...

Ôm ấp khối thân thể mềm mại tràn ngập hương thơm, Cổ Dịch Huân cảm thấy tâm chính mình mới không khó chịu như vậy, hôn lên môi cô, hấp thụ hương vị ngọt lành này mới làm cho linh hồn đang du đãng dựa vào được một chút. Cổ Dịch Huân dùng sức hôn, càng không ngừng mặc niệm ở trong lòng: cầu mong cho phép tôi được tận tình phóng túng chính mình đắm chìm trong bi thương cùng yếu đuối lần này thôi, cả đời này, chỉ lần này!

Sau khi Lộ Diêu phá cửa đi vào, nhóm người đứng ở cửa thức thời đều rời đi chỗ khác. Hay nói giỡn, nếu về sau bị tính sổ thì một điểm cũng chơi không nổi, con hổ chính là con hổ, giờ phút này vô số ôn nhu cùng thuận theo cũng không che giấu được bản tính hung tàn của anh! Vì sự an toàn của bản thân mà suy nghĩ, Tề Hạo mang theo người sớm tránh ra xa.

55. Chương 55: Thủ Hộ

Môi hôn nóng bỏng cùng cái ấm nóng như lửa cơ hồ đem cả người Lộ Diêu hòa tan, đợi chút, nóng như lửa? Lộ Diêu thừa dịp Cổ Dịch Huân buông ra để thở liền thoát khỏi ôm ấp của anh nhanh như cá chạch, bàn tay nhỏ mềm nhẵn lạnh lẽo phủ lên cái trán trơn bóng của Cổ Dịch Huân, xúc cảm là nóng bỏng.

“Dịch Huân ca ca, anh phát sốt.” Trong giọng nói của Lộ Diêu là lo lắng hỗn loạn mà trước đây chưa bao giờ cô ôn nhu cùng lo lắng quá thế, vô cùng đau lòng.

“Anh... Khụ khụ khụ...” Thanh âm khàn khàn vừa mới nói ra miệng định chặn ngang, người đã muốn ho khụ lên.

“Ca! Ca!” Lộ Diêu hướng về phía cửa phòng lớn tiếng gọi Lộ Viễn.

Lộ Viễn cũng đang lo lắng tình huống bên trong, thời thời khắc khắc đều chú ý, lúc này nghe được tiếng hô của Lộ Diêu vội vàng đi tới, thấy Cổ Dịch Huân ôm Lộ Diêu mà tựa vào trên vai cô giống như đang ngủ, nhẹ giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

Cổ Dịch Huân ôm thân thể mềm mại của Lộ Diêu, nhiều ngày như vậy tới hôm nay mới là lần đầu tiên cảm thấy bình tĩnh và thoải mái, sự mỗi mệt trong nháy mắt liền đánh úp lại, thoang thoảng gửi được mùi huân y thảo quen thuộc, mí mắt càng ngày càng nặng, rốt cục hỗn loạn đi vào giấc ngủ.

“Dịch Huân ca ca phát sốt, mau gọi bác sĩ a!”

Thời điểm Lộ Diêu vừa phá cửa thì Tề Hạo đã liên hệ với bác sĩ, lúc này nghe được đoạn đối thoại của Lộ Diêu và Lộ Viễn, trực tiếp kêu bác sĩ đi lên.

“Anh ấy thế nào?” Lộ Diêu lo lắng hỏi.

Bác sĩ cau mày, giọng nói công thức lạnh như băng lại mang theo một tia bất mãn, “Bị thương vì sao không nghỉ ngơi cho tốt? Thân thể suy yếu làm sức chống cự giảm xuống, hơn nữa miệng vết thương sưng lên không sốt mới là lạ!”

“...” Lộ Diêu cúi đầu, giống như học sinh tiểu học ngoan ngoãn lắng nghe.

“Tôi kê cho cậu ấy một ít thuốc hạ sốt, cô nhớ kỹ phải cho cậu ấy uống đúng giờ, để tôi châm hương đốt ngải giúp cậu ấy hạ sốt, chờ cậu ấy tỉnh lại thì cho cậu ấy ăn một chút đồ ăn loãng, không cần ăn nhiều, có thể chia thành nhiều bữa.”

“Ân, được.” Lộ Diêu nhẹ giọng đáp lời, nhất nhất cẩn thận ghi nhớ.

Cố Dịch Huân đã lâu không nghỉ ngơi một cách đầy đủ, vẫn là dựa vào ý chí kiên cường để chống đỡ, thân thể vượt qua vài ngày này sớm đã mỏi mệt đến không chịu nổi, lúc này liền nặng nề ngủ. Lộ Diêu ngồi ở bên giường nắm bàn tay to của Cố Dịch Huân, nhẹ nhàng mà vuốt ve hàng mi đen dày của anh, vuốt lên hốc mắt thâm quầng, lướt xuống hai gò má, đôi môi khô nứt, rồi phủ kín cái cảm hơi nhón, lên lút mà rơi lệ.

Nguyên lai... Nguyên lai anh thế nhưng một mình yên lặng thừa nhận chịu đựng nhiều ngày như vậy, vì sao không nói cho em biết, vì sao? Vì hạnh phúc của chúng ta, anh vất vả như vậy một mình như vậy, nhưng em lại luôn tùy hứng nghịch ngợm, còn phát giận điên loạn với anh, chỉ biết không ngừng gây thêm phiền toái cho anh... Đồ lưu manh! Hồn đản thôi! Vì sao muốn cho em nhiều thứ tốt như vậy?! Giọt nước mắt trong suốt thật to rơi xuống từng giọt từng giọt, hai hàng nước mắt chảy xuống như cọ rửa hai gò má mềm mại.

Lộ Diêu rốt cuộc không khống chế được, che miệng lại rồi xoay nhanh người đi hướng ban công, tận tình khóc ra tiếng.

Ánh tịch dương phía tây dần rõ nét, không gian xung quanh đường chân trời bị nhuộm thành một mảnh màu hồng, tựa như ánh mắt phiếm hồng của Lộ Diêu. Mãi cho đến khi Lộ Diêu bình tĩnh trở lại mới một lần nữa đi trở về phòng ngủ.

Điều châm trên người Cố Dịch Huân đã hết, cái nóng cũng giảm đi tương đối, chính là ra rất nhiều mồ hôi. Lộ Diêu nhìn thân ảnh cao lớn cơ hồ chiếm hơn phân nửa cái giường, khe thở dài. Vẫn luôn là anh yên lặng thủ hộ em, lần này, đến lượt em đến thủ hộ anh!

Đi vào phòng tắm mang chậu nước ấm và khăn mặt ra, lại từ tủ quần áo lấy ra một bộ áo ngủ sạch sẽ, thay Cố Dịch Huân lau đi mồ hôi ẩm ướt trên thân thể, thay quần áo khô mát, thậm chí ngay cả râu cũng thay anh cạo sạch sẽ. Bởi vì trong thuốc có thành phần gây buồn ngủ mà động tác của Lộ Diêu lại tận lực mềm nhẹ cẩn thận, cho nên Cố Dịch Huân vẫn yên lặng ngủ say.

Lộ Diêu làm xong hết thấy mọi việc đã muốn thở hắt hắt cùng mồ hôi đầy người, nhìn chăm chú vào đường cong cương nghị trên khuôn mặt Cố Dịch Huân sau khi ngủ liền trở nên ôn hòa, trong lòng ề ảm mềm xuống. Nghĩ đến lần trước khi chính mình tỉnh lại ở trên giường đã được thay áo ngủ thoải mái, vết thương được rửa sạch lại bằng bó cẩn thận, bây giờ cô mới biết thời điểm anh chiếu cố cô có cảm giác và tâm tình gì.

Trời đã tối, Lộ Diêu nhìn Cố Dịch Huân không có ý định tỉnh lại, nên chính mình cũng đi tắm rửa, có thể là ban ngày đã quá mức mệt mỏi, khi vừa rúc vào bên người Cố Dịch Huân cũng không biết đi vào giấc ngủ từ khi nào.

Cố Dịch Huân đang chìm trong mộng đẹp ngọt ngào, cảm giác được một đôi tay nhỏ bé mềm mại trắng mịn đang thay chính mình lau thân thể và đổi quần áo mới, động tác ôn nhu mà lại chậm rãi nhẹ nhàng, là cô! Giống như là nở nụ cười, nhưng lập tức ý thức lại một lần nữa lâm vào mê man.

Cảm giác vừa ngủ nhưng lại ngủ thẳng đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, ánh mặt trời sáng ngời xuyên qua khe hở của rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng, tạo thành một vệt sáng chớp lên như ngọn đèn, trong không khí có tro bụi rất nhỏ hòa cùng gió khởi vũ bay loạn. Trong lòng là hương thơm từ thân thể mềm mại của cô gái nhỏ, Cố Dịch Huân buộc chặt cánh tay quanh thân cô, bắt đầu chôn ở bên gáy Lộ Diêu hít vào một hơi thật sâu, Cố Dịch Huân cảm thấy tinh thần tốt lên không ít, khí lực toàn thân dần dần được khôi phục.

“Ngô...” Có cái gì đó phát phát vào cổ, ngứa, Lộ Diêu xoa xoa mắt chậm rãi hoạt động thân thể, vận động làm nóng thân thể trước khi rời giường.

Nhìn cô gái nhỏ còn mông lung do buồn ngủ, bộ dáng ngây thơ mơ màng màng, tâm tình Cố Dịch Huân sáng sủa lên không ít, tinh tế hôn xương quai xanh của Lộ Diêu, cổ, lỗ tai, trên khuôn mặt cũng lưu luyến

trần trọc, Lộ Diêu ngơ ngác sững sốt một hồi lâu mới phản ứng lại, nhìn cái đầu đang chôn ở trước ngực chính mình bất đắc dĩ thở dài.

“Dịch Huân ca ca...” Thanh âm ngọt ngào mang theo ngữ khí ôn nhu, làm cho người nghe được xương cốt mềm nhũn.

“Àn?” Hàm hàm hồ hồ đáp lời, động tác môi hôn vẫn tiếp tục.

“Đứng lên ăn cơm, anh đã tới giờ uống thuốc rồi.”

“...” Khẽ hôn biến thành cắn nhẹ.

“Àn... Không cần náo loạn a, mau đứng lên.”

“...” Tiếp tục cắn.

“Cố Dịch Huân!”

“Ngô?” Nghe ra ngữ khí của cô gái nhỏ đã biến hóa, người đàn ông vừa thưởng đến điểm ngon ngọt liền lưu luyến ngẩng đầu từ nơi ôn hương, vẫn là ngữ khí này có vẻ quen thuộc hơn, vừa rồi còn là ngữ khí làm cột sống tê rần.

Ôn nhu cũng là muốn phân thân, đôi mắt ôn nhu đối với người đàn ông trước mặt này chính là mây bay, “Đứng lên! Ăn cơm!” Lộ Diêu nổi giận đùng đùng hướng Cố Dịch Huân rống lớn, lại vẫn là động tác mềm nhẹ cầm lấy cốc nước đã chuẩn bị từ sớm đưa tới bên miệng Cố Dịch Huân.

Liền cầm tay Lộ Diêu uống miếng nước cho nhuận yết hầu, rồi chậm rãi mở miệng, “Anh nghĩ... Ăn em trước!” Trong thanh âm còn mang khàn khàn, không biết bởi vì sao. Bàn tay to đã muốn tập kích lên bộ phận cao ngất mềm mại của Lộ Diêu mà khám phá, một tay khác lại tìm được quần áo dưới thân.

“Ai nha... Anh... Thân thể anh còn chưa bình phục đâu, ” Hô hấp của Lộ Diêu đã bắt đầu rối loạn, vẫn cố gắng duy trì lý trí, “Ăn cơm trước, sao đó làm!”

“Được!” Cố Dịch Huân trả lời rõ ràng, buông Lộ Diêu ra.

“...” Lộ Diêu đỏ mặt cúi đầu, “Em đi lấy cháo cho anh.” Người hầu vẫn đặt cháo trên bếp để luôn nóng, Lộ Diêu chỉ cần gọi là có thể trực tiếp bưng lên.

“Có chút nóng, chờ nguội một chút hãy ăn.” Lộ Diêu cầm bát cháo nhẹ nhàng thổi thổi, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu ra, đáng yêu lại gợi cảm. Cố Dịch Huân thấy vậy lại càng thêm tính thú dạt dào.

“Anh đói.”

“Bác sĩ nói một lần chỉ có thể ăn như vậy, không thể ăn tiếp, kiên trì một chút, đợi lát nữa lại ăn có được hay không?”

“Anh là nói... Muốn ăn em!”

“...”

Kéo bàn tay nhỏ bé của Lộ Diêu vào trong lòng, tiếp tục đi xuống phía dưới quần áo.

“Cái kia... Em cảm thấy anh vẫn là nên nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“...” Nụ hôn cực nóng hôn lên người Lộ Diêu, hôn lên da thịt lộ ra bên ngoài.

“Anh... Xác định thể lực của anh có thể?” Đói bụng lâu như vậy hẳn là cũng chưa đủ khí lực đi?

“Vậy để anh chứng minh cho em xem là được, để xem em có phải không cần cầu xin tha thứ.” Mâu quang sắc bén, ngữ khí cuồng quyền, vương giả trở về!

“Tê...”

“A...”

Tiếng vải dẹt bị xé rách cùng tiếng kêu sợ hãi của người phụ nữ đồng thời vang lên...

56. Chương 56: Attention

Thân thể cứng rắn của Cố Dịch Huân đem Lộ Diêu ép tới kín bưng, hai luồng mềm mại no đủ gắt gao đè ép trong ngực anh, thân thể thon dài trắng mịn ấm áp mà tinh tế, xúc cảm rõ ràng như thế.

Cố Dịch Huân kiên nhẫn trước nay chưa từng có, tinh tế hôn lên da thịt bóng loáng của Lộ Diêu, ở trên mỗi một tắc da thịt đều in lại dấu vết ướt át của riêng anh. Đường cong xinh đẹp của lưng, cánh tay mảnh khảnh thon dài, xương quai xanh gợi cảm tinh xảo, vai, bộ ngực sữa rất tròn, cái bụng mềm mại bằng phẳng, hai đùi cân xứng trắng nõn, còn có... Hoa viên bí mật giữa hai chân!

Lộ Diêu vẫn thuận theo phối hợp với động tác di động thân thể của Cố Dịch Huân, nhu thuận làm cho người ta đau lòng, bởi vì thẹn thùng mà mắt khép một nửa và lông mi run rẩy, giống như đôi cánh bướm chớp chớp.

“A... Dịch Huân ca ca, không cần... Nơi đó... Không cần...” Ở thời điểm môi Cố Dịch Huân chạm đến đến đoá hoa, Lộ Diêu theo bản năng kẹp chặt hai chân sợ hãi kêu ra tiếng, hai mắt mở to cả người bật ngồi dậy, lại bị Cố Dịch Huân ấn bả vai đè ép xuống. Thân thể Cố Dịch Huân một lần nữa nằm lên trên, liếm hôn ánh mắt của Lộ Diêu, thẳng đến khi hai hàng lông mi gần như ướt át, mới ôn nhu nhẹ giọng gọi tên Lộ Diêu.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn của đàn ông giống như mang theo sự mê hoặc lớn đối với lòng người, Lộ Diêu chậm rãi mở to mắt, đôi mắt to ướt sũng cực kỳ giống nai con, thiên chân vô tà lại nhiễm một tầng sương mù không có tạp chất tình dục, đánh vào lòng người sâu sắc.

“Diêu Diêu, anh yêu em!”

Trong lòng Lộ Diêu đang bị thanh âm mềm mại lưu luyến mà thâm tình của người đàn ông làm cho rối tinh rối mù, lại một lần nữa nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt.

Đối với lời nói của Cố Dịch Huân, Lộ Diêu rất tin không nghi ngờ. Có người nói, một người phụ nữ vì bạn mà khóc mà đau đến tê tâm liệt phế, là yêu bạn đến tận cốt tủy, nên không cần cô phụ cô ấy; một người đàn ông vì bạn mà buông cả sự nghiệp, là yêu bạn yêu đến chỉ còn linh hồn, nên không cần buông anh ấy; cảm xúc của phụ nữ và sự chuyên chú của đàn ông giống nhau, chỉ vì người chính mình yêu nhất mới có thể buông tha.

Nguyện ý vì cô và hạnh phúc của cô mà buông cả đế quốc hắc ám khổng lồ của chính mình, người đàn ông như vậy, cô sao có thể không yêu?

Đóa hoa bị một đôi môi nhẹ nhàng hôn, khi thì mút vào khi thì cắn nhẹ, cái lưỡi ở trong đoá hoa như dò hỏi như chơi đùa, loại cảm giác này có một chút thẹn thùng khi bị người xem xét thăm dò, nhưng đồng thời lại thực kích thích, toàn thân Lộ Diêu giống như bị điện giật hơi run rẩy, hô hấp cơ hồ muốn đình trệ, chất lỏng ấm áp chảy dần xuống phía dưới, toàn bộ cảm giác của thân thể đều tập trung tại một điểm nhỏ của người dưới, thật giống như xe bị kẹt trong núi, không khởi phạt phòng, nhịp tim đập càng ngày càng nhanh.

Khi dục vọng cực nóng và cực lớn của Cố Dịch Huân tiến vào, hai người đều thở dài một hơi, đợi Lộ Diêu thích ứng với dục vọng quá lớn của anh, thân thể chủ động nâng lên đón ý nói hòa theo, Cố Dịch Huân mới bắt đầu di động thông thả mà có lực một chút lại một chút tới khi vào đến chỗ sâu nhất của thân thể. Lúc này bọn họ hòa thành một thể, linh hồn gần sát linh hồn, làm cho cô có thể vuốt ve vết thương của anh, sự ấm áp trong tâm anh.

Lộ Diêu bám vào bả vai và lưng Cố Dịch Huân, nâng thân trên lên rồi hôn lên mồ hôi ẩm ướt trên mặt mày Cố Dịch Huân, khuôn mặt hồng hồng mỉm cười, bám vào bên tai anh nhỏ giọng thì thầm.

Cố Dịch Huân nghe được thanh âm mềm nhẹ như nước của Lộ Diêu trong những lời cô nói, càng thêm nhiệt huyết sôi trào, hưng phấn đến rối tinh rối mù, động tác nhẹ nhàng dần dần trở nên cuồng dã mà thô bạo, bàn tay to nắm trước ngực Lộ Diêu bị động tác mạnh mẽ làm cho phần tuyết trắng chớp lên lại dùng sức vuốt ve.

Lộ Diêu cười giống như tiểu yêu tinh, người đàn ông này, cô yêu!

Đại đa số đàn ông đều là như thế này đi, luôn thích đem mọi chuyện chôn sâu dưới đáy lòng, trên mặt vĩnh viễn đều là một bộ dáng vân đạm phong khinh, đáy lòng có bao nhiêu tổn thương có bao nhiêu đau đớn chỉ có chính mình có thể biết, bọn họ cần không phải là nói hết cũng không phải khuyên giải, bất quá là phụ nữ ôn nhu mà yên lặng làm bạn là được.

Thời gian sẽ là liều thuốc trị thương tốt nhất, mặc kệ tổn thương lúc ấy sâu bao nhiêu hay nghiêm trọng thế nào, thời gian trôi qua tất cả sẽ chậm rãi khép lại, dù cho vết thương có sâu sắc hay dữ tợn thế nào thì sau đó cũng sẽ biến thành một vết hồng trần nhiên, từ đó về sau mỗi một lần đụng vào, chỉ còn là một tiếng thở dài nhẹ nhàng chậm rãi mà thôi.

Từ sau sự việc kia, hết thảy lại quay về yên tĩnh, cuộc sống hiện tại lại theo nhất thành bất biến mà tiếp tục, đối với sự rời đi của Lâm Á Bá, trong lòng mọi người đều hiểu nhưng không ai nói ra ngoài, cũng không ai ở trước mặt Cố Dịch Huân nhắc tới ba chữ kia. Nếu như nói có chỗ nào đó không giống với sự yên tĩnh này, hẳn chính là Thiết Tây Á và Đoạn Thụy trở về sau tuần trăng mật, trở lại và mang theo một tiểu sinh mệnh khác, còn có... Damon xuất hiện —— cuộc sống ba năm của Lộ Diêu ở Anh không thể thiếu nhân vật quan trọng này!

Đó là một chàng trai người Anh cao cao gầy gầy, tóc vàng quăn quăn, đôi mắt màu xanh giống như bảo thạch luôn lóe sáng, trong suốt mà chói mắt, nụ cười ôn nhu của cậu ta luôn làm cho Lộ Diêu nhớ tới số ít ngày có nắng ở Luân Đôn, thân thiện dễ gần đối với mọi người, hành vi cử chỉ nho nhã lễ độ, phong thái tao nhã thông dong, là kiểu đàn ông điển hình của nước Anh! (Theo mình biết ở Luân Đôn trung bình 1 năm có đến 200 ngày mưa, rất ít ngày có nắng. Vì vậy, nước Anh được mệnh danh là xứ sở sương mù.)

Sau khi cha mẹ Lộ Diêu gặp chuyện không may cô đã bị Lộ Viễn đưa đến nước Anh, đối với sự việc thành linh xảy ra lúc đó, Lộ Diêu chỉ có mười ba mười bốn tuổi nên căn bản không thể tiếp nhận được, lại đột nhiên phải đến một nơi xa lạ, nơi nơi đều là người lạ, tiếng nói xa lạ, cảnh vật xa lạ, cho nên sau khi Lộ Diêu đến nhà dì cô một thời gian dài cũng không nói lời nào, nửa đêm thường xuyên vì khóc mà tỉnh ngủ, cả người ốm yếu tinh thần thì không dậy nổi. Dì cô lo lắng vô cùng, vội vàng đưa cô đến gặp bác sĩ tâm lý, kết quả chẩn đoán —— chứng tự bế. (1 kiểu giống như tự kỷ, tự khép mình, không muốn giao lưu với thế giới bên ngoài)

Suốt thời gian nửa năm, cuộc sống của Lộ Diêu giống như chìm trong sương mù dày đặc của thành Luân Đôn, dường như luôn tồn tại một vẻ lo lắng, không có ánh mặt trời, không có hi vọng. Rất khó tưởng tượng Lộ Diêu với tính cách thích cười thích nháo như vậy cũng sẽ có thời điểm tự bế, bất quá đoạn thời gian kia xác thực như thế. Lộ Diêu bình tĩnh sau khi hồi tưởng lại đoạn thời gian cuộc sống không có mục đích kia mà cảm thấy như cách một thể hệ, may mắn có Damon, ánh mặt trời hiếm hoi trong sương mù dày đặc, giúp cô bước ra khỏi vẻ lo lắng, mang đến một thời gian không giống như người xa xứ.

“Surprise!”

Hôm nay Lộ Diêu học nửa ngày vừa mới bước ra khỏi cổng trường đột nhiên bị một con quái vật lớn phi ra làm cho hoảng sợ, ngơ ngác đứng ở tại chỗ không biết nên phản ứng thế nào.

“Hey! Hey!” Damon giơ tay lên lắc qua lắc lại ở trước mặt Lộ Diêu, “Oh, Anny! You forget me, my heart hurts!” Bàn tay to với lông tơ màu vàng bắt mắt che ở trước ngực ngực khí khoa trương, cực kỳ giống điệu bộ của chú chó săn đang gây chú ý, bất quá là hình người!

Lộ Diêu nghĩ chính mình đang nằm mơ, bằng không người ở xa như vậy không hề báo trước lại đột nhiên bay đến trước mặt?

“Damon, you... uh... you” Lộ Diêu thân thủ vỗ vỗ cái trán, muốn hỏi rất chuyện lại không biết rốt cuộc nên hỏi câu nào trước.

“Em là muốn hỏi anh đến đây từ lúc nào, đến làm gì, có thể giả ngốc bao lâu, như thế nào tìm được em, vân vân, đúng hay không?” Hai người trước kia chơi với nhau hơn hai năm, nên điểm ăn ý ấy vẫn phải có, Damon dùng tiếng Trung lại tràn ngập âm điệu người Anh hỏi Lộ Diêu, tuy rằng phát âm vẫn có chút quái dị và trúc trắc, nhưng là để giao tiếp cơ bản vẫn là không có vấn đề.

“Bingo!”

“Ân, cái này dùng tiếng Trung nói như thế nào nhỉ? Gọi là... A! Gọi là ‘chuyển trường!’ “

“Thật không?” Lộ Diêu nâng tay thưởng thức móng tay vừa mới tu bổ rất lâu, dư quang nơi khóe mắt liếc qua bên người vị soái ca ngoại quốc.

“Ách... Không phải! Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói đi, cảm giác bị vây xem không tốt lắm.” Thời điểm tan học, quanh cổng trường đều là người, Damon nhìn nhìn chung quanh nhỏ giọng nói với Lộ Diêu.

“Đi thôi.” Lộ Diêu lôi kéo góc áo Damon, hai người vô cùng cao hứng đi về phía quán cà phê bên ngoài trường học.

“Anh đến sao không báo trước cho em biết một tiếng a? Em cũng không biết để đi đón anh.”

“Bởi vì muốn cho em kinh hỉ.” Damon nói chuyện vẫn có điểm bừa bãi như trước, từ tiếng Trung này cũng là năm đó Lộ Diêu dạy cho, có thể nhớ đến lúc này cũng rất lợi hại.

“Như thế nào mà tìm được em a?”

“Hum... secret!”

“Khách du lịch?”

“Không phải, nghỉ ngơi một thời gian hoặc có lẽ sẽ định cư ở đây.”

“Định cư? Thật hay giả?”

“Ân, ông nội và anh trai anh thực sự xem trọng bối cảnh phát triển của Trung Quốc, nên muốn mở rộng sự nghiệp đến nơi đây, cho nên anh liền đi theo đến đây, anh tính đi tới trường học a!”

“Ah, great!” Lộ Diêu hoan hô một tiếng, thân thiết xoa mái tóc vàng của Damon đến rối tung cả đầu, hai người giống như nhớ tới thời gian chơi cùng nhau ở Anh.

Ở xa xa phía đối diện là một màn cửa đôi nam nữ yêu nghiệt đang nhìn nhau cười, tươi cười như nhún nhủ một chủ đề tương tự: Lại có trò hay!

Thiết Tây Á vì đi du lịch trong tuần trăng mật mà bỏ lỡ một hồi kinh thiên động địa của Cố Dịch Huân nên vẫn canh cánh trong lòng, hôm nay ngẫu nhiên phát hiện một chuyện rất cục có thể làm cho tinh thần cô phấn chấn, lần này trở về vừa vặn nhìn thấy một hồi mây mưa thất thường của Lộ Diêu cũng không hối tiếc! Dù sao xem nào nhiệt không sợ chuyện chưa đủ lớn, hơn nữa điểm thêm một chút dấm chua, làm cho hai người kia tận tình ép buộc đi.

Thiết Tây Á sau khi mang thai trở về tính tình đại biến, các loại ý tưởng quỷ dị ùn ùn kéo đến, hơn nữa nhất định phải thực hiện bằng được, Đoạn Thụy chịu đựng tất cả không giận mà cũng không dám nói gì, không biết thuộc hạ của Thiết Tây Á có bao nhiêu người phải ngâm bồ hòn. Anh âm thầm chờ đợi sau khi nhân vật nhỏ trong bụng cô ra đời, anh sẽ thu thập cả mẹ lẫn con! Người mẹ này đã nháo đều nhanh muốn ngất trời.

Ngón tay ngọc ẩn xuống phím gửi đi. Có chứng cứ có chân tướng!

“Tĩnh tĩnh” âm báo có tin nhắn vang lên, Cố Dịch Huân đang thu thập này nọ chuẩn bị tan tằm tởm là Lộ Diêu, mở di động ra lại nhìn thấy, nháy mắt mặt biến thành thối than, băng sương ngưng kết.

Cô gái nhỏ cùng một người ngoại quốc ngồi ở quán cà phê, vừa cười vừa nói động tác lại vô cùng thân thiết. Bên cạnh hình ảnh còn có giả thích tin đưa của nữ nhân ở hiện trường: Kim mao lai giả bất thiện. Lão đại, tình địch thường lui tới, cần phải chú ý!

57. Chương 57: Đấu Khí

Thời điểm hai người Thiết Tây Á và Đoạn Thụ đi vào quán cà phê liền gây ra một trận xôn xao không lớn không nhỏ, tuần nam mỹ nữ cùng tổ hợp, mặc cho là ai cũng phải liếc mắt ít nhất một lần.

“Diêu Diêu, đây là tình lang đi?” Thiết Tây Á nhìn Lộ Diêu nhướng cao lông mi không có ý tốt, vẻ mặt cười xấu xa.

“Uy! Không cần nói lung tung a, đây là bạn tốt khi em ở Anh, Damon. Damon, đây là Thiết Tây Á, soái ca bên cạnh chính là chồng của chị ấy.”

Cho dù thấy người bạn ngoại quốc Đoạn Thụ vẫn là vẻ mặt lãnh băng lạnh lẽo, gật gật đầu xem như chào hỏi qua.

“Xin chào, thân sĩ.” Thiết Tây Á nhiệt tình tiếp đón, nhìn chăm chăm vào phong độ chỉ có thân sĩ tao nhã mới có, mắt phát tinh quang, chọc Đoạn Thụ lập tức đem nữ nhân không an phận kéo thẳng vào trong lòng, hai người giằng co dường như muốn đấu sức. Đoạn Thụ cố bảo vệ Thiết Tây Á và đứa nhỏ trong bụng cô, không dám dùng nhiều sức, nên chỉ có thể lấy thất bại để chấm dứt. (thân sĩ hiểu gần giống với quân tử)

“Chào hai người!” Damon đứng lên, nho nhã lễ độ đáp lại.

“Không ngại thì cùng ngồi đi?”

“Đương nhiên, đây là vinh hạnh của tôi.”

Bốn người cùng ngồi một chỗ nói chuyện trên trời dưới đất, đương nhiên phần lớn thời gian là Lộ Diêu, Thiết Tây Á và Damon nói, còn Đoạn Thụ chính là lẳng lặng ngồi ở một bên, ngẫu nhiên thêm vào một hai câu.

Lộ Diêu gửi cho Cố Dịch Huân một tin nhắn, nói buổi tối có việc, không thể ăn cơm cùng anh được, sau đó liền cùng Damon còn có Thiết Tây Á cao hứng phấn chấn thương lượng nên đi nơi nào ăn cơm, hoàn toàn đem một người đàn ông khác vứt ra sau đầu.

Cố Dịch Huân một mình ngồi trên sofa bằng da thật trong tòa nhà theo kiến trúc Châu Âu không nhìn được thở dài, dừng hỏi anh tại sao! Đương nhiên là một mình trông phòng, vô cùng tịch mịch!

Mở cửa phòng ra, nhất thất hắc ám trong treo nhưng lạnh lùng. Không có ánh sáng màu da cam ấm áp, không có hương thơm quen thuộc, không có thân ảnh sôi nổi quen thuộc, không có cái nhau hồ ngôn loạn ngữ, không hề tạo thành ca khúc vui vẻ, không có... Tóm lại, cô gái nhỏ không ở đây, nhà của anh cũng chỉ là một đồng phòng ở mà thôi, không gian trống rỗng làm cho người ta phiền lòng. Bình thường hai người hoặc là tự mình nấu, hoặc là đi ra ngoài ăn, Cố Dịch Huân hiện tại cũng không có tâm tình ăn cơm, trực tiếp tắm rửa rồi ngủ để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Báo sẵn chờ đợi con mời trở về, ăn luôn!

Đêm còn dài.

Cầu hoan.

Quá mệt mỏi, cự tuyệt!

Không để ý tới, trực tiếp bỏ nhào vào, ăn sạch!

Phản kháng? Trấn áp!

Lão nam nhân bị tịch mịch rất cực tại thời điểm này hưởng được mềm mại trong lòng cùng sinh lý được thỏa mãn mới có được một tia một tia an ủi. Nhưng là...

Truyền thống của đại học D: Âm thịnh dương suy! Phóng mắt nhìn lại, khắp nơi là hoa, không có một ngọn cỏ, từ trên lầu ném một chậu hoa, trong mười người chết khẳng định có chín người là nữ!

Tiểu soái ca Damon của vương quốc Anh xin học khoa tiếng Trung của đại học D gây ra chấn động không nhỏ, các nữ sinh của viện văn học xôn xao, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm miếng thịt béo nhập khẩu vừa được đưa tới.

Ở đại học số lượng những hoạt động tập thể không nhiều lắm — thú vị là đại hội thể dục thể thao tuần sau sắp hoa lệ bắt đầu thi đấu. Cái gọi là thú vị, đương nhiên chính là lấy giải trí làm chính, thi đấu thể thao làm phụ, bao gồm khiêu vũ hai người, giáp cầu chạy, thác cầu chạy, nhảy dây tập thể và một số hạng mục các trò chơi đa dạng khác.

Đối mặt với một đồng học muội thông đồng nhau để tranh thủ cơ hội may mắn như thế, mọi người như ngốc hết cứ sống chết mặc bay. Các nữ sinh căn cứ vào việc trao đổi tình cảm hai nước mà xúc tiến, lấy hỗ trợ giúp đỡ cộng đồng tiến bộ làm cớ hiệu ục đích, nhiệt tình quay chung quanh người Damon ôn nhu lại cẩn thận giảng giải các quy tắc của hoạt động, ý đồ dụ dỗ tiểu soái ca ngoại quốc cùng chính mình chung một tổ, rồi làm cách mạng tăng tiến cảm tình, sau đó thuận lợi bắt cóc giống ngoại quốc tốt đẹp.

Damon cũng không phải kiểu bình hoa dạng này, hắn không chỉ có khuôn mặt của tiểu soái ca, càng làm người ta đổ kỵ là người ta còn có một bộ phong thái ứng xử khéo léo, cho dù ngôn ngữ không quá thông thạo lại nói chuyện với nhiều con gái Trung Quốc như vậy hành động làm ra lại không có điểm ngấy, đây là một cơ hội tốt để lấy cảm tình. Hắn là vì tiểu công chúa phương Đông của hắn mà đến, cơ hội tốt như vậy cơ hội đương nhiên phải bắt nhanh.

Lộ Diêu trở thành tấm gỗ ngự dụng của Damon, vì muốn cùng Lộ Diêu tham gia hoạt động khiêu vũ hai người nên lấy cớ này uyển chuyển cự tuyệt lời mời của những người khác. Hắn một thân thoải mái như ý nguyện nên thấy bình thường, lại không biết đã tạo bao nhiêu cừu hận cho Lộ Diêu.

“Anh có biết anh kéo bao nhiêu cừu hận tới em không?”

“Anh sao? Không có đi!”

“Giả trang vô tội, vô dụng!”

“Diêu Diêu...”

“Ai nha, tốt lắm, lại giả trang vô tội cùng đáng thương, rõ ràng là chỉ kim mao muốn dùng kế đối phó định nhân? Em lại chưa nói không đồng ý!”

“Hắc hắc...”

“Đi thôi, luyện tập đi.”

“Được!”

Thân người cao làm cho Damon dễ dàng gát gao ôm vai Lộ Diêu, cơ hồ tư thế bán ôm này, ở trong mắt người khác xem ra là một bức ảnh cỡ nào ái muội

~Cố Dịch Huân đã cho Thiết Tây Á tạm nghỉ, để cô an tâm ở nhà dưỡng thai, nhưng là Thiết Tây Á ở nhà nhàm chán căn bản không thể chịu được, gần đây cả ngày thì cơ hồ một nửa thời gian là hành trình giám thị hành tung của Lộ Diêu, lại thêm mắm thêm muối báo cáo cho lão đại.

Lộ Diêu gần đây chính là đang tức giận, rất tức giận! Đồ lưu manh rõ ràng đang ghen còn không chịu thừa nhận, cũng lớn hơn người ta mấy tuổi như vậy, còn giống như tiểu hài tử ngây thơ giận dỗi, hỏi anh anh lại không nói, liền bày ra một bộ mặt than lạnh như băng, hỏi nhiều thì nóng nảy liền biến đổi cái loại tư thế đa dạng để ép buộc cô nhiều thêm, cầu xin tha thứ như thế nào cũng không thể được! Đã nói rõ Damon là người bạn tốt nhất của cô, tên xú nam nhân này còn muốn như vậy, bên người anh thì có thể đủ loại ong bướm quay chung quanh, nhưng người người muốn tiếp cận cô lại bị ngáng chân, tức giận hơn nữa là mỗi tình địch tính tình đều không giống với cô, như thế nào liền không cho phép bên người cô xuất hiện vài người bạn khác phái? Dựa vào cái gì chỉ cho phép quan quân phóng hỏa, dân chúng lại không được đốt đèn!

Cố Dịch Huân gần đây đang buồn bực, thực buồn bực! Cô gái nhỏ từ sau khi tên tiểu tử Damon xuất hiện, sự chú ý đặt ở trên người anh rõ ràng đang giảm xuống theo đường thẳng, anh cơ hồ rơi vào trường hợp thất sủng. Gần đây nhân vật nhỏ thích nháo này còn muốn mang theo Damon đi du lịch, cùng bắt đầu sống phóng túng, làm cho bạn trai chính quy là anh sao chịu nổi được? Bất đắc dĩ áp dụng thủ đoạn phi thường

để cầu sự chú ý cầu an ủi, kết quả lại hoàn toàn ngược lại. Cô gái nhỏ giận, lại càng không để ý đến anh! Một hơi nghẹn nửa vời ở trong lồng ngực, vô cùng khó chịu.

“A Huân, cậu đang làm cái quỷ gì?”

“Ân?”

“Đừng tưởng lão tử không hiểu mà giả bộ hồ đồ! Cậu mẹ nó nhàn đến điên rồi đi! Không có việc gì lại lấy danh sách của công ty tôi mang ra chơi, đó là một triệu lợi nhuận a, lão tử vất vả một tháng!”

“Nga.”

Một cái “Nga” liền xong rồi? Lộ Viễn tức giận đến thậm nghĩ đem điện thoại đáp đi. Bất quá nghe thanh âm, người kia giống như có điểm không thích hợp, “Uy , cậu làm sao vậy?”

“ ... ”

“Điều Điều lại gây chuyện.” Không phải câu hỏi, mà ngữ khí là câu trần thuật. Bởi vì có thể làm cho anh ta thất thường như vậy không có gì bất ngờ xảy ra cũng chỉ có thể là tiểu tai họa nhà anh.

“ ... ”

“Để tôi đoán.”

“Đoán.”

“Em tôi cùng tiểu tử Damon kia hợp nhau làm cho cậu tức giận đi?”

“Gặp mặt rồi nói.”

“Được. Link?”

“Ân.”

“Cậu mẹ nó có thể hay không đừng cái kiểu như tìm sương đánh cà tím? Tôi mệt mỏi cũng không phải cậu không biết!” Thời điểm Lộ Viễn vừa đến, phục vụ Gia Đặc, cái trai rượu brandy đã ở giữa không trung, ngã trái ngã phải nằm ở trên bàn.

“Ân.”

Lộ Viễn vừa nói vừa ra cho Cố Dịch Huân một cốc, ý bảo anh ngồi lui vào một chút, ngồi vào trên sofa mềm mại rồi rót cho chính mình một ly hồng rượu tinh tế và nhấp một ngụm, mới mở miệng hỏi, “Nói một chút đi, làm sao vậy? Cứ đi trả thù lên người tôi, tôi cũng không chọc giận cậu!”

“Không có gì.” Cố Dịch Huân vĩnh viễn cũng không giỏi về việc hướng người khác nói hết, lúc này vẫn nhất quán bảo trì sự trầm mặc.

“Nga ~” thanh âm cuối kéo dài tràn đầy ý vị trêu đùa thâm trầm, “Không có gì là tốt rồi.”

Lộ Viễn và Cố Dịch Huân làm huynh đệ nhiều năm như vậy sao có thể không biết, rõ ràng là ăn dấm chua của tên tiểu nam sinh Damon kia lại ngượng ngùng nói. Lúc trước hoàn hảo, đều là vừa có một chút manh mối lập tức bị bóp chết, ngay cả một chút cơ hội cũng không thể có; tỷ như Điều Điều tham gia đội cổ động viên, Cố Dịch Huân không đợi đến lúc Lộ Điều lên sân khấu, thì một đội cổ động viên chuyên nghiệp liền xuất hiện tạm trú tại đội bóng rổ của đại học D. Nhưng là lần này, mằm rể ở nước Anh này cũng đã trưởng thành khỏe mạnh, hiện tại đối phó với hấn sợ rằng muội muội nhà mình sẽ nổi bão, hơn nữa lấy địa vị của anh ta, đối phó với một tiểu tử rõ ràng thắng không cần võ, nhưng không giải quyết thì trong lòng anh ta lại giống như có bức vách dựng thẳng, không thoải mái đến cực điểm, thật sự là thể khó xử.

Lộ Viễn lại một lần nữa khắc sâu được nhận thức muội muội nhà mình hoàn toàn không cần làm gì cũng là khắc tinh của người đàn ông này, cho anh ta biết trên thế giới này cũng có chuyện anh ta không thể nắm trong tay hoàn toàn. Nâng ly rượu lên, nhìn bên trong chóp lên màu đỏ của chất lỏng, cười đến vẻ mặt chế nhạo.

58. Chương 58: Tốc Chiến Tốc Thắng

“Tôi... Cảm thấy cậu tất yếu có thể làm gì đó!” Cố Dịch Huân ngữ khí nghiêm túc, cho dù có say ánh mắt vẫn sắc bén như trước.

“Nga? Cậu nghĩ tôi có thể làm gì?” Lộ Viễn mừng rỡ giả ngu, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Cậu nói xem?” Nhìn khuôn mặt tươi cười vui sướng khi có người gặp họa của Lộ Viễn, Cố Dịch Huân quả thật rất muốn bắt tay lấy vỏ chai rượu ném lên mặt anh ta, khuôn mặt tuần tú vui sướng khi có người gặp họa này vô cùng chướng mắt.

“Cậu có biết, tôi cũng không có biện pháp với nó!” Lộ Viễn nhún nhún vai, một bộ dáng phong lưu thoát tục, “Tôi thập phần sợ hãi cha tôi từ trong đất đi ra bóp chết tôi!”

“So?”

“Nói đúng hơn là tôi cũng bất lực.” Lộ Viễn hai tay nhất quán, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Đối với cô gái nhỏ là vô năng vô lực cũng không có nghĩa là đối với tiểu tử kia cũng bất lực, vấn đề không phải có thể hay không thể giải quyết, mà ở chỗ có nghĩ muốn giải quyết hay không.

“Như vậy... Ngày mai khách hàng của cậu khả năng sẽ tiếp tục giảm xuống!” Ngón cái thon dài của Cố Dịch Huân vuốt ve cái ly bên cạnh, ngữ khí vẫn vân đạm phong khinh như trước, lời nói bình thản không nghe cần thận sẽ xem không phát hiện hàm ý uy hiếp.

“Lau!” Lộ Viễn thiếu chút nữa phun ngụm rượu trong mồm ra, cảm giận mắng lời thô tục, thần thái và thanh âm đều bị tổn hại! “Cô dâu của người đều là ta kiếm tiền nuôi dưỡng, chẳng lẽ người muốn đói chết nàg?”

“Vừa vặn, thừa dịp cơ hội lần này có thể chính thức chuyển thành tôi nuôi dưỡng.”

“Tôi thì sao?”

“Có liên quan tới tôi sao?”

“...”

Cố Dịch Huân cầm lấy ly rượu thích ý uống một ngụm rượu tinh tế còn đọng lại trên môi, trong đôi mắt phượng ngậm có ý cười, mặt dày vẫn là vẻ hưởng thụ, nhiều ngày như vậy trong lòng vẫn bị đè nén, lúc này cuối cùng cũng thu được điểm vui sướng nho nhỏ.

“Cố Dịch Huân, người thật là! Xem như người lợi hại!” Lộ Viễn tức giận đến muốn nội thương, hoãn nửa ngày Lộ Viễn mới mở miệng, một ngụm nước miếng rung động lộ ra nụ cười khanh khách chính tề, cái khác thường là tính được ngoạn ý mà người khác không nghĩ ra!

“Cậu muốn làm cái gì sao?” Ý cười thật sâu trong mắt được nâng lên, mắt liền đảo qua khuôn mặt Lộ Viễn đang tức giận.

“Dựa vào...” Lộ Viễn thất bại ỷ vào sô pha, thở dài hắt ra. Việc này hóa ra quá âm hiểm cũng quá giả dối, chính mình không nên ra tay lại đi bức bạn tốt ra tay, như thế nào lại không lo lắng bạn tốt ra tay cũng không tốt a, hai ta căn bản đều giống nhau!

Lộ Viễn hạ giọng trầm ngâm một lát, “Hai chúng ta ai ra tay đều không tốt, bất quá... Có người có thể!”

Bốn mắt nhìn nhau, không cần nhiều lời, chỉ cần trao đổi vài ánh mắt hai người liền hiểu được ý tứ của đối phương. Người thông minh cùng người thông minh nói chuyện, đại đa số thời gian đều không cần phải nói quá rõ ràng.

“...” Cố Dịch Huân không lên tiếng, vẫn đang vuốt ve cảm đến xuất thần. Mặc dù có hiềm nghi chẳng phân biệt rõ là công hay là tư, nhưng là vì tiểu yêu tinh không nghe lời kia... Lại phá lệ một lần cũng không sao!

“Ai...” Lộ Diêu ngồi bên cửa sổ ở cuối phòng học, nhìn một mảnh tuyết trắng bên ngoài, thở dài lần thứ N+1.

“Uy uy uy! Tuổi chưa lớn không nên có nhiều chuyện phiền lòng như vậy a, cậu than ngắn thở dài làm tớ cũng sắp không chịu nổi, không thấy phiền a! Tiểu soái ca nước Anh của cậu đâu?” Phương thức Sở gia khuyên người luôn luôn đặc biệt như vậy, mặc kệ là khuyên người hay là an ủi người, đối với cô từ ngữ nói ra miệng so với súng tự động còn chọc giận người ta hơn, nghe vĩnh viễn giống như đang mắng người.

“Diêu Diêu, nhìn cậu gần đây luôn mất hồn mất vía, lại không ngừng than thở, làm sao vậy a?” Đại mỹ nhân nhìn bộ dáng ỉu xìu buồn bã của Lộ Diêu thân thiết hỏi, cũng không có nghe... Ách... Anh ấy nói phát sinh chuyện đại sự gì nha. “Ai...” Lộ Diêu lại thở dài, “Chị dâu, em có phải có bệnh hay không?”

“Ách...” Đại Ngọc nghe Lộ Diêu gọi càng ngày càng theo thứ tự xưng hô, vẫn là có điểm ngượng ngùng, mặt hơi hơi phỉm hồng, ngữ khí có chút xấu hổ, “Cái kia...”

“Có bệnh thì trị a! Đến, nói cho gia biết là bệnh gì? Gia nhìn xem có thể trị hay không.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Diêu đau khổ nhìn về phía hai khay mặt, muốn nôn ra cả mặt vàng.

Thời gian trước Cố Dịch Huân luôn ăn dấm chua của Damon, mỗi lần vừa nghe đến Lộ Diêu cùng Damon làm sao là lại hé ra khuôn mặt như ông già khó tính (đối với mọi người), thời điểm đối diện với Lộ Diêu thì luôn hé ra khuôn mặt đen như Bao Công, còn tản ra bên ngoài một lớp khí lạnh, đến buổi tối liền biến thân thành dã thú, đem Lộ Diêu ăn đến xương cốt cũng không thừa. Lộ Diêu không thể nào không phiền, giận không thể át được!

Nhưng thời gian gần đây, thái độ của Cố Dịch Huân thay đổi một trăm tám mươi độ, sắc mặt chuyển thấu hiểu, thái độ vô cùng tốt, call liên hoàn đoạt mệnh cũng không thấy, hàng đêm sinh ca cũng yên tĩnh, thậm chí còn từ góc nhìn của đàn ông giới thiệu cho Lộ Diêu làm sao để Damon cảm thấy hứng thú hơn còn giới thiệu cả nơi vui chơi thích hợp với hai người, ngay trong nháy mắt liền gió êm sóng lặng, biến thành nguyên bản của bộ dáng mà Lộ Diêu hy vọng, nhưng là Lộ Diêu lại cảm thấy Cố Dịch Huân không cần chính mình, một chút tức giận với Damon cũng không tìm thấy!

“Lúc anh ấy ghen thì lòng tớ phiền, anh ấy không ăn dấm tớ càng phiền lòng, cậu nói tớ nên làm cái gì bây giờ a?” Lộ Diêu giống như một con mèo nhỏ đang phát điên, trên mặt bàn học trong phòng đều bị mười đầu móng tay thật dài của cô ấn vào.

“Nữ nhân a nữ nhân, mâu thuẫn của cậu thật sự rất khách quan!” Sở gia giống như người từng trải rung đùi đắc ý vô hạn tiếc hận mà cảm khái, “Loại sự tình này chỉ nhỏ tựa như di cẩu của mẹ đến, lúc nàng đến cậu lại ngại phiền toái, lúc nàng không đến thì cậu lại sốt ruột, tóm lại nàng đến hay không đến cậu đều rối rắm.” (di cẩu của mẹ = nàng = chu kỳ hàng tháng đấy a! Sở gia vốn “trần tục” nên so sánh cũng thật trần tục, dịch thể này chắc các bạn đều hiểu J)

“Nói nhiều như vậy, ý cậu muốn biểu đạt là... ?” Đại mỹ nhân luôn nhất châm kiến huyết.

(nhất châm kiến huyết: nói trúng tim đen, gãi đúng chỗ ngứa, lời nói sắc bén.)

“Ách... Chính là... Bệnh này, gia không có cách nào chữa trị!” Trước khi quyển sách của Lộ Diêu phi đến, Sở gia chạy vội về chỗ ngồi của chính mình.

Đúng lúc này chuông báo vào lớp vang lên.

“Ngư hòa hùng chương, vẫn là nhanh chóng tuyển một cái đi!” Đại Ngọc vỗ vỗ vai Lộ Diêu rồi cũng trở về chỗ ngồi của mình.

“...” Lộ Diêu tiếp tục kinh ngạc đến xuất thần.

Bầu trời dần dần lại tích tụ được một đám mây to màu xám đen, giống như trong hư không vạn tượng có một bàn tay vô hình không cần thận trọng chạm vào làm đen đặc như mực nước, nét mực khuếch tán làm nhiễm một vùng lớn đến choáng váng, tấm ướt đám mây tuyết trắng, làm thương nền trời xanh...

Tuyết, từng mảnh từng mảnh bay xuống...

Tấm kính thủy tinh mỏng manh trong suốt trên cửa sổ lại có thể chia thành hai thế giới khác biệt. Ngoài phòng, trời giá rét đông lạnh; trong phòng, ấm áp như xuân.

Hai thế giới, hai loại độ ẩm, ở trên kết giới gặp nhau, vì thế phía trên cửa sổ trong suốt liền xuất hiện một mảnh sương mù mờ hồ cực lớn.

Một thân ảnh cao to cường tráng đang đứng trước tấm kính thủy tinh nơi có kết giới mờ hồ, tây trang màu xám được cắt may khéo léo càng tôn thêm thân hình cao ngất anh tuấn, bờ vai đến thắt lưng và đôi chân dài vững chắc, chỉ nhìn dáng người cũng có thể làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái. Hai tay người đàn ông cầm trong túi quần, dường như đang rơi vào trầm tư, nhúu mày, hăm sâu trong hốc mắt là ánh mắt thâm thúy mà xa xôi, mũi cao thẳng tắp như một dãy núi cao thẳng, toàn thân tản ra một cỗ tao nhã nội liễm cùng khí chất trầm ổn.

Người này chính tổng tài của công ty quốc tế KS sắp tiến vào thành phố S của Trung Quốc để mở rộng thị trường, anh trai cùng cha khác mẹ với Damon —Tim.

Damon cùng bạn học nhẹ nhàng đánh một trận trên tuyết vô cùng vui vẻ, trên quần áo khắp nơi đều có thể thấy được tuyết đọng lại, tâm tình dị thường vui vẻ, hừ vui cười nho nhỏ bước vào nhà ở thành phố S.

“Tim, anh quả thực nên đi ra ngoài một chút, bên ngoài tuyết rất được! Cảnh sắc cũng rất được!” Cảnh sắc nơi này không giống nước Anh đẹp mà tao nhã, mà là một loại trắng lệ phóng khoáng! Damon vừa vào cửa liền kích động gào thét với người đàn ông đứng ở trước cửa sổ.

“Damon, chúng ta cần nói chuyện.” Thanh âm tao nhã hòa hoãn giống như tiếng đàn không nhanh không chậm, du dương dễ nghe.

“Tim, có chuyện gì thế?” Damon có chút khó hiểu, nhìn về phía người đàn ông với vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Em đang theo đuổi tiểu công chúa của Lộ thị sao?”

Thanh âm vẫn tao nhã có lẽ giống như bình thường, tim không ra cảm xúc gì giận, Damon hướng đến muốn sờ vào tâm tư mà đại ca không cho phép, không biết là anh vẫn bận sự vụ của công ty như thế nào lại có thời gian rảnh mà quan tâm đến chuyện tình cảm của chính mình?!

“Àn, đúng vậy.” Mặc kệ Tim hỏi như vậy là xuất phát từ mục đích gì, thành thực luôn đúng, Damon trả lời cụ thể.

“Buông tha đi.”

“Tại sao?! Nói cho em biết tại sao!” Phản ứng của Damon kịch liệt dị thường, tuy rằng hấn vẫn thực kính trọng người anh trai này, cũng rất thích ý tôn sùng quyết định của anh trai, nhưng là đối với chuyện tình cảm này hấn tuyệt đối không thể đồng ý với yêu cầu của anh trai.

“Em phải! Damon.” Công ty quốc tế KS tiến vào thị trường thành phố S, vốn hết thấy đều thuận lợi, nhưng mà một thời gian trước đột nhiên lại không ngừng gặp vấn đề, bởi vì có một công ty thần bí khác nhắm trúng tòa nhà mà KS xem trọng, trước đó giá cả đã đàm phán rất tốt đột nhiên lại cao hơn giá gốc hai con số; cổ phiếu đưa ra thị trường lại bị cản trở; giới cổ phiếu dao động, tốc độ tăng giảm không rõ ràng...

Vẫn nói “Cường long nan áp địa đầu xà” (Câu này giải thích ở mấy chương đầu rồi, hảo tâm giải thích lại: Rồng có mạnh thì từ đầu cũng khó đánh được rắn, tức là làm việc gì cũng gặp phải khó khăn ban đầu) lấy địa vị cùng nhân mạch của hai người Cố Dịch Huân và Lộ Viễn ở thành phố S, ngáng chân công ty quốc tế KS và Tim mới đến một chút có thể nói là không cần tốn nhiều sức. Hai người sớm cho nói bóng nói gió, người có tâm chỉ cần điều tra một chút là có thể biết. Trừ bỏ nguyên nhân là Lộ Diêu thì lúc này, làm như vậy còn thể hiện ý tứ của hổ chấn núi (ý nói thành phố S như núi đã có hổ chấn), công ty quốc tế KS thế tới rào rạt, tựa hồ có ý tứ muốn chiếm hết thị trường thành phố S, lần này coi như là cảnh tỉnh Tim trước một chút.

“Không! Em yêu cô ấy!” Damon ngữ khí kiên định, thái độ kiên quyết dị thường, hấn vì tiểu công chúa phương Đông mới đến nơi này, hấn sẽ không khinh địch như vậy để lại tức giận.

“Nhưng cô ấy không phải của em!” Tim không hổ là tướng quân trên bàn đàm phán, xác thực hiểu cách bắt lấy điểm trí mạng của đối phương, chỉ cần một câu nói ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn liền khiến cho

Damon mất đi tất cả khí lực.

“...” Con người màu lam của Damon giống như màu của nước biển, có luồng ánh sáng như thủy điện di động (nước mất đẩy ợ), tâm từng trận co lại. Lấy hiểu biết của hắn về Anny cùng nhiều ngày ở chung trôi qua như vậy, hắn làm sao không biết người trong lòng Anny là ai, chính là hắn không muốn tin tưởng, không muốn cứ thế buông tay mà thôi.

“Biết rõ là sẽ thua còn dấn vào, vì sao còn muốn đi thử?” Tim giật mình nhìn vào mắt của em trai, nhẹ giọng khuyên giải an ủi, “Thừa dịp em còn chưa trầm luân nên sớm dứt ra đi thôi.”

“Em...”

“Tự mình suy nghĩ cẩn thận.”

“Àn.” Damon cúi đầu, thanh âm trả lời rầu rĩ.

59. Chương 59: Đứa Trẻ Không Ngoan

Tim để Damon ở nhà một mình để tĩnh táo lại, sau vài ngày rốt cuộc cũng không ra mặt. Nhưng là không đợi Damon suy nghĩ rõ ràng, đã có điện thoại gọi tới từ Anh triệu tập hắn và Tim cùng nhau lập tức trở về.

Nguyên lai bà nội của Damon và Tim trước đây là tiểu thư nhà quân phiệt, sau lại nội loạn, cả nhà di dân sang Anh định cư, nhưng đã nhiều năm trôi qua lão thái thái vẫn luôn duy trì truyền thống của Trung Quốc, khi đến tết âm lịch cả nhà nhất định phải đoàn tụ. Con bà nó hưởng ứng lời kêu gọi của ông bà nội cao tuổi (nguyên văn có từ “con bà nó” đấy ạ), ra lệnh cưỡng chế hai người buông tất cả mọi việc, về nhà! Mừng năm mới!

Nhận được điện thoại ngày hôm sau, hai tôn tử ngoan liền thu thập hành lý thật tốt vượt qua nửa vòng trái đất trở về nước Anh.

Năm nay tuyết tựa hồ phá lệ nhiều hơn mọi năm, ngoài cửa sổ bông tuyết giống như lông ngỗng vẫn không ngừng rơi, bay lả tả khắp trời, trên mặt đất nguyên bản còn chưa được dọn sạch lại bị phủ lên thêm một tầng tuyết trắng.

Lộ Diêu nằm trên chiếc ghế dài ở nhà ngắm người nhìn ra một mảnh trắng xóa bên ngoài, trong lòng giờ phút này giống như thời tiết kia bị một tầng áp suất thấp bao phủ.

Thời điểm trời giá rét đông lạnh cũng không giống như mùa hè có thể du ngoạn nơi nơi, những ngày nghỉ dài đằng đẵng trở nên nhàm chán lại buồn tẻ; một thời gian dài không thấy bóng dáng Damon, thật vất vả mới thông điện thoại, người thế nhưng đã trở về Anh! Bạn bè thân thiết đều về nhà đón năm mới, cũng không có người cùng chêm chọc, cười, trêu đùa hay náo loạn; mỗi ngày chỉ còn lại một mình ngồi ở nhà đến gần người, sau đó đến buổi tối lại đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ với anh trai...

Tinh tế nhớ đến, giống như một nhân vật quan trọng đang lạnh nhạt?

Nhưng nếu như là người nào đó cố ý xem nhẹ...

“Why you have to go and make things so plicated I see the way you’re acting. Like you’re somebody else gets me frustrated ...” Thanh âm của ca sĩ Ngải Vi vang lên phá vỡ sự yên tĩnh, đó là nhạc chuông di động của Lộ Diêu.

Miễn cưỡng cầm lấy điện thoại tùy ý liếc mắt một cái, thấy trên màn hình hiển thị là tên cùng khuôn mặt than đáng đánh đòn, Lộ Diêu cảm thấy đầu càng choáng váng, ngực càng buồn, áp suất trong không khí càng thêm thấp! Quyết đoán ấn tắt âm thanh (chuyển thành chế độ im lặng), mặc kệ anh, tôi không tiếp cũng không ngắt, làm bộ không có người ở đây là được.

Đồ lưu manh, đại hỗn đản, đại sắc lang, trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, anh cho anh là diễn viên chuyên biến sắc mặt à? Anh nghĩ rằng mặt anh chính là dự báo thời tiết à? Trong chốc lát làm ông già

thích ăn dầm chua, mặt đen giống như than; trong chốc lát lại sáng ngời, đường làm quan rộng mở đầy mặt lại rộng lượng kỳ cục; mấy ngày nay đột nhiên mai danh ẩn tích, quỷ dị ngay cả bóng dáng cũng không gặp một lần! Anh cho anh là ai? Hoàng Thượng sao? Anh đem chính mình làm Hoàng Thượng, tôi lại không đem chính mình làm phi tần đâu!

Lộ Diêu trong khoảng thời gian này liên tục lên án với Cố Dịch Huân, nếu như lời oán hận được chế bản in ra giấy, phỏng chừng độ dày có thể đè người chết; nếu như tính toán lượng nước miếng sử dụng, cũng có thể so sánh tương đương như nước sông chảy về cội!

Hai người sau khi chơi hơn mười lần trò chơi ngậy thơ “Anh đánh, tôi cản”, Lộ Diêu rốt cục hết kiên nhẫn, tiếp điện thoại.

“Ừ!” Trong giọng nói tràn ngập mùi thuốc súng, vô cùng không tốt, “Có việc thì mau nói, không có việc gì cúp máy!”

Tại một chỗ khác khoảnh khắc người đàn ông chờ điện thoại, khóe miệng gợi lên một độ cong tà mị nho nhỏ, mà khi nghe được thanh âm nổi trợn lời đanh của cô gái nhỏ lại không kiềm chế được mà mở rộng bạc môi. Trong vấn đề đối đãi với Lộ Diêu, anh luôn vô cùng kiên nhẫn, đùa rồi dỗ rồi sủng, làm không biết mệt.

“Àn, có việc.”

“Nói!” Lộ Diêu hướng vào hư không bắn ra cái nhìn xem thường.

“Đang làm gì vậy?” Tiếng nói trầm thấp ôn nhu lộ ra sủng nịnh nói không nên lời, trong thời tiết rét lạnh này, thản nhiên giống như một ly sữa tan ra hương vị ngọt ngào ấm áp, làm cho người ta không tự giác sa vào trong đó.

“Liên quan gì đến anh? Chào!”

“Tút tut tut...” Một trận âm thanh máy bận truyền đến, Cố Dịch Huân nhìn nhìn điện thoại bị ngắt, bắt đầu dĩ cười khê, cũng chỉ có cô gái này mới có can đảm lớn như vậy, dám tự ý ngắt điện thoại của anh.

“Cạch!”

“...”

“Tút tut tut...”

“Diêu Diêu, không cần náo loạn.”

“...”

Trong thanh âm bá đạo của Cố Dịch Huân ẩn ẩn lộ ra một tia cảnh cáo, Lộ Diêu đương nhiên hiểu được có chừng có mực chuyển biến tốt thì phải thu lại, náo loạn lâu như vậy, điểm hờn dỗi trong lòng cũng phát tiết được không sai biệt lắm.

“Tìm em làm gì?” Âm điệu cúi đầu nói thật nhẹ thật mềm, thanh âm rầu rĩ, rõ ràng là cảm xúc không tốt lắm.

“Muốn biết cô vợ trẻ con nhiều ngày ở nhà như vậy đã làm gì.”

“Hừ!” Lộ Diêu hừ lạnh một tiếng, bắt quá đôi môi đỏ mọng nâng lên đã tiết lộ cảm xúc chân thật, “Em quan sát thiên tượng!” (thiên tượng: hiện tượng thiên văn)

“A! Lợi hại a. Bất quá... Loại việc này không phải làm vào buổi tối sao?”

“Em làm ban ngày, như thế nào?” Lộ Diêu thề, nếu như người đàn ông đầu bên kia điện thoại dám nói một câu cô không thích nghe, cô liền... Cô liền... Ách... Giống như cũng không thể làm gì.

A, tiểu hỗn đản này không phân rõ phải trái! Cố Dịch Huân âm thầm tổn hơi thừa lời, cần có thời gian dài để hảo hảo thu thập cô gái nhỏ này, mà phải nhanh. Trong lòng Cố Dịch Huân càng không ngừng cân nhắc lần này nên thu thập Lộ Diêu như thế nào, ngữ khí vẫn nhẹ nhàng trước sau như một, “Kia em nói cho anh biết đã quan sát được những gì?”

Lộ Diêu đột nhiên rung mình một cái, phũ phũ lên cánh tay đang nổi da gà, kéo sát thảm đắp trên người.

“Em nghĩ tính không được đúng.”

“Không sao cả, nói đi.”

“Thì nói ‘Nếu như anh mạnh khỏe, đó là trời nắng’ ...”

“Àn, sau đó?”

“Sau mấy ngày nay em cẩn thận quan sát, lại thấy gió lớn và tuyết rơi hơn nữa cũng không thấy bóng dáng anh đâu, cho nên em nghĩ đến anh... Nhưng! Hiện tại anh rất tốt, lại còn gọi điện thoại cho em, có thể thấy được em tính thực sự không đúng!” Lộ Diêu sau khi nói xong liền thở phào nhẹ nhõm, nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, đầu không hôn mê ngực không buồn và có thể một hơi chạy lên tận lầu 5 cũng không vấn đề!

“ ... ”

“Uy? Uy uy uy?”

Trừ bỏ tiếng hít thở trở nên ồ ồ, đầu bên kia điện thoại là một mảnh yên tĩnh, Lộ Diêu sau khi nói xong mới phản ứng nhớ đến chính mình rốt cuộc phạm phải cái gì! Lúc này tâm hốt hoảng tay đổ mồ hôi, phải làm sao làm đây? Quả nhiên xúc động là ma quỷ là ma quỷ a, nhiệt huyết vừa dâng lên liền quên mất người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại là ai, này, này này này... Xong rồi! Trong đầu Lộ Diêu chỉ còn lại hai chữ vừa đỏ tươi vừa to mà lại không ngừng lóng lánh này.

“Dịch Huân ca ca... Cái kia... Là anh bảo em nói nga!” Trước làm nũng, sau trốn tránh trách nhiệm, tranh thủ đem tội nghiệt giảm đến mức nhỏ nhất.

“ ... ”

“Dịch Huân ca ca?” Lộ Diêu thật cẩn thận gọi một tiếng.

Cô gái nhỏ thật sự là kẻ tàn nhẫn không có lương tâm! Cố Dịch Huân hiển nhiên bị tức giận cũng không nhẹ, hít vào một hơi thật sâu mới mở miệng, “Anh như thế nào lại nở lòng để em tuổi còn trẻ mà phải thủ tiết, Diêu Diêu.” Ngữ khí vẫn đậm phong khinh.

“ ... ”

Ngữ khí hòa bình không khác khi ôn nhu sủng nịch lại làm cho lưng Lộ Diêu từng trận phát lạnh, mồ hôi lạnh ứa ra. Kiểu này so với anh phát hỏa mắng chính mình hoặc là đánh vào mông chính mình còn kinh khủng hơn!

Nói lọt da hổ đại khái chính là tình trạng hiện tại của cô, chẳng lẽ thật sự là ngực lớn thì sẽ ngốc nghếch? Lộ Diêu rồi ruột rồi gan, ngón tay trắng nõn tinh tế chỉ vào cái miệng nhỏ nhắn của chính mình trong lòng lại không ngừng lẩm bẩm, nói người lạnh mồm lạnh miệng nói người lạnh mồm lạnh miệng! Đánh người!

Cố Dịch Huân cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, đứng dậy rời đi. Vốn đang nghĩ đi gặp tiểu nha đầu làm mình tức giận như thế nào, cái này vừa vặn đến, chuyện nên làm liền có thể làm, thuận tiện mở đại giới trừng phạt đứa trẻ không ngoan này một chút!

Nghĩ đến Nhã Di năm đó bị xử theo gia pháp thành bộ dạng huyết nhục (máu thịt) mơ hồ không ngừng chảy ra, Lộ Diêu căn bản là ngồi không yên, ở nhà gấp đến độ xoay quanh. Mặc dù đối chính mình không đến mức bạo lực như vậy, nhưng là ngược tâm cũng không như ngược thân, nói ra ít nhất phải muốn sống muốn chết mà không biết thống khoái là gì, không phải chỉ cần chuẩn bị tâm lý.

Cố Dịch Huân tuy là đại sói xám âm hiểm giả dối luôn khoác da dê, nhưng xét đến cùng anh vẫn là lang sói chuyên ăn tươi nuốt sống! Bị bề ngoài giả nhân giả nghĩa của anh lừa lâu lắm rồi, Lộ Diêu rõ ràng khinh địch, lúc này đành phải vội vàng điện thoại cho Lộ Viễn thân là anh trai để cầu cứu.

Lộ Viễn hàm hồ vài câu, nói muốn đi công tác vài ngày. Tiếp theo nói vài tiếng uy, lấy có tín hiệu không tốt vội vàng cúp điện thoại, sau đó gọi lại thì chính là tắt máy!

Cố tình a!! Lộ Diêu vừa nghe mấy câu lộ ra ý định trốn tránh liền nổi giận! Còn có thể tin được ai a?! Buổi sáng còn nói buổi tối sẽ về sớm một chút, buổi chiều gọi điện thoại anh lại nói phải đi công tác? Hơn nữa,

phải qua năm mới mới về, anh lấy lý do đi công tác đúng là quá kém à? Ai đang nhàn lại động kinh làm ra vẻ chuẩn bị đón năm mới tốt lành bắt quá là ép buộc với anh!

Cầu kết với nhau làm việc xấu! Đây là từ chuẩn nhất mà Lộ Diêu có thể nghĩ đến để hình dung mối quan hệ thật sự của hai người này! Dựa vào trời dựa vào đất dựa vào cha mẹ không bằng dựa vào chính mình, nhanh chóng đóng gói chạy trốn vẫn hơn!

“Leng keng ~ “

Nghe được tiếng chuông cửa, Lộ Diêu giống như bị điện giật hành lý đang cầm trên tay liền bị hất lên, bá một chút rớt ra ngoài đồng thời hướng người hầu ở phía cửa quát, “Không được mở cửa!”

“Leng keng ~ leng keng ~” tiếng chuông cửa liên tục vang lên không ngừng, còn ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng nói trầm thấp của đàn ông.

Lộ Diêu giống như con mèo lên cơn, ở trong phòng của mình đi tới đi lui, tốc độ cũng biến thái giống như con người của anh, anh dùng nháy mắt dời từ đó đến đây được sao? Còn chưa kịp trốn đã bị kẻ địch tìm đến tận cửa nhà, cái này nên làm sao? Đôi mi thanh tú của Lộ Diêu nhú chặt lại, đau khổ tự hỏi tuyến đường chạy trốn.

“Thu thập hành lý là chuẩn bị đi đâu?”

“A...”

Phía sau truyền đến thanh âm mang hàn ý nhưng vẫn bình tĩnh như cũ, Lộ Diêu lại sợ tới mức hồn phi phách tán, kêu lên sợ hãi quay đầu lại, quả nhiên Cố Dịch Huân hai tay ôm ngực đứng dựa ở cửa, nhìn đồng hồ điện như bị cuồng phong thổi qua đã biết rõ còn cổ hủ.

“Ai mở cửa? Hết thấy các người không biết nghĩ sao?!”

Tiếng rống giận dữ của Lộ Diêu làm đám người hầu dưới lầu sợ tới mức run lên tận da đầu.

“Tiểu... Tiểu thư, là Cố tiên sinh có chìa khóa” Lý tẩu nuốt nước miếng, một bộ anh dũng hy sinh nói thật nhanh sau đó bay nhanh tránh đi.

Lộ Diêu một hơi đông cứng, mắt hạnh sáng ngời nhìn bức ảnh chụp chung cùng Lộ Viễn trên bàn phấn, hận không thể đem tươi cười trên mặt người đàn ông đó đánh một trận, Lộ Viễn... Tôi thật muốn cáo trạng với ba mẹ!

“Biết sai lầm rồi, sợ hãi?” Cố Dịch Huân không biết khi nào đã đi tới phía sau Lộ Diêu, gắt gao dán vào Lộ Diêu mà đứng, cúi người bám vào bên tai tinh xảo như ngọc ái muội nói nhỏ.

Hô hấp ấm áp cùng với cánh môi mấp máy khi nói chuyện lướt qua bên tai, Lộ Diêu thực không có tiền đồ cả người run rẩy tứ chi cứng ngắc, muốn nghiêng người tránh đi, lại bị Cố Dịch Huân chế trụ eo nhỏ khóa tại trước ngực.

“Ha ha... Ha ha...” Lộ Diêu chuyển thân ôm cổ Cố Dịch Huân, nếu trốn không thoát, vậy tranh thủ giảm hình phạt đi, làm bộ cái gì cũng chưa phát sinh là được. “Sao anh lại tới đây nha? Không bận sao?”

Tiểu hồn đản, giả trang còn rất giống, Cố Dịch Huân xấu xa nhìn bộ dáng xem như chưa có chuyện gì cùng đôi mắt to nhanh như chớp không ngừng chuyển động, trong lòng ngứa, tay cũng ngứa, còn có một chỗ đồng dạng ngứa...

“Không phải nói tính không được đúng sao, anh đến để làm em hiểu thêm một chút, như vậy liền chuẩn!”

“Ha ha... Không... Không cần.”

“Không sao cả, đến đây đi.”

“A...”

Đứa trẻ không ngoan liền bị ôm lấy ở chỗ ngồi cuối rồi ném lên trên giường...

60. Chương 60

Cố Dịch Huân thuận thực gỡ bỏ mọi trói buộc trên người Lộ Diêu và chính mình sau đó đem Lộ Diêu đặt ở dưới thân tinh tế trên đũa...

Hàm trụ cánh môi ngọt ngào như hoa vừa mút vừa khẽ cắn, cái lưỡi nóng ẩm ướt nhẹ nhàng liếm, thẳng đến khi bờ môi mọng nước của Lộ Diêu trở nên sưng đỏ vẫn không buông tha; bàn tay mang theo ma lực và lửa nóng giống như đế vương bắn khoăn trên lãnh thổ của chính mình, khi khinh khi bọng trên địa phận bằng non mịn màng, làn da toang nồn mỏng manh rất nhanh lần lượt xuất hiện những dấu vết màu đỏ, ái muội lại chọc người ta phải mơ màng.

Ngón tay cố Dịch Huân đụng vào mỗi một chỗ đều làm xuất hiện từng đợt điện lưu đánh thẳng vào cảm giác, Lộ Diêu không ức chế được bật thốt ra ngậm nga kiều mỹ, môi đỏ mọng khẽ mở, lại bị cái lưỡi dài linh hoạt đang bồi hồi cạnh miệng tiến quân thần tốc, sau khi đóng vai phụ ở khắp ngõ ngách trong khoang miệng liền cuốn lấy cái lưỡi của cô cùng nhảy múa, quanh chóp mũi và trong khoang miệng đều toàn đầy hương vị lạnh lẽo đến thấu xương của người đàn ông nằm trên.

Lộ Diêu làm sao so được với Cố Dịch Huân, một nụ hôn sâu và dài rất nhanh làm cho cô có cảm giác hít thở không thông, ánh sáng trước mắt liền mờ mờ lung lung, Lộ Diêu thở khó khăn bàn tay nhỏ bé càng không ngừng thôi đánh vào cơ bắp cường tráng trước ngực anh, đánh thẳng vào ngực trần, Cố Dịch Huân tà tứ nhếch một khóe miệng, buông công kích đối với đôi môi đỏ mọng. Thật vất vả mới hít được không khí mới mẻ, Lộ Diêu hô hấp từng ngậm từng ngậm, bộ ngực c+ no đủ không ngừng phập phồng theo động tác hô hấp kịch liệt, Cố Dịch Huân hứng trí bồng bồng dời đi chiến địa, hàm chứa nụ hoa trước ngực vừa mút vào vừa cắn nhẹ, nhìn hai đóa hoa đỏ bồng bồng đáng yêu sau khi được chính mình yêu thương liền nở rộ thẳng đứng.

“A ư...” Kích thích kịch liệt làm cho Lộ Diêu đột nhiên cong người hướng lên trên, kêu bật ra tiếng.

Cố Dịch Huân một chút cũng không khách khí, há to miệng ngậm vào phần nửa cái bánh bao Lộ Diêu đưa lên, bàn tay to phủ lên một bên khác đang bị vắng vẻ không ngừng vuốt ve âu yếm, nhìn động tác của Lộ Diêu, trong mắt có cổ che cũng không che được ý cười nồng đậm.

“Ưm... Không... Không cần...” Dầu Lộ Diêu không ngừng dong đưa qua lại, như đang hưởng thụ hoặc như là muốn chạy trốn khỏi loại cảm giác thân bất do kỷ này

Cô là đứa nhỏ bị Cố Dịch Huân làm hư, sớm đã biết mùi vị, thời gian này cô và Cố Dịch Huân hình như cầm dục đã gần hai tháng, không phải không nghĩ muốn. Lúc này một khi đã đùa thân thể vốn là mất cảm lại thành mất cảm kỳ cục, cần bản chịu không nổi tất cả kỳ xảo trên đũa của cố Dịch Huân.

“A, như vậy đã chịu không nổi?” cố Dịch Huân phun ra hơi thở mềm mại bên miệng, vừa lòng mỉm cười hỏi Lộ Diêu.

“Chán ghét... Đại hôn... A...”

Chỉ “Đại” còn chưa nói ra miệng liền bị một tiếng kêu run rẩy nhỏ vụn thay thế, là Cố Dịch Huân thừa dịp Lộ Diêu nói chuyện phân tâm liền đem ngón tay thon dài đi vào hoa viên bí mật đã lâu không thăm hỏi.

Tầng tầng nộn thịt gât gao hút chặt dị vật xâm nhập, ẩm ướt nóng ẩm rất nhanh liền đến, chỉ là nghĩ đến loại cảm giác tiêu hồn này Cố Dịch Huân liền nhiệt huyết sôi trào. Một lượt, hai lượt, ba lượt, ngón tay thon dài không ngừng biến hóa các loại hình dạng, hoặc đứng thẳng hoặc gấp khúc lướt qua nơi ẩm ướt hoặc áp sát vào vách tường, bạc môi cũng không nhàn rỗi, cánh môi hôn nhẹ như cánh bướm phía trong đùi Lộ Diêu, răng nanh thỉnh thoảng khẽ cắn lên làn da non mịn. Lộ Diêu bị từng trận run rẩy bao phủ, da thịt bóng loáng bắt mắt nổi da gà.

“Bảo bối của anh đói bụng sao?” cố Dịch Huân rút ngón tay ra quơ quơ ở trước mặt Lộ Diêu, tà ác cười nói. Đóa hoa phấn hồng của Lộ Diêu đã nở rộ, dịch hoa chảy xuống theo đường, làm ga giường dưới thân ẩm ướt một mảng lớn.

Lộ Diêu ươm một tiếng quay đầu đem khuôn mặt hồng vui vào bên gối, thật sự rất thẹn thùng a! Người đàn ông này làm sao có thể ác liệt như vậy?! Lộ Diêu cứ việc phẫn hận trong lòng, nhưng thân thể lại sớm đem cô bán đứng, nóng vội muốn thứ to lớn của anh nhanh chóng lấp đầy hư không, ngón tay thon dài quen thuộc kia làm sao có thể thỏa mãn được hư không của cô?

“Ân... Dịch Huân ca ca... Khó chịu...” Lộ Diêu khó nhịn lắc lắc thân thể, tiếng kêu như than nhẹ hòa cùng tiếng thở gấp sốt ruột càng ngày càng rõ ràng trong không gian yên tĩnh.

“Khó chịu thế nào, báo bối?”

“Ân...”

Lộ Diêu nhẹ giọng hỏi, như thế nào cũng ngưng ngừng không nói được ra miệng, nhưng Cố Dịch Huân hôm nay quyết tâm muốn giáo huấn cô, vô luận Lộ Diêu làm nũng như thế nào cũng không đủ.

“Thế này? Hay là... Thế này?”

“Anh... Trứng thối...” Lộ Diêu vừa thẹn vừa vội, trong đôi mắt đẹp là một mảnh thủy quang mê ly. “Em... Em muốn...”

“Bảo bối ngoan muốn cái gì, àn?” cố Dịch Huân thấp giọng dụ dỗ

“Được rồi, đừng khóc, tiểu hồn đản.” Bất đắc dĩ thở dài, hôn lên nước mắt ở khóe mắt Lộ Diêu, lại mềm lòng.

“Lần sau còn dám không ngoan hay không?”

Lộ Diêu dùng sức lắc đầu, bĩu môi tội nghiệp trừng mắt nhìn Cố Dịch Huân, dùng ánh mắt cam đoan lần sau không dám nữa. Đến thời điểm này, cái gì uy vũ không khuất phục, nghèo hèn không đổi thay, phú quý cũng không màng (đại loại là không khuất phục trước quyền lực, tiền bạc dù là nghèo cũng không thay đổi) linh tinh đều là mây bay, tựa như con ngựa đứt cương!

Cố Dịch Huân kỳ thật sớm đã nhẫn nại đến cực hạn, dự vọng cứng rắn nóng rực dâng trào đến trường đau, gân xanh đột nhiên nhẩy lên, lúc này vừa vặn biết thời biết thế đem vật cứng rắn thật lớn đưa vào nơi mặt nước của cô.

Tại thời khắc Cố Dịch Huân tiến vào, Lộ Diêu mới biết được chính Cố Dịch Huân cũng cấp bách đến thế nào! Tình huống của anh so với chính mình cũng không khá hơn bao nhiêu, gương mặt than bình tĩnh lãnh khốc kia bỗng chốc trở nên mạnh mẽ! Ai... Bất đắc dĩ là quân địch quá giảo hoạt, ý chí cách mạng của bên ta lại không kiên định, cuối cùng chỉ có thể như vậy

Bên ngoài gió lạnh thấu xương tuyết bay tán loạn, cũng không ngăn được nhiệt tình dào dạt ở trong phòng, lửa băng ngập trời...

Hai người âm ỉ suốt cả buổi chiều, thẳng đến khi trời tối thui mới hoàn toàn ngưng chiến!

Cố Dịch Huân đem Lộ Diêu tắm rửa sạch sẽ rồi đặt trên giường lớn đã thay ga giường mới, sau đó chính mình mới vào phòng tắm rửa.

Lộ Diêu nằm ở trên giường cắn móng tay, ngơ ngác nhìn trần nhà. Như thế nào kết quả lại thế này? Mỗi lần đều là anh chọc chính mình tức giận trước, rõ ràng quyền chủ động do chính mình nắm trong tay, nhưng Cố Dịch Huân chính là có loại năng lực này, đến cuối cùng kết quả lại nghịch chuyển, chính mình vĩnh viễn là người chịu thiệt!

Vấn đề này phỏng chừng cả đời Lộ Diêu cũng không hiểu rõ, gặp được anh, cuộc sống nữ vương của cô liền không còn nữa, chỉ còn là một cô gái yếu đuối mà một chút xô đẩy là ngã!

“Không cần cắn móng tay!”

Cố Dịch Huân tắm rửa xong đi ra chỉ thấy cô gái nhỏ ngần người cắn ngón tay, cau mày cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại nắm vào trong tay.

Bởi vì vừa mới tắm rửa xong, mái tóc đen nhánh còn mang theo bọt nước,

một cổ hơi nóng bốc lên mang theo hương vị độc đáo của anh, từng giọt nước như hạt mưa rơi xuống theo động tác của anh, chảy một đường dọc theo đường cong của thân thể lướt qua bả vai, qua ngực, cuối cùng thấm vào cái khăn tắm anh quấn quanh bụng.

Lộ Diêu nhìn vậy mặt lại hồng lên, người đàn ông của cô có dáng người quá nóng bỏng đi, màu da kia, cơ bắp kia, xúc cảm kia, chắc chắn chắc... Cực phẩm! Kỳ thật... Biến thành cô gái nhỏ bé của anh cũng không sai. Miệng âm thầm nuốt nước miếng mất tự nhiên dời ánh mắt, che giấu tính ho lên mấy tiếng.

“Khụ khụ, cái kia... Anh tới làm gì?”

Cố Dịch Huân nhìn chằm chằm vào Lộ Diêu, đem mọi thần sắc biến ảo của cô thu hết vào đáy mắt, trong đôi mắt đen ló lên ý cười thật sâu.

“Anh tới làm gì, vừa rồi không biểu đạt rõ ràng sao? Hay là... Muốn anh chứng minh một lần nữa.”

“Lưu manh, không được đùa giỡn!” Khuôn mặt hồng của Lộ Diêu còn chưa thuyên giảm lại một lần nữa bị nhiễm thêm mấy rặng mây đỏ, giận dữ rống người đàn ông ngồi bên cạnh, bàn tay nhỏ bé chụp vào lưng Cố Dịch Huân phát ra một tiếng “ba” thanh thúy.

Cố Dịch Huân lại chỉ cho là gãi ngứa, kéo cao chăn đắp hết phần da thịt lộ ra bên ngoài của Lộ Diêu, rồi nhanh nhẹn ôm vào trong ngực.

“Có một món quà muốn tặng em.”

“Thật sao?” Trong đôi mắt trắng đen rõ ràng tràn đầy kinh hỉ, ngữ khí hân hoan, tức giận hờn dỗi lúc trước hết thấy đều không thấy.

Cố Dịch Huân hướng về phía cửa huyết sáo, một lát sau, chỉ thấy một vật thể lông xù màu trắng di động đến bên giường, nhu thuận đứng phải giường phía Lộ Diêu rồi đến bên người Cố Dịch Huân.

“A, là tít ma!” Cùng giống chó với Kube mà năm đó cô nuôi khi ở Anh, Lộ Diêu từ trong chăn vươn tay phủ lên cái đầu của con chó nhỏ nhu thuận, thuận tay bắt nó ôm lên.

Lúc này cảnh tượng là: Cố Dịch Huân ôm Lộ Diêu, Lộ Diêu ôm con chó nhỏ, hình ảnh quý dị.

“Thích không?”

“Ấn! Em muốn gọi nó... Gọi là ‘tiều Cố’, thế nào?”

Còn có thể thế nào? Nhìn cặp mắt to chớp chớp kia, cái gì là ý đồ làm phản của cô cũng không nói ra được, tiểu Cố thì gọi tiều Cố đi.

“Anh là lão Cố, nó là Tiểu Cố, ha ha...”

“Đứng lên mặc quần áo, đưa em đến nơi này.”

“Đi ăn sao? Ăn ở nhà đi, bên ngoài lạnh lắm.” Lộ Diêu ôm tiểu Cố rụt cổ lại, tiến sát vào trong ngực rộng lớn ấm áp của Cố Dịch Huân.

“Ngoan, nghe lời, nhất định phải đi.” Ngữ khí cự tuyệt vô cùng bá đạo.

“Chúng ta rốt cuộc là đi đâu a?” Ép buộc lâu như vậy, Lộ Diêu hiện tại vừa mệt vừa buồn ngủ vừa đói, ngồi ở trong xe lão đạo càng thêm khó chịu, ngữ khí oán giận nhõng nhẽo.

“Hừ... Đợi lát nữa sẽ biết, kiên trì một chút bảo bối ngoan!”

“Nga...”

61. Chương 61: Bụi Bặm Lạc Định

(Bụi bặm lạc định: Mọi sự đã xong, mọi việc đã thành.)

Sau khi tuyết rơi, bầu trời đêm sáng trong hiện ra với thật nhiều sao, bóng chốc lóe sáng, như là ánh mắt sáng ngời của trẻ con.

Chiếc xe thể thao màu đen một đường đi thẳng rồi dừng lại, đứng ở trước cửa lớn tập đoàn Lord.

Về mặt Lộ Diêu nghi ngờ nhìn về phía cửa sổ trừ bỏ ánh sáng phát ra từ đèn đường còn lại đều là tối đen, tòa nhà nguy nga cao ngất hiện ra trong đám mây, lúc này cũng là một mảnh ám ảnh, tối đen cái gì cũng không thấy rõ. Lộ Diêu không hiểu trời lạnh như thế Dịch Huân ca ca sao lại đưa mình đến nơi này làm gì?

“Dịch Huân ca ca, đưa em tới nơi này làm gì?”

Cố Dịch Huân chính là cười cười lại không nói lời nào, mở cửa xe rồi đi xuống. Lộ Diêu bị gió lạnh đến thấu xương thổi vào làm lạnh co rúm lại một chút, kéo

nhanh quần áo trên người. Đôi chân dài của Cố Dịch Huân di động, vài bước liền chạy tới bên phía Lộ Diêu, mở cửa xe.

“Diêu Diêu, ra đây.” Bàn tay ôn nhu nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Lộ Diêu lôi kéo tất cả sự không tình nguyện của cô để dời điều hòa trong xe bước xuống xe, hơn nữa anh còn cởi áo choàng bên người chính mình khoác lên thân hình mảnh mai của Lộ Diêu, ngăn không cho khi lạnh đánh úp lại, hai người ôm nhau đứng dưới một khoảng không bao la.

“Nhắm mắt lại.”

Cố Dịch Huân thế nhưng cũng sẽ chơi trò xiếc ngây thơ này?! Đây là... Muốn cho chính mình kinh hỉ sao? Lộ Diêu bưng to mắt, kinh ngạc không hề ít, đến nỗi mãi nhìn mà xem nhẹ một chút không tự nhiên trong giọng nói của Cố Dịch Huân. Bất quá mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, hành động của cô vẫn là ngoan ngoãn phối hợp.

Cố Dịch Huân sợ người nào đó nghịch ngợm nhìn lên, thế nhưng còn dùng bàn tay dày rộng của chính mình bưng kín hai mắt Lộ Diêu.

Bên tai không ngừng vang lên âm thanh tất tất tác tác, đôi mắt dưới bàn tay ấm áp như có quang cảm (cảm giác có ánh sáng chiếu đến), lòng hiếu kỳ của Lộ Diêu nổi lên liền muốn kéo bàn tay của Cố Dịch Huân xuống để tìm tòi xem đến tận cùng là cái gì. “Đừng nhúc nhích, chờ thêm một chút.”

“Anh đang làm cái quỷ gì nha? Nhanh chút cho em xem đi ~ “

“...”

“Được rồi!”

Cố Dịch Huân buông tay, xoay bả vai Lộ Diêu để mặt hướng đến một hướng cần nhìn. Ánh mắt Lộ Diêu ngay cả nháy cũng không nháy nổi mà chăm chăm nhìn cảnh tượng trước mắt, khiếp sợ đến một câu cũng nói không nên lời.

Đèn đường chung quanh hòa với các ánh đèn sắc sỡ từ các bóng đèn nhỏ treo đầy trên các cành cây, chợt lóe chợt lóe, ánh sáng tràn đầy màu sắc, ánh sáng cứ di động xua tan sự đông lạnh của ban đêm; trên đường vốn bị tuyết bao trùm giờ đột nhiên phủ kín hoa hồng, đó là sáng nay Cố Dịch Huân đã hạ lệnh vận chuyển hoa hồng theo đường hàng không nên mới tới được, đóa hoa mềm mại đặt trên nền tuyết trong suốt, đỏ như ngọn lửa, đẹp tựa như máu; mấy chục tầng cao ngất trước mắt bỗng dần dần sáng lên ánh đèn, cắt ngang màn đêm đen tối, theo dọc các cửa sổ lộ ra ánh sáng nhạt như thứ gì đó chẳng chặt mà gắn bó quỵ dị lại ngầm theo một quy luật đường cong, nhìn kỹ lại dĩ nhiên là năm chữ rất to “Diêu Diêu, anh yêu em!”; cách đó không xa trên bầu trời vô số pháo hoa quả sau nổ tiếp quả trước bay về phía bầu trời đêm, cảnh tượng nở rộ ngấn ngủi lại sáng lạn xinh đẹp, như ánh lửa đốt sáng nửa bầu trời đêm...

Lộ Diêu cố gắng kiềm lại hô hấp, sợ không cẩn thận một chút sẽ bừng tỉnh khỏi màn mộng ảo này, trong lồng ngực có một loại rung động kịch liệt, làm cho ngực phát đau, bàn tay phủ lên vị trí trái tim đang nhảy

lên, hít thở thật sâu để bình ổn lại nhịp tim đã mất đi không chế. Từng ngụm khi trắng thớ ra không ngừng bốc lên, ở trong đôi con ngươi sáng ngời xuất hiện hai dòng chất lỏng trong suốt, theo động tác chỉ trong nháy mắt liền rơi xuống.

Cố Dịch Huân lần đầu tiên làm loại chuyện mà anh luôn cho là thực ngây thơ này, rất là ngượng ngập không được tự nhiên, khuôn mặt vốn là lãnh khốc không chút biểu tình giờ càng thêm cứng nhắc lạnh như băng, những động tác liên quan cũng có chút cứng nhắc.

Nhìn nhìn phản ứng của Lộ Diêu, ân, nằm trong dự kiến, lời nói và việc làm của A Thụy đều là kinh nghiệm mẫu mực hay là dùng rất được, so với gà mờ A Hạo kia thì tốt hơn rất nhiều! Rèn sắt phải thừa dịp nóng mà không ngừng cố gắng, bàn tay phải Cố Dịch Huân giống như làm ảo thuật vươn ra sau lưng, là một đóa hoa hồng kiều diễm, lập tức quỳ một gối xuống thâm tình ngóng nhìn cô gái anh yêu thương giờ đã hai mươi tuổi, giờ lên chiếc nhẫn sớm đã chuẩn bị tốt “Diêu Diêu, gả cho anh.” Thanh âm trầm thấp có lực mà kiên định, từng chữ rõ ràng. Tối nay, anh, muốn làm cho cô, hoàn toàn trở thành người của anh!

Màn đêm đen tối làm thành màn bọc, phía trên có ánh đèn, tuyết trắng, hoa hồng, nhẫn kim cương, còn có... Công chúa xinh đẹp và vương tử tao nhã đang quỳ một gối, nhiều cảnh tượng như trong đồng thoại, đẹp đến hư ảo.

Lộ Diêu ngơ ngác đứng đó, bị kinh hỉ từ trên trời giáng xuống này làm cho cả kinh không biết phản ứng như thế nào, thực sự đây chỉ là cảnh trong mơ, khi tỉnh thì cái gì cũng không thấy nữa.

Cô Dịch Huân vẫn duy trì tư thế quỳ xuống đất chờ đợi Lộ Diêu nói ra đáp án cuối cùng, bằng thiên tuyết địa, đầu gối quỳ trên mặt đất vừa lạnh vừa tê, cảm giác là từng trận buốt cho đến tận xương, nhưng anh vẫn kiên trì chờ đợi để nghe Lộ Diêu nói ra đáp án, vừa có chút lo lắng lại có chút khẩn trương không rõ. “Diêu Diêu?”

Không biết từ nơi này sẽ truyền đến tiếng gọi quen thuộc, thâm tình vô hạn, Lộ Diêu lốt cục lấy lại tinh thần, tiến lên vài bước kéo bàn tay to lạnh lẽo sắp đông cứng của Cố Dịch Huân rồi nhào vào trong vòm ngực mang theo hương vị bạc hà đang bị lạnh đến thấu xương, khóc không thành tiếng.

Cố Dịch Huân một tay ôm cả phía sau lưng tinh tế đang run rẩy của Lộ Diêu, một tay vuốt ve mái tóc đen mềm mại của Lộ Diêu, nhẹ giọng dỗ dành an ủi, đợi cho cảm xúc của Lộ Diêu thoáng dịu đi, mới mở miệng hỏi lại.

“Diêu Diêu, gả cho anh, được không?”

“Ân, được!” Lộ Diêu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn và hai mắt dăm lệ mông lung lên nhìn về phía cố Dịch Huân làm lộ ra một lúm đồng tiền còn mang theo nước mắt, rồi lấy một giọng kiên định trả lời. Người đàn ông như vậy, cô sao có thể buông được?

Lộ Diêu nhớ một câu trong chương 242 cô đã đọc đêm nào đó: Có một số người, một khi gặp, liếc mắt một cái đã vạn năm; có chút tâm động, một khi bắt đầu, liền như nước đổ khó hốt. Tình yêu của họ cũng giống như vậy, một đời! Một kiếp! Một đôi người...

Ôm cổ người đàn ông tương lai sẽ cùng cô cả đời, vừa hôn triền miên trong lòng vừa dâng lên sự thâm tình khó tả. Hoa hồng phủ kín đường đỏ tươi sáng lạn, kéo thật dài như tạo thành một cái thảm đỏ tươi, dẫn đường cho hai người thẳng đến bến bờ hạnh phúc.

Dịch Huân ca ca, khi hôn phách của kiếp này đi ngang qua mình phủ, đừng quên mang theo một đóa mạn châu sa khi xuyên bờ sông, mùi hương của nó có thể giữ được trí nhớ của kiếp trước, hy vọng kiếp sau chúng ta vẫn có thể cùng nhau như bây giờ, em... Cũng yêu anh, rất yêu rất yêu.

“Ca, tối hôm qua cầu hôn thực thành công đi?” Làm đến long trọng lại lãng mạn như vậy, bất cứ người phụ nữ nào hẳn là đều bị giết trong vài giây... Đi? Tề Hạo nhìn khuôn mặt không có biểu tình gì như trước của cố Dịch Huân mà đoán kết quả.

“Báo biểu của cậu đã làm tốt?” Cố Dịch Huân khép lại văn kiện vừa phê duyệt tốt ngẩng đầu nhìn Tề Hạo.

“Ôi, ca ca, anh nói một chút đi, mọi người đã như vậy nên không cần ngượng ngập, tiểu tẩu tử tối hôm qua có phải cảm động đến rối tinh rối mù hay không?”

Tề Hạo từ sáng sớm đã ở trong văn phòng Cố Dịch Huân thăm dò tình hình, ngày hôm qua anh cùng A Thụy dẫn dắt một đám thuộc hạ của công ty làm việc bận rộn suốt cả ngày, tuy dưới thời tiết âm độ mà mồ hôi vẫn vã ra đầy mặt, lão đại lại la lối om sòm, qua sông đoạn cầu tá ma giết lửa, áp bức bọn họ bỏ ra toàn bộ sức lao động xong liền đem bọn họ đuổi ra thật xa, cấm vây xem! Anh thật sự rất ngạc nhiên, cái người bề ngoài xinh đẹp, nội tâm cường hãn, tính tình nóng nảy như tiểu tử đến trận thể tối hôm qua thì tốt cùng sẽ có phản ứng gì.

“Đi, cút đi làm việc.”

“Ai, ca, anh cũng quá kín miệng đi!” Tề Hạo hét lên né tránh “tai họa bất ngờ” đang bay tới.

“Cút đi ngay, đừng để tôi nói đến lần thứ hai.” Anh một chút cũng không muốn cùng người khác chia sẻ phản ứng của cô gái nhỏ nhà anh. Bất quá tối hôm qua làm hết thấy thật sự là đáng giá, cô gái nhỏ ở trên giường thể nhưng lại nhiệt tình mà trước nay chưa có! Thân hình cao lớn dựa vào chiếc ghế lớn làm bằng da, ngón tay vuốt ve cái cằm cương nghị, đôi mắt hẹp dài híp lại, tựa như trở về đêm xuân hôm qua một lần nữa.

“Bị mắng?” Đoạn Thụy nhìn Tề Hạo ủ rũ đi ra từ văn phòng của Cố Dịch Huân cười trêu ghẹo.

“Không có.”

“Nhìn bộ dáng này của cậu không giống như không có.”

“Đã biết người còn hỏi.”

“Nha? Tiểu tử ngươi lại ngứa da muốn luyện vài quyền?” Đoạn Thụy từ sau khi kết hôn cùng Thiết Tây Á, nhất là sau khi có con, tính cách liền tốt lên không ít, không còn âm trầm lạnh băng giống như trước kia nữa, lại đối với sủng ông vài ngày cũng không buồn nói một câu.

“Tôi thực buồn bực, ca không biết suy nghĩ gì, không cho xem thì quên đi, ít nhất nói một chút cũng được!”

“Thế mới nói cậu là Tứ chi phát triển, suy nghĩ lại không lớn lên’ cậu còn không phục, tính cách của lão đại là gì cậu còn không rõ sao? Anh ấy đối với tiêu công chúa là dạng gì cậu không biết sao? Có thể cho cậu biết gì được sao, trời cao hùng vĩ cũng không lớn hơn khả năng này là bao nhiêu.” Lucifer biến thái kia có dục vọng thích giữ lấy, chắc chắn chắc...

“Đi thôi, đừng nói người này nữa, làm việc đi.”

“Ai... Đi thôi.” Tề Hạo thở dài, theo Đoạn Thụy cùng đi ra ngoài.

Cố Dịch Huân là phái hành động, trong nửa tháng sau khi Lộ Diêu đáp ứng lời cầu hôn đã chuẩn bị hết thấy mọi thứ cho lễ đính hôn.

Tiểu công chúa của Lộ thị cùng chương môn nhân (người đứng đầu) của tập đoàn Lord lưỡng tình tương duyệt, sắp có hỷ; Lộ thị cùng tập đoàn Lord hùng cường liên hợp, trong lúc này nhất thời trở thành tin tức trọng đại oanh động toàn bộ thành phố S.

Trong lễ đính hôn, Cố Dịch Huân chưa bao giờ thích giao tế giờ lại mời tất cả nhân vật nổi tiếng trong giới chính khách của thành phố S, tin tức truyền thông, ý tứ giống như Đoạn Thụy năm đó không mưu mà hợp, chính là chiêu cáo thiên hạ, người phụ nữ này từ nay về sau chính là của tôi!

Lộ Diêu mặc bộ lễ phục màu đỏ quây ngực, xinh đẹp quyến rũ động lòng người; Cố Dịch Huân mặc bộ tây trang màu xám, khí phách tà mị lãnh khốc mà trầm ổn; trong suốt buổi lễ Cố Dịch Huân luôn ôm vai Lộ Diêu, vừa thể hiện sự quan tâm vừa thể hiện sự thân mật khăng khít Chỉ đối với Lộ Diêu thì khuôn mặt lạnh băng mới có thể hòa hoãn, lại bày ra ý cười làm cho vô số phụ nữ độc thân chỉ biết vừa hâm mộ vừa ghen tị. Hai người đều thần thần bí bí, truyền thông vẫn bất hạnh không moi được truyền thuyết tình yêu của tiểu công chúa Lộ thị và chủ tịch tập đoàn Lord, nhưng cái khác lại rất tốt, trai tài gái sắc, tựa như thần tiên quyến lữ nên có thể chụp bao nhiêu thì chụp, đại biểu mà các tạp chí lớn phái tới đều là mặt mày hơn hờ, ánh đèn loang loáng không ngừng lóe lên.

Thời điểm Damon từ bờ bên kia đại dương bay trở về, phát hiện đã quá trễ, Anny đã trở thành vị hôn thê của người đàn ông kia! vốn đang nghĩ bắn một phát súng cuối rồi buông tay, nhưng là hiện tại ngay cả

cơ hội nâng súng cũng không có, chàng trai trẻ thương tâm quyết định tha hương, bay đến nơi khác chữa thương.

Đông đi xuân đến, cỏ mọc xanh tươi, lại là một năm tốt nghiệp nữa, khúc hát tốt nghiệp cáo biệt thời sinh viên lại vang lên, lần này vui vẻ đưa tiễn nhân vật chính Lộ Diêu.

Ly biệt luôn thương cảm, mọi người tựa hồ cố ý xem nhẹ giờ phút tạm biệt sắp đến, tự biện hộ bằng cách vội vàng làm luận văn tốt nghiệp, vội vàng đi khắp nơi chụp ảnh chung để lưu niệm, vội vàng tham gia đủ loại liên hoan tụ hội, ở khoảng thời gian còn lại không nhiều lắm của thời đại học lại tận tình làm cần. Nhưng là nên đến thì sẽ đến... Tại một ngày mặt trời tỏa nắng hè chói chang của tháng sáu, bạn bè lưu luyến bịn rịn, nói nói nhìn nhìn, bọn họ, các cô cuối cùng cũng trời nam đất bắc. (mỗi người một nơi)

Cố Dịch Huân nhìn Lộ Diêu dùng tươi cười sáng lạn che giấu vẻ u sầu mà đau lòng, thời gian không vội anh luôn bồi ở bên người cô, trò chuyện để phân tán sự chú ý của cô, chọc cho cô vui vẻ.

“Diêu Diêu, tốt nghiệp rồi muốn đi du lịch không?” Cố Dịch Huân vỗ về qua lại mái tóc đen đã rất dài của Lộ Diêu, nhỏ giọng hỏi.

“Đi nơi nào nha?” Lộ Diêu nằm ở trên đùi cố Dịch Huân, xoay thân thành nằm ngửa nhìn về phía người đàn ông đang nói chuyện.

“Em muốn đi nơi nào đều được.”

“Thật sự?”

“Àn.”

“Đều nghe em sao?” Ánh mắt Lộ Diêu sáng quắc, một đôi mắt to lờ lờ tỏa sáng.

“Đúng.”

“Chúng ta đi du lịch kết hôn được không?!”

“....”

Động tác vuốt ve tóc Lộ Diêu của cố Dịch Huân dừng một chút, nhìn Lộ Diêu tìm tòi nghiên cứu, muốn nhìn xem khi cô nói lời này rốt cuộc là thật tâm hay là nhất thời xúc động. Lộ Diêu thần nhiên đón nhận ánh mắt lợi hại của cố Dịch Huân, đáy mắt một mảnh rõ ràng. Cô không nghĩ muốn một hôn lễ xa hoa mộng

ảo, không nghĩ nhìn đến chung quanh người là các loại người xa lạ nghĩ một đằng lại nói những lời chúc phúc một nẻo, thậm chí chỉ cần những người bạn tốt nhất cùng người anh trai thân thiết yêu quý nhất chúc phúc là đủ, rồi cùng anh làm bạn đi đến khắp nơi

62. Chương 62: Phiên Ngoại Cuộc Sống Sau Khi Kết Hôn

1. Di cĩa của mẹ, thương không dậy nổi! (thương trong bi thương)

Thật lâu sau vào một ngày nào đó, hai người lại đi Nhật Bản. Dựa vào tính tình không cần có gió cũng nổi lên vù vù của Lộ Diêu, mỗi một ngày đều không có khả năng thuận lợi trôi qua trong gió êm sóng lặng.

Một ngày này Lộ Diêu tâm huyết dâng trào liền lôi kéo cố Dịch Huân đi núi Phú Sĩ, la hét muốn leo lên đỉnh núi xem mặt trời mọc, xem biển xem mây, bù lại sự tiếc nuối của lần trước.

Cố Dịch Huân đã quá hiểu Lộ Diêu, đoán chắc cô nhất định là 3 phút bốc đồng, hơn nữa leo núi là loại vận động thực lãng phí thực lực, cô gái nhỏ lại được anh và Lộ Viễn nuông chiều quen rồi khẳng định là không có khí lực đi được đến đỉnh núi, huống chi anh cùng rất sợ Lộ Diêu bị thương, vì vậy anh dùng thái độ kiên quyết phản đối yêu cầu của cô.

Lộ Diêu giận dữ thừa lúc ánh trăng lên cao đeo ba lô vụng trộm chuồn ra ngoài khách sạn, để lại một mảnh giấy nhỏ nói cho Cố Dịch Huân người nhà của anh đang đi leo núi một mình.

•

Cố Dịch Huân trong lúc nửa tỉnh nửa mê liền xoay sang ôm cô gái nhỏ bên cạnh, lại phát hiện bên gối rồng tuếch, thân thể mạnh mẽ bất dậy ở trên giường, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất Ánh mắt lợi hại nhìn quanh bên trong, mắt phượng rõ ràng đã bịt kín một mảnh hàn băng lạnh thấu đồng thời lửa giận bốc lên, mảnh giấy nhỏ màu phấn hồng bị vo thành một nắm ném vào góc tường.

Lộ Diêu đi một nửa còn chưa đến nơi đã cảm thấy hai đầu gối bủn rủn, hô hấp không thuận, mồ hôi chảy ra, hai chân càng ngày càng nặng không muốn nhấc lên nữa... Một tay đỡ lấy thắt lưng một tay chống thân cây thở hổn hển.

Rất cục cựa một chút, đúng lúc này một trận gió lạnh thổi qua, Lộ Diêu liền rung mình một cái, có cảm giác hơi rờn rợn. Vì muốn xem mặt trời mọc nên cô cố ý thừa lúc trời còn chưa sáng đã trốn ra, phóng tầm mắt nhìn về phía xa, toàn bộ thế giới đều bao phủ một mảnh bụi mờ, trên trời chỉ có vài đốm sáng mờ nhạt hiếm hoi, trên núi lại là một mảnh lơ mơ, đã thế còn vang lên không biết bao nhiêu âm thanh kì lạ của các loài động vật, Lộ Diêu sợ hãi và hối hận, không nên nhất thời xúc động mà trộm chạy đến đây.

Mặc kệ là muốn đi tiếp lên trên hay là trở về từ con đường cũ thì cũng không có khí lực và không có dũng khí đi tiếp tục, Lộ Diêu đặt mình trong một mảnh bóng tối hoang vu rất muốn khóc và sắp khóc. Âm thanh tất tất tác tác lại một lần nữa truyền đến, giống như ở ngay bên tai lại giống như xa không thể tưởng tượng nổi, tâm Lộ Diêu đã loạn hết rồi, chậm rãi hướng đến một tảng đá lớn cách đó không xa mà di động cước bộ, dựa vào nó có vẻ an toàn hơn một chút, nhưng mới đi được vài bước, đột nhiên dưới chân đạp vào khoảng không, “A” một tiếng thét chói tai, chân bước trượt làm người trượt xuống theo sườn dốc...

Cố Dịch Huân khi phát hiện Lộ Diêu một mình trong đêm vụng trộm đi leo núi, giận không thể át chế, vội vàng thu thập tất cả trang bị cần dùng rồi đi tìm cô gái nhỏ không nghe lời.

Dọc theo đường lên núi không ngừng tìm kiếm, điện thoại trong tay không ngừng gọi giờ chỉ còn một cột pin, mặt trời cũng đã lên, nắng chiếu rực rỡ, lại vẫn như cũ không thấy bóng dáng Lộ Diêu. Cảm xúc của cố Dịch Huân vốn dĩ là tràn ngập tức giận giờ lại bị lo lắng thay thế toàn bộ.

“Diêu Diêu, Diêu Diêu!” Cố Dịch Huân vừa tìm kiếm chung quanh vừa lớn tiếng gọi tên Lộ Diêu.

Trên người Lộ Diêu bị nhánh cây và tảng đá làm bị thương vài chỗ, thời điểm ngã chân bị treo đau đến không dám nhúc nhích, đang ngồi trên đất không biết làm sao thì đột nhiên nghe được thanh âm của Cố Dịch Huân, nước mắt lập tức trào ra hốc mắt.

“Dịch Huân ca ca...”

Lộ Diêu nhìn liếc một cái không nói tiếp, nhìn sắc mặt âm trầm của người đàn ông mà nhu nhược kêu lên một tiếng.

Cố Dịch Huân không để ý, cúi đầu cẩn thận xem xét thương thế của Lộ Diêu, quần áo cô gái nhỏ bị nhánh cây cắt, trên da thịt trắng nõn có vài vết máu, ở trên làn da trắng nõn tinh tế nhìn lại có vẻ dữ tợn dị thường, chân phải có chút mất tự nhiên, hẳn là thời điểm té ngã đã bị thương. Cúi người thật cẩn thận đem cô gái nhỏ suy yếu tựa như sắp té xỉu ôm lấy, đau lòng vô cùng cùng bắt chắp cả trách cứ, vội vàng hướng đường xuống núi đưa Lộ Diêu đi bệnh viện.

Vừa bước được vài bước, thân thể cô gái nhỏ trong lòng đột nhiên cứng ngắc, sắc mặt so với vừa rồi càng thêm tái nhợt, Cố Dịch Huân kinh sợ một thân đầy mồ hôi lạnh, nghĩ đến tay mình đã dùng lực quá lớn nên đụng phải những vết thương khác trên người Lộ Diêu làm cô đau.

Cước bộ chậm lại, tận lực duy trì thân thể vững vàng phòng ngừa chạm đến vết thương của cô gái nhỏ trong lòng, bạc môi khẽ hôn lên trán Lộ Diêu, buông lời an ủi, “Chạm vào đau sao? Bảo bối ngoan, cố nhịn một chút, một lát nữa chúng ta sẽ đến bệnh viện.”

“Dịch Huân ca ca, cái kia... Bạn tốt của em... Đến thăm em!” Lộ Diêu còn chưa nói xong thì mặt đã hồng như một quả cà chua, ngay cả bên tai và trán cô đều nhiễm một màu hồng, hạ phúc trưởng đau cùng từng

trận nhiệt lưu bắt đầu khởi động nhắc nhở Lộ Diêu di cả của mẹ đến thăm.

Cố Dịch Huân sững sốt một lúc mới phản ứng lại cái được gọi là “bạn tốt” là chỉ cái gì, trên mặt nạ băng sơn liền xuất hiện một vết rách, sắc mặt cứng ngắc.

Lộ Diêu thề, khi cô sống không còn giờ khắc nào có thể xấu hổ và quần bách hơn lúc này, thật muốn có vạn năng để cô trốn đi, thái TM mất mặt!!

Một ngày này, tuyệt đối là nét mực đậm nhất của cây bút hồng trong cuộc đời Lộ Diêu!

2. Nếu như xuyên qua

Có một thời gian, Lộ Diêu trầm mê sâu sắc với các tiểu thuyết trên mạng không thể tự thoát ra được, nhất là đối với đề tài xuyên qua, một chút lực miễn dịch cũng không có, cơ hồ nghiền đến tẩu hỏa nhập ma. Đến cuối cùng thì đọc thôi cùng không đủ, trực tiếp đem lý luận ứng dụng vào trong cuộc sống thật, Mác – Lênin viết Lý luận gắn liền với thực tiễn, xuất phát từ thực tế khách quan, kiên trì theo quần chúng và đi vào trong cuộc sống của quần chúng.

“Ôi uy, vị gia này, ngài tới rồi! Người thấy vị cô nương này của chúng ta nên xem trọng thế nào?”

Cố Dịch Huân vừa mở cửa nhà ra, đã bị một màn bất ngờ trước mắt này làm cho đầu đầy hắc tuyến.

Cô gái nhỏ thật đúng là không lớn được! Trong con người sâu thẳm của Cố Dịch Huân lóe lên tia thú vị nhìn chằm chằm Lộ Diêu trong bộ sa mỏng trang điểm (đoan trang + điểm lệ), quần áo nửa kín nửa hở làm lộ ra vài chỗ đồng thời cũng phô bày được dáng người vô cùng nhuần nhuyễn, bả vai mượt mà, xương quai xanh tinh xảo, bộ ngực no đủ, vòng eo mảnh khảnh, ở tầng tầng sa mỏng còn như ẩn như hiện cặp đùi dài thon đẹp... Cố Dịch Huân vẫn bất động thanh sắc như trước, nhìn Lộ Diêu vung khăn tay mềm mại uyển chuyển nói chuyện, nhìn quanh nhà bay lên thần sắc vừa đẹp vừa sinh động làm cho người ta muốn đuổi mù.

“Gia, đừng ngượng ngùng a, ha ha —” Lộ Diêu dùng khăn lụa che miệng cười duyên, cực kỳ giống nữ tử phong trần nơi đóa hoa bất bướm, “Xem trọng vị cô nương thế nào đối với ngài mà nói chỉ là chuyện nhỏ.” Lộ Diêu diễn rất tốt, một chút cũng không chú ý trong mắt gia nào đó đã hiện lên ánh nhìn của dã thú.

“....”

“Cô nương này của chúng ta chính là người được nhất ở đây, sẽ làm ngài vừa lòng, ngài cứ yên tâm đi!”

“Được!” Cố Dịch Huân không thể nhịn được nữa phải thốt ra một câu thô tục, “Lão tử liền nhìn trúng tú bà là nàng!” Một phen khiêng cô gái nhỏ còn đang vung chiếc khăn trên bàn tay nhỏ bé do nhập diễn quá sâu lên đi thẳng đến phòng ngủ.

“A... Ta bán nghệ không bán thân a!! A a

Rất nhanh tiếng kêu sợ hãi bị tiếng rên rỉ kiều mị pháp phòng cùng tiếng thở dốc thay thế, bắt đầu công cuộc vu sơn mây mưa...

Đoạn thời gian này, tơ lụa, sa mỏng, vải thô... Các loại chất liệu cổ trang đều có thể tùy tiện thấy trong nhà Cố Dịch Huân, tùy tiện thấy được một tay áo bay bay của trang phục Hán, y phục quý giá đẹp để điểm lệ của thời Đường, thậm chí trang phục hiếm của thời nhà Thanh cũng có! Lộ Diêu xưng hô đối với Cố Dịch Huân cũng thiên biến vạn hóa, cái gì Hoàng Thượng, Vương gia, lão gia, gia, tướng công, quan nhân... Khiến cho Cố Dịch Huân đau đầu không thôi.

3. Về chuyện sinh con

Một ngày nào đó, Lộ Diêu soi gương phát hiện mình béo lên! Chính mình gần đây hết ăn lại nằm tiến hành cách sống có thể ăn liền ăn có thể ngủ liền ngủ đến khi tỉnh ngộ lại kiểm điểm lại thật kĩ, kết quả là không chỉ mua mấy chạy bộ về nhà, hơn nữa còn đăng kí khóa tập Yoga ở trung tâm, căn cứ theo tín ngưỡng “hoặc là gầy, hoặc là chết”, gia nhập đại quân giảm béo từ từ.

Một lần đang trong khóa tập, bụng đột nhiên quặn đau một trận, sau đó, thân dưới có máu đỏ tươi ầm ập chảy ra, kinh hãi! Đến bệnh viện kiểm tra mới biết thể nhưng đã mang thai hơn một tháng!

Cố Dịch Huân nhận được tin liền cả kinh thiếu mất ba hồn bảy phách, vội vàng ngồi máy bay tư nhân suốt đêm từ Mỹ trở về. Đều do gần đây công việc của công ty rất nhiều, lại xem nhẹ điểm khác thường của cô gái nhỏ, may mắn không có việc gì.

Tin tức Lộ Diêu mang thai một khi truyền ra, liền trở thành đối tượng cần bảo vệ quan trọng trong đối tượng cần bảo vệ quan trọng. Thử hỏi một người phụ nữ tính cách vẫn như một đứa trẻ lại mang thai một đứa trẻ khác, ai có thể yên tâm?

Mang thai thời kỳ đầu khẩu vị không ổn định, hơn nữa trong thời gian mang thai này phản ứng đặc biệt mãnh liệt ăn cái gì phun cái ấy, cả người liên gầy mất một vòng. Một bên là anh trai một bên là chồng lại lo lắng lại đau lòng; Lộ Viễn cả ngày ôm chiếc điện thoại, ân cần dạy bảo ngàn vạn lời dặn dò; đôi Lộ Viễn và đại mỹ nhân, đôi Thiết Tây Á và Đoạn Thụy, còn có Tề Hạo, mỗi ngày đều biến đổi các phương pháp giúp Lộ Diêu tìm đồ ăn ngon và có dinh dưỡng; Cố Dịch Huân lại càng khoa trương, cơ hồ là một tắc cũng không rời vừa nhìn vừa che chở, hận không thể đi đường đều ôm, sợ cô gái nhỏ bướng bỉnh này không cẩn thận sơ ý một cái lại gây nhiều loạn, rõ ràng là đối với chuyện Lộ Diêu giảm béo lần trước trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Khi được bốn năm tháng, khẩu vị của Lộ Diêu lại vô cùng tốt, thấy cái gì

cũng đều muốn ăn. Bất luận ban ngày hay ban đêm trên đường cái của thành phố s, thỉnh thoảng có thể thấy một chiếc xe thể thao màu đen với một người đàn ông hoặc là mặc tây trang trắng tắp, hoặc là mặc áo ngủ đi khắp hang cùng ngõ hẻm mua đồ ăn vặt.

“Kem ly quá lạnh, không cần ăn.” Cố Dịch Huân giống như u hồn xuất hiện phía sau cô gái nhỏ đang lén lút ăn vụng kem trước tủ lạnh ăn.

Lộ Diêu bị dọa nhảy dựng, cảm xúc cực độ ác liệt, “Ai nha!! Phiên muốn chết ~ anh không cần lại nói!”

“Vì con, kiên trì một chút, được không?”

“Con con, anh chỉ biết con! Anh có phải không thương em hay không?” Lộ Diêu nói xong nước mắt đã chảy xuống, cố Dịch Huân dỗ như thế nào đều không ngừng được.

Cố Dịch Huân thất bại thở dài, phụ nữ thực sự không thể nói lý sao? “Làm sao có thể? Người anh yêu nhất chính là em a, bởi vì là con do em sinh cho anh, anh mới có thể quan tâm con!”

“Thật sự?” Tiếng khóc rột cục dần dần ngừng.

Trong trời đất bao la phụ nữ có thai là lớn nhất, trong thời gian mang thai cảm xúc thay đổi thất thường, căn bản là không thể nói đạo lý với cô, có lý cùng sẽ biến thành không để ý, chỉ có thể nén giận cẩn thận hầu hạ. Tưởng tượng đường đường là một đại công tử và là tổng tài một tập đoàn lớn, vô luận đối đãi với người nào hay chuyện gì Cố Dịch Huân đều có thể mặt không đổi sắc như bình thường, là Lucifer của giới hắc đạo mà nghe thấy người ta nghĩ đến khuôn mặt lãnh khốc tàn nhẫn bạo ngược, nhưng khi chống lại cô vợ nhỏ mang thai nhà mình, chỉ còn làm anh hùng khom lưng a!

Lúc được tám tháng, bụng Lộ Diêu lớn đến dọa người, vòng eo mảnh khảnh biến thành thùng nước to, lúc đứng gần như không nhìn thấy chân chính mình. Bụng quá lớn làm cho chân Lộ Diêu thường xuyên bị chuột rút, đến buổi tối lại không ngủ được, Cố Dịch Huân đành phải cả đêm thức cùng, giúp cô bóp chân xoa người, thường xuyên trợn mắt đến hừng đông, (thức thông đêm)

Cô gái nhỏ sau khi mang thai đầy đà lên không ít, bộ ngực phình thêm so với lúc trước lại càng thêm no đủ, làn da trong suốt giống như chạm nhẹ vào sẽ chảy nước, kiều thế mỗi ngày ngủ ở bên gối lại chỉ có thể nhìn có thể sờ mà không thể ăn, cấm dục nhiều tháng vốn dĩ là động vật cần ăn thịt mỗi đến giờ chỉ có thể dựa vào tắm nước lạnh để hạ hỏa, nên đã muốn tìm bất mãn cộng thêm giấc ngủ không đủ, Cố Dịch Huân đã sắp suy nhược thần kinh.

Rốt cục đợi đến khi Lộ Diêu sinh con, tuy rằng bác sĩ, y tá cùng với các

thiết bị cần thiết sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, không cần quá mức lo lắng, nhưng là Cố Dịch Huân vẫn không ức chế được lòng vẫn như treo giữa không trung, so với năm đó lần đầu tiên chính mình bắn chết người còn khẩn trương hơn.

Bên ngoài phòng sinh người đàn ông cao ngất không ngừng đi tới đi lui để hóa giải sự nồn nóng trong lòng, nghe bên trong truyền ra một tiếng lại một tiếng hét đau đến tê tâm liệt phế của phụ nữ mà tâm anh giống như bị một bàn tay to không ngừng siết chặt. Cô gái nhỏ sợ đau như vậy, thế nhưng có thể vì chính mình mà chịu thống khổ của sinh nở, Cố Dịch Huân không biết giờ phút này trong lòng là tư vị gì.

Đợi đến khi y tá ôm hai em bé một trai một gái đi ra và nói đã sinh xong mẫu tử đều bình an, Lucifer giống như thần thánh trong truyền thuyết thế nhưng hai đầu gối mềm nhũn, mất hết khí lực “bùm” một cái ngã ngồi xuống đất, trước mắt từng mảng biến thành màu đen! Khi cảm giác khí lực thoáng được khôi phục, Cố Dịch Huân ngay cả con cũng không liếc hơn một cái, vội vàng đứng lên vọt vào nhìn vợ yêu.

Lộ Diêu sớm rơi vào tình trạng kiệt sức, mệt đến khí lực mở mắt cũng không có, mồ hôi chảy ra làm ướt tóc mái hai bên thái dương, dính vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, làm cho cô thoát nhìn phá lệ chọc người ta đau lòng.

“Bảo bối, em rất tuyệt.”

Cố Dịch Huân không nhận được hôn lên môi và hai má Lộ Diêu, hôn lên thái dương, thẳng đến khi sâu trong đôi mắt phượng như dấy lên những sóng gợn của linh hồn, hốc mắt phỉếm hồng, nước mắt đàn ông lần đầu tiên rơi trong cuộc đời. Trừ bỏ câu nói này, anh không biết còn có thể nói gì.

Lộ Diêu từ trong mộng lung cảm giác được một cổ hơi thở quen thuộc quanh quẩn bên chóp mũi, còn thanh âm của anh cùng anh khẽ hôn, “Dịch Huân ca ca, vì anh, vì con của chúng ta, cố đau hơn nữa em cũng không sợ!” Lộ Diêu nói thầm ở trong lòng, khỏe miệng mang theo ý cười ngọt ngào lâm vào hôn mê.

Bên này Cố Dịch Huân nhìn thấy Lộ Diêu nhắm hai mắt lại mà hoảng sợ, lấy tốc độ cuồng phong đem một đồng bác sĩ lôi vào trong phòng bệnh, rống giận hỏi bác sĩ rốt cuộc sao lại thế này, làm bệnh viện trở nên huyền ảo như người ngã ngựa đổ.

Thiết Tây Á và đại mỹ nhân mỗi người ôm một đứa bé cả người đỏ hồng mặt lại có nhiều nếp nhăn, vui vẻ nhìn Cố Dịch Huân làm âm ỉ, đàn ông đến lúc này chỉ số thông minh chính là số âm!

Còn lại Lộ Viễn, Đoạn Thụy và Tề Hạo chính là tập thể không phiền khi thấy người gặp trở ngại, bọn họ cũng chỉ có thể coi như không biết người

này? Quan tâm sẽ bị loạn a...

“A Huân, hình tượng uy vũ của cậu hoàn toàn bị hủy!”

“Lão đại, thanh danh một đời của anh đã tùy ý trôi theo dòng nước!”

Bên ngoài là tiếng lòng của mấy người...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-the-mua-gio-de-doi-nang-vo-uu>